

Emily
Griffin

tiểu thuyết

THE NEW
YORK TIMES
BEST-SELLING
AUTHOR

Xúc tinh yêu

"Một nhân vật chính khiến bạn
yêu mến, một quyển sách bạn
không muốn rời tay."

—Lauren Weisberger, tác giả
Quý cái vận đồ Prada

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Table of Contents

NHỮNG LỜI NGỢI KHEN XÚC XẮC TÌNH YÊU

Lời cảm ơn

Một

Hai

Ba

Bốn

Năm

Sáu

Bảy

Tám

Chín

Mười

Mười một

Mười hai

Mười ba

Mười bốn

Mười lăm

Mười sáu

Mười bảy

Mười tám

Mười chín

Hai mươi

Hai mươi mốt

Hai mươi hai

Hai mươi ba

Hai mươi bốn

Hai mươi lăm

Hai mươi sáu

NHỮNG LỜI NGỢI KHEN XÚC XẮC TÌNH YÊU

“Cuốn hút người đọc qua từng trang, chân thực đến nao lòng... Không sa vào những tình tiết thường thấy trong các tiểu thuyết dành cho phái nữ, Giffin khéo léo đắp xây nên những niềm hy vọng sau một sự cố không dễ cảm thông.”

—Entertainment Weekly

“Có ai tự nhận mình ‘tử tế’ mà lại lên giường với chồng chưa cưới của bạn thân nhất? Đó hẳn là một con người vô cùng xấu xa hư hỏng, nhưng đồng thời cũng thật hấp dẫn và chân thực đến lạ kỳ, giống như nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết đầu tay thú vị này.”

—Glamour

“Những nhân vật rất thực, và vì thế thật gần gũi... Cuốn sách miêu tả cho bạn thấy bước sang tuổi ba mươi còn độc thân trong thành phố là như thế nào, khi cuộc sống của bạn phần lớn xoay quanh các mối quan hệ bạn bè, tình yêu, đi kèm với nó là những rắc rối, ganh đua và những niềm hy vọng vào một cái kết hạnh phúc mãi mãi.”

—San Francisco Chronicle

“Một câu chuyện cổ tích thời hiện đại... bất cứ cô gái nào từng là một cô dâu khó tính, thích sự hoàn hảo cũng phải bật cười thích thú.”

—Time Out New York

"Ngòi bút thật hài hước và sâu sắc... Có lẽ những gì bạn từng nghĩ về tình bạn - những tổn phận, ganh đua âm thầm, những gì bạn cho và nhận - sẽ không bao giờ còn giống như trước kia nữa."

—The Seattle Times

"Một đôi mắt tinh tế sắc sảo và một ngòi bút tuyệt vời."

—Newark Star-Ledger

"Lời đối thoại rất đắt, những rắc rối vô cùng đời thường, đem lại cảm giác thật ấm áp."

—Sarasota Herald-Tribune

"Sự chăm chút tỉ mỉ đến từng chi tiết và tình yêu dành cho các nhân vật nữ chính của Giffin khiến *Xúc xắc tình yêu* trở thành cuốn sách rất đáng đọc... không đơn thuần là cuộc đua tranh tìm kiếm tình yêu đầy ích kỷ mà hơn thế nữa, nó đưa đến cho người đọc một cái nhìn có phần mang tính phê phán về những mối quan hệ của phái nữ."

—Ripsaw Magazine

"*Xúc xắc tình yêu* là cuốn tiểu thuyết tuyệt vời; ở nó có một chiều sâu cảm xúc hiếm thấy."

—Valerie Frankel, tác giả *The Accidental Virgin*
và *The Not-So-Perfect Man*

yêu thương tặng mẹ tôi

Lời cảm ơn

Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến bố mẹ, chị gái, gia đình và bạn bè, những người luôn yêu thương và ủng hộ tôi.

Cảm ơn trợ lý Stephany Evans và biên tập viên Jennifer Enderlin vì đã đặt niềm tin nơi tôi.

Tôi vô cùng biết ơn những độc giả đầu tiên, Sarah Giffin, Mary Ann Elgin và Nancy LeCroy, những người đã góp ý không biết mệt mỏi cho mỗi lần chỉnh sửa bản thảo của tôi.

Và trên hết, xin cảm ơn Buddy Blaha vì tất cả.

Một

Lần đầu tiên tôi nghĩ tới chuyện bước sang tuổi ba mươi là khi còn đang học lớp năm. Tôi và cô bạn thân nhất, Darcy, tình cờ bắt gặp cuốn lịch vạn niên ở mặt sau một tập danh bạ điện thoại, nơi bạn có thể tìm bất kỳ ngày nào trong tương lai, rồi dùng một tấm bảng nhỏ để xác định xem ngày đó là thứ mấy trong tuần. Thế là chúng tôi tìm xem sinh nhật năm tới của hai đứa sẽ rơi vào thứ mấy, tôi sinh vào tháng Năm còn Darcy sinh tháng Chín. Sinh nhật tôi sẽ vào thứ Tư, hôm sau vẫn phải đi học. Còn cô ấy vào thứ Sáu. Một chiến thắng nho nhỏ, nhưng lại rất điển hình. Darcy luôn luôn là người may mắn. Da cô ấy bắt nắng nhanh hơn, tóc dễ bông lên hơn, và cô ấy cũng không cần đeo niềng răng. Darcy mà nhảy moonwalk thì quả là siêu, cô ấy còn lộn ngang và nhào lộn tung người được nữa (tôi thì chẳng thể nhào lộn được). Darcy có bộ sưu tập hình dán đẹp hơn. Nhiều huy hiệu Michael Jackson hơn. Những chiếc áo len hiệu Forenza màu xanh ngọc, đỏ, và màu đào (mẹ chẳng bao giờ cho phép tôi mua chiếc áo nào như vậy cả - bà bảo chúng quá thời trang, quá đắt tiền). Và một chiếc quần jean Guess giá năm mươi đô la có cả khóa kéo ở mắt cá chân (giống như lý giải ở trên). Darcy bấm những hai lỗ ở mỗi bên tai và còn có cả một đứa em nữa - cho dù là em trai nhưng như vậy còn hơn chán so với chuyện là con một như tôi.

Nhưng ít ra thì tôi cũng lớn hơn cô ấy vài tháng tuổi, và cô ấy sẽ chẳng bao giờ đuổi kịp tuổi tôi. Và rồi tôi quyết định xem thử ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của mình - một thời điểm quá xa vời đến mức nghe cứ như trong truyện khoa học viễn tưởng vậy. Ngày đó rơi vào Chủ nhật, có nghĩa là tôi và người chồng bánh bao của mình sẽ thuê một cô trông trẻ có trách nhiệm để trông nom hai (mà cũng có thể là ba) con chúng tôi vào tối thứ Bảy đó, rồi vợ chồng tôi sẽ ăn tối ở một nhà hàng Pháp đẹp để có khăn ăn

bằng vải, sau đó sẽ đi chơi đến quá nửa đêm, vậy nên nghiêm túc mà nói thì chúng tôi sẽ tổ chức ăn mừng vào sinh nhật thực sự của tôi. Khi đó tôi vừa thắng một vụ lớn - bằng cách nào đó chứng minh được một người vô tội đã không phạm phải cái tội bị cáo buộc. Chồng tôi sẽ nâng cốc chúc mừng: “Mừng cho Rachel, người vợ xinh đẹp của anh, mẹ của các con anh, và cũng là vị luật sư xuất sắc nhất Indy.” Tôi nói với Darcy những điều mơ mộng ấy khi bọn tôi khám phá ra rằng, sinh nhật lần thứ ba mươi của cô ấy rơi vào thứ Hai. Thật không may cho cô ấy. Tôi quan sát thấy Darcy bĩu môi khi đón nhận tin đó.

“Cậu biết đấy, Rachel, ai thèm quan tâm xem chúng ta bước sang tuổi ba mươi vào thứ mấy trong tuần cơ chứ?” cô ấy nói, nhún đôi bờ vai mịn màng màu ô liu. “Lúc đó chúng ta đã già cả rồi. Đến từng ấy tuổi thì sinh nhật đâu còn quan trọng gì nữa chứ.”

Tôi nghĩ đến bố mẹ mình, cũng đang ở tầm tuổi ba mươi, nghĩ đến những cách tổ chức sinh nhật tẻ ngắt của họ. Bố tôi chỉ tặng mẹ một cái máy nướng bánh mì vào dịp sinh nhật bà, vì chiếc máy cũ của nhà tôi đã bị hỏng trước đó một tuần. Cái máy mới nướng được bốn lát bánh một lúc, chứ không phải chỉ hai lát. Đó không phải là món quà thú vị cho lắm. Nhưng dường như mẹ cũng hài lòng với món đồ mới đó; tôi chẳng hề thấy ở mẹ vẻ thất vọng giống như ở tôi khi món quà Giáng sinh không thực sự đúng như mong đợi. Vậy nên Darcy nói có lẽ cũng đúng. Khi đã đến tuổi ba mươi rồi thì những chuyện vui vui kiểu như sinh nhật cũng chẳng còn quan trọng cho lắm.

Lần tiếp theo khi tôi thực sự nghĩ đến tuổi ba mươi là vào năm cuối trung học, khi Darcy và tôi cùng xem chương trình *Thirtysomething*. Đó không phải chương trình ưa thích của hai bọn tôi - chúng tôi thích những bộ phim sitcom vui nhộn kiểu như *Who's the boss?* và *Growing Pains* hơn - nhưng dù sao thì bọn tôi cũng đã xem chương trình đó. Điều tôi ghét ở chương trình *Thirtysomething* là các nhân vật rất hay than vãn và cả những rắc rối mà toàn là họ tự chuốc lấy. Tôi nhớ mình từng nghĩ rằng họ đã trưởng thành thì tự phải lo giải quyết lấy những rắc rối chứ. Đừng có suy

nghĩ mãi về ý nghĩa cuộc sống mà hãy bắt đầu lên danh sách những đồ tạp hóa đi. Hồi đó tôi đã nghĩ những năm thiếu niên sẽ kéo dài, và những năm tuổi hai mươi chắc chắn sẽ tồn tại mãi mãi.

Thế rồi cũng tới lúc tôi đến độ tuổi hai mươi. Và những năm đầu của tuổi hai mươi dường như tồn tại mãi mãi thật. Khi nghe những người quen lớn hơn mình vài tuổi than thở về chuyện tuổi trẻ của mình đã kết thúc, tôi cảm thấy tự mãn lắm. Bởi khi đó mình vẫn chưa nằm trong vùng nguy hiểm mà. Tôi vẫn còn khối thời gian. Cho đến năm hai mươi bảy tuổi, khi cái thời còn bị hỏi giấy tờ tùy thân đã trôi qua lâu lắm rồi, thì tôi mới bắt đầu ngỡ ngàng nhận ra ngày tháng lại trôi nhanh đến vậy (điều đó khiến tôi nhớ lại những lời độc thoại mẹ tôi năm nào cũng nói khi gỡ đồ trang trí lễ Giáng sinh xuống), ngạc nhiên về những nếp nhăn cùng những sợi tóc muối tiêu theo năm tháng. Ở cái tuổi hai mươi chín tôi mới thực sự thấy sợ, và tôi nhận ra rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ bước sang tuổi ba mươi thôi. Tuy nhiên, cũng chưa hẳn như vậy. Vì tôi vẫn có thể nói mình còn đang ở tuổi đôi mươi. Tôi vẫn còn có điểm chung nào đó với những sinh viên năm cuối đại học.

Tôi nhận ra rằng, ba mươi cũng chỉ là một con số, rằng bạn chỉ già khi nào bạn cảm thấy mình già, những chuyện kiểu như vậy. Xét theo khía cạnh rộng hơn tôi lại nhận thấy ba mươi vẫn còn trẻ. Nhưng cũng không trẻ *lắm* đâu. Đã qua cái tuổi chín nhất, thích hợp nhất để sinh con chẳng hạn. Đã quá già để bắt đầu tập luyện mong giành được huy chương Olympic. Thậm chí xét theo cái viễn cảnh tươi đẹp nhất của việc chết-vì-tuổi-già, thì bạn cũng chỉ còn một phần ba quãng đường còn lại để đến với vạch đích mà thôi. Thế nên tôi không thể cảm thấy thỏa mái khi ngồi trên chiếc sofa đệm dày, màu hạt dẻ, đặt trong căn phòng tối tại Upper West Side trong bữa tiệc sinh nhật mà Darcy, người vẫn là bạn thân nhất của tôi, đã bất ngờ đứng ra tổ chức cho tôi.

Mai là ngày Chủ nhật mà tôi đã trông chờ lần đầu tiên hồi lớp năm khi hai đứa bọn tôi nghịch quyển sổ điện thoại. Sau đêm nay, những năm tháng tuổi hai mươi của tôi sẽ chấm dứt, một chương cuộc đời sẽ vĩnh viễn khép

lại. Cảm giác đó khiến tôi nhớ lại đêm giao thừa, khi những giây phút đếm ngược đang đến gần và tôi không dám chắc liệu mình nên cầm lấy máy ảnh hay là chỉ sống cùng với phút giây đó mà thôi. Tôi luôn luôn chụp lấy máy ảnh để rồi sau đó lại nuối tiếc khi bức ảnh không thể rửa ra được. Sau lúc đó, tôi cảm thấy hết sức thất vọng và tự nhủ rằng buổi tối đó lẽ ra sẽ vui hơn nếu nó không có ý nghĩa quá lớn, nếu tôi không buộc phải bận tâm xem mình đã ở đâu và sẽ đi đâu.

Giống như đêm giao thừa, tối nay là điểm kết đồng thời cũng là một sự khởi đầu. Tôi chẳng thích cả kết thúc lẫn khởi đầu. Lúc nào tôi cũng thích lơ lửng ở giữa hơn. Điều tệ hại nhất ở chính điểm kết thúc (của tuổi trẻ) và điểm khởi đầu (của tuổi trung niên) đặc biệt này là ở chỗ, lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra không biết mình sẽ đi về đâu. Những mong muốn của tôi hết sức đơn giản: chỉ là một công việc tôi thích và một người đàn ông tôi yêu mà thôi. Vào cái đêm bước sang tuổi ba mươi, tôi phải đối diện với một sự thật rằng với tôi, cả hai điều đó đều là con số không.

Thứ nhất, tôi làm luật sư cho một công ty lớn ở New York. Điều đó có nghĩa tôi là kẻ khốn khổ. Làm luật sư không hề sung sướng như người ta vẫn tưởng - chẳng có gì giống như trong *L.A. Law*⁽¹⁾, chương trình đã khiến cho số lượng đơn xin học ở các trường luật tăng vọt vào đầu những năm chín mươi. Tôi phải làm việc nhiều giờ đồng hồ cực kỳ chán chường cho một người tính tình xấu xa, thích để ý từng chi tiết nhỏ nhất. Những việc tôi làm hầu hết đều tẻ nhạt. Và thế là nổi ghét bỏ cái công việc mình đang phải làm để kiếm sống ấy bắt đầu bào mòn từng chút một con người mình. Thế nên tôi đã ghi nhớ câu nói cửa miệng của người trong công ty luật: *Tôi ghét công việc của mình và sẽ bỏ việc sớm*. Ngay khi tôi trả được xong các khoản nợ. Ngay khi nào tôi nhận được tiền thưởng của năm tới. Ngay khi nào tôi nghĩ ra được một công việc khác đủ giúp tôi chi trả khoản tiền thuê nhà. Hoặc là kiếm được người nào đó trả hộ cho mình.

Điều đó dẫn tôi đến vấn đề thứ hai, đó là: tôi cô đơn ngay trong thành phố hàng triệu dân này. Tôi có nhiều bạn lắm, cứ nhìn số người tham dự đông nghịt buổi tối nay thì biết. Những người bạn cùng đi trượt patanh.

Những người bạn cùng đi nghỉ hè ở Hampton. Những người bạn vẫn thường gặp gỡ vào buổi tối thứ Năm sau giờ làm để đi uống với nhau một, hai, hoặc ba chén. Và tôi có Darcy, người bạn thân nhất từ hồi còn ở quê nhà, người quan trọng hơn tất cả những bạn bè khác. Nhưng ai cũng biết có bạn thôi thì chưa đủ, cho dù tôi thường hay nói rằng bạn bè chỉ có tác dụng giúp tôi giữ thể diện với những cô bạn gái đã đính hôn và đã lập gia đình mà thôi. Tôi không hề có ý định sống cô đơn một mình trong những năm tuổi ba mươi, cho dù đó có là năm đầu đi nữa. Giờ đây tôi muốn có một người chồng, tôi muốn được làm cô dâu khi còn ở tuổi đôi mươi. Nhưng tôi cũng học được một điều rằng bạn không thể nào chỉ cần vạch ra thời gian biểu cho chính mình và rồi nó sẽ trở thành hiện thực được. Vậy là giờ đây khi sắp bước sang một thập kỷ mới, tôi nhận ra rằng nỗi cô đơn khiến cho những năm tháng độ tuổi ba mươi của tôi trở nên thật đáng sợ, và ba mươi tuổi lại khiến tôi càng cảm thấy cô đơn hơn.

Tình trạng ấy dường như còn tệ hại hơn, vì người bạn lâu năm nhất, thân nhất của tôi có một công việc PR đầy hấp dẫn, lại còn mới đính hôn nữa. Darcy vẫn luôn là người may mắn. Giờ đây tôi đang quan sát cô ấy ngồi kể chuyện cho cả nhóm chúng tôi, trong đó có cả vị hôn phu của cô ấy. Dex và Darcy là một đôi tuyệt đẹp, cùng cao ráo, thanh mảnh, tóc sẫm màu và mắt xanh như nhau. Họ là hai trong số những người New York đẹp đẽ. Đôi lứa ăn vận hàng hiệu đang đăng ký mua đồ sứ và pha lê cao cấp trên tầng sáu ở trung tâm thương mại Bloomingdale. Có lẽ bạn sẽ ghét vẻ tự mãn của họ nhưng lại không thể cưỡng được việc nhìn chăm chăm vào họ khi bạn cũng đang ở cùng tầng với họ, tìm mua một món quà không-quá-đắt-tiền để đi dự lễ cưới không biết lần thứ bao nhiêu bạn được mời mà vẫn không có lấy một anh người yêu đi cùng. Bạn sẽ cố liếc nhìn chiếc nhẫn của cô ấy, rồi ngay lập tức sẽ cảm thấy hối hận vì đã làm vậy. Cô ấy bắt gặp bạn đang nhìn chăm chăm rồi liếc bạn một cái bằng ánh mắt đầy coi thường. Bạn ước giá như mình đừng đi đôi giày tennis đến Bloomingdale thì tốt biết mấy. Có lẽ cô ấy đang nghĩ rằng giày dép có thể là một trong những rắc rối của bạn. Bạn mua một lọ hoa Waterford rồi chuồn thẳng khỏi nơi đó.

“Vây bài học ở đây là: nếu các cậu đi tẩy lông ở chỗ kín theo kiểu Brazil thì phải nhớ nói cho rõ ràng. Bảo họ để lại một dải, nếu không các cậu thành ra trụi hết, giống như một con nhóc mới mười tuổi vậy!” Darcy kể xong câu chuyện bậy bạ, và mọi người phá lên cười. Chỉ trừ có Dex, anh ta lắc đầu như thể nói rằng: cô vợ chưa cưới của tôi thật đúng là hết chỗ nói.

“Được rồi. Mình sẽ quay lại ngay,” Darcy đột nhiên nói. “Một chút rượu tequila cho mỗi người nhé!”

Khi cô ấy rời khỏi nhóm bạn, tiến đến chỗ quầy bar, tôi nhớ lại tất cả những lần hai chúng tôi cùng tổ chức sinh nhật, rồi tất cả những tiêu chuẩn mà hai đứa cùng đạt được, những mục tiêu mà tôi luôn luôn đạt được trước. Tôi lấy được bằng lái xe trước cô ấy, được luật pháp cho phép uống rượu trước cô ấy. Nhiều tuổi hơn dù chỉ mấy tháng thôi đôi khi cũng là một điểm lợi. Nhưng giờ vận may của hai chúng tôi đã đảo ngược hoàn toàn. Darcy còn được hưởng thêm một mùa hè nữa ở độ tuổi đôi mươi - một điểm lợi khi sinh ra vào mùa thu. Nhưng điều đó cũng chẳng mấy quan trọng với cô ấy: khi bạn đã đính hôn hay kết hôn rồi thì bước sang tuổi ba mươi cũng chẳng thành vấn đề.

Lúc này Darcy đang rướn người qua quầy bar, tán tỉnh, đùa cợt với anh chàng khoảng hai mấy tuổi, một người muốn làm diễn viên kiêm bartender mà cô ấy mới nói với tôi rằng “nhất định sẽ quan hệ” nếu cô ấy còn độc thân. Cứ như thể Darcy đã từng độc thân vậy. Khi chúng tôi còn học trung học, có lần cô ấy từng nói: “Mình không chia tay, mà mình kiếm người khác tốt hơn thôi.” Cô ấy làm y như lời đã nói, và luôn luôn là người chủ động chia tay. Suốt thời thiếu niên, học đại học, và suốt cả những năm chúng tôi ở độ tuổi đôi mươi, cô ấy luôn cặp kè với một anh chàng nào đó. Thường thì cô ấy luôn có nhiều hơn một anh chàng theo đuôi, hy vọng được để mắt đến.

Tôi chợt thấy mình có thể gặp gỡ hẹn hò với anh chàng bartender kia được đấy. Lúc này tôi hoàn toàn chẳng có dính líu tới anh chàng nào hết - thậm chí gần hai tháng nay tôi chưa một lần hẹn hò với ai cả. Nhưng có vẻ

đó không phải là điều một người nên làm khi họ ở tuổi ba mươi. Những chuyện tình-một-đêm chỉ dành cho các cô gái đôi mươi mà thôi. Nhưng tôi cũng chưa từng thử làm điều đó. Từ trước đến nay tôi luôn tuân theo lối sống nghiêm chỉnh của một người quy củ, không một lần lạc lối. Ở trường trung học tôi toàn đạt điểm A, sau đó vào đại học, tốt nghiệp hạng khá, tham dự kỳ thi, đỗ vào một trường luật rồi làm việc cho một công ty luật lớn sau khi học xong. Không hề có một chuyến du lịch bụi nào đến châu Âu, không có những chuyện điên rồ, không có những mối quan hệ thể xác, thiếu lành mạnh. Và không có những bí mật. Không lừa lọc. Còn giờ thì dường như đã quá muộn để làm bất kỳ điều gì trong số đó rồi. Bởi lẽ những chuyện như thế sẽ chỉ làm trì hoãn thêm mục tiêu của tôi là kiếm một tấm chồng, ổn định cuộc sống, có những đứa con yêu quý, một tổ ấm hạnh phúc, một ngôi nhà xinh xắn với bãi cỏ, một cái gara, một chiếc lò nướng bánh mì loại nướng được bốn lát bánh một lúc.

Nghĩ vậy tôi cảm thấy bất an về tương lai, có đôi chút nuối tiếc quá khứ. Tôi đã từng tự nhủ rằng ngày mai sẽ có khối thời gian tha hồ mà suy ngẫm. Còn ngay lúc này đây tôi phải vui vẻ đã. Một người sống quy củ sẽ có quyết định dễ dàng, đơn giản. Mà tôi thì lại là người quy củ hết mức - kiểu một đứa bé luôn làm bài tập về nhà vào chiều thứ Sáu ngay sau khi tan học, kiểu phụ nữ (một ngày nào đó tôi không còn là con gái nữa) tối nào cũng dùng chỉ nha khoa, sáng nào cũng dọn giường ấy mà.

Darcy quay trở lại mang theo mấy cốc rượu, nhưng Dex từ chối không uống, thế là Darcy nhất định bắt tôi uống bằng được cả hai cốc. Tôi còn chưa ý thức được gì thì những vì sao đêm đã bắt đầu mờ đi, dấu hiệu cho thấy ta đã chuyển từ trạng thái vui vẻ thành say, không còn biết gì đến thời gian và trật tự đúng đắn của mọi thứ nữa. Rõ ràng Darcy đã đạt đến điều đó, thậm chí còn sớm hơn, vì bây giờ cô nàng đang nhảy nhót trên quầy bar rồi. Darcy quay cuồng và xoay tít trong chiếc váy yếm nhỏ màu đỏ và đôi giày cao đến gần mười phân.

“Giành luôn cả màn trình diễn ngay tại bữa tiệc của cậu kìa,” Hillary, người bạn thân nhất ở công ty của tôi thì thầm. “Cô ta đúng là chẳng biết

xấu hổ gì cả.”

Tôi bật cười. “Ừ. Chuyện thường ngày ấy mà.”

Darcy kêu lên một tiếng, giơ tay lên quá đầu mà vỗ, và ra hiệu cho tôi bằng một cử chỉ đầy mời mọc khiến bất kỳ gã đàn ông nào hứng thú chuyện nữ-quan-hệ-với-nữ cũng bị hấp dẫn. “Rachel! Rachel! Lại đây nào!”

Đương nhiên Darcy thừa biết tôi sẽ không đời nào lên đó tham gia cùng. Tôi chưa bao giờ nhảy trên một quầy bar. Lên đó, ngoài việc ngã bịch xuống thì tôi chẳng biết làm gì nữa. Tôi lắc đầu và mỉm cười, một lời từ chối lịch sự. Tất cả chúng tôi chờ đợi hành động tiếp theo của cô ấy, đó là lắc hông đúng theo điệu nhạc, từ từ cúi xuống, và sau đó lại đứng phắt dậy, mái tóc dài vung vẩy tứ phía. Động tác khéo léo đó khiến tôi nhớ đến lần cô ấy bắt chước Tawny Kitaen_ trong video “Here I Go Again” của Whitesnake tới mức hoàn hảo, nhớ lại lần cô ấy từng làm động tác xoay thẳng chân trên mũi chiếc BMW của ông bố mình trước vẻ vui thích của những đứa con trai hàng xóm đang tuổi dậy thì. Tôi liếc nhìn Dex, người lúc này không biết nên vui mừng hay tức giận nữa. Trong trường hợp này mà dùng từ kiên nhẫn thì vẫn còn quá nhẹ. Dex và tôi đều có chung đặc tính này.

“Chúc mừng sinh nhật, Rachel!” Darcy kêu lên. “Cùng nâng cốc vì Rachel nào!”

Tất cả mọi người đều làm theo. Mắt họ vẫn không rời cô ấy.

Một phút sau, Dex kéo phắt Darcy từ quầy bar xuống, vắt người cô ấy ngang qua vai rồi đặt xuống sàn, ngay cạnh tôi bằng một động tác hết sức khéo léo. Rõ ràng trước đây anh ta từng làm điều này rồi. “Thôi được rồi đấy,” anh ta lên tiếng. “Tôi sẽ đưa người tổ chức tiệc bé bỏng này về nhà.”

Darcy cầm cốc rượu trên quầy bar và giậm chân. “Anh không phải sếp của em, Dex ạ! Đúng thế không, Rachel?” Trong khi tuyên bố sự độc lập của mình, cô ấy loạng choạng hất cả cốc rượu martini lên giày Dex.

Dex nhăn mặt. “Em say quá rồi đấy, Darce. Chuyện này ngoài em ra chẳng ai thấy vui hết.”

“Được rồi. Được rồi. Em sẽ về... em cũng cảm thấy hơi buồn nôn,” Darcy nói, trông có vẻ nôn nao.

“Cậu sẽ ổn cả chứ?”

“Mình sẽ không sao đâu. Cậu đừng lo,” cô ấy đáp, giờ lại đang làm bộ một cô gái bé bỏng ốm yếu đầy dũng cảm.

Tôi nói lời cảm ơn cô ấy về bữa tiệc, nói rằng đây là một điều ngạc nhiên hết sức - đó là lời nói dối, vì tôi biết Darcy lợi dụng sinh nhật lần thứ ba mươi của tôi để mua quần áo mới, bày ra một bữa tiệc thật lớn, mời bạn bè của cô ấy nhiều ngang với bạn bè của tôi. Nhưng dẫu sao cô ấy cũng thật tốt bụng khi tổ chức bữa tiệc, và tôi cảm thấy vui vì cô ấy đã làm vậy. Darcy là kiểu bạn lúc nào cũng làm cho mọi thứ trở nên thật đặc biệt. Cô ấy ôm chặt lấy tôi rồi nói rằng vì tôi cô ấy sẽ làm tất cả, rằng cô ấy sẽ ra sao đây nếu không có tôi, phù dâu chính trong lễ cưới của cô ấy, người chị gái mà cô ấy chưa bao giờ có. Cô ấy nói một tràng, như những lúc uống quá nhiều vẫn thường làm vậy.

Dex ngắt lời cô ấy. “Chúc mừng sinh nhật, Rachel. Ngày mai chúng tôi sẽ nói chuyện với cô nhé.” Anh ta hôn tạm biệt lên má tôi.

“Cảm ơn Dex,” tôi đáp lại. “Chúc ngủ ngon.”

Tôi quan sát anh ta dẫn Darcy ra ngoài, nắm lấy khuỷu tay cô ấy khi cô ấy suýt ngã vì giẫm vào gấu váy. *Ôi, giá mà mình cũng có được một người quan tâm chăm sóc như thế kia.* Có thể uống thoải mái mà vẫn biết được rằng sẽ có người đưa mình về nhà an toàn.

Lát sau, Dex lại xuất hiện ở chỗ quầy bar. “Darcy mất ví. Cô ấy nghĩ đã để nó ở đây. Cái ví nhỏ thôi, màu bạc,” anh ta nói. “Cô có thấy nó ở đâu không?”

“Cô ấy để mất cái ví Chanel mới ư?” Tôi lắc đầu cười vì Darcy đúng là người hay để mất đồ. Thường thì tôi luôn để mắt trông đồ đạc giúp cô ấy,

nhưng trong ngày sinh nhật mình thì tôi bỏ qua nhiệm vụ đó. Tuy nhiên, tôi vẫn giúp Dex tìm chiếc ví, cuối cùng cũng thấy nó dưới chân một chiếc ghế ở quầy bar.

Khi Dex quay lưng ra về thì Marcus, bạn của anh ta, một trong mấy phù rể, bèn thuyết phục anh ta ở lại. “Thôi nào, anh bạn. Ở lại thêm chút nữa đi.”

Vậy là Dex gọi cho Darcy ở nhà, cô ấy líu nhíu đồng ý, bảo anh cứ việc vui vẻ mà không cần cô ấy. Cho dù có thể cô ấy đang nghĩ rằng đó là điều bất khả thi cũng nên.

Dần dần, bạn bè của tôi cũng lần lượt ra về sau khi nói lời chúc mừng sinh nhật lần cuối. Dex và tôi ở lại lâu hơn hết, thậm chí sau cả Marcus. Chúng tôi ngồi tại quầy bar, nói chuyện với anh diễn viên kiêm bartender, người có xăm chữ “Amy” và không hề bận tâm tới một luật sư đã có tuổi. Lúc hơn hai giờ sáng, chúng tôi quyết định đã đến lúc phải về. Buổi đêm mà có cảm giác giống như giữa mùa hè hơn là mùa xuân, và chính cái không khí ấm áp đó khiến tôi chất chứa một niềm hy vọng bất ngờ: *Đây sẽ là mùa hè tôi gặp được người đàn ông của mình.*

Dex vẫy taxi cho tôi, nhưng khi xe dừng, anh ta lại nói: “Hay đến thêm một quán bar? Uống thêm chén nữa nhé?”

“Được thôi,” tôi đáp. “Sao lại không nhỉ?”

Hai chúng tôi lên xe và anh bảo với tài xế là cứ lái đi, anh còn phải nghĩ xem nên đi đâu tiếp theo. Chúng tôi dừng lại ở khu Alphabet City, một quán bar trên phố 7 cắt đại lộ B, có một cái tên phù hợp là 7B.

Cảnh tượng lúc đó không được sáng sủa cho lắm - quán 7B tối om và mù mịt khói thuốc. Nhưng dù sao tôi cũng vẫn thích - tuy quán đó không sang trọng gì nhưng cũng không phải là một quán rẻ tiền cố làm ra vẻ sành điệu vì không sang trọng.

Dex chỉ vào một chỗ. “Cô ngồi đi. Tôi sẽ trở lại ngay.” Rồi anh ta quay lại. “Cô muốn uống gì?”

Tôi nói anh uống gì tôi uống nấy, rồi ngồi đợi bên bàn. Tôi thấy anh nói điều gì đó với cô gái đứng bên quầy bar mặc quần túi hộp màu xanh quân đội và chiếc áo hai dây có in chữ “Thiên Thần Sa Ngã”. Cô ta mỉm cười và lắc đầu. Bài hát trong quán lúc ấy là “Omaha”. Đó là một trong số những bài hát có giai điệu vừa du dương lại vừa sôi động.

Lát sau, Dex ngồi vào chỗ đối diện, đẩy một cốc bia về phía tôi. “Bia Newcastle,” anh ta nói. Sau đó anh ta mỉm cười, những nếp nhăn xuất hiện quanh đôi mắt. “Cô thích chứ?”

Tôi gật đầu và mỉm cười.

Qua khóe mắt, tôi thấy Thiên Thần Sa Ngã chuyển sang ngồi trên chiếc ghế ở quầy bar và quan sát Dex, chăm chú để ý những đường nét trên thân hình, mái tóc dợn sóng, và cặp môi đầy đặn của anh ta. Darcy từng có lần phàn nàn rằng Dex thu hút nhiều ánh nhìn và sự ngạc nhiên hơn cả cô ấy. Nhưng trái ngược với cô gái kia, Dex dường như không quan tâm tới sự chú ý đó. Giờ thì Thiên Thần Sa Ngã đó lại hướng cái nhìn về phía tôi, như thể thắc mắc không hiểu Dex đang làm gì với một người tầm thường như vậy. Tôi hy vọng cô ta nghĩ chúng tôi là một đôi. Tối nay không ai biết rằng tôi chỉ là một khách mời trong tiệc cưới mà thôi.

Dex và tôi nói chuyện về nghề nghiệp của hai người, về kỳ nghỉ chung ở Hamptons sẽ bắt đầu vào tuần sau, và nhiều chuyện khác nữa. Nhưng không ai đề cập gì tới Darcy cũng như đám cưới của hai người bọn họ vào tháng Chín tới.

Sau khi uống xong bia, chúng tôi tiến đến chỗ máy chơi nhạc, nhét vào máy tờ đô la để tìm những bài hát hay. Tôi ấn mã bài hát “Thunder Road” tới hai lần, vì đó là bài hát ưa thích của tôi. Tôi nói với anh ta điều đó.

“Ừ. Springsteen cũng đứng đầu danh sách của tôi. Cô đã bao giờ đi xem ông ấy biểu diễn hòa nhạc chưa?”

“Rồi,” tôi đáp. “Hai lần. *Born in the U.S.A.* và *Tunnel of Love.*”

Suýt nữa thì tôi nói với anh ta là tôi đã đi cùng Darcy từ hồi trung học. Tôi đã phải lôi cô ấy đi cùng cho dù cô ấy thích những nhóm nhạc như Poison và Bon Jovi hơn nhiều. Nhưng may sao tôi đã không nói ra điều đó. Vì nếu như vậy anh ta sẽ nhớ ra là phải về nhà với cô ấy, còn tôi không muốn ở một mình trong những giây phút ngày một xa dần tuổi đôi mươi chút nào. Đương nhiên là tôi thích ngồi với bạn trai hơn rồi, nhưng có Dex còn hơn là chẳng có ai cả.

Lần gọi đồ uống cuối cùng ở quán 7B, chúng tôi lấy thêm ít bia và trở về chỗ ngồi. lát sau chúng tôi lại ngồi trong taxi, đi theo hướng bắc, về đại lộ 1. “Hai điểm dừng nữa,” Dex nói với người lái xe, vì chúng tôi sống ở hai khu đối diện nhau qua Công viên Trung tâm. Dex đang cầm chiếc ví Chanel của Darcy, trông nó thật nhỏ nhắn và lạc lõng trong đôi bàn tay to lớn của anh. Tôi liếc nhìn cái mặt đồng hồ Rolex bằng bạc của anh ta, món quà Darcy tặng. Mới gần bốn giờ sáng.

Chúng tôi ngồi lặng yên khi đi qua mười, mười lăm tòa nhà, cả hai đều nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, cho đến lúc chiếc taxi lao phải một cái ổ gà, tôi thấy mình lao đảo ở giữa ghế sau, chân tôi lướt nhẹ qua chân anh ta. Thế rồi bất ngờ Dex hôn tôi. Hoặc cũng có thể là tôi hôn anh ta. Bằng cách nào đó, chúng tôi đang hôn nhau. Đầu óc tôi trở nên trống rỗng khi lắng nghe âm thanh khe khẽ mỗi lần môi chúng tôi chạm vào nhau, rồi lại chạm nhau lần nữa. Thình thoảng, giữa những lần hôn, Dex gõ nhẹ lên tấm kính Plexiglas nói với người lái xe rằng chỉ còn một điểm dừng nữa.

Chúng tôi đến góc phố 703 và 3, gần căn hộ của tôi. Dex đưa cho người lái xe tờ hai mươi đô la, không đợi trả lại tiền thừa. Chúng tôi chui ra khỏi xe, hôn nhau thêm lúc nữa ngay trên vỉa hè và ngay trước cả mặt José, người gác cửa tòa nhà tôi ở. Chúng tôi lại hôn nhau trong lúc đi thang máy lên tầng. Tôi áp chặt người vào tường thang máy, hai tay đặt sau đầu anh. Tôi ngạc nhiên khi thấy mái tóc anh lại mềm mại đến vậy.

Tôi luống cuống cầm chìa khóa, vặn nhầm cả chiều ổ khóa trong khi Dex vẫn quàng tay ôm eo tôi, môi anh lướt trên cổ và một bên mặt tôi. Cuối

cùng cửa cũng mở, và chúng tôi đứng hôn nhau ngay giữa phòng, đứng thẳng, chỉ dựa vào nhau. Chúng tôi loạng chạng tiến về chỗ chiếc giường mà tôi đã gấp chăn gọn gàng ngăn nắp như kiểu giường ở bệnh viện vậy.

“Cô có say không vậy?” giọng anh ta thì thầm trong bóng tối.

“Không,” tôi trả lời. Vì lúc nào say người ta chẳng nhận mình không say. Và cho dù say đi chẳng nữa thì vẫn có khoảnh khắc tỉnh táo khi tôi thận trọng cân nhắc điều gì mình đang bỏ lỡ trong những năm tuổi hai mươi, và điều gì mình muốn có được trong những năm ở độ tuổi ba mươi. Tôi bất ngờ khi nhận ra rằng, xét theo một khía cạnh nào đó thì tôi có cả hai điều ấy trong buổi tối sinh nhật lịch sử này. Dex có thể sẽ trở thành một bí mật của tôi, là cơ hội cuối cùng trong chương u tối của cuộc đời tôi những năm hai mươi tuổi, và anh cũng có thể là sự kiện mở đầu - một điều hứa hẹn rằng có một người nào đó giống như anh cũng sắp đến rồi. Thế rồi hình ảnh Darcy hiện lên trong tâm trí tôi, nhưng bị gạt lại phía sau, bị áp đảo bởi một tác động mạnh hơn cả tình bạn của chúng tôi, mạnh hơn cả chính lương tâm của tôi nữa. Dex đang cử động phía trên tôi. Mắt tôi nhắm lại, sau đó mở ra, rồi lại nhắm.

Và rồi, không hiểu thế nào, tôi lại quan hệ với chính vị hôn phu của cô bạn thân nhất.

Hai

Tiếng chuông điện thoại khiến tôi tỉnh giấc, và trong giây phút, tôi thấy mất phương hướng ngay tại chính căn hộ của mình. Rồi tôi nghe thấy giọng Darcy vang lên chói tai trong điện thoại, giục tôi mau nhắc máy, nhắc máy, *làm ơn nhắc máy đi*. Hành vi tội lỗi của tôi lập tức hiện ra rõ mồn một. Tôi nhanh chóng ngồi dậy, thấy căn hộ quay cuồng. Lưng Dexter quay về phía tôi, lác đác những vết tàn nhang. Tôi lấy ngón tay chọc mạnh vào lưng anh ta.

Anh ta quay người lại và nhìn tôi. “Ôi, khỉ thật! Máy giờ rồi vậy?”

Chiếc radio có đồng hồ chỉ bảy giờ mười lăm. Tôi bước sang tuổi ba mươi được hai tiếng rồi. Phải chỉnh lại là một tiếng mới đúng, vì tôi sinh ra ở vùng có múi giờ trung tâm mà.

Dex nhanh chóng ra khỏi giường, vợ lấy quần áo vứt lăn lóc trên giường tôi. Chiếc máy trả lời tự động kêu bíp hai lần, cắt ngang lời Darcy. Cô ấy gọi lại, huyên thuyên về chuyện Dex đã không về nhà. Chiếc máy lại ngắt giữa chừng câu nói của Darcy một lần nữa. Cô ấy gọi lại lần thứ ba, rên rỉ, “Dậy gọi điện cho mình đi! Mình cần cậu!”

Tôi bắt đầu ra khỏi giường, thế rồi nhận thấy là trên người không một mảnh vải, tôi lại ngồi xuống, lấy gối che đi.

“Ôi trời. Chúng ta làm thế nào đây?” giọng tôi khàn đặc, run rẩy. “Tôi có nên nghe máy không? Có nói với cô ấy là anh qua đêm ở đây không?”

“Ấy, không được! Đừng nhắc máy - để tôi nghĩ đã.” Anh ta ngồi xuống, trên người mặc mỗi chiếc quần đùi, anh ta xoa xoa cảm giờ đã phủ một lớp râu ria mờ mờ.

Nỗi sợ hãi phát ồm đến tỉnh cả người trào dâng trong tôi. Tôi bắt đầu khóc. Việc đó chẳng bao giờ giúp ích được gì hết.

“Này, Rachel, đừng khóc,” Dex nói. “Rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Anh ta mặc quần jean, rồi đến áo sơ mi, nhanh nhẹn kéo khóa, sơ vin lại rồi cài cúc như thể vẫn là một buổi sáng bình thường. Sau đó anh ta kiểm tra tin nhắn trong máy di động. “Chếtttt tiệt. Mười hai cuộc gọi nhỡ,” anh ta nói như không có gì, chỉ có đôi mắt biểu lộ nỗi chán chường cực độ.

Khi đã mặc quần áo xong, anh ta ngồi trở lại mép giường, trán gục xuống hai bàn tay. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh ta thở nặng nhọc qua đường mũi. Hít vào, thở ra. Hít vào, thở ra. Sau đó, anh ta bình tĩnh nhìn tôi. “Được rồi. Chuyện xảy ra sẽ là như sau. Rachel, nhìn tôi đây.”

Tôi làm theo lời anh ta bảo, vẫn ôm chặt lấy gối.

“Chuyện này sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần cô lắng nghe,” anh ta nói như thể đang trò chuyện với một khách hàng trong phòng họp vậy.

“Thì tôi đang nghe đây,” tôi đáp.

“Tôi sẽ nói với cô ấy là tôi đi chơi đến khoảng năm giờ gì đó, sau đấy ăn sáng cùng với Marcus. Chuyện thế là êm xuôi kín đáo.”

“Vậy tôi nói với cô ấy thế nào?” tôi hỏi. Tôi chưa bao giờ giỏi trong khoản nói dối.

“Chỉ cần bảo cô ấy là cô rời khỏi bữa tiệc và về nhà... Cứ nói cô không thể nhớ được chính xác lúc cô về thì tôi có còn ở đấy hay không, nhưng cô nghĩ là tôi vẫn còn ngồi với Marcus. Phải nhớ nói là cô ‘nghĩ’ thế thôi - đừng ra vẻ chắc chắn quá. Và tất cả những gì cô biết chỉ có vậy, được chưa nào?” Anh ta trở vào chiếc máy điện thoại của tôi. “Giờ thì hãy gọi lại cho cô ấy đi... Tôi sẽ gọi cho Marcus ngay sau khi rời khỏi đây. Cô hiểu cả rồi chứ?”

Tôi gật đầu, mắt lại chan chứa nước khi anh ta đứng lên.

“Và hãy bình tĩnh lại đi,” anh ta nói một cách cứng rắn chứ không cục cằn. Sau đó anh ta ra đến cửa, một tay đặt trên tay nắm, tay kia lùa qua mái tóc dài sẫm màu vừa đủ dài để trở nên hấp dẫn hết sức.

“Thế nhờ cô ấy đã nói chuyện với Marcus rồi thì sao?” tôi hỏi khi Dex đi ra cửa được nửa đường. Rồi tôi nói thêm, chủ yếu là tự nhủ, “Chúng ta gây rắc rối to rồi.”

Anh ta quay lại, nhìn tôi qua ngưỡng cửa. Trong giây lát, tôi tưởng anh ta nổi giận, sắp quát vào mặt tôi, bảo tôi phải bình tĩnh, rằng đây đâu phải chuyện-sống-chết gì. Nhưng giọng anh ta lại nhẹ nhàng. “Rach, chúng ta không có rắc rối gì hết. Tôi lo xong mọi chuyện đâu vào đấy cả rồi. Chỉ cần nói những gì tôi đã bảo cô thôi... Và Rachel này?”

“Gì vậy?”

“Thực sự xin lỗi cô.”

“Vâng,” tôi nói. “Tôi cũng vậy.”

Chúng tôi đang nói chuyện với nhau hay là nói với Darcy ấy nhỉ?

Ngay khi Dex đi khỏi, tôi vội lấy điện thoại, vẫn còn cảm thấy chóng mặt. Phải mất vài phút nhưng cuối cùng tôi cũng lấy được can đảm để gọi cho Darcy.

Cô ấy đang bị kích động. “Tôi qua tên khốn đó đã không về! Tốt hơn hết là hẳn nên nằm trên giường trong bệnh viện đi!... Cậu có nghĩ hẳn đã lừa dối mình không?”

Tôi bắt đầu nói không, rằng có lẽ anh ta chỉ đi cùng Marcus, nhưng nghĩ kỹ rồi tôi lại thôi. Chẳng phải như thế quá lộ liễu hay sao? Nếu không biết gì thì liệu tôi có nói như thế không? Tôi không nghĩ nổi. Đầu tôi và cả tim tôi đang vang lên tiếng đập thành thạch, căn phòng vẫn còn đang quay cuồng từng cơn. “Mình chắc chắn là anh ta không lừa dối cậu đâu.”

Cô ấy hỉ mũi. “Sao cậu dám chắc?”

“Vì anh ta sẽ không làm thế với cậu, Darce ạ.” Tôi không tin nổi lời mình nữa, nói ra mới dễ dàng làm sao.

“Vậy thì hẳn đang ở cái chỗ chết tiệt nào? Bốn, năm giờ là các quán bar đóng cửa. Bây giờ là bảy rưỡi rồi!”

“Mình không biết nữa... Nhưng mình tin là sẽ có một lời giải thích logic thôi.”

Đúng là có thật.

Cô ấy hỏi tôi về lúc mấy giờ, khi tôi về anh ta còn ở đấy không, ngồi với ai - đó cũng chính là những câu hỏi mà Dex đã chuẩn bị trước cho tôi. Tôi cẩn thận trả lời như đã được hướng dẫn. Tôi khuyên cô ấy nên gọi cho Marcus.

“Mình đã gọi cho hẳn rồi,” cô ấy nói. “Gã chết giẫm đó không nhắc máy.”

Tuyệt. Chúng tôi có cơ hội sống rồi.

Tôi nghe thấy tiếng “cách” cho thấy có cuộc gọi chờ, và Darcy biến mất, rồi trở lại, bảo với tôi rằng Dex gọi, cô ấy sẽ gọi lại cho tôi khi nào có thể.

Tôi đứng dậy, bước loạng choạng vào phòng tắm. Tôi nhìn vào gương. Da tôi đỏ lên, đầy những vết bầm. Quanh mắt tôi dính mascara và chì kẻ đen, đôi mắt đau rát vì tội đeo cả kính áp tròng đi ngủ. Tôi nhanh chóng tháo đôi kính ra ngay trước khi nôn khan vào toilet. Từ hồi đại học đến giờ, tôi không hề bị nôn vì uống rượu, và chuyện đó chỉ xảy ra đúng một lần. Vì tôi biết học hỏi từ những sai lầm của mình. Đa phần bọn sinh viên đại học đều nói, “Tôi sẽ không bao giờ làm thế này nữa,” để rồi cuối tuần sau đâu lại vào đấy. Nhưng tôi thì giữ lời. Con người tôi là vậy. Tôi cũng sẽ học được từ sự việc lần này. *Chỉ cầu mong cho tôi thoát tội.*

Tôi tắm qua loa, gột sạch mùi khói trên mái tóc, trên da, điện thoại vẫn đặt ở bồn rửa mặt, chờ nghe Darcy báo tin mọi chuyện ổn cả. Nhưng hàng giờ trôi qua mà cô ấy không gọi. Đến khoảng trưa, những người chúc mừng sinh nhật bắt đầu gọi điện đến. Bố mẹ tôi ca bài ca hàng năm và câu nói

hàng ngày của họ, “Đoán xem ngày này ba mươi năm trước bố/mẹ đã ở đâu nào?” Tôi cố gắng tỏ ra thật bình thường và đùa theo họ, nhưng việc đó thật chẳng dễ dàng chút nào.

Đến ba giờ mà tôi vẫn chưa có tin gì của Darcy, và vẫn còn cảm thấy nôn nao. Tôi làm một hơi hết cốc nước thật to, uống hai viên Advil_, trong đầu nghĩ đến việc gọi món trứng rán và thịt muối, hai món Darcy đảm bảo hữu dụng mỗi khi cô ấy quá chén. Nhưng tôi biết không gì có thể dẹp được cảm giác khó chịu khi phải chờ đợi, tự hỏi chuyện gì đang diễn ra, liệu Dex - hay cả hai chúng tôi - có bị lộ tẩy không.

Liệu có người nào trông thấy lúc bọn tôi ngồi cùng nhau ở quán 7B không? Lúc trong taxi? Lúc trên phố? Có ai ngoài José, người mà công việc của anh ta là không cần phải biết gì cả? Chuyện gì đang xảy ra lúc này trong căn hộ của họ ở khu Upper West Side? Anh ta có nổi cáu và thừa nhận tất cả mọi chuyện không? Cô ấy có đang thu xếp đồ đạc không? Cả ngày họ có ân ái với nhau khi cố gắng tìm lại sự thanh thản cho lương tâm anh ta không? Họ có còn cãi nhau, còn đi vòng quanh kết tội và phủ nhận lẫn nhau không?

Nỗi sợ đã choán hết tất cả những cảm xúc khác rồi - như xấu hổ hay ân hận đến tức thở - bởi lẽ thật điên rồ, dường như tôi chẳng cảm thấy có tội vì đã phản bội người bạn thân nhất. Thậm chí cả khi tôi không thấy cái bao cao su nào được dùng vứt lại trên sàn. Cảm giác tội lỗi duy nhất tôi có thể nghĩ ra được là có tội vì chẳng hề thấy tội lỗi gì cả. Nhưng tôi sẽ ăn năn hối lỗi sau, ngay khi nào tôi biết mình được an toàn. *Ôi, Chúa ơi, con xin Người. Trước đây con chưa từng làm điều gì như vậy. Xin hãy để cho con thoát lần này. Con sẽ hy sinh tất cả hạnh phúc của con trong tương lai. Hy sinh tất cả cơ hội tìm được một đức lang quân nữa.*

Tôi nghĩ đến tất cả những thỏa thuận tôi đã dàn xếp với Người từ hồi còn đi học và khi lớn lên. *Xin đừng để con bị dưới điểm B trong bài kiểm tra môn Toán. Xin Người, con sẽ làm bất kỳ việc gì - phải nấu xúp trong bếp tất cả các ngày thứ Bảy thay vì mỗi tháng một lần cũng được.* Đúng là ngày

xưa. Tôi cứ nghĩ một điểm C tức là tất cả mọi điều trong thế giới ngăn nắp trật tự của tôi đều đảo lộn hết cả. Sao tôi có thể ước ao một điều xấu xa như vậy? Sao tôi lại có thể phạm phải một sai lầm to lớn không thể tha thứ được, sai lầm có thể thay đổi cả đời người như vừa rồi được cơ chứ?

Cuối cùng, tôi không thể chịu đựng hơn được nữa. Tôi gọi vào máy di động của Darcy, nhưng máy lại dẫn thẳng đến hộp thư thoại. Tôi gọi vào máy cố định nhà họ, hy vọng cô ấy sẽ nghe. Nhưng thay vào đó, Dex trả lời. Tôi rúm cả người lại.

“Chào Dex. Rachel đây,” tôi nói, cố làm ra vẻ bình thường.

Anh biết mà, cô phù dâu chính trong đám cưới sắp tới của anh - người phụ nữ mà tối qua anh đã lên giường cùng ấy?

“Chào Rachel,” anh ta nói một cách thản nhiên. “Tối qua cô thấy vui chứ?”

Trong giây phút, tôi tưởng anh ta đang nói đến chuyện của hai chúng tôi, phát sợ trước vẻ thờ ơ lãnh đạm của anh ta. Nhưng rồi qua điện thoại tôi nghe thấy tiếng Darcy đòi máy và nhận ra rằng anh ta chỉ đang nói đến bữa tiệc mà thôi.

“Ồ vâng, tối qua thật tuyệt - bữa tiệc hết ý.” Tôi cắn môi.

Darcy đã giành lấy chiếc điện thoại từ tay anh ta. Giọng cô ấy riu rít vui tươi, hoàn toàn trở lại bình thường như trước. “Chào cậu. Mình xin lỗi đã quên mất, không gọi cho cậu. Cậu biết đấy, vừa mới lúc trước ở đây rất căng thẳng.”

“Nhưng giờ thì cậu ổn rồi chứ? Mọi chuyện với cậu - và Dex - đã ổn thỏa chưa?” Nói ra cái tên anh ta thật là khó. Cứ như thể làm thế sẽ lật tẩy tôi vậy.

“Ừm, ờ, chờ mình chút xíu.”

Tôi nghe tiếng cô ấy đóng cửa; cứ nói chuyện qua điện thoại là cô ấy luôn luôn vào phòng ngủ của hai người họ. Tôi hình dung trong đầu chiếc giường có bốn cột chống mà tôi đã giúp Darcy chọn mua ở cửa hàng

Charles P. Rogers. Rồi nó sẽ sớm trở thành chiếc giường của đôi uyên ương.

“À ừ, giờ mình không sao rồi. Anh ấy chỉ đi với Marcus thôi. Bọn họ đi chơi khuya lắm, cuối cùng phải đến quán để ăn sáng. Nhưng cậu biết đấy, dĩ nhiên là mình vẫn còn điên tiết. Mình đã bảo với anh ấy rằng anh ấy là một kẻ đáng ghét, một gã đàn ông ba mươi tư tuổi đính hôn rồi mà vẫn còn đi chơi thâu đêm. Đáng ghét, cậu thấy thế không?”

“Ừ, có lẽ. Nhưng cũng không làm gì tai hại.” Tôi nuốt nước bọt thật khó khăn và thầm nghĩ: phải, chuyện đó sẽ không có gì tai hại. “Ừm, mình lấy làm mừng là hai cậu đã làm lành với nhau.”

“Ờ. Có lẽ mình cũng cho qua rồi. Nhưng vẫn thật là... lẽ ra anh ấy phải gọi điện chứ. Là mình thì mình không quên đâu, cậu biết đấy?”

“Mình biết,” tôi nói, rồi dửng cảm thêm vào, “mình đã bảo anh ấy không lừa dối cậu mà.”

“Mình biết... nhưng vẫn hình dung ra cảnh anh ta ở cùng với ả gái điếm thoát y nào đó trong quán Scores. Trí tưởng tượng của mình thật quá đà.”

Chuyện tối qua là như thế sao? Tôi biết mình không phải một ả gái, nhưng liệu có phải anh ta đã lựa chọn sáng suốt khi lảng nhãng trước lễ cưới? Chắc chắn là không. Chắc chắn anh ta sẽ không chọn cô phù dâu chính của Darcy đâu.

“Mà cậu thấy bữa tiệc thế nào? Mình thật đúng là đưa bạn tôi - say xỉn rồi bỏ về sớm. Ôi, khỉ thật! Hôm nay mới thực sự là ngày sinh nhật của cậu. Chúc mừng sinh nhật! Chúa ơi, mình là kẻ tồi tệ nhất, Rach ạ!”

Ừ phải, cậu là đưa bạn tôi.

“Ồ, tuyệt lắm. Bữa tiệc rất vui. Cảm ơn cậu đã tổ chức - thật là một điều hết sức ngạc nhiên... hết sức tuyệt vời...”

Tôi nghe thấy tiếng cánh cửa phòng ngủ của họ mở ra, và Dex nói gì đó về chuyện muộn giờ rồi.

“Ừ, mình thực sự phải đi đây, Rachel. Bọn mình sẽ đi xem phim. Cậu muốn đi cùng không?”

“Ừm, thôi, cảm ơn cậu.”

“Không sao. Nhưng tối nay chúng ta vẫn ăn tối như dự định đấy chứ? Quán Rain, lúc tám giờ ấy mà?”

Tôi hoàn toàn quên mất rằng mình đã có kế hoạch gặp Dex, Darcy và Hillary, cùng ăn một bữa tối nho nhỏ kỷ niệm sinh nhật. Tối nay tôi không có cách nào để đối diện được với Dex hay Darcy - với cả hai người bọn họ thì chắc chắn càng không. Tôi nói với cô ấy là tôi không dám chắc mình có đi được không, rằng tôi thực sự đau đầu, nôn nao lắm. Tôi nói thêm rằng cho dù đã thôi uống từ lúc hai giờ, nói xong mới chợt nhận ra những kẻ dối trá thường hay nói ra quá nhiều chi tiết chẳng liên quan.

Darcy không để ý. “Có lẽ lát nữa cậu sẽ thấy khỏe hơn chẳng... Đi xem phim về rồi mình sẽ gọi cho cậu.”

Tôi cúp máy, thầm nghĩ rằng như thế này thật quá dễ dàng. Nhưng thay vì thấy nhẹ nhõm thì trong tôi lại là sự bất mãn và nuối tiếc mơ hồ, tôi ước mình sẽ được đi xem phim. Dĩ nhiên là không phải đi với Dex rồi. Chỉ là với một người nào đó thôi. Tôi lật lọng những điều đã thỏa thuận với Chúa mới nhanh chóng làm sao. Tôi lại muốn có một người chồng. Hay ít ra là một anh bạn trai.

Tôi ngồi trên sofa, hai tay khoanh lại trong lòng, cân nhắc kỹ càng những gì mình đã làm với Darcy, chờ đợi cảm giác tội lỗi kéo đến. Cảm giác ấy không đến. Có phải đó là vì tôi đã lấy lý do mình uống rượu ra để thanh minh không? Tôi đã say, đầu óc không được tỉnh táo sáng suốt. Tôi nghĩ đến lớp Luật Hình sự năm thứ nhất. *Say rượu, cũng như tình trạng không tỉnh táo, hoang tưởng, bị cưỡng ép, bị lừa gạt, là một lời bào chữa hợp pháp, một lời biện hộ trong trường hợp bị đơn không đáng phải chịu trách nhiệm liên quan đến việc thực hiện hành vi phạm tội.* Chết tiệt. Đó chỉ là trường hợp say rượu không chủ đích. Darcy đã bắt tôi uống cả hai cốc. Nhưng bị bạn bè ép buộc không cấu thành tội say rượu không chủ đích. Dù

gì đó vẫn là một tình tiết giảm nhẹ mà bồi thẩm đoàn có thể cân nhắc xem xét.

Phải rồi, lại đi đổ tội cho nạn nhân. Tôi bị làm sao thế không biết?

Có lẽ tôi chỉ là một kẻ xấu xa. Có lẽ lý do duy nhất để tôi làm người tốt cho đến tận lúc này đây chẳng mấy liên quan đến phẩm chất đạo đức thực sự trong con người tôi mà liên quan nhiều hơn đến nỗi sợ bị bắt quả tang. Tôi chơi theo luật vì tôi là đứa không thích mạo hiểm. Tôi không hòa theo những trò ăn cắp vặt trong cửa hàng White Hen Pantry của bọn học sinh lớp mười một chỉ một phần vì tôi biết đó là việc sai trái mà thôi, còn phần lớn là do tôi tin chắc rằng mình sẽ là đứa bị bắt. Cũng vì lý do tương tự mà tôi không bao giờ gian lận khi thi cử. Thậm chí đến bây giờ tôi cũng chẳng dám lấy những thứ đồ dùng văn phòng ở chỗ làm mang về nhà vì tôi nghĩ bằng cách nào đó những chiếc camera theo dõi đặt trong công ty sẽ bắt quả tang tôi ngay tại trận. Vậy nên, nếu đó là điều thôi thúc tôi làm người tốt thì liệu tôi có thực sự xứng đáng với những lời tán dương khen ngợi hay không? Tôi có thực sự là người tốt không? Hay chỉ là một kẻ bi quan hèn kém?

Thôi được rồi. Vậy thì có lẽ tôi là một kẻ xấu xa. Chẳng còn lời giải thích hợp lý nào khác cho việc tôi không cảm thấy tội lỗi gì cả. Có phải là tôi đã chơi xấu Darcy không? Có phải đem qua lòng đổ kị đã xúi giục tôi? Tôi không vừa lòng vì cuộc sống của cô ấy thật hoàn hảo - vì mọi thứ đến với cô ấy thật dễ dàng? Hay có lẽ là, lúc say, trong tiềm thức của mình, tôi đã nghĩ lại những sai lầm trong quá khứ. Darcy đâu phải lúc nào cũng là một cô bạn hoàn hảo. Còn lâu mới được như thế. Tôi bắt đầu đệ trình trường hợp của mình lên bồi thẩm đoàn, nhớ lại chuyện với Ethan từ hồi học tiểu học. Tôi đang định làm một việc... *Thưa quý vị trong bồi thẩm đoàn, ta hãy xem xét câu chuyện về Ethan Ainsley...*

Darcy Rhone và tôi là hai người bạn thân, lớn lên cùng nhau, gắn kết với nhau vì sống cùng trong vùng, lý do đó quan trọng hơn tất cả những lý do khác khi bạn còn học tiểu học. Chúng tôi chuyển đến sống tại một con

phố cụt ở Naperville, bang Indiana vào mùa hè năm 1976, vừa kịp thời điểm để tham dự cuộc diễu hành kỷ niệm thị trấn tròn hai trăm tuổi. Chúng tôi đi bên cạnh nhau cùng diễu hành, cùng đánh những chiếc trống giống hệt nhau có màu đỏ, trắng và xanh da trời mà bố Darcy đã mua cho hai đứa ở cửa hàng Kmart. Tôi còn nhớ Darcy rướn về phía tôi và nói, “Chúng mình giả vờ như là chị em nhé.” Lời đề nghị ấy khiến tôi nổi da gà - *chị em!* Và chẳng hề mất thời gian lâu la gì, đối với tôi, cô ấy đã trở thành một người em gái. Trong suốt năm học, cứ tối thứ Sáu và thứ Bảy là chúng tôi ngủ lại nhà nhau, còn mùa hè thì hầu hết các ngày trong tuần. Chúng tôi tiếp nhận những sắc thái riêng trong cuộc sống của hai gia đình, những điều bạn chỉ có thể biết khi sống ngay cạnh nhà một người bạn. Ví dụ như tôi biết mẹ của Darcy hay gấp những chiếc khăn tắm làm ba phần gọn gàng trong khi xem chương trình *The Young and the Restless*, bố của Darcy đặt mua dài hạn tạp chí *Playboy*, bữa sáng có thể ăn quà vặt cũng được, và những từ như “chết tiệt” hay “khỉ thật” đều chẳng có vấn đề gì to tát cả. Tôi tin rằng cô ấy quan sát được ở nhà tôi cũng nhiều điều, cho dù thật khó nói điều gì khiến cho cuộc sống của bạn trở nên độc nhất vô nhị. Chúng tôi chia sẻ với nhau tất cả mọi thứ - quần áo, đồ chơi, sân nhà, thậm chí cả tình yêu dành cho Andy Gibb và loài kỳ lân.

Đến năm lớp năm thì chúng tôi khám phá ra nhiều điều về bọn con trai. Điều đó dẫn tôi đến với Ethan, người đầu tiên tôi thích thật sự. Giống như mọi đứa con gái khác trong lớp, Darcy yêu Doug Jackson. Tôi biết điểm hấp dẫn ở Doug. Tôi thấy rõ mái tóc vàng hoe của cậu ta gợi nhớ đến anh chàng Bo Duke⁽¹⁾. Cả cái quần Wrangler ôm khít lấy hông cậu ta thế nào, cái lược màu đen của cậu ta giắt gọn gàng ở túi quần sau bên trái. Và cậu ta chơi bóng giỏi - cậu ta tự nhiên, chẳng cần tốn sức mà cũng đánh được quả bóng ra ngoài tầm với của tất cả những đứa khác, bay thẳng vút lên trên.

Nhưng tôi yêu Ethan. Tôi yêu mái tóc khó bảo của cậu ta, yêu cái cách đôi má cậu ta chuyển sang hồng trong giờ giải lao, điều đó khiến cho cậu ta trông như nhân vật trong bức họa của Renoir vậy. Tôi yêu cái cách cậu ta xoay cây bút chì nét đậm giữa đôi môi đầy đặn, tạo thành những vết cắn

nhỏ xíu đối xứng nhau ở gần chỗ gắn cục tẩy mỗi khi cậu ta hết sức tập trung suy nghĩ. Tôi yêu cậu ta lúc cậu ta hào hứng và vui sướng khi chơi trò đánh bóng bốn người với bọn con gái (cậu ta là đứa con trai duy nhất từng chơi cùng bọn tôi - những tên khác toàn trò chơi đánh bóng hai người và đá bóng thôi). Tôi yêu cái cách cậu ta lúc nào cũng tử tế với đứa con trai ít nổi bật nhất trong lớp, Johnnie Redmond, cậu bạn nói lắp kinh khủng, có mái tóc nổi úp cắt xấu tệ.

Darcy lấy làm khó hiểu, nếu không phải là bức bội, trước ý kiến trái ngược của tôi, cả Annalise Giles, bạn tốt của hai đứa, cũng nghĩ như vậy, cô ấy chuyển đến sống ở con phố cũt sau bọn tôi hai năm (sự chậm trễ này, cùng với thực tế là cô ấy đã có một đứa em gái, nghĩa là cô ấy không bao giờ có thể theo kịp và thực sự trở thành người bạn thân nhất được). Darcy và Annalise cũng thích Ethan, nhưng không đến mức *như thế*, và bọn họ nhất định cho rằng Doug đáng yêu hơn và hay ho hơn nhiều - đó là hai yếu tố sẽ khiến bạn lâm vào rắc rối nếu bạn dựa vào đó để chọn một anh chàng hay một người đàn ông, một điều tôi đã ý thức được dù mới chỉ có mười tuổi.

Tất cả chúng tôi đều cho rằng Darcy sẽ chiếm được giải thưởng danh giá mang tên Doug. Không phải chỉ vì Darcy mạnh dạn hơn những đứa con gái khác, đầu ngẩng cao đàng hoàng bước đến chỗ Doug ở quán ăn tự phục vụ hay trong sân chơi, mà còn vì cô ấy là đứa xinh nhất lớp. Với gò má cao, đôi mắt to cách nhau vừa phải và chiếc mũi nhỏ nhắn, cô ấy có một gương mặt mà ở lứa tuổi nào cũng được người ta ngưỡng mộ, cho dù bọn học sinh lớp năm không thể nói chính xác điểm gì khiến cho gương mặt ấy trở nên xinh đẹp. Tôi nghĩ, lúc mười tuổi tôi thậm chí còn chẳng hiểu gò má và cấu trúc xương là cái gì, nhưng tôi biết Darcy là một đứa xinh xắn, và tôi ghen với vẻ ngoài của cô ấy. Cả Annalise cũng vậy, cứ có cơ hội là cô ấy lại nói thẳng với Darcy điều đó, việc tôi thấy hoàn toàn không cần thiết. Darcy biết thừa là mình xinh rồi, và tôi nghĩ cô ấy không cần ngày nào cũng có người củng cố thêm điều đó làm gì.

Vậy là vào lễ Halloween năm đó, Annalise, Darcy và tôi tụ tập trong phòng của Annalise để chuẩn bị trang phục tạm thời của dân du mục - Darcy khẳng khẳng nói rằng đây là dịp tuyệt vời để trang điểm thật đậm. Trong khi xem xét đôi khuyên tai gắn kim cương giả mới mua ở cửa hàng Claire, cô ấy nhìn vào gương và nói, “Cậu biết không Rachel, mình nghĩ là cậu có lý.”

“Có lý về chuyện gì?” tôi hỏi, trong lòng trào dâng cảm giác hài lòng, tự hỏi không biết cô ấy đang nhắc đến lần tranh cãi nào trước đây.

Cô ấy đeo một chiếc khuyên lên và nhìn tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên nụ cười tự mãn trên gương mặt cô ấy - chỉ một dấu hiệu nhỏ nhất của nụ cười ấy thôi. “Cậu có lý về Ethan. Mình nghĩ là mình cũng sẽ thích cậu ta.”

“Cậu bảo ‘sẽ thích cậu ta’ là ý gì?”

“Mình chán Doug Jackson rồi. Giờ mình thích Ethan. Mình thích hai lúm đồng tiền của cậu ta.”

“Cậu ta chỉ có một thôi,” tôi đốp lại.

“Ờ, thế thì mình thích cái lúm đồng tiền của cậu ta vậy.”

Tôi nhìn Annalise tìm kiếm sự ủng hộ, để nói rằng bạn không thể nào cứ thế mà *quyết định* sẽ thích một người mới được. Nhưng dĩ nhiên cô ấy chẳng nói gì, chỉ tiếp tục thoa cây son màu đỏ thắm, dấu môi trước chiếc gương cầm tay.

“Mình thật không tin nổi cậu nữa, Darcy ạ!”

“Cậu làm sao thế?” cô ấy hỏi. “Annalise đâu có nổi giận khi mình thích Doug. Bọn mình đã san sẻ cậu ta với cả lớp hàng mấy tháng rồi. Đúng không, Annalise?”

“Còn lâu hơn thế cơ. Mình bắt đầu thích cậu ta từ hồi hè. Cậu nhớ không? Lúc ở bể bơi ấy?” Annalise chen vào, lúc nào cũng không hiểu được toàn bộ câu chuyện.

Tôi lườm cô ấy, và cô ấy cụp mắt xuống, tỏ vẻ hối hận.

Chuyện kia khác. Đó là Doug. Cậu ta là người của công chúng. Nhưng Ethan là của riêng tôi mà thôi.

Buổi tối hôm đó, tôi không nói thêm gì nữa, nhưng trò cho-keo-hay-bị-gheo đã tan tành mây khói. Hôm sau đi học, Darcy chuyển cho Ethan một mẫu giấy, hỏi xem cậu ta thích tôi, cô ấy, hay không thích đứa nào hết - cạnh mỗi lựa chọn có một ô vuông nhỏ, cùng với những lời chỉ dẫn là đánh dấu chọn một cái. Cậu ta chắc chắn đã chọn cái tên Darcy, bởi lẽ đến giờ giải lao thì bọn họ đã thành một cặp. Họ tuyên bố “hẹn hò” nhưng chưa bao giờ thực sự dành thời gian ở cạnh nhau, nếu không tính vài cuộc điện thoại buổi tối, thường được thảo ra từ trước cùng với Annalise luôn cười khúc khích bên cạnh Darcy. Tôi từ chối tham gia hay thảo luận về mối tình non nớt của cô ấy.

Trong suy nghĩ của tôi, điều quan trọng chẳng phải là ở chỗ Darcy và Ethan chưa từng hôn nhau, hay đó chỉ là năm học lớp năm, hay bọn họ “chia tay” hai tuần sau đó, khi mà Darcy hết hứng thú và quyết định lại thích Doug Jackson như trước. Chẳng phải ở chỗ, như mẹ tôi nói để tôi yên lòng, bắt chước chính là một dạng chân thực nhất của nịnh bợ. Điều quan trọng duy nhất là, Darcy đã cướp mất Ethan từ tay tôi. Có lẽ cô ấy làm vậy là vì cô ấy thực sự đã thay đổi cách nhìn về cậu ta; tôi tự nhủ với bản thân điều đó để không cảm thấy ghét cô ấy nữa. Nhưng có lẽ đúng hơn, Darcy cướp Ethan chỉ để cho tôi thấy rằng cô ấy có khả năng làm được.

Thưa quý vị trong bồi thẩm đoàn, nói đúng ra, Darcy Rhone phải gánh chịu điều này. Gieo nhân nào, gặt quả ấy. Có lẽ đây là đòn trừng phạt đích đáng dành cho cô ấy.

Tôi hình dung ra gương mặt của những người trong ban bồi thẩm. Họ không hề bị tôi thuyết phục. Những bồi thẩm viên là nam giới đều tỏ vẻ sừng sốt - như thể hoàn toàn không hiểu gì cả. Chẳng phải đứa con gái xinh xắn nhất luôn luôn có được cậu con trai cô ta muốn sao? Thế giới này *đúng ra* phải vận hành một cách chính xác như thế. Một người phụ nữ có tuổi trong bộ trang phục trông thực tế bèn bĩu môi. Bà ta ghét cay ghét đắng cái

kiểu so sánh khập khiễng như vậy - một vị hôn phu so với chuyện thích nhau hồi lớp năm! Trời ơi đất hỡi! Một người phụ nữ ăn vận hoàn hảo, phần nào xinh đẹp, mặc bộ vest Chanel vàng nhạt đã đồng tình với Darcy và đứng về phe cô ấy. Tôi chẳng thể nói được gì để khiến bà ta đổi ý hay giảm nhẹ tội cho tôi hết.

Bồi thẩm viên duy nhất có vẻ xúc động khi nghe câu chuyện về Ethan là một cô gái hơi mập một chút, có mái tóc cắt ngắn qua vai màu cà phê hết sức đơn điệu. Cô ấy ngồi thõng xuống trong góc dành cho đoàn bồi thẩm, thỉnh thoảng lại đẩy gọng kính trên sống mũi khoằm. Tôi đã đánh trúng lòng thương cảm và sự công bằng của cô ấy. Cô ấy kín đáo tỏ vẻ hài lòng với việc tôi đã làm. Có lẽ là vì cô ấy cũng có một người bạn như Darcy, kẻ luôn luôn có được tất cả những gì mình muốn.

Tôi nghĩ lại hồi trung học, khi Darcy tiếp tục có được bất kỳ tên con trai nào cô ấy muốn. Tôi có thể thấy cô ấy hôn Blaine Conner cạnh tủ đồ của bọn tôi, nhớ lại nỗi ghen tị trào dâng khi tôi, kẻ không có bạn trai, bị buộc phải chứng kiến hành vi riêng tư không biết ngượng của bọn họ. Blaine từ Columbus, bang Ohio, chuyển đến học ở trường chúng tôi vào mùa thu năm bọn tôi học lớp mười một, và ngay lập tức trở thành một người nổi bật ở khắp mọi nơi, trừ trong lớp học. Dù không thông minh sáng sủa, đến mùa xuân thì cậu ta đã trở thành cầu thủ đón bóng thuộc hạng sao trong đội bóng bầu dục, hậu vệ kiểm soát bóng trong đội bóng rổ, và, dĩ nhiên rồi, cầu thủ phát cú bóng đầu tiên ở môn bóng chày nữa chứ. Và với vẻ bề ngoài đẹp trai như búp bê Ken của cậu ta, bọn con gái yêu cậu ta lắm. Doug Jackson chỉ xếp thứ hai thôi. Nhưng tiếc thay, Blaine đã có một cô bạn gái tên Cassandra ở Columbus rồi, cô gái mà cậu ta tuyên bố rằng “110 phần trăm thủy chung gắn bó” (một cách nói của dân thể thao, kiểu đó luôn khiến tôi phát bực vì rõ ràng về mặt toán học như thế là bất khả thi). Nhưng đó là chuyện trước khi Darcy nhúng tay vào, sau khi bọn tôi quan sát Blaine ném một cú bóng không ai đánh được về phía khu trung tâm và cô ấy quyết định rằng mình sẽ phải có được cậu ta. Ngày hôm sau cô ấy mời cậu ta đi xem *Những người khốn khổ*. Chắc bạn sẽ nghĩ rằng một dân chơi ba môn thể

thao như Blaine sẽ không thích thú gì nhạc kịch, nhưng cậu ta lại hào hứng đồng ý hộ tống cô ấy. Sau buổi diễn, tại phòng khách nhà Darcy, Blaine để lại một vết đỏ khá lớn do hôn lên cổ cô ấy. Và sáng ngày hôm sau, một người có tên Cassandra ở Columbus, bang Ohio, đã bị “đá” qua điện thoại.

Tôi nhớ mình có nói với Annalise về cuộc sống may mắn của Darcy. Chúng tôi thường trao đổi về Darcy, điều đó khiến tôi băn khoăn tự hỏi không biết bọn họ buôn chuyện về tôi nhiều đến mức nào. Annalise nói chắc chắn rằng đó không chỉ vì vẻ ngoài xinh đẹp của Darcy hay thân hình hoàn mỹ của cô ấy; mà đó còn là do sự tự tin, sức hấp dẫn của cô ấy nữa. Sức hấp dẫn thì tôi không biết, nhưng nghĩ lại thì tôi đồng ý với Annalise ở điểm tự tin. Cứ như thể hồi học trung học Darcy đã có được cách nhìn nhận của một người ba mươi tuổi rồi vậy. Cô ấy hiểu rằng không gì trong số đó thực sự quan trọng, rằng bạn chỉ sống có một lần thôi, và cũng nên sống hết mình. Cô ấy không bao giờ nhút nhát, không bao giờ thiếu tự tin. Cô ấy là hiện thân của tất cả điều mọi người vẫn nói khi nhìn lại thời trung học của họ: “Giá mà hồi đó mình biết được.”

Nhưng có điều này về Darcy và những chuyện hẹn hò mà tôi cần phải nói: cô ấy không bao giờ vì một tên con trai mà bỏ rơi chúng tôi. Cô ấy luôn luôn đặt bạn bè lên trên hết - đối với một đứa con gái học trung học thì đó quả là điều đáng ngạc nhiên. Thịnh thoảng cô ấy bỏ rơi bạn trai hoàn toàn, nhưng thường thì cô ấy rủ cả bọn tôi đi cùng. Bốn người chúng tôi ngồi cùng một hàng ghế trong nhà hát. Cậu chàng được ưa thích trong tháng, rồi đến Darcy, Annalise và tôi. Darcy luôn hướng những câu nhận xét thì thầm về phía bọn tôi. Cô ấy táo bạo và độc lập, khác với phần đông bọn con gái trung học, những đứa để cho tình cảm với bọn con trai lấn át cả bản thân. Có lúc tôi nghĩ chỉ là cô ấy không yêu bọn con trai cho lắm. Nhưng có lẽ Darcy chỉ muốn giữ quyền kiểm soát, và bằng cách làm một người yêu dành ít tình cảm cho người kia nhất, cô ấy có được điều đó. Dù đúng là ít quan tâm đến người kia hơn hay chỉ giả vờ như vậy, cô ấy vẫn bạn bè qua lại với tất cả những người đó, thậm chí cả khi đã cắt đứt với họ rồi. Cứ xem Blaine là một ví dụ. Giờ cậu ta đang sống ở bang Iowa cùng vợ, ba đứa con

và mấy con chó giống Labrador màu nâu, và hàng năm cứ đến sinh nhật của Darcy, cậu ta lại gửi e-mail cho cô ấy. Đó cũng là một kiểu quyền lực đấy chứ.

Thậm chí cho đến bây giờ Darcy vẫn còn kể lể về chuyện thời trung học tuyệt vời đến thế nào. Cứ mỗi lần cô ấy nói thế là tôi lại thấy ngưỡng ngùng, không thoải mái. Tôi thì cũng có những kỷ niệm đẹp về thời đó thật, tôi thích vì được nổi tiếng ở mức tầm tầm - một điểm lợi cũng thú vị khi là bạn thân nhất của Darcy. Tôi thích đi xem đấu bóng bầu dục cùng Annalise, vẽ mặt màu cam và xanh dương, cuộn mình trong những tấm chăn ngồi trên khán đài hạng xoàng và vẫy vẫy Darcy khi cô ấy ở dưới sân cỏ vũ. Tôi yêu những tối thứ Bảy đi ăn ở quán kem Colonial, ở đó bao giờ chúng tôi cũng chỉ gọi ba món - một kem hoa quả, một bánh Snickers, một bánh hạnh nhân phủ sô cô la cỡ đúp - rồi sau đó chia đều cho cả ba. Tôi yêu Brandon Beamer, người bạn trai đầu đời hẹn hò với tôi suốt năm lớp mười hai. Brandon cũng là một người sống nguyên tắc, một người theo đạo Thiên Chúa, là bản sao của tôi. Cậu ấy không uống rượu cũng không nghiện ngập, và thậm chí chỉ cần nói đến “chuyện ấy” thôi là cậu ấy cũng đã thấy tội lỗi rồi. Năm thứ hai trung học, Darcy đã trao thứ quý giá nhất của mình cho Carlos, người Tây Ban Nha sang học theo chương trình trao đổi sinh viên. Cô ấy lúc nào cũng hướng dẫn tôi làm hư Brandon. “Năm lấy ‘cái ấy’ của cậu ta như thế này này, mình đảm bảo xong ngay.” Nhưng tôi hoàn toàn lấy làm hạnh phúc với những lần âu yếm thật lâu trong xe ô tô thể thao của nhà Brandon, và tôi thì chẳng bao giờ phải lo đến chuyện quan hệ tình dục an toàn hay lái xe trong lúc say rượu cả. Vậy nên, nếu những kỷ niệm của tôi không được đẹp huy hoàng thì ít nhất tôi cũng có vài khoảng thời gian vui vẻ đáng nhớ.

Nhưng tôi cũng còn vô số những kỷ niệm buồn: những ngày mái tóc tôi trông thật khủng khiếp, những cái mụn trứng cá, những bức ảnh chụp ở lớp xấu ma chê quỷ hờn, không bao giờ được mặc những bộ quần áo hợp thời, những buổi khiêu vũ không có bạn trai cặp kè, mồm mĩm mà chẳng bao giờ giảm được cân nào, bị loại khỏi những đội tuyển, rồi thất bại trong cuộc bầu

thủ quỹ của lớp. Và cảm giác buồn bã, lo lắng không yên đến quá sức chịu đựng cứ tự đến rồi đi (hay nói chính xác hơn là mỗi tháng một lần) mà dường như tôi chẳng thể kiểm soát nổi. Thực ra thì đó là những chuyện điển hình của bọn thanh niên mới lớn. Chuyện thường ngày ấy mà, bởi lẽ nó xảy ra với tất cả mọi người. Tất cả mọi người trừ Darcy, thế đấy, cô ấy bước qua bốn năm trời với biết bao thay đổi ngỡ ngàng ấy mà chẳng bị gạt ra bên lề, chẳng chịu những ảnh hưởng xấu xí của tuổi dậy thì. Tất nhiên là cô ấy thích trường trung học rồi - trường trung học cũng thích cô ấy mà.

Có vẻ như với những đứa con gái nhìn nhận về thời niên thiếu của họ theo cách đó thì về sau, trong cuộc sống, họ cũng phải chịu đựng nhiều. Họ đến ngày họp mặt kỷ niệm mười năm với thân hình tăng thêm đến chín cân, đã ly hôn, và hồi tưởng lại những ngày tháng huy hoàng đã qua từ lâu. Nhưng đối với Darcy, những ngày tháng huy hoàng ấy chẳng hề trôi xa. Không có khó khăn và vấp và cũng không mất mát gì cả. Đúng ra, cuộc sống chỉ ngày càng trở nên ngọt ngào hơn với Darcy mà thôi. Như mẹ tôi có lần đã nói, không giống với những người khác, Darcy có cả thế giới trong tay mình. Đó là một lời nhận xét không sai chút nào - và đến tận bây giờ vẫn còn đúng. Darcy luôn luôn có được những gì cô ấy muốn. Trong đó có cả Dex, một vị hôn phu trong mơ.

Tôi để lại một lời nhắn vào di động của Darcy vì cô ấy sẽ tắt máy trong lúc đang xem phim. Tôi bảo rằng mình mệt lắm, không đi ăn tối được. Chỉ cần thoát được điều đó là tôi đã thấy đỡ nôn nao rồi. Thực ra, đột nhiên tôi cảm thấy rất đói. Tôi tìm mấy cái thực đơn và gọi điện đặt một chiếc hamburger với pho mát và khoai tây chiên. Chắc là đến ngày Tưởng niệm Liệt sĩ tôi không kịp giảm hai cân rồi. Trong lúc chờ người ta mang đồ ăn đến, tôi hình dung ra cảnh mình và Darcy nghịch ngợm quyển sổ điện thoại từ bao nhiêu năm về trước, tự hỏi không biết tương lai sẽ ra sao và tuổi ba mươi sẽ mang lại cho chúng tôi điều gì.

Và tôi giờ thế này đây, không có anh chồng bánh bao, không có hai nhóc, không người trông trẻ có trách nhiệm. Thay vào đó, ngày sinh nhật theo đúng chuẩn của tôi lại bị một hành động đáng xấu hổ phá hỏng mãi

mãi... Ôi, thì thôi vậy. Có dẫn vật trách cứ bản thân vì chuyện đó cũng vô ích. Tôi nhấn nút gọi lại trên điện thoại và thêm vào yêu cầu đặt hàng một hộp sô cô la sữa lắc loại to. Tôi thấy cô gái ngồi trong góc dành cho bồi dưỡng đoàn nháy mắt với mình. Cô ấy nghĩ món sữa lắc đúng là ý tưởng tuyệt vời. Dù sao đi nữa, chẳng phải ai cũng đáng có được vài phút yếu lòng trong ngày sinh nhật của mình hay sao?

Ba

Sáng hôm sau, khi thức dậy, cô gái ung dung uống sữa lắc đã biến mất, đành đầu hàng cảm giác tội lỗi và ba mươi năm sống theo nguyên tắc. Tôi không thể tiếp tục cố gắng tìm một lời giải thích phù hợp cho điều mình làm được nữa. Tôi đã làm một việc sai trái với người bạn mà chẳng thể nói ra, đã vi phạm nguyên tắc cơ bản của tình chị em. Chẳng có lời biện hộ nào cho việc đó hết.

Vậy thì theo kế hoạch B: Tôi sẽ giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Hành vi vượt quá mức đạo đức cho phép của tôi nghiêm trọng đến nỗi tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chỉ biết cầu mong toàn bộ chuyện này sẽ qua đi. Và bằng cách tiếp tục làm việc như bình thường, những việc hàng ngày vào mỗi buổi sáng thứ Hai, đó sẽ là mục tiêu tôi muốn hoàn thành.

Tôi tắm gội, sấy tóc, khoác lên mình bộ vest đen thoải mái nhất, đi đôi giày gót thấp, bắt tàu điện ngầm đến nhà ga Trung tâm, mua cà phê ở quán Starbucks, chọn tờ *The New York Times* ở quầy báo, đi hai lượt cầu thang cuốn, một lượt thang máy lên văn phòng của mình ở tòa nhà Metlife. Mỗi phần trong công việc hàng ngày tôi vẫn làm tượng trưng cho một bước xa dần Dex và Sự Cố đó.

Tôi đến văn phòng lúc tám giờ hai mươi, quá sớm so với giờ giấc yêu cầu của công ty luật. Những hành lang thật vắng lặng. Thậm chí ngay cả các thư ký cũng chưa có mặt. Tôi đang lật sang phần đề cập đến những tin tức, sự kiện ở New York trên tờ báo, nhấp một ngụm cà phê thì nhận thấy đèn đỏ nhấp nháy trên máy điện thoại báo có tin nhắn - lúc nào cũng là một lời cảnh báo cho thấy nhiều việc hơn nữa đang chờ tôi. Một anh chàng đáng ghét nào đó chắc chắn đã gọi cho tôi vào cuối tuần khi tôi không kiểm tra

tin nhắn được. Tiền bạc của tôi phụ thuộc vào Les, gã đàn ông quan trọng trong cuộc đời tôi, tên đồng nghiệp đáng ghét nhất trong số sáu tầng chứa toàn những kẻ đáng ghét như vậy. Tôi nhập mật khẩu, chờ đợi...

“Bạn có một tin nhắn mới của một người ngoài công ty. Tin nhắn đến vào lúc bảy giờ bốn mươi hai phút sáng nay...” giọng nói ghi âm thông báo. Tôi ghét cả người phụ nữ trả lời tự động đó. Cô ta chỉ toàn mang lại tin xấu và thông báo bằng cái giọng vui tươi hơn hở. Bọn họ nên chỉnh lại cái giọng ghi âm đó trong các công ty luật đi thôi, sao cho nghe ừ ê hơn, “Ừ-ờ” - nói trên nền nhạc báo hiệu điềm xấu của phim *Jaws* - “bạn có bốn tin nhắn mới...”

Lần này thì là gì không biết? tôi nhủ thầm khi nhấn nút nghe.

“Chào Rachel... Là tôi... Dex đây... Ngày hôm qua tôi đã định gọi cho cô để nói về chuyện tối hôm thứ Bảy nhưng mà... tôi không thể. Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện đó, cô thấy sao? Cứ gọi cho tôi khi nào cô có thể nhé. Cả ngày hôm nay tôi sẽ chờ.”

Tim tôi chùng xuống. Sao anh ta không chịu chấp nhận cách né tránh cũ rích mà có lợi, lờ nó đi, không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa? Tôi định sẽ làm thế mà. Chẳng trách tôi lại ghét công việc của mình; tôi là một luật sư ghét phải đối chất. Tôi cầm cây bút lên, gõ vào mép bàn. Trong đầu tôi nghe thấy tiếng mẹ bảo không được gõ bút. Tôi bèn đặt chiếc bút xuống, mắt nhìn chăm chăm vào ánh sáng đang nhấp nháy. Người phụ nữ đó yêu cầu tôi phải quyết định xem nên làm gì với tin nhắn này - tôi phải nghe lại, lưu vào máy, hoặc là xóa đi.

Anh ta muốn nói gì mới được chứ? Có gì để mà nói đâu nào? Tôi ấn nút nghe lại, chờ đợi những câu trả lời đến với mình khi nghe ngữ điệu giọng nói của anh ta. Nhưng anh ta chẳng tiết lộ cho tôi điều gì hết. Tôi cứ nghe đi nghe lại cho đến khi giọng nói bắt đầu trở nên méo mó, giống như một từ bỗng thay đổi khi bạn lặp lại từ đó nhiều lần. *Trúng, trúng, trúng, trúng*. Đó từng là món tôi ưa thích. Tôi cứ nói đi nói lại mãi cho đến khi dường như là tôi đã gọi cái món vàng vàng định ăn sáng đó bằng một từ sai hoàn toàn.

Tôi nghe Dex nói thêm một lần cuối cùng trước khi xóa tin nhắn của anh ta. Giọng anh ta nghe hoàn toàn khác. Điều đó cũng hợp lý, bởi xét về vài mặt nào đó thì anh ta là người khác biệt. Cả hai chúng tôi đều thế. Vì cho dù tôi có cố không nghĩ đến chuyện đã xảy ra, cho dù Dex bỏ qua Sự Cố đó sau một cú điện thoại ngược ngịu qua loa, chúng tôi vẫn sẽ mãi mãi nằm trong Danh sách của nhau - cái danh sách ai ai cũng có, dù được ghi lại trong một cuốn sổ gáy xoắn bí mật hay khắc vào tâm khảm. Dù nó có ngắn hay dài. Dù có xếp theo trình tự xuất hiện hay theo mức độ quan trọng. Dù có đủ cả họ, tên và tên đệm hay chỉ là vài dòng miêu tả ngoại hình, như cái Danh sách của Darcy: *“Delta Sig với cơ bản vai đẹp chết người...”*

Dex nằm trong Danh sách điều tốt đẹp của tôi. Đột nhiên tôi vô tình nhớ lại lúc chúng tôi trên giường với nhau. Trong những khoảnh khắc ngắn ngủi đó, anh ta chỉ là Dex thôi - chẳng có liên quan gì đến Darcy cả. Đã từ rất lâu rồi anh ta không còn là người như vậy. Anh ta không còn như thế kể từ cái ngày tôi giới thiệu hai người bạn họ với nhau.

Tôi gặp Dex khi học năm thứ nhất ở trường luật của Đại học New York. Khác với phần lớn sinh viên luật, những người sau khi học xong đại học thì học tiếp luôn khi không nghĩ được việc gì khá khẩm hơn để làm với tờ bằng điểm đại học thuộc hạng xuất sắc trong tay, Dex Thaler già dặn hơn, nhiều kinh nghiệm sống hơn. Trước đó anh ta đã làm công việc phân tích nghiên cứu cho công ty Goldman Sachs, hất luôn cơ hội thực tập hè tám tiếng một ngày và công việc văn phòng trực điện thoại kiêm ghi sổ sách của tôi. Anh ta tự tin, điềm đạm và đẹp trai đến mức không nhìn anh ta chăm chăm cũng là việc khó. Tôi tin chắc rồi anh ta cũng sẽ trở thành Doug Jackson và Blaine Conner của trường luật cho xem. Đúng là như thế thật, chúng tôi mới chỉ bước vào tuần học đầu tiên thì những lời xì xào bàn tán về Dexter bắt đầu rộn lên, phụ nữ dòm ngó tình trạng yêu đương của anh ta, để ý xen ngón áp út bên tay trái của anh ta đeo gì chưa, hoặc là lo lắng rằng anh ta ăn mặc quá đàng hoàng, quá đẹp trai, không thể là đàn ông trăm phần trăm được.

Nhưng tôi thẳng thừng loại Dex luôn, thuyết phục bản thân mình rằng vẻ ngoài hoàn hảo của anh ta chán chết. May là tôi đã có quan điểm như vậy, vì tôi cũng biết anh ta quá tầm với của mình rồi. (Tôi ghét kiểu nói đó, ghét cả cái điều mà ai cũng nghĩ, rằng người ta chọn người yêu toàn dựa vào hình thức bên ngoài là chính, nhưng khi nhìn quanh thì thấy cũng khó mà chối bỏ được nguyên tắc đó - những người yêu nhau nói chung thường giống nhau về mức độ hấp dẫn, nếu không như vậy thì điều đó đáng phải chú ý.) Và lại, tôi đi vay ba ngàn đô la mỗi năm có phải để tìm được một anh bạn trai đâu.

Trên thực tế, có lẽ tôi đã trải qua ba năm học mà không nói chuyện với anh ta, nhưng chúng tôi ngẫu nhiên lại ngồi cạnh nhau trong lớp học môn Luật Bồi thường, lớp học ngồi theo sơ đồ do giáo sư Zigman hay mĩa mai giảng dạy. Cho dù ở trường Đại học New York nhiều giáo sư sử dụng phương pháp Socratic⁽¹⁾, nhưng chỉ có mỗi Zigman dùng phương pháp đó như là công cụ để tra tấn, làm mất mặt sinh viên. Dex và tôi có chung nỗi ghét bỏ ông giáo sư xấu tính đó. Tôi sợ ông Zigman cùng cực đến mức phi lý, trong khi đó, phản ứng của Dexter giống với ghét cay ghét đắng hơn. “Đúng là một lão khốn,” anh ta gầm lên sau giờ học, thường là sau khi ông Zigman khiến cho một đứa bạn cùng lớp phải phát khóc. “Tôi chỉ muốn phỉ sạch nụ cười khinh khỉnh trên cái mặt vênh váo của lão ta thôi.”

Dần dần, những lần cắn nhả đó chuyển thành những cuộc nói chuyện dài hơi hơn bên cốc cà phê ở phòng chung dành cho sinh viên hay trong những lần đi dạo ở công viên Quảng trường Washington. Chúng tôi bắt đầu cùng nhau học trước giờ lên lớp, chuẩn bị cho điều không thể tránh được - cái ngày ông Zigman sẽ gọi đến bọn tôi. Tôi sợ đến lượt mình, tôi biết đó sẽ là một cuộc thẩm sát đẫm máu, nhưng cũng âm thầm bí mật háo hức ngóng đến lúc Dex bị gọi. Ông Zigman nhắm vào những con mồi có vẻ yếu đuối, rối loạn, mà Dex thì không thuộc hai dạng ấy. Tôi tin chắc rằng anh ta sẽ không chịu thua một cách dễ dàng đâu.

Tôi nhớ rất rõ lần đó. Ông Zigman đứng đằng sau bục giáo viên, kiểm tra sơ đồ chỗ ngồi, một cái sơ đồ trên đó dán ảnh mặt bọn tôi cắt ra từ sách

ảnh của năm thứ nhất, gần như chảy cả nước miếng khi chọn con mồi. Ông ta ngược mắt dòm qua cặp kính nhỏ, tròn tròn (kiểu đó gọi là mục kính thì hơn), nhìn bao quát về phía chúng tôi, và nói, “Cậu Thaler.”

Ông ta phát âm sai tên của Dex, khiến nó nghe giống như là “taller” vậy.

“Là ‘Thaa-ler’ ạ,” Dex nói một cách thản nhiên, không hề tỏ ra sợ hãi.

Tôi hít vào một hơi thật sâu; chưa bao giờ có ai chinh lại lời ông Zigman hết. Dex thực sự sắp biết tay rồi đây.

“Vậy thì xin lỗi, cậu Thaa-ler,” ông Zigman nói, khẽ cúi đầu giả tạo. “Vụ Palsgraf kiện Công ty đường sắt Long Island.”

Dex ngồi bình thản, sách gấp lại, trong khi những đứa còn lại trong lớp lo lắng lật giở vụ án mà tối hôm trước bọn tôi phải đọc.

Vụ án liên quan đến một tai nạn đường sắt. Trong khi vội vã lên tàu, một nhân viên đường sắt khiến cho một hành khách làm rơi gói thuốc nổ, làm một hành khách khác bị thương, đó là bà Palsgraf. Thẩm phán Cardozo viết ý kiến đại diện cho bên đa số, tuyên bố rằng bà Palsgraf không phải là “nguyên đơn có thể dự đoán trước được”, và như thế không thể đòi công ty đường sắt bồi thường được. Có thể những nhân viên đường sắt lẽ ra nên thấy trước được tổn hại đối với người cầm cái gói đó, chứ không phải tổn hại đối với bà Palsgraf, tòa án nói như vậy.

“Có nên để cho nguyên đơn nhận tiền bồi thường không?” ông Zigman hỏi Dex.

Dex không nói gì cả. Trong một giây ngắn ngủi, tôi phát sợ, tưởng là anh ta chết cứng như những người đi trước rồi. *Nói ‘không’ đi*, tôi thầm nghĩ, truyền cho anh ta những đợt sóng điện não mạnh mẽ. *Đồng ý với phán quyết của đa số ấy*. Nhưng khi nhìn nét mặt anh ta và cái cách anh ta khoanh tay trước ngực thì tôi dám nói là anh ta đang kéo dài thời gian, khác hẳn với cách của phần lớn bọn sinh viên năm thứ nhất: tuôn ra những câu trả lời nhanh, đầy lo lắng và không vững vàng như thể thời gian phản ứng có thể bù đắp lại cho vốn hiểu biết vậy.

“Theo ý kiến riêng của em ấy ạ?” Dex hỏi.

“Tôi đang trực tiếp nói với cậu, Thaler ạ. Thế nên, đúng, tôi hỏi ý kiến của cậu.”

“Là em thì em sẽ đồng ý, nguyên đơn nên được nhận tiền bồi thường. Em đồng ý với ý kiến phản bác của thẩm phán Andrews.”

“Ôôôô, thật vậy sao?” giọng ông Zigman cao vút, là giọng mũi.

“Vâng. Đúng vậy.”

Tôi lấy làm ngạc nhiên trước câu trả lời của anh ta, vì anh ta đã nói với tôi ngay trước khi vào lớp rằng anh ta không hề biết loại thuốc kích thích crack-cocaine xuất hiện từ khoảng năm 1928, nhưng ông thẩm phán Andrews chắc chắn đã hút thứ thuốc đó khi ông ta viết ý kiến phản bác. Tôi thậm chí còn ngạc nhiên hơn khi cái câu “đúng vậy” xác xược của Dexter thêm vào cuối câu trả lời, như thể để giễu ông Zigman.

Bộ ngực gầy gơ xương của ông Zigman phồng lên thấy rõ. “Vậy cậu cho rằng người bảo vệ lẽ ra phải dự đoán trước được là cái gói vô hại dài gần bốn mươi phân, bọc bằng giấy báo đó có chứa thuốc nổ và sẽ khiến cho nguyên đơn bị thương?”

“Chắc chắn cũng có khả năng đó.”

“Anh ta cũng nên thấy trước rằng cái gói đó có thể làm bị thương *bất kỳ ai trên thế giới này?*” ông Zigman hỏi, sự chế nhạo ngày càng tăng.

“Em không nói ‘*bất kỳ ai trên thế giới này*’. Mà em nói là ‘nguyên đơn’. Theo ý kiến của em, bà Palsgraf có nằm trong vùng nguy hiểm.”

Ông Zigman tiến lại gần hàng ghế bọn tôi ngồi, người đứng thẳng và ném tờ báo *Wall Street Journal* lên cuốn sách gấp của Dex.

“Trả lại tôi tờ báo được không?”

“Em không muốn,” Dex nói.

Cơn sốc trong lớp nổi lên thấy rõ. Những đứa còn lại trong số chúng tôi thì chắc sẽ chỉ làm theo và trả lại tờ báo, vật đó chỉ là thứ đạo cụ trong câu

hỏi của ông Zigman mà thôi.

“Cậu không muốn?” ông Zigman ngẩng cao đầu lên.

“Đúng vậy. Bên trong đó có thể giấu thuốc nổ lắm chứ.”

Một nửa lớp há hốc miệng, nửa còn lại thì cười khẩy. Rõ ràng ông Zigman có vài chiêu bí mật, một cách để lật lại Dex. Nhưng Dex đã không bị rơi vào bẫy. Ông Zigman bực bội thấy rõ.

“Cứ giả sử là cậu có đồng ý trả lại tờ báo cho tôi, và trong đó *đúng là* có một thanh thuốc nổ, và nó làm cho cậu bị thương *thật*. Thế thì sao, cậu Thaler?”

“Thế thì em sẽ kiện thầy, và rất có thể em sẽ thắng.”

“Vậy khoản tiền bồi thường đó có giống với lý do thẩm phán Cardozo đưa ra trong phán quyết của bên đa số không?”

“Không. Không giống.”

“Ô, thế à? Sao lại không?”

“Vì em kiện thầy vì tội cố ý gây thương tích, còn ông Cardozo thì nói về tội bất cẩn, đúng vậy không ạ?” Dex lên giọng cho hợp với giọng ông Zigman.

Tôi nghĩ là mình nín cả thở lúc ông Zigman ấn hai lòng bàn tay vào nhau, đưa lại gần ngực một cách ngay ngắn như thể ông ta đang cầu nguyện vậy. “Tôi hỏi những câu này với cả lớp. Như thế được chứ, cậu Thaler?”

Dex nhún vai như thể nói rằng: thầy cứ việc, chẳng ảnh hưởng gì đến em.

“Vậy, giả sử rằng tôi vô tình làm rơi tờ báo xuống bàn cậu, cậu đem trả lại và bị thương. Vậy ông Cardozo có cho cậu hưởng đầy đủ khoản bồi thường không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Tại sao?”

Dex thở dài để chỉ thấy rằng bài này đã khiến anh ta phát chán, rồi nói nhanh và rõ ràng, “Bởi vì hoàn toàn có thể dự đoán trước được là chất nổ đó sẽ khiến em bị thương. Việc thầy làm rơi tờ báo có chứa chất nổ vào không gian cá nhân của em đã vi phạm quyền được bảo vệ về mặt luật pháp. Hành động bất cẩn của thầy gây ra một mối nguy hiểm dễ thấy, xét theo mức độ cần trọng thông thường.”

Tôi đọc những phần đã đánh dấu trong sách của mình. Dex đã trích dẫn nguyên văn phần nói về ý kiến của ông Cardozo mà chẳng cần liếc vào sách hay mẫu giấy nào. Cả lớp hoàn toàn bị thu hút - chưa ai làm tốt được như thế, và chắc chắn lại càng không khi có ông Zigman đang đứng lù lù trước mặt.

“Và nếu cô Myers khởi kiện,” ông Zigman nói, trở vào Julie Myers đang run rẩy ngồi ở phía bên kia lớp, nạn nhân của ông ta ngày hôm trước. “Cô ấy có được nhận tiền bồi thường không?”

“Xét theo tuyên bố của ông Cardozo hay theo lời phản bác của thẩm phán Andrews ạ?”

“Theo Andrews. Vì đó là ý kiến của cậu mà.”

“Có ạ. Trước toàn thể thế giới này, mỗi người đều có trách nhiệm phải kiểm chế những hành động đe dọa một cách vô lý đến sự an toàn của những người khác,” Dex nói, lại một câu trích dẫn ngay trong lời phản bác.

Chuyện cứ thế tiếp tục trong suốt thời gian còn lại, Dex phân biệt những điểm nhỏ nhất trong sự việc đã bị thay đổi, không hề nao núng, luôn luôn trả lời một cách quyết đoán.

Và đến cuối giờ, ông Zigman thực sự đã nói, “Rất tốt, cậu Thaler.”

Đó là chuyện lần đầu tiên xảy ra.

Tôi rời khỏi lớp học, cảm thấy thật sung sướng. Dex đã giành thắng lợi cho tất cả chúng tôi. Câu chuyện lan ra khắp trong bọn sinh viên năm thứ nhất, kiếm cho anh ta thêm nhiều điểm nữa trong mắt bọn con gái, những người từ lâu đã tin chắc rằng anh ta vẫn chưa có một ai cả.

Tôi cũng đã kể cho Darcy nghe chuyện đó. Cô ấy chuyển đến New York gần như cùng lúc với tôi, chỉ có điều, trong hoàn cảnh khác một trời một vực. Tôi đến đó để học làm luật sư; cô ấy đến mà chẳng có nghề nghiệp, chẳng có kế hoạch hay tiền bạc rủng rinh. Tôi để cô ấy ngủ trên chiếc đệm gấp trong phòng mình ở ký túc xá cho đến khi cô ấy tìm được vài người khác ở chung - đó là ba nữ tiếp viên của hãng hàng không American Airlines đang tìm thêm một người nữa ở cùng trong căn phòng nhỏ ngăn ra để ở. Cô ấy vay tiền bố mẹ để thuê nhà trong khi tìm việc làm, cuối cùng cũng kiếm được một chân bartender ở quán bar Monkey. Trong suốt những năm chúng tôi làm bạn, đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống của mình khi so sánh với cô ấy. Tôi thì cũng nghèo như cô ấy thôi, nhưng ít ra thì tôi còn có một kế hoạch. Viễn cảnh tương lai của Darcy xem ra chẳng mấy tươi đẹp khi điểm trung bình chung toàn khóa học của cô ấy ở Đại học Indiana chỉ có 2,9, hạng trung bình khá.

“Cậu may mắn thật đấy,” Darcy rên rỉ trong lúc tôi đang cố gắng học.

Không, may mắn toàn là của cậu hết rồi, tôi thầm nghĩ. May mắn là khi mua vé số rồi reo lên sung sướng khi đã trúng và trở nên giàu sụ. Đời tôi chẳng có gì gọi là may mắn hết - tất cả đều là do làm việc chăm chỉ, do mỗi ngày lại phải cố gắng nhiều hơn thôi. Nhưng dĩ nhiên là tôi không bao giờ nói như vậy. Tôi chỉ bảo với cô ấy rằng rồi mọi chuyện sẽ trở nên tươi sáng với cô ấy nhanh thôi.

Và đúng là như thế thật. Khoảng hai tuần sau đó, một người đàn ông bước vào quán Monkey với dáng vẻ đĩnh đạc, gọi một cốc rượu whisky chua, và bắt đầu tán tỉnh Darcy. Đến lúc uống xong, ông ta đã kịp hứa sẽ cho cô ấy một việc làm ở một trong những công ty PR hàng đầu ở Manhattan. Ông ta nói cô ấy cứ đến để phỏng vấn, nhưng ông ta (nháy mắt, nháy mắt) đảm bảo rằng cô ấy sẽ được nhận. Darcy cầm danh thiếp của ông ta, nhờ tôi xem hộ bản lý lịch, đi phỏng vấn, và ngay lập tức nhận được lời mời làm việc. Lương khởi điểm của cô ấy là bảy mươi ngàn đô la. Cộng thêm tiền công tác phí nữa. Gần bằng số tiền tôi sẽ kiếm được nếu tôi học hành ở trường cho thật tốt rồi kiếm việc làm trong một công ty ở New York.

Thế là trong khi tôi lo lắng chờ đợi đến lúc học xong, tiền nợ ngày càng tăng thì Darcy bắt đầu công việc PR đầy hấp dẫn. Cô ấy tổ chức tiệc, quảng cáo cho những xu hướng thời trang mới nhất theo mùa, nhận được biết bao nhiêu thứ hoàn toàn miễn phí, và hẹn hò với một loạt các anh chàng đẹp trai. Trong vòng bảy tháng, cô ấy đã bỏ lại những cô tiếp viên kia và chuyển đến sống cùng cô bạn đồng nghiệp Claire ở khu Greenwich, một người hóm hỉnh thích giao du với giới thượng lưu.

Darcy cố lôi kéo tôi vào cuộc sống tốc độ cao của cô ấy, cho dù tôi chẳng mấy khi có thời gian tham dự vào những sự kiện, những bữa tiệc của cô ấy hay những phi vụ hẹn hò cô ấy sắp xếp cho tôi với những anh chàng cô ấy thề là “cực kỳ hấp dẫn” nhưng tôi biết đó chỉ là những kẻ cô ấy không còn thích thú gì nữa.

Điều đó nhắc tôi quay lại chuyện của Dex. Tôi say sưa kể về anh ta cho Darcy và Claire nghe, nói với họ anh ta tuyệt vời đến khó tin như thế nào - thông minh, đẹp trai, hài hước. Nghĩ lại lúc đó, tôi chẳng rõ tại sao mình lại làm thế. Một phần vì đó là sự thật. Nhưng có lẽ là do tôi hơi ghen tỵ với cuộc sống thú vị của họ, và muốn làm cho cuộc sống của mình thêm phần hay ho hơn một chút. Dex là thứ tốt nhất trong kho vũ khí của tôi.

“Thế thì sao *cậu* lại không thích anh ta?” Darcy hỏi.

“Anh ta không phải tí người mình thích,” tôi đáp. “Bọn mình chỉ là bạn thôi.”

Đó là sự thật. Đúng là cũng có những lúc tôi cảm thấy một chút thích thú thoáng qua hay mạch của mình đập nhanh hơn khi ngồi gần Dex. Nhưng tôi vẫn duy trì cảnh giác để không yêu anh ta, luôn luôn nhắc nhở bản thân rằng những anh chàng như Dex chỉ hẹn hò với những đứa con gái như Darcy mà thôi.

Chưa đến học kỳ tiếp theo thì hai người đó gặp nhau. Một nhóm sinh viên bọn tôi, trong đó có cả Dex, dự định đi chơi bất ngờ vào tối thứ Năm. Darcy cứ đòi gặp Dex bằng được từ nhiều tuần trước, thế là tôi gọi điện báo cô ấy đến quán Red Lion lúc tám giờ. Cô ấy đến, nhưng Dex thì không. Tôi

dám nói là Darcy thấy chuyện đi chơi này rõ là phí cả công, phàn nàn rằng cô ấy không thích quán Red Lion, rằng đã qua cái thời cô ấy ngồi ở những quán bán của dân sinh viên thế này rồi (những quán mà mới chỉ vài tháng gần gũi cách đây thôi cô ấy vẫn vào), rằng ban nhạc chơi dở tệ, chúng tôi có thể đi kiếm nơi nào tử tế hơn không, chỗ nào người ta ăn mặc đàng hoàng đẹp đẽ ấy.

Đúng lúc đó, Dex ung dung bước vào quán, mặc áo khoác da đen và chiếc áo len cashmere rất đẹp màu nâu nhạt. Anh ta tiến thẳng đến chỗ tôi và hôn nhẹ lên má tôi, một điều tôi vẫn thấy chẳng quen - người dân vùng Trung Tây không chào nhau và hôn kiểu như thế. Tôi giới thiệu anh ta với Darcy, và cô ấy bắt đầu khoe vẻ hấp dẫn của mình, cười khúc khích, nghịch tóc và gật đầu mạnh mỗi khi anh ta nói điều gì đó. Dex cũng vui vẻ với cô ấy, nhưng không có vẻ gì là thích thú quá mức, và có một lúc, khi cô ấy nhắc đến tên những người làm ở công ty Goldman - *Anh có biết người này người kia không?* - thì thực sự Dex còn như là đang cố ghìm lại một cái ngáp dài. Anh ta ra về trước tất cả mọi người, vẫy chào tạm biệt với nhóm bạn và nói với Darcy rằng anh ta rất vui vì được gặp cô ấy.

Trong lúc đi bộ về phòng mình, tôi hỏi cô ấy nghĩ gì về anh ta.

“Anh ta dễ thương,” Darcy nói, biểu hiện sự tán thành ở mức thấp nhất. Lời đáp hờ hững của cô ấy khiến tôi khó chịu. Cô ấy không tung hô khen ngợi anh ta là vì anh ta chưa bị cô ấy làm cho mê hoặc. Darcy mong chờ mình là người được theo đuổi. Và đó cũng là điều tôi trông đợi.

Ngày hôm sau, khi Dex và tôi uống cà phê, tôi chờ anh ta nhắc đến Darcy. Tôi tin chắc anh ta sẽ nhắc thôi, thế nhưng anh ta lại chẳng nói gì. Một phần nhỏ - thôi được rồi, thì một phần *lớn* - trong tôi thích thú khi nói với Darcy rằng tên cô ấy đã không hề xuất hiện. Lần đầu tiên có người không khao khát được ở bên cô ấy cơ đấy.

Lẽ ra tôi phải biết rõ hơn chứ.

Khoảng một tuần sau, bất thành linh, Dex hỏi tôi là bạn tôi thế nào rồi.

“Bạn nào cơ?” tôi hỏi, giả ngây giả ngô.

“Cô biết mà, cô gái tóc sẫm màu ở quán Red Lion ấy?”

“Ồ. Darcy,” tôi nói. Sau đó đi thẳng luôn vào vấn đề. “Anh muốn có số của cô ấy không?”

“Nếu cô ấy còn độc thân.”

Tối đó, tôi báo tin cho cô ấy biết. Cô ấy mỉm cười e lệ. “Anh ta *đúng* là dễ thương. Mình sẽ đi chơi với anh ta.”

Hai tuần sau Dex mới gọi cho cô ấy. Nếu như anh ta cố tình chờ đợi thì chiến lược đó thành công mỹ mãn. Cô ấy sốt sắng quá mức khi anh ta đưa cô ấy đến quán cà phê Union Square. Buổi hẹn đó rõ ràng là tốt đẹp cả, vì sáng hôm sau họ đi ăn bữa nửa buổi ở khu Village. Sau đó chẳng mấy chốc, Darcy và Dex đã thành một cặp.

Lúc đầu, tình cảm của họ không được yên ổn. Tôi biết Darcy luôn thích cãi nhau với những anh bạn trai - chưa đến màn gay cần thì chưa vui - nhưng tôi coi Dex là người biết điều, bình tĩnh trong những cuộc cãi nhau. Có lẽ đối với những cô gái khác anh ta cũng là người như thế, nhưng Darcy lại lôi kéo anh ta vào cái thế giới hỗn độn với những cảm xúc quá khích của cô ấy. Cô ấy tìm thấy số điện thoại ghi ở một trong mấy quyển vở học luật của anh ấy (cô ấy tự nhận mình là kẻ tọc mạch), tìm hiểu, lần ra một cô bạn gái cũ của Dex, và không chịu nói chuyện với anh ta. Có một ngày, Dex đến lớp học Luật Bồi thường với vẻ mặt ngượng ngùng, trên trán có một vết rách, ngay phía trên mắt trái. Darcy đã ném một cái mắc áo làm bằng dây kim loại vào anh ta trong cơn điên vì ghen tuông.

Và còn có cả cách khác nữa. Tất cả bọn tôi đi chơi, Darcy sẽ cư xử thân mật với một anh chàng khác ở quầy bar. Tôi quan sát Dex hờ hững liếc trộm về phía bọn họ cho đến khi không thể chịu đựng được nữa. Anh ta sẽ đến lôi cô ấy đi, vẻ mặt giận dữ nhưng vẫn bình tĩnh, và tôi nghe thấy cô ấy thanh minh về những lời tán tỉnh có liên quan chút ít đến anh chàng kia: “Ý em là, bọn em chỉ đang nói chuyện về em trai của hai đứa và chuyện chúng nhập cùng một hội quái dị thế nào thôi mà. Trời ơi, Dex! Anh đâu cần phải phản ứng quá lên như thế!”

Nhưng cuối cùng thì mối quan hệ giữa họ cũng đi vào ổn định, những lần cãi vã dần ít nghiêm trọng hơn, ít xảy ra hơn, và cô ấy chuyển đến sống ở căn hộ của anh ta. Rồi đến mùa đông năm ngoái, Dex ngỏ lời cầu hôn. Họ đã chọn một ngày cuối tuần tháng Chín, cô ấy chọn tôi làm phù dâu chính.

Mình quen anh ta trước chứ, giờ tôi tự nhủ như vậy. Điều đó cũng không cứng rắn hơn lời bào chữa cho chuyện Ethan là mấy, nhưng tôi cứ bám lấy suy nghĩ ấy trong một lúc. Tôi hình dung ra viên bồi thẩm biết thông cảm với mình, cô ấy rướn người về phía trước trong khi đón nhận phát hiện này. Thậm chí cô ấy còn đưa ra một luận điểm trong khi đoàn bồi thẩm đang bàn bạc, cân nhắc kỹ càng. “Nếu không nhờ Rachel thì Dex và Darcy sẽ chẳng bao giờ gặp được nhau. Vậy nên, đúng ra, Rachel xứng đáng có được anh ta một lần.” Những bồi thẩm viên khác nhìn cô ấy chăm chăm đầy nghi hoặc, và cái bà mặc bộ vest Chanel bảo cô ấy đừng có ngớ ngẩn như vậy. Điều đó chẳng có liên quan gì hết. “Thực ra, điều đó thậm chí còn có một ý nghĩa khác,” bà mặc vest Chanel cự lại. “Rachel đã có cơ hội đến với Dex - nhưng cơ hội đó đã trôi qua từ lâu rồi. Và giờ đây cô ta lại là phù dâu chính. Phù dâu chính cơ đấy! Đúng là một sự phản bội xấu xa không để đâu cho hết!”

Tối đó, tôi làm việc đến khuya, lần nữa việc gọi lại cho Dex. Thậm chí tôi còn cân nhắc định đợi đến sáng mai, đến giữa tuần mà không gọi gì hết. Nhưng càng đợi lâu thì đến lúc tránh không được, phải gặp anh ta, tôi sẽ càng lúng túng ngượng ngùng hơn thôi. Vậy là tôi ép mình ngồi xuống và quay số của anh ta. Tôi hy vọng sẽ được dẫn thẳng đến hộp thư thoại. Lúc đó là mười rưỡi. Nếu tôi gặp may thì anh ta đã về nhà, về với Darcy rồi.

“Dex Thaler nghe,” anh ta nói, giọng hoàn toàn nghiêm chỉnh. Anh ta đã quay lại làm cho công ty Goldman Sachs, sáng suốt lựa chọn làm ngân hàng hơn là làm luật sư. Công việc thú vị hơn, và tiền cũng kiếm được khá hơn nhiều.

“Rachel!” Anh ta nghe có vẻ thực sự vui mừng khi tôi gọi, dù có hơi lo lắng, giọng hơi to quá. “Cảm ơn cô đã gọi. Tôi đã bắt đầu nghĩ là cô sẽ

không gọi cơ.”

“Tôi đã định gọi cho anh rồi. Chỉ có điều là... tôi thực sự quá bận... Ngày hôm nay thật chẳng ra sao cả,” tôi lắp bắp. Miệng tôi khô xác ra.

“Ừ, ở chỗ tôi cũng như dở hơi. Đúng là điển hình của ngày thứ Hai,” anh ta nói, có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

“Ừ...”

Tiếp theo là một khoảng lặng ngưng ngưng khó chịu - ừm, đấy là tôi cảm thấy thế. *Có phải anh ta chờ đợi mình nhắc đến Sự Cố đó không nhỉ?*

“VẬY, cô cảm thấy thế nào?” giọng anh ta trở nên nhỏ hơn.

“Tôi cảm thấy thế nào ấy à?” Mặt tôi nóng bừng lên. Mồ hôi vã ra, có khi tôi đến ợ hết món sushi đã ăn lúc tối ra mất thôi.

“Ý tôi là, cô nghĩ sao về hôm thứ Bảy?” Giọng anh ta nhỏ hơn nữa, gần như là một lời thì thầm. Có thể đó chỉ là anh ta đang thận trọng để đảm bảo không có ai trong văn phòng nghe thấy, nhưng âm lượng thì nghe như thể riêng tư thân mật lắm.

“Tôi không hiểu anh đang hỏi gì...”

“Cô có cảm thấy tội lỗi không?”

“Tất nhiên là có rồi. Anh thì không à?” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm ánh đèn ở khu Manhattan, nhìn về hướng văn phòng của anh ta dưới phố.

“Ừm, ừ,” anh ta nói một cách thành thật. “Rõ ràng là chuyện đó không nên xảy ra. Điều này thì không có gì phải bàn cãi. Đó là một việc sai trái... và tôi không muốn cô nghĩ rằng, cô biết đấy, tính cách đặc trưng của tôi là như vậy. Từ trước tôi chưa từng lừa dối Darcy. Chưa bao giờ... Cô tin điều đó chứ?”

Tôi bảo rằng tất nhiên là tôi tin anh ta. Tôi muốn tin chứ.

Một khoảng lặng khác.

“Vậy nên, đúng, đó là lần đầu tiên tôi làm như vậy,” anh ta nói.

Lại im lặng tiếp. Tôi hình dung ra anh ta ngồi gác chân lên bàn, cổ áo mở cúc, cà vạt vắt qua vai. Anh ta mặc vest trông đẹp lắm. Ừm, anh ta mặc cái gì mà chẳng đẹp. Và cả khi không mặc gì nữa.

“Ừm ừ,” tôi nói. Tôi đang nắm chiếc điện thoại chặt đến mức những ngón tay đau điếng. Tôi bèn đổi bên, lau lòng bàn tay dấm mồ hôi vào váy.

“Tôi cảm thấy thật tệ khi cô làm bạn với Darcy lâu như thế mà chuyện này lại xảy ra giữa hai chúng ta... đặt cô vào một tình huống thật tồi tệ.” Anh ta hăng giọng rồi nói tiếp. “Nhưng đồng thời, tôi cũng không biết nữa...”

“Anh không biết gì cơ?” tôi hỏi, đi ngược lại với quyết định tốt hơn hết là kết thúc cuộc nói chuyện, cúp máy, chọn lấy bản năng đánh bài chuẩn mà vốn lúc nào cũng có ích cho tôi.

“Tôi không biết. Tôi chỉ... ừm, ở mức độ nào đó... nói một cách khách quan thì, tôi biết việc mình làm là sai. Nhưng tôi chỉ không thấy tội lỗi gì cả. Chẳng phải như thế tệ lắm sao?... Cô có nghĩ xấu về tôi không?”

Tôi không biết phải đáp lại câu hỏi này như thế nào. “Có” thì nghe xấu xa quá, cứ như phán xét người ta vậy; còn “không” thì có thể lại khơi ra một chuyện khác khó ngăn lại. Tôi thấy an toàn hơn là cứ nói chung chung. “Tôi không có quyền phán xét ai cả, đúng không? Tôi cũng đã ở đó... cũng đã làm mà.”

“Tôi biết, Rachel. Nhưng đó là lỗi của tôi.”

Tôi nghĩ đến cái thang máy, đến cảm giác mái tóc anh ta lùa qua những ngón tay mình.

“Lỗi là của cả hai... Cả hai đều say. Chắc chắn là do hai ly rượu - chúng cứ ngấm dần, mà hôm đó tôi lại không ăn gì nhiều,” tôi nói huyên thuyên, hy vọng chúng tôi sắp xong chuyện rồi.

Dex ngắt lời. “Tôi đâu có say đến mức đó,” anh ta nói thẳng, gần như ngang bướng.

Anh không say đến mức đó ư?

Rồi như thể đọc được ý nghĩ của tôi, anh ta nói tiếp. “Ý tôi là, ừ, đúng, tôi có uống một ít - khả năng kiềm chế của tôi chắc chắn là có kém đi - nhưng tôi biết mình đang làm gì chứ, và ở một mức độ nào đó thì, tôi nghĩ là tôi muốn chuyện đó xảy ra. Ừm, chắc nói thế thì rõ ràng quá... Nhưng điều tôi muốn nói ở đây là tôi nghĩ mình tỉnh táo, muốn chuyện đó xảy ra. Không phải tôi đã lên kế hoạch từ trước. Nhưng trước kia, có nhiều lúc, điều đó đã xuất hiện trong suy nghĩ của tôi rồi...”

Có nhiều lúc? Lúc nào? Ở trường luật à? Trước hay sau khi anh gặp Darcy?

Tôi đột ngột nhớ lại một lần, trước khi có Darcy, khi Dex và tôi đang ôn thi môn Luật Bồi thường ở thư viện. Lúc đó đã muộn và cả hai đều bị ảnh hưởng mạnh bởi những câu chữ trong sách, gần như hưng phấn quá mức vì thiếu ngủ và uống quá nhiều caffeine. Dex bắt đầu bắt chước Zigman, nhại lại những câu nói ưa thích của ông ta, và tôi cười nhiều đến mức bắt đầu chảy nước mắt. Cuối cùng khi tôi bình tĩnh lại, anh ta rướn người qua chiếc bàn hẹp, lấy ngón tay cái lau giọt nước mắt trên mặt tôi. Giống như một cảnh trên phim vậy, chỉ khác một điều rằng trên đó toàn là những giọt nước mắt buồn. Mắt chúng tôi dán chặt vào nhau.

Tôi quay đi trước, lại nhìn vào sách, những con chữ nhảy nhót lung lung trên trang giấy. Có cố thể nào tôi cũng không thể tập trung nổi vào những từ ‘bất cần’ hay ‘nguyên nhân gần đúng nhất’. Chỉ có cảm giác ngón tay cái anh ta để lại trên gương mặt tôi mà thôi. Lát sau, Dex đề nghị đi bộ cùng tôi về ký túc xá. Tôi lịch sự từ chối, nói với anh ta rằng tôi tự đi một mình được rồi. Đêm đó, khi đang chìm vào giấc ngủ, tôi quyết định rằng ý định ấy của anh ta chỉ là do tôi cố tưởng tượng ra, rằng Dex không bao giờ quan tâm đến tôi hơn mức một người bạn đâu. Anh ta chỉ tỏ ra tử tế thôi.

Thế nhưng, đôi khi tôi lại băn khoăn tự hỏi, liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình không quá dè chừng như thế, nếu tối đó tôi nói đồng ý lời đề nghị của anh ta. Giờ đây tôi lại càng băn khoăn hơn nữa.

Dex vẫn tiếp tục nói. “Tất nhiên, tôi hiểu rõ rằng chuyện đó không thể lặp lại một lần nào nữa,” anh ta nói chắc chắn. “Phải vậy không?” Những từ cuối cùng là những từ chân thành nhất, gần như yếu đuối.

“Phải. *Không* bao giờ,” tôi nói, để rồi ngay lập tức lại hối hận về những từ ngữ ngớ ngẩn trẻ con của mình. “Đó là một sai lầm.”

“Nhưng tôi không hối hận. Lẽ ra tôi nên thế, nhưng chỉ là tôi không cảm thấy như vậy,” anh ta nói.

Thật là kỳ lạ, tôi thầm nghĩ, nhưng không nói gì cả. Tôi chỉ ngồi thẩn ra đó, chờ anh ta nói tiếp.

“Dù sao thì, Rachel, tôi xin lỗi đã đặt cô vào tình huống này. Nhưng tôi nghĩ là cô nên biết tôi cảm thấy thế nào,” anh ta nói nốt, rồi bật cười lo lắng.

Tôi nói không sao, rằng giờ tôi biết rồi, có lẽ chúng ta nên tiếp tục cuộc sống và để mọi chuyện lại phía sau, rồi nói tất cả những điều khác nữa, những điều tôi nghĩ Dex gọi để nói với tôi. Chúng tôi chào tạm biệt, sau đó tôi cúp máy rồi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ trong tâm trạng rối bời. Cuộc gọi mà lẽ ra là để kết thúc thì lại chỉ dẫn đến nhiều lo lắng bứt rứt hơn. Và trong tôi bắt đầu có một cảm giác nhỏ xíu, cảm giác mà tôi kiên quyết dẹp bỏ.

Tôi đứng dậy, tắt đèn trong văn phòng, đi bộ ra ga tàu điện ngầm, cố gắng gạt Dex ra khỏi tâm trí. Nhưng trong lúc đợi tàu trên sân ga, đầu óc tôi lại nhớ đến nụ hôn của hai đứa lúc ở trong thang máy. Cảm giác về mái tóc của anh ta. Và trông anh ta ra sao lúc nằm ngủ trên giường của tôi, tấm chăn đắp nửa người. Đó là những hình ảnh tôi nhớ nhất. Chúng giống như ảnh của những anh bạn trai cũ, những tấm ảnh bạn muốn ném đi đến cùng cực, nhưng lại không đành lòng vứt bỏ. Vậy nên, thay vào đó, bạn cất chúng trong một chiếc hộp đựng giày cũ, để ở phía trong cùng của tủ, nghĩ rằng giữ lại những bức ảnh ấy cũng đâu có sao. Chỉ là có thể một lúc nào đó bạn muốn mở chiếc hộp ấy ra và nhớ lại vài kỷ niệm hạnh phúc.

Bốn

Ngày lập hạ đã qua được mấy hôm, và tất cả những gì Darcy nói đến chỉ là kỳ nghỉ ở Hamptons. Cô ấy gọi điện, e-mail cho tôi liên tục, gửi thông tin về những bữa tiệc ngày Tưởng niệm Liệt sĩ, những đơn đặt chỗ trước ở các nhà hàng, và những đợt bán hàng mẫu mà chúng tôi đảm bảo tìm được những bộ quần áo mùa hè đẹp nhất. Tất nhiên là những việc đó tôi đều sợ chết khiếp. Giống như bốn mùa hè trước, tôi sẽ ở cùng nhà với Darcy và Dex. Năm nay ở chung với chúng tôi còn có cả Marcus, Claire và Hillary nữa.

“Cậu có nghĩ là lẽ ra bọn mình nên thuê cả căn nhà không?” Darcy hỏi ít nhất cũng phải đến lần thứ hai mươi. Tôi chưa từng thấy ai cứ dằn vặt bản thân mãi như thế sau khi việc đã đâu vào đấy. Mỗi khi ra khỏi quán kem Baskin-Robbins là cô ấy lại hối tiếc vì đã lỡ ăn mất rồi.

“Không, nửa nhà là đủ rồi. Có thuê cả căn cũng chẳng sử dụng hết đâu mà,” tôi nói, điện thoại kẹp dưới tai trong khi tiếp tục sửa lại bản ghi nhớ tóm tắt lại điểm khác biệt về điều khoản cá nhân chi trả một phần trong luật bảo hiểm giữa hai bang Florida và New York.

“Cậu đang đánh máy đấy à?” Darcy hỏi, lúc nào cũng muốn tôi hết sức chú ý lắng nghe.

“Không,” tôi nói dối, gõ bàn phím khẽ hơn.

“Tốt nhất là cậu đừng có làm thế...”

“Mình không mà.”

“Ừm, mình nghĩ chắc cậu đúng, thuê một nửa thì tốt hơn... Mà chúng ta còn khối việc phải làm trong thành phố để chuẩn bị cho lễ cưới nữa.”

Lễ cưới là đề tài duy nhất tôi muốn tránh nói đến còn hơn cả kỳ nghỉ ở Hamptons. “Ừm, ừ.”

“Vậy cậu sẽ đi xe cùng bọn mình hay là đi tàu hoả?”

“Tàu hỏa. Mình chưa biết liệu có rời khỏi đây mà về cho đúng giờ được không,” tôi nói, thầm nghĩ mình chẳng muốn phải ngồi chung ô tô với cô ấy và Dex. Tôi chưa gặp lại Dex kể từ khi anh ta rời khỏi căn hộ của tôi. Chưa gặp lại Darcy kể từ sau vụ phản bội đó.

“Thế à? Vì mình đang nghĩ là bọn mình nhất định, *nhất định* nên đi ô tô... Cậu không thích đi xe vào dịp cuối tuần đầu tiên được đi chơi sao? Cậu biết đấy, nhất là vì cuối tuần đó sẽ dài lắm. Bọn mình không muốn bị mắc kẹt trong taxi hay gì gì đâu... Thôi mà, đi ô tô cùng bọn mình đi!”

“Để xem đã,” tôi nói như một bà mẹ nói với đứa con để nó thôi không nhắc đến chủ đề đó nữa.

“Không có ‘để xem đã’ gì hết. Cậu sẽ đi cùng bọn mình.”

Tôi thở dài và nói với cô ấy rằng tôi thực sự phải quay lại làm việc tiếp.

“Thôi được rồi. Giời ạ. Mình sẽ để cho cậu làm tiếp cái việc ôi-quan-trọng-lắm đó của cậu... Mà tối nay chúng ta vẫn theo kế hoạch chứ?”

“Tối nay cái gì cơ?”

“Này? *Cô Nàng Hay Quên*. Đừng có nói với mình là cậu phải làm việc đến khuya đấy - cậu đã hứa rồi. Những bộ bikini. Nhớ ra được tí gì chưa?”

“Ô, phải,” tôi nói. Tôi hoàn toàn quên mất là mình đã hứa cùng cô ấy đi mua áo tắm. Một trong những nhiệm vụ ít vui vẻ dễ chịu nhất trên đời. Xếp ngay hàng đầu cùng với việc phải cọ toilet và lấy tủy răng. “Ừ, có chứ. Mình vẫn đi.”

“Tuyệt. Mình sẽ gặp cậu tại quán sữa chua ở tầng hầm khu Bloomie. Cậu biết đấy, cạnh quầy bán quần áo cho phụ nữ béo ấy mà. Đúng bảy giờ.”

Tôi đến ga tàu điện ở phố 59 muộn giờ hẹn mất mười lăm phút và chạy đến tầng hầm của khu Bloomingdale, lo lắng sợ Darcy sẽ dẫu môi trề mở

giận dỗi. Tôi không còn hơi sức đâu mà nói ngọt để cô ấy thôi dỗi. Nhưng trông cô ấy lại vui vẻ, ngồi ở quán với một cốc sữa chua dâu đông cứng. Cô ấy mỉm cười và vẫy vẫy. Tôi hít một hơi thật sâu, tự nhắc bản thân là trên ngực mình chẳng có dấu hiệu nào nói rằng tôi lãng nhãng hết.

“Chào Darce.”

“Này, ở đây! Ôi Chúa ơi. Mình sắp căng cả bụng không mặc vest được mất thôi!” Cô ấy trỏ cái thìa nhựa vào dạ dày. “Nhưng kệ. Mình đã quen bị béo rồi.”

Tôi đảo tròn mắt. “Cậu không béo.”

Hàng năm, cứ vào mùa mặc áo bơi là chúng tôi lại nói về chủ đề đó. Không, hầu như ngày nào cũng nói thì đúng hơn. Trọng lượng của Darcy luôn luôn là căn nguyên của cuộc nói chuyện. Cô ấy nói với tôi cân nặng hiện tại của mình - lúc nào cũng trong khoảng năm bảy, năm tám cân - lúc nào cũng là quá béo nếu xét theo những tiêu chuẩn khắt khe cô ấy tự đặt ra. Mục tiêu của cô ấy là khoảng năm lăm cân thôi - tôi luôn nói như thế là quá gầy đối với một người cao 1m75. Cô ấy gửi e-mail cho tôi trong khi đang ăn một túi khoai tây chiên, “Ngăn mình lại đi! Cứu với! Gọi cho mình càng sớm càng tốt!” Nếu tôi mà gọi lại thì cô ấy sẽ hỏi, “Mười lăm gram chất béo có nhiều quá không?” hoặc là, “Bao nhiêu gram chất béo thì bằng nửa cân?” Tuy nhiên, điều khiến tôi bực là ở chỗ, cô ấy cao hơn tôi bảy phân, nhưng lại nhẹ hơn tôi những hơn hai cân. Khi tôi nói ra điều đó, cô ấy bảo, “Ừ, nhưng ngực cậu to hơn.” “Có to hơn đến hai cân đâu,” tôi nói. “Dù sao đi nữa,” cô ấy sẽ nói, “trông cậu như thế là hoàn hảo rồi.” *Lại quay về nói tôi đấy.*

Tôi thì còn lâu mới béo, nhưng việc cô ấy lôi tôi ra để nói về cái đề tài này thật giống như việc tôi đang kêu ca phàn nàn với một người phụ nữ mà là tôi phải đeo kính áp tròng vậy.

“Mình quá béo rồi. Béo thật ấy! Thế mà lúc trưa mình ăn bao nhiêu. Nhưng kệ xác. Miễn là mình chưa thành một con bò mặc váy cưới là

được...” cô ấy nói, ăn nốt thìa sữa chua cuối cùng và ném cốc vào thùng rác. “Nói với mình là mình còn khối thời gian để giảm cân trước lễ cưới đi.”

“Cậu còn khối thời gian,” tôi nói.

Và tôi cũng còn khối thời gian trước lễ cưới để thôi nghĩ về một sự thật là tôi đã lên giường với ông chồng-tương-lai của cậu.

“Mình phải kiểm chế ăn uống thôi, cậu biết đấy, nếu không rồi mình sẽ phải đi mua đồ ở đây cho mà xem.” Darcy trở vào khu bán quần áo ngoài cỡ mà không thèm để ý xem có người phụ nữ đầy đà nào đang trong tầm nghe hay không.

Tôi bảo cô ấy đừng có ngớ ngẩn.

“Dù sao thì,” cô ấy nói trong khi chúng tôi đi cầu thang cuốn lên tầng hai, “Claire bảo rằng chúng ta già quá rồi, không mặc được bikini nữa. Rằng áo một mảnh thì đẳng cấp hơn. Cậu thấy *điều đó* thế nào?” Nét mặt và giọng nói cho thấy quá rõ cô ấy nghĩ thế nào về ý kiến của Claire trong chuyện áo bơi rồi.

“Mình nghĩ chẳng có giới hạn tuổi nào được mặc bikini hết,” tôi nói. Claire có toàn những quy định vớ vẩn; có lần cô ấy nói với tôi rằng mực đen chỉ nên dùng để viết những lời chia buồn mà thôi.

“Chính-xác! Mình cũng bảo cậu ấy như thế... Với lại, có thể cậu ấy nói thế chỉ vì cậu ấy mặc bikini không đẹp, cậu có nghĩ thế không?”

Tôi gật đầu. Claire luyện tập thể dục rất đều đặn và từ bao nhiêu năm nay không hề động tới đồ chiêm rán, nhưng cái số vốn dĩ đã bắt cô ấy phải đầy đà rồi. Tuy thế, cô ấy lại được bù đắp bằng cách ăn mặc không chê vào đâu được và cả quần áo đắt tiền. Cô ấy sẽ xuất hiện ở bãi biển trong chiếc áo bơi một mảnh giá ba trăm đô la, cái váy xa rộng phù hợp đi kèm, chiếc mũ lô cuốn, cặp kính thiết kế, tất cả sẽ che được một dải thịt thừa quanh vòng eo.

Chúng tôi đi quanh tầng hai, khắp các giá quần áo để tìm được bộ nào ổn ổn. Có một lúc, tôi để ý thấy rằng cả hai bọn tôi đều chọn bộ bikini Anne

Klein đơn giản màu đen. Nếu cuối cùng cả hai đều muốn mua, thì Darcy hoặc sẽ khăng khăng nói rằng cô ấy tìm thấy trước, hoặc là sẽ bảo cả hai cùng mua giống nhau cũng được. Rồi sau đó, trong suốt cả mùa hè, cô ấy mặc bộ áo tắm đó trông sẽ đẹp hơn cho xem. Cảm ơn, cho tôi xin kiếu.

Tôi lại nhớ đến lần cô ấy, Annalise và tôi đi mua ba lô, đó là thời điểm một tuần trước khi vào học năm lớp bốn. Tất cả chúng tôi đều chọn ngay cùng một cái túi. Nó màu tím với những ngôi sao màu bạc in trên túi bên ngoài - đẹp hơn nhiều so với tất cả những chiếc túi khác. Annalise nêu ý kiến là cả ba đứa cùng mua một loại, còn Darcy bảo ‘không’, rằng giống hệt nhau thì quá là trẻ con. Ăn mặc giống nhau chỉ hợp với bọn lớp ba thôi.

Thế là bọn tôi oản tù tì. Tôi ra đấm (tôi thấy ra như thế thì đa phần là thắng nhiều hơn). Tôi sung sướng đập năm tay mình trên những ngón tay xò ra hình kéo của hai đứa, và lôi chiếc túi màu tím bỏ vào giỏ mua đồ chung của ba đứa. Annalise chần chừ không đi, rên rỉ rằng bọn tôi đều biết cô ấy thích màu tím rồi mà. “Mình tưởng cậu thích màu đỏ hơn chứ, Rachel!”

Đầu óc Annalise thật chẳng bằng tôi. Tôi chỉ nói với cô ấy rằng đúng, tôi thích màu đỏ hơn, nhưng cô ấy có thể thấy quá rõ rồi, ở đây làm gì có chiếc túi nào màu đỏ chứ. Thế là Annalise đành lấy cái túi màu vàng, có in hình mặt cười. Darcy cứ cân nhắc mãi những cái còn lại, cuối cùng bảo với bọn tôi rằng sẽ quyết định vào lúc đi ngủ, và ngày hôm sau sẽ cùng với mẹ cô ấy quay lại mua. Tôi quên mất lựa chọn chiếc túi của Darcy cho đến buổi đầu tiên của năm học mới. Khi tôi đến bến xe buýt, Darcy đứng đó với một chiếc túi màu tím giống hệt của tôi.

Tôi chỉ vào cái túi đó, không dám tin. “Cậu mua túi giống mình.”

“Mình biết,” Darcy nói. “Mình đã quyết định là mình muốn có nó. Ai quan tâm chúng ta có giống nhau hay không chứ?”

Chẳng phải chính cô ấy là đứa đã nói rằng ăn mặc giống nhau là trò trẻ con sao?

“Mình quan tâm đấy,” tôi nói, cảm giác cơn giận cứ lớn dần trong mình.

Darcy đảo tròn mắt và chép miệng nhai kẹo cao su. “Ôi giờ, Rachel, cứ làm như quan trọng lắm. Chỉ là một cái túi thôi mà.”

Annalise cũng bực bội, vì lý do riêng của cô ấy. “Sao hai cậu lại có thể giống nhau, còn mình thì bị ra rìa? Cái túi của mình rõ là chóa.”

Darcy và tôi lờ cô ấy đi.

“Nhưng cậu đã bảo bọn mình không nên giống nhau còn gì,” tôi trách Darcy khi chiếc xe buýt vòng qua chỗ rẽ và dừng lại đánh kít ngay trước mặt bọn tôi.

“Mình đã nói thế ư?” cô ấy hỏi, nghịch nghịch mái tóc chải bông lên cứng quèo, mới xịt vài lần gôm Breck. “Ừm, ai thèm quan tâm?”

Darcy nói câu “ai thèm quan tâm?” (sau này thay bằng “mặc kệ”) giống như lời đáp cuối cùng trong cuộc tranh cãi bị động. Khi ấy tôi không hề nhận ra rằng đó là thủ đoạn của cô ấy; tôi chỉ biết một điều rằng cô ấy luôn luôn tìm cách đạt được điều mình muốn và khiến cho tôi trở thành một đũa ngọc nếu tôi cãi lại.

Chúng tôi lên xe buýt, Darcy đi đầu. Cô ấy ngồi xuống, tôi ngồi đằng sau, vẫn còn giận đùng đùng. Tôi quan sát Annalise ngần ngừ rồi ngồi xuống cạnh tôi, nhận ra rằng tôi có lý. Chuyện chiếc ba lô màu tím đó lẽ ra có thể đã biến thành một trận cãi nhau to rồi, nhưng tôi không muốn để cho vụ phản bội của Darcy phá hỏng ngày đầu năm học mới. Chẳng đáng phải cãi nhau với cô ấy. Kết quả cuối cùng hiếm khi khiến tôi hài lòng lắm.

Tôi kín đáo bỏ bộ bikini Anne Klein về chỗ cũ trên giá khi hai chúng tôi tiến đến xếp hàng dài để vào phòng thử đồ. Khi có một phòng trống, Darcy quyết định cả hai đưa cùng vào thay cho tiết kiệm thời gian. Cô ấy cởi đến chiếc quần lót dây màu đen và áo ren cùng bộ, cân nhắc xem nên thử bộ nào trước. Tôi lén nhìn cô ấy qua tấm gương. Thân hình cô ấy thậm chí còn đẹp hơn cả lần trước, vào mùa hè năm ngoái. Đôi bắp chân dài, thon gọn hoàn hảo nhờ vào chế độ tập luyện để chuẩn bị cho đám cưới, làn da cô ấy đã nâu sẫm nhờ đều đặn bôi kem và thỉnh thoảng đi tới tiệm làm nâu da.

Tôi nghĩ đến Dex. Chắc hẳn anh ta đã so sánh thân hình tôi và Darcy sau (mà thậm chí có thể là trong, vì anh ta “không say đến mức đó”) cái đêm bọn tôi ngủ với nhau. Thân hình tôi đâu được đẹp bằng. Tôi thấp hơn, eo lả hơn, trắng trẻo hơn. Và cho dù ngực tôi lớn hơn, nhưng ngực cô ấy lại đẹp hơn. Trông chúng tràn đầy sức sống hơn của tôi, với một tỷ lệ phân chia lý tưởng.

“Đừng có nhìn thân hình béo ú của mình nữa đi!” Darcy ré lên khi bắt gặp tôi đang liếc nhìn trong gương.

Giờ thì tôi bị buộc phải khen cô ấy rồi đây. “Cậu không béo, Darce ạ. Trông cậu tuyệt lắm. Mình có thể thấy rõ chắc hẳn là cậu đang luyện tập thể dục.”

“Cậu thấy thế à? Chỗ nào trên người mình đẹp lên?” Darcy thích lời khen phải cụ thể.

“Tất cả. Đôi chân cậu trông nhỏ nhắn - đẹp đấy.” Cô ấy chỉ bắt được tôi nói có vậy thôi.

Cô ấy quan sát kỹ đôi chân, nhú mày trước bóng mình trong gương.

Tôi cởi váy áo, để ý thấy chiếc quần lót cốt tông và áo lót cốt tông không cùng bộ hơi bẩn của mình. Tôi nhanh chóng thử bộ thứ nhất, bộ tankini màu xanh hải quân pha trắng, để lộ năm phân ở phần thân. Bộ đó trung hòa giữa sắc lệnh mặc đồ một mảnh của Claire và niềm yêu thích bikini của Darcy.

“Chúa ơi! Cậu mặc bộ đó đẹp hết ý! Mua đi nhé!” Darcy nói. “Cậu có mua không?”

“Chắc là có,” tôi nói. Trông không đẹp hết ý, nhưng cũng không tệ. Hàng bao nhiêu năm qua tôi đã đọc đủ các bài viết trong tạp chí về các loại áo bơi và khuyết điểm cơ thể, để biết bộ áo nào tôi mặc đẹp nhất. Cái này được đấy.

Darcy mặc lên người bộ bikini màu đen bé tẹo, áo cắt hình tam giác, quần chỉ vừa đủ che. Cô ấy trông nóng bỏng hết sức. “Cậu thích chứ?”

“Đẹp đấy,” tôi nói, thầm nghĩ Dex sẽ thích lắm.

“Mình có nên mua không?”

Tôi bảo cô ấy cứ thử những bộ khác trước khi quyết định. Cô ấy nghe theo, lấy bộ thứ hai treo trên mắc. Tất nhiên bộ nào khoác lên người cô ấy mà chẳng đẹp. Cô ấy không thuộc loại nào trong các loại khuyết điểm của cơ thể nêu ra trên các tạp chí. Sau khi bàn bạc kỹ, tôi quyết định mua một bộ tankini, còn Darcy lấy ba bộ bikini bé tẹo - một đỏ, một đen và một màu da để trông cô ấy như là không mặc gì, dù ở khoảng cách nào đi nữa.

Khi đi thanh toán tiền những bộ áo tắm, Darcy tóm lấy cánh tay tôi. “Ôi, khỉ thật! Mình suýt thì quên nói với cậu!”

“Gì vậy?” tôi hỏi, cảm thấy lo lắng vì câu nói đột ngột của cô ấy, cho dù tôi biết cô ấy sẽ không nói rằng, “Mình quên không nói với cậu là mình biết chuyện cậu ngủ với Dex rồi!”

“Marcus thích cậu đấy!” Nghe giọng cô ấy và cái từ “thích”, cứ như bọn tôi đang còn học lớp mười ấy.

Tôi cố tình tỏ ra chậm hiểu. “Mình cũng thích anh ta,” tôi nói. “Anh ta là người tử tế.” *Và là một nhân chứng ngoại phạm che đậy cho việc làm sai trái chứ còn gì nữa.*

“Không, ngốc ạ. Ý mình là, anh ta thích cậu ấy. Chắc chắn hôm ở bữa tiệc cậu đã chứng tỏ được mình, vì sau đó anh ta đã gọi cho Dex và xin số của cậu. Mình nghĩ cuối tuần này anh ta sẽ mời cậu đi chơi đấy. Tất nhiên mình muốn đó là một buổi hẹn kếp, nhưng Marcus không đồng ý, anh ta không muốn có người chứng kiến.” Cô ấy thả mấy bộ bikini xuống bàn thanh toán, lục tung túi tìm ví tiền.

“Anh ta xin Dex số điện thoại của mình ấy à?” tôi hỏi, thầm nghĩ đây quả là một bước tiến.

“Ờ. Dex thật dễ thương khi anh ấy nói với mình điều đó. Anh ấy...” Darcy ngẩng lên, lựa chọn từ ngữ sao cho phù hợp. “Giống như là muốn bảo vệ cho cậu vậy.”

“Cậu nói ‘muốn bảo vệ’ là thế nào?” tôi hỏi, chú ý tới vai trò của Dex trong vụ trao đổi này còn hơn cả ý định của Marcus nữa kìa.

“Ừm, anh ấy cho Marcus số, nhưng khi nói chuyện điện thoại xong, anh ấy hỏi mình nhiều câu lắm, như là cậu có đang hẹn hò với ai không, và mình có nghĩ là cậu sẽ thích Marcus không. Và cậu biết đấy, anh ta có đủ thông minh để đến với cậu không. Những chuyện kiểu thế. Thật là dễ thương.”

Tôi suy nghĩ về thông tin đó trong lúc người nhân viên nhập mã tính tiền những bộ bikini của Darcy.

“Thế cậu nói gì với anh ấy?”

“Mình chỉ bảo là cậu *hoàn toàn* còn chưa có ai hết, và tất nhiên cậu sẽ thích Marcus. Anh ta đáng yêu đấy chứ. Cậu có thấy thế không?”

Tôi nhún vai. Marcus từ San Francisco chuyển đến New York mới được có mấy tháng. Tôi biết rất ít về anh ta, trừ một điều là anh ta và Dex kết bạn ở Đại học Georgetown, nơi Marcus nổi tiếng là kẻ tốt nghiệp xếp hạng bét. Rõ ràng Marcus chẳng bao giờ đến lớp, lúc nào cũng phê phê. Câu chuyện đáng xấu hổ nhất là chuyện anh ta ngủ quên vào ngày thi cuối kỳ môn thống kê, đến muộn hai mươi phút chỉ để phát hiện ra rằng thay vì lấy máy tính thì anh ta lại ném nhầm cái điều khiển từ xa vào ba lô. Tôi còn chưa dám chắc liệu anh ta là kẻ thích tự do chơi bời hay chỉ đơn giản là một tên hề.

“Thế nào, cậu khoái chứ? Nếu hẹn hò với anh ta trước khi bọn mình chia ra ở, cậu sẽ xí được anh ta trước cả Claire và Hillary đấy.”

Tôi bật cười và lắc đầu.

“Mình nói thật mà.” Darcy ký tên vào hóa đơn thanh toán, mỉm cười với nhân viên thu tiền. “Claire sẽ thích cảm ngậm móng tay lên người anh ta lắm.”

“Ai nói mình sẽ hẹn hò chứ?”

“Ôi, xin cậu đấy. Đừng có lại bắt đầu cái câu vớ vẩn đó. Cậu sẽ đi. (A) anh ta là một anh chàng dễ thương. Và (B) Rachel, mình không có ý gì đâu, nhưng cậu không thể cứ luôn khó chiều thế được, Cô Nàng Không Ân Ái trong... bao lâu ấy nhỉ? Hơn một năm à?”

Người nhân viên cửa hàng ngẩng lên nhìn tôi đầy thông cảm. Tôi trừng mắt nhìn Darcy khi ném bộ tankini của mình lên bàn tính tiền. *Ờ, phải - một năm.*

Chúng tôi rời khỏi khu Bloomingdale, tìm một chiếc taxi trên đại lộ 3.

“Thế nào, cậu sẽ đi chơi với Marcus chứ?”

“Chắc thế.”

“Hứa nhé?” cô ấy hỏi, lôi điện thoại di động ra khỏi túi.

“Cậu muốn mình lấy máu ra thề hả? Ừ, mình sẽ đi,” tôi nói. “Cậu đang gọi cho ai đấy?”

“Dex. Anh ấy cược với mình hai mươi đô la rằng cậu sẽ không đi.”

Darcy nói đúng - tôi chẳng còn việc gì khác nữa. Nhưng lý do thực sự khiến tôi nhận lời Marcus khi anh ta gọi điện mời tôi đi chơi là vì Dex đã nói tôi sẽ không đi. Tôi sẽ đi chơi với Marcus để đề phòng trường hợp Dex nghĩ rằng anh ta đã phù phép tôi và tôi sẽ làm Marcus phải thất vọng vì tôi còn bận nghĩ đến Sự Cố đó.

Nhưng ngay khi vừa đồng ý, tôi lại bắt đầu bị ám ảnh bởi ý nghĩ Marcus *thực sự* biết được điều gì. Dex đã nói gì với anh ta chưa? Tôi quyết định là mình phải gọi điện cho Dexter để tìm hiểu mới được. Tôi cúp máy ba lần trước khi có thể quay đủ số. Dạ dày tôi chao đi một cái khi anh ta trả lời ngay sau tiếng chuông đầu tiên. “Dex Thaler nghe.”

“Marcus biết gì về chuyện xảy ra hôm thứ Bảy tuần trước?” tôi buột miệng tuôn ra, tim đập loạn xạ.

“Ừm, chào cô,” anh ta nói.

Tôi dịu giọng xuống một chút. “Chào Dex.”

“Thứ Bảy tuần trước? Thứ Bảy tuần trước nào cơ? Nhắc hộ cho tôi nhớ với.”

“Tôi không đùa đâu đấy! Anh đã nói gì với anh ta?” tôi hết hoảng nhận ra chính mình đang nói cái giọng điệu dè dặt mà Darcy rất giỏi nói ấy.

“Thế cô nghĩ tôi nói gì với anh ta?” Dex hỏi.

“Dexter! Nói cho tôi biết đi!”

“Ôi, bình tĩnh đã nào,” anh ta nói, giọng điệu vẫn còn thích thú. “Tôi chẳng nói gì với anh ta hết... Cô nghĩ đây là gì? Phòng thay đồ ở trường trung học chắc? Sao tôi lại kể với người khác về chuyện của chúng ta chứ?”

Chuyện của chúng ta. Của chúng ta. Chúng ta. Chúng ta.

“Tôi chỉ thắc mắc là anh ta biết được điều gì rồi. Ý tôi muốn nói là, anh đã kể với Darcy là đêm đó anh đi cùng với anh ta...”

“Ừ. Tôi nói, ‘Marcus, đêm qua tôi đi cùng cậu, sáng nay chúng ta cùng ăn sáng - được chưa?’ Chuyện có thể thôi. Tôi biết với các cô gái - với phụ nữ - thì không như vậy.”

“Anh nói thế nghĩa là sao?”

“Ý tôi là, cô và Darcy kể tất tần tật từng chi tiết cho nhau nghe. Như kiểu ngày hôm đó cô ăn gì, cô định mua loại dầu gội đầu nào chẳng hạn.”

“Và như kiểu cô ngủ với chồng chưa cưới của người kia lúc nào chứ gì? Chi tiết kiểu thế ấy hả?”

Dex bật cười. “Ừ, đó là một ví dụ khác.”

“Hay như kiểu anh cá là tôi sẽ từ chối Marcus?”

Anh ta lại cười, biết rằng mình lộ tẩy rồi. “Cô ấy nói với cô rồi đúng không?”

“Phải. Cô ấy nói rồi.”

“Và điều đó có khiến cô khó chịu không?”

Tôi nhận ra rằng mình đang bắt đầu thấy thoải mái hơn, gần như là thích thú với cuộc nói chuyện. “Không... nhưng điều ấy khiến tôi nhận lời Marcus.”

“Ồ!” anh ta cười. “Tôi thấy câu đó tác dụng ra sao rồi. Vậy ý cô nói là nếu cô ấy không tiết lộ tin đó với cô thì cô đã từ chối anh bạn của tôi?”

“Anh không muốn biết?” tôi ngượng ngùng hỏi, hầu như không nhận ra chính mình nữa.

“Thực sự là có. Cô giúp tôi mở mang đầu óc với.”

“Tôi không dám chắc... Sao anh lại nghĩ tôi sẽ từ chối?”

“Cô không muốn biết đâu,” anh ta bắt bẻ.

Tôi mỉm cười. Đây thật đúng là một trò đùa giỡn tán tỉnh.

“Thôi được rồi. Tôi đã nghĩ cô sẽ từ chối bởi vì Marcus có vẻ không phải là típ người cô thích,” cuối cùng anh ta cũng nói.

“Thế thì là ai?” tôi hỏi, và ngay lập tức cảm thấy hối hận. Tán tỉnh kiểu này đâu phải là cách để chuộc lỗi. Làm thế không thể biến cái sai của tôi trở thành cái đúng được. Lý trí của tôi đang nói như vậy, nhưng trái tim tôi thì đập như chạy đua trong lúc chờ đợi câu trả lời của anh ta.

“Tôi không biết. Suốt bảy năm nay tôi vẫn đang cố công tìm hiểu điều đó đây.”

Tôi băn khoăn không hiểu anh ta nói ra câu đó là có ý gì. Tôi xoắn dây điện thoại vào mấy ngón tay, chẳng nghĩ ra được điều gì để đáp lại. Lúc này chúng tôi nên cúp máy thôi. Câu chuyện đang diễn biến theo chiều hướng xấu rồi.

“Rach?” Giọng anh ta nhỏ, nghe thật gần gũi.

Tôi cảm thấy không thờ nổi khi nghe anh ta gọi tên mình như thế. Cái từ một âm tiết đó nghe thật thân quen, ấm áp. “Vâng?”

“Cô vẫn còn nghe máy đấy chứ?” anh ta thì thầm.

Tôi cố gắng nói, “Vâng, tôi vẫn còn đây.”

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì,” tôi nói dối.

Tôi phải nói dối thôi. Bởi lẽ, cái điều tôi đang nghĩ đến là: *Có lẽ tôi thích típ người như anh nhiều hơn một chút so với trước đây tôi từng nghĩ đấy.*

Năm

Có lẽ không có tí người nào khiến tôi thích cả. Khi nghĩ lại những mối quan hệ trước đây, tôi không có một hình dung tổng thể nào của những mối quan hệ ấy. Nói như vậy không phải cứ lấy một ví dụ thì ví dụ đó là điển hình cho số đông - ngoài Brandon hồi trung học thì tôi chỉ có đúng ba người bạn trai mà thôi.

Lịch sử những lần hẹn hò thật sự của tôi bắt đầu vào học kỳ đầu tiên của năm thứ nhất đại học Duke. Tôi sống ở khu ký túc xá có cả nam lẫn nữ, và tối nào tất cả chúng tôi cũng đều tụ tập nhau lại, ngồi ở phòng chung để học bài (hay giả vờ học), chơi bài và xem những chương trình như *Beverly Hills, 90210* và *Melrose Place*. Chính ở trong căn phòng chung này, tôi đã dần có tình cảm nghiêm túc với Hunter Bretz, cậu bạn quê ở Mississippi. Hunter gầy tong teo, rất mê máy vi tính, nhưng tôi thích cậu ta điên lên được. Tôi thích trí thông minh, kiểu nói rề rà dễ nghe, thích cái cách đôi mắt nâu của cậu ta nhìn bạn chăm chăm khi bạn nói chuyện, như thể cậu ta thực sự quan tâm đến những gì bạn nói. Pam, cô bạn cùng phòng với tôi, một cô gái vùng Jersey với mái tóc dày sụ, từng tuyên bố rằng tình cảm của tôi là “một điều khó hiểu điên khùng hết chỗ nói” nhưng vẫn khích lệ tôi mời Hunter đi chơi. Tôi không mời, nhưng đã cố gắng hết mình để gây dựng một tình bạn, phá vỡ vẻ ngoài hay e dè ngượng nghịu của cậu ta để nói chuyện thơ văn. Đúng lúc tôi thực sự tin rằng mình đang có tiến triển với Hunter thì Joey Merola xuất hiện, phá hỏng tất cả.

Joey trái ngược hẳn với Hunter - một anh chàng chơi thể thao, ưa ồn ào náo nhiệt với điệu cười âm ỹ hết cỡ. Cậu ta chơi tất cả những môn thể thao nói đến trong sách, lúc nào cũng thông dong bước vào phòng chung, người đẫm mồ hôi và kể chuyện đội của cậu ta đã lội ngược dòng vào giây cuối ra

sao để giành được chiến thắng. Cậu ta là kiểu con trai lấy làm tự hào về việc mình ăn được nhiều đến cỡ nào, tự hào về việc có thể xoay xở qua các tiết văn mà chẳng bao giờ phải đọc đến một cuốn sách.

Vào một buổi tối thứ Năm, Joey, Hunter và tôi là ba đứa cuối cùng còn ngồi trong phòng, chúng tôi nói chuyện về tôn giáo, về hình phạt tử hình, và về ý nghĩa của cuộc sống, những chuyện trước kia tôi đã tưởng tượng ra lên đại học mình sẽ thảo luận, xa rời đề tài Darcy và những thú vui nông cạn của cô ấy. Joey là người không tin vào thần thánh và cậu ta ủng hộ hình phạt tử hình. Cũng giống tôi, Hunter là người theo hội Giám lý, phản đối hình phạt tử hình. Cả ba đứa bọn tôi đều không hiểu rõ về ý nghĩa của cuộc sống này. Chúng tôi nói, nói mãi, và tôi quyết định tranh cãi với Joey đến cùng, về phe với Hunter. Nhưng đến lúc hơn hai giờ, Hunter vẫy cờ trắng đầu hàng, “Thôi được rồi, sáng mai tôi phải lên lớp sớm.”

“Thôi nào. Cứ bỏ lớp đó đi. Tôi chẳng bao giờ lên lớp lúc tám giờ cả,” Joey nói một cách tự hào.

Hunter bật cười. “Tôi thì phải trả tiền, vậy nên tôi về đây.”

Đó là một điểm nữa tôi thích ở Hunter. Cậu ta tự trả tiền học phí, không giống với phần đông những đứa con nhà giàu ở Duke. Thế là cậu ta chào tạm biệt, và tôi nuối tiếc nhìn cậu ta lững thững bước ra khỏi phòng. Joey không để lỡ một giây nào, cứ tiếp tục nói linh tinh, xào xáo lại cái chuyện cả hai chúng tôi đều quê ở bang Indiana - chỉ cách nhau có hai thị trấn - và bố của cả hai đều học ở Đại học Indiana (bố cậu ta đóng một vai trò mờ nhạt trong đội bóng rổ). Chúng tôi chơi trò nói tên và ghi được hai bàn. Joey biết Blaine, bạn trai cũ của Darcy, nhờ đọc trang thể thao trên báo địa phương. Và cả hai chúng tôi đều biết Tracy Purlington, đứa con gái lẳng nhăng sống ở thị trấn giữa hai nhà bọn tôi.

Cuối cùng, đến lúc tôi nói mình thực sự phải đi ngủ, Joey theo tôi đi lên tầng trên, và hôn tôi chỗ cầu thang. Tôi nghĩ đến Hunter, nhưng vẫn hôn đáp lại Joey, hào hứng đón nhận một trải nghiệm thực sự ở trường đại học. Annalise đã gặp được Greg, người bây giờ là chồng cô ấy (và trao cho anh

ta đời con gái của mình), còn Darcy thì đã cặp với bốn tên con trai, theo lần gần nhất tôi tính.

Sáng hôm sau, tôi lấy làm hối hận vì đã hôn Joey. Thậm chí còn hơn thế nữa, khi tôi trông thấy Hunter đang ngồi xồm cạnh kho sách trong thư viện, đầu cúi xuống một cuốn sách. Nhưng vẫn chưa đủ để ngăn tôi không hôn Joey lần nữa vào cuối tuần đó, lần này ở trong phòng giặt trong khi bọn tôi chờ quần áo khô. Và chuyện cứ thế tiếp tục cho đến lúc ai ai trong ký túc xá, kể cả Hunter, cũng biết Joey và tôi là một cặp. Pam hết sức mừng rỡ cho tôi - cô ấy nói rằng Joey cho Hunter chạy dài, cậu ta là người có cặp mộng đẹp nhất trong ký túc xá. Tôi viết thư cho Darcy và Annalise, kể cho họ nghe về anh bạn trai mới và tôi đã bỏ qua Hunter ra sao (chỉ phần nào trong số đó là sự thật), tôi hạnh phúc đến thế nào (cũng tạm được). Cả hai đều hỏi chung một câu: tôi có định *đi đến cùng* với Joey hay không?

Tôi thấy mẩu thuẫn đối với chủ đề liên quan đến tình dục. Một phần trong tôi muốn đợi cho đến khi tình yêu thực sự sâu sắc, thậm chí đến khi cưới. Nhưng tôi cũng hết sức tò mò muốn tìm hiểu chuyện đó thế nào mà mọi người cứ phải âm ỉ, và khao khát muốn trở thành một người già dặn, lồi đời. Vậy là, sau khi Joey và tôi đến với nhau được sáu tuần mà không có gì phải phàn nàn, tôi đến trung tâm chăm sóc sức khỏe của trường rồi quay về ký túc xá với một tờ kê đơn thuốc Lo/Ovral, viên tránh thai mà Darcy đã đảm bảo không làm người uống bị lên cân. Một tháng sau, với một cái bao cao su sử dụng thêm, Joey và tôi làm chuyện trọng đại. Đó cũng là lần đầu tiên của cậu ta. Trong suốt hai phút rưỡi ấy, thế giới này chẳng hề rung động như Darcy tuyên bố lúc cô ấy quan hệ lần đầu với Carlos. Nhưng cũng không đau đến mức như Annalise đã cảnh báo. Tôi thấy nhẹ cả người khi cuối cùng cũng xong, và sung sướng góp chung niềm tự hào hãnh diện được làm phụ nữ cùng hai đứa bạn gái ở quê nhà. Joey và tôi ôm nhau nằm ở cái giường tầng dưới của tôi, nói rằng chúng tôi yêu nhau. Lần đầu tiên của chúng tôi còn tốt hơn so với phần đông mọi người.

Nhưng vào mùa xuân năm đó, có hai dấu hiệu cảnh báo xuất hiện cho thấy Joey không phải là người đàn ông trong mơ của tôi. Thứ nhất, cậu ta

gia nhập câu lạc bộ nam sinh ở trường đại học, coi nó nghiêm túc quá mức. Một buổi tối, lúc tôi giữu cậu ta về cái bắt tay bí mật ở phòng ăn, cậu ta bảo tôi là nếu tôi không tôn trọng hội anh em của cậu ta thì tôi cũng không tôn trọng cậu ta. *Cho tôi xin đi.* Thứ hai, Joey trở nên bị ám ảnh với đội bóng rổ Duke, dựng lều ngủ ngoài trời để mua được vé xem những trận đấu lớn, tô mặt màu xanh dương, nhảy lên nhảy xuống ngoài sân đấu với những kẻ “Cameron Diên”⁽¹⁾ khác. Chuyện này hơi bị quá đà, nhưng tôi nghĩ chắc là mình cũng sẽ thông cảm với sự hào hứng của cậu ta nếu như cậu ta quê ở New Hampshire hay một bang khác không thích bóng rổ đến cuồng nhiệt. Nhưng cậu ta xuất thân từ Indiana cơ mà. Một trong mười bang siêu giỏi thể thao. Bố cậu ta chơi cho đội tuyển Hoosiers, trời ạ! Thế mà cậu ta thì thế này đây, một kiểu người hâm mộ cứng đầu đột xuất. “Anh thích đội Duke ngay từ hồi đầu, anh chơi thân với Bobby Hurley vì anh ta từng uống rượu ở nhà của câu lạc bộ nam sinh bọn anh.” Nhưng tôi cho qua những điểm thiếu hoàn hảo đó, và chúng tôi cùng học lên năm thứ hai, rồi thứ ba.

Thế rồi, một đêm, sau khi đội Wake Forest đánh bại Duke bằng những cú đập rổ, Joey đến phòng tôi với thái độ hết sức khó chịu. Bọn tôi bắt đầu cãi nhau chẳng vì chuyện gì, và cũng vì tất cả mọi chuyện. Lúc đầu chỉ là những chuyện nhỏ nhặt: cậu ta bảo tôi ngáy và chiếm cả cái giường (làm sao bạn có thể *không* lấn một chiếc giường dành cho một người cơ chứ?); tôi thì kêu ca rằng cậu ta cứ làm lẩn lộn bàn chải đánh răng của hai đứa (có ai lại nhầm lẫn thế không?). Cuộc tranh cãi dần liên quan đến những vấn đề nghiêm túc hơn. Và đến lúc chẳng thể cứu vãn được nữa khi cậu ta gọi tôi là kẻ trí thức nhàm chán, tôi gọi cậu ta là kẻ thích đàn đúm không biết xấu hổ, kẻ thực sự tin rằng cái mặt vẽ xanh lè đó góp phần làm nên những chiến thắng của đội Duke. Cậu ta bảo tôi hãy vui vẻ lên, kiếm lấy vài điều để mà tự hào về trường học trước khi khăn gói biến khỏi nơi đó.

Ngày hôm sau, cậu ta quay lại với một vẻ mặt nghiêm trọng, câu chào đầu “chúng ta cần nói chuyện”, sau đó là câu kết “chúng ta sẽ mãi mãi thân nhau”. Tôi thấy sững sốt hơn là buồn, nhưng tôi đồng ý rằng có lẽ chúng tôi nên trải nghiệm cuộc sống ở trường đại học theo những cách khác biệt hơn,

điều đó thực sự có nghĩa là hẹn hò với những người khác. Chúng tôi nói cả hai sẽ luôn là bạn, cho dù tôi biết hai đứa còn không có đủ điểm chung để làm bạn nữa kia.

Tôi không hề nhỏ một giọt nước mắt nào, cho đến khi trông thấy cậu ta ở một bữa tiệc, tay trong tay với Betsy Wingate, đứa cũng sống ở khu ký túc dành cho sinh viên năm thứ nhất. Tôi không muốn tay trong tay với cậu ta, thế nên tôi biết phản ứng của mình chỉ là sự pha trộn giữa cảm giác tiếc nuối và lòng tự trọng bị tổn thương mà thôi. Và tôi hối hận, nghĩ rằng có lẽ trước kia tôi nên theo đuổi Hunter, cậu bạn đã từ lâu bị một sinh viên sáng suốt khác cướp mất.

Tôi gọi điện cho Darcy trong một trường hợp hiếm hoi khi vai trò hai đứa đổi chỗ cho nhau, tìm kiếm sự an ủi từ một cô nàng chuyên nghiệp trong các mối quan hệ. Cô ấy nói tôi đừng nhìn lại quá khứ, tôi đã có vài kỷ niệm thời sinh viên đẹp để ngăn ngừa với Joey, một điều tôi sẽ không thể có được nếu đến với Hunter, người sẽ khiến cuộc sống xã hội của tôi đi xuống. “Vả lại,” cô ấy nói một cách nghiêm chỉnh, “Joey đã dạy cho cậu biết những điểm cơ bản của kiểu ‘quan hệ’ anh trên tôi dưới ai cũng đoán được còn gì. Điều đó cũng đáng đấy chứ, phải không?” Ý tưởng về lời động viên của cô ấy là như vậy đấy. Tôi nghĩ chắc nó cũng giúp được chút ít.

Tôi cứ hy vọng Hunter và bạn gái cậu ta sẽ chia tay, nhưng điều đó không xảy ra. Tôi không hẹn hò ở Duke thêm nữa, và phần lớn thời gian học ở trường luật cũng không. Quãng thời gian dài không tình yêu đó cuối cùng cũng chấm dứt với sự xuất hiện của anh chàng Nate Menke.

Tôi gặp Nate trong một bữa tiệc vào năm thứ nhất ở trường luật, nhưng trong suốt ba năm tiếp theo đó, chúng tôi hầu như không nói chuyện, chỉ đi qua thì chào nhau một câu. Thế rồi cả hai chúng tôi tình cờ học chung trong một lớp nhỏ - Quyền lực trong tay mỗi cá nhân: Luật pháp và xã hội trong thời đại của tự do cá nhân. Nate thường xuyên đứng lên trình bày trước lớp, nhưng không phải chỉ là mình nói mình nghe giống như một nửa số sinh viên trường luật. Cậu ta thực sự cũng có những điểm thú vị để trao đổi.

Một hôm, sau khi tôi trình bày một luận điểm cũng chấp nhận được, cậu ta bèn hỏi tôi có muốn đi uống một tách cà phê và cùng bàn luận thêm không. Cậu ta gọi một tách cà phê đen, và tôi nhớ là mình cũng bắt chước, vì như thế có vẻ già dặn hơn là gọi cà phê sữa đường. Uống cà phê xong, chúng tôi đi dạo một lúc lâu, qua khu Village, và dừng lại ở những cửa hàng bán đĩa CD và hàng sách cũ. Sau đó, chúng tôi đi ăn, và đến cuối buổi tối hôm đó, có một điều rõ ràng là chúng tôi sẽ trở thành một cặp.

Tôi vui sướng vì lại có bạn trai và nhanh chóng bị hút vào hầu hết những thứ liên quan đến Nate. Thứ nhất là tôi thích gương mặt cậu ta. Nate có đôi mắt tuyệt nhất, hơi xếch lên một chút xíu theo kiểu khiến cho cậu ta trông như người châu Á nhưng với màu mắt nhạt. Tôi cũng thích tính cách của cậu ta nữa. Cậu ta nói nhỏ nhẹ nhưng cứng cỏi, giống như một chính khách với kiểu ương ngạnh nóng nảy. Tìm hiểu hết lý do của những việc cậu ta làm thì khó lắm, nhưng tôi cũng đã cố gắng, thậm chí còn thuyết phục bản thân mình là tôi cũng cảm thấy như vậy. So với Joey, một kẻ chỉ biết dốc hết đam mê cho môn bóng rổ, thì Nate có vẻ là một người hoàn toàn có thực. Cậu ta cũng thích thú với chuyện chăn gối. Dù trước tôi cậu ta mới chỉ có vài người yêu, nhưng cậu ta có vẻ rất có kinh nghiệm, lúc nào cũng giục tôi thử làm gì đó mới mẻ. Cậu ta sẽ hỏi “Thế này được không?” “Thế kia được không?”, và rồi sẽ nhớ tư thế của mình để lần sau làm đúng y như vậy.

Nate và tôi tốt nghiệp trường luật, dành cả mùa hè ở thành phố để ôn luyện cho kỳ thi vào ngành luật. Ngày ngày chúng tôi cùng nhau đến thư viện, chỉ nghỉ ngơi để ăn uống và ngủ. Giờ này qua giờ khác, ngày này qua ngày khác, tuần này qua tuần khác, chúng tôi nhồi vào đầu óc đã chật cứng hàng ngàn quy định, sự kiện, điều luật và giả thuyết. Chúng tôi lấy động lực để học vì khao khát đạt được thành công thì ít mà vì nỗi sợ bị thất bại đã lấn át, đã thôi thúc thì nhiều, Nate nghĩ đó là vì cả hai chúng tôi đều còn trẻ con. Thử thách không ngừng ấy đã mang chúng tôi lại gần nhau hơn. Cả hai chúng tôi đều khốn khó, nhưng lại thấy hạnh phúc trong nỗi khốn khó ấy khi được ở cùng nhau.

Nhưng đến mùa thu năm đó, trong hai người, chỉ còn lại một người phải khốn khổ mà thôi. Nate làm trợ lý luật sư cấp quận ở Queens, và tôi bắt đầu công việc trong một công ty luật ở khu Midtown. Anh ta yêu công việc, còn tôi thì lại ghét. Trong khi Nate được thăm vấn nhân chứng và chuẩn bị cho phiên xét xử thì tôi lại bị hạ cấp phải lo việc giấy tờ - loại công việc thấp kém nhất trong ngành luật. Tối nào tôi cũng phải ngồi trong các phòng họp, xem xét hàng đống giấy tờ chất trong những hộp bìa cứng nhiều vô cùng tận. Tôi xem ngày tháng viết trên những tài liệu ấy và nghĩ: *Lúc người ta đánh máy lá thư này thì mình vừa mới lấy được bằng lái xe, và bây giờ thì nó nằm đây, vẫn mắc kẹt trong vòng kiện tụng không bao giờ chấm dứt.* Tất cả dường như đều vô nghĩa.

Vậy là cuộc sống của tôi thật ảm đạm vô vọng - trừ mối quan hệ với Nate. Tôi bắt đầu dựa dẫm vào anh ta ngày càng nhiều, coi anh ta là nguồn hạnh phúc duy nhất của mình. Tôi thường nói yêu anh ta, rồi khi anh ta đáp lại thì tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn là vui. Tôi bắt đầu nghĩ đến hôn nhân, thậm chí nói về những đứa con tương lai, và chuyện tất cả chúng tôi sẽ sống ở đâu.

Thế rồi một tối, Nate và tôi đến một quán bar ở khu Village để nghe một ca sĩ hát dân ca tên là Carly Weinstein sống ở Brooklyn. Sau màn trình diễn, Nate, tôi và vài người khác nữa nói chuyện phiếm với cô ta khi cô ta đặt chiếc đàn guitar qua một bên với động tác nhẹ nhàng như của một bà mẹ mới sinh con.

“Lời bài hát cô viết hay quá... điều gì đã gợi cảm hứng cho cô vậy?” Nate mắt mở to hỏi cô ta.

Ngay lập tức tôi cảm thấy lo lắng; tôi còn nhớ cái nhìn đó xuất hiện từ lần đầu tiên chúng tôi hẹn uống cà phê với nhau. Thậm chí tôi càng cảm thấy buồn hơn khi anh ta mua một đĩa CD của cô ấy. Cô ta đâu có giỏi *giang đến thế*. Tôi nghĩ là Nate và Carly đã hẹn hò nhau một tuần sau đó, vì có một buổi tối anh ta đi đâu không rõ, không nghe điện thoại cho đến tận nửa đêm. Tôi quá sợ nên không dám hỏi anh ta đã ở đâu. Và lại, tôi cũng

biết rồi. Anh ta đã thay đổi. Anh ta đã nhìn tôi theo một cách khác, gương mặt u tối còn đầu óc thì để tận đâu đâu.

Đúng như tôi đoán, chẳng bao lâu sau, chúng tôi nói chuyện nghiêm túc. Anh ta rất thẳng thắn. “Anh có tình cảm với người khác rồi,” anh ta nói. “Anh luôn hứa là sẽ nói cho em biết.”

Tôi nhớ rõ những cuộc nói chuyện đó, nhớ là tôi đã thích cái cách mình nói thật mạnh mẽ, tự tin khi bảo rằng nếu anh ta có hẹn hò với người khác thì chỉ cần nói thẳng với tôi, tôi sẽ tự lo liệu được. Dĩ nhiên khi ấy tôi không hề nghĩ rằng điều đó sẽ có lúc không còn chỉ là giả định nữa. Tôi muốn rút lại tất cả những lời nói thờ ơ lãnh đạm, thay vào đó nói rằng tôi rất muốn được nghe một lời nói dối nhẹ nhàng hơn, rằng chúng ta cần có không gian riêng, hay cần xa nhau một thời gian chẳng hạn.

“Có phải là Carly không?” tôi hỏi, cổ họng nghẹn lại.

Anh ta có vẻ bị sốc. “Sao em biết?”

“Em chỉ đoán,” tôi nói, không ghìm được những tiếng nước nở.

“Anh thực sự xin lỗi,” anh ta nói rồi ôm lấy tôi. “Làm em đau lòng thế này anh cũng khổ sở lắm. Nhưng anh phải thành thật. Anh nợ em điều đó.”

Vậy là anh ta có người mới, và lại còn ra vẻ đàng hoàng nữa chứ. Tôi cố ra vẻ tức giận, nhưng làm sao bạn có thể giận một người vì anh ta không muốn ở bên bạn? Thay vào đó, tôi chỉ hờn dỗi, lên vài cân, thề là sẽ tránh xa bọn đàn ông.

Nate vẫn tiếp tục gọi điện trong vài tháng sau khi bọn tôi chia tay. Tôi biết anh ta chỉ tỏ ra tử tế thôi, nhưng những cuộc gọi ấy mang lại cho tôi một hy vọng giả tạo. Tôi không bao giờ có thể cưỡng lại việc nói đến bạn gái anh ta. “Carly vẫn bình thường,” Nate ngượng ngùng nói. Rồi một lần anh ta đáp, “Bọn anh sắp chuyển đến sống cùng nhau... và chắc là bọn anh sẽ đính hôn...” Giọng anh ta nhỏ dần.

“Xin chúc mừng. Thế thì tuyệt quá. Em thực sự lấy làm mừng cho hai người,” tôi nói.

“Cảm ơn em, Rachel. Em nói như vậy thật có ý nghĩa rất lớn với anh.”

“Vâng... Xin chúc hai người những điều tốt đẹp nhất, nhưng em nghĩ là em không muốn anh gọi điện cho em thêm nữa, được không?”

“Anh hiểu,” anh ta nói, có lẽ nhẹ cả người vì thoát nợ.

Từ sau cuộc nói chuyện đó, tôi không còn nghe tin tức gì của Nate nữa. Tôi không biết liệu họ có cưới nhau không và khi nào họ cưới, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn tìm kiếm Carly Weinstein khi đi mua đĩa CD. Cho đến giờ thì cô ta chưa tạo được danh tiếng gì.

Nhìn lại quá khứ, tôi thắc mắc liệu mình có thực sự yêu Nate hay chỉ là tôi thấy yên tâm với mối quan hệ của chúng tôi. Tôi tự hỏi không biết tình cảm tôi dành cho anh ta có liên quan gì nhiều đến chuyện tôi ghét công việc của mình hay không. Từ kỳ thi vào ngành luật cho đến năm đầu tiên, cái năm khủng khiếp khi phải làm công việc đó, Nate là lối thoát của tôi. Và thỉnh thoảng, tôi có cảm giác điều đó giống với tình yêu lắm.

Một thời gian tạm yên ổn trôi đi sau chuyện với Nate. Tôi giảm được những cân nặng bị tăng hồi chia tay, nhuộm tóc highlight sáng màu, đồng ý với một loạt cuộc hẹn hò mà chưa biết mặt đối tác. Lúc tệ nhất thì đúng là không còn gì để nói. Còn lúc vui nhất thì đơn giản cũng chỉ là thiếu thoải mái và dễ quên mau. Thế rồi tôi gặp Alec Kaplan trong quán bar Spy ở khu Soho. Tôi đi cùng với Darcy và vài người bạn cùng chỗ làm với cô ấy, Alec cùng với những người bạn thời-thượng-lãm-đó của anh ta đến nói chuyện với bọn tôi. Lúc đầu Alec tất nhiên là tán Darcy rồi, nhưng cô ấy đẩy anh ta về phía tôi - theo đúng nghĩa đen đấy nhé, cô ấy đặt tay lên chỗ thắt lưng anh ta - với những lời chỉ dẫn cứng rắn “nói chuyện với bạn em đi”. Đối với cô ấy, đó hoàn toàn chỉ là do rộng lượng mà thôi. Dù đã có Dex rồi nhưng cô ấy chưa bao giờ bỏ qua khi được đàn ông chú ý. “Anh ta dễ thương lắm đấy,” Darcy cứ thì thầm mãi. “Tiến tới đi.”

Cô ấy nói đúng, Alec dễ thương. Nhưng anh ta cũng thích thể diện. Anh ta là loại người vứt đi những bộ đồng phục hay ho hồi sinh viên chỉ vì hơi bẩn, những chiếc mũ chơi bóng chày bị phá hỏng một cách cố ý, những

chiếc áo phông của hội nam sinh, những chiếc thắt lưng da bện, thay bằng bộ đồng phục hay ho của dân thành thị hai mươi mấy tuổi, áo phông cốt tông co dãn bó chặt, quần đen hơi bóng ôm sát, và hàng đồng gel vuốt tóc. Anh ta kể quá nhiều trò cười kiểu “một anh chàng đi vào quán bar” (chẳng có gì đáng cười), và những câu chuyện thời chiến tranh “tôi là một tay lái buôn dở tệ” (chẳng có gì ấn tượng). Vào buổi tối đầu tiên đó, khi mua cho tôi một ly đồ uống, anh ta ném tờ tiền một trăm đô la xuống và nói to, bảo bartender là anh ta xin lỗi nhưng không còn tờ tiền nào mệnh giá thấp hơn. Nói tóm lại, Alec là một ví dụ hoàn hảo cho cái mà Darcy và tôi gọi là KMQM - nghĩa là Khoe Mẽ Quá Mức.

Nhưng Alec cũng thông minh, vui tính, tốt nết, tất cả ở mức tạm ổn. Vậy nên, lúc anh ta xin số điện thoại của tôi, tôi cho anh ta. Khi anh ta gọi điện mời tôi đi chơi, tôi đã đồng ý. Và sau bốn lần hẹn hò, khi anh ta trực tiếp đề nghị “quan hệ” với tôi, trên tay cầm cái bao cao su có gân, thì mặc dù bên trong rùng mình nhưng tôi vẫn đồng ý. Anh ta sở hữu một cơ thể tuyệt đẹp, nhưng “chuyện ấy” cũng chỉ ở mức trung bình. Đầu óc tôi thường quanh quẩn nghĩ đến công việc, và có một lần khi nghe thấy tiếng nhạc chương trình thể thao *SportsCenter*, thậm chí tôi còn giả vờ như anh ta là tay vợt Pete Sampras. Nhiều lần tôi sắp chia tay anh ta đến nơi rồi, nhưng Darcy cứ bảo tôi hãy cho anh ta thêm một cơ hội, rằng anh ta giàu có và dễ thương. Giàu hơn nhiều, dễ thương hơn nhiều so với Nate, cô ấy bảo thế. Cứ làm như tất cả chỉ cần có vậy không bằng.

Thế rồi một tối, Claire chứng kiến Alec hôn một đứa con gái tóc vàng hoe, nhỏ nhắn, trông có vẻ rẻ rúng ở quán Merchants. Khi đứa con gái đó đi vào nhà vệ sinh, Claire ra mặt đối mặt với Alec, cảnh cáo anh ta rằng nếu anh ta không chịu thú nhận tội phản bội thì cô ấy sẽ nói với tôi. Thế là ngày hôm sau Alec gọi điện, tuôn ra một câu xin lỗi, nói rằng anh ta sẽ quay lại với cô bạn gái cũ, tôi đoán đó là đứa con gái ở Merchants. Tôi suyt nữa thì bảo anh ta rằng tôi cũng muốn chia tay - đúng là như vậy đấy. Nhưng tôi ít quan tâm đến mức không thèm nói thẳng ra điều đó. Tôi chỉ nói một cách đơn giản là không sao, chúc mọi điều may mắn. Chuyện là thế đấy.

Thỉnh thoảng tôi cũng tình cờ gặp Alec ở Câu lạc bộ Thể thao New York, gần chỗ làm. Chúng tôi rất thân thiết - một lần tôi thậm chí còn tập thể dục với máy StairMaster bên cạnh anh ta, không quan tâm đến chuyện mất thể diện hay là mình đang mặc bộ quần áo vải cốt tông màu xám luộm thuộm nhất (Darcy bảo không bao giờ nên mặc bộ ấy đến nơi công cộng). Trong lần gặp đó, chúng tôi đã nói chuyện với nhau, tôi hỏi han chuyện bạn gái anh ta, để cho anh ta nói thao thao về chuyến du lịch Jamaica sắp tới của họ. Chẳng cần phải nhọc công cố gắng để ra vẻ tốt đẹp, đó lại là một điều nữa cho thấy tôi không có ý thực sự để tâm vào mối quan hệ giữa chúng tôi. Thực ra, theo mức độ nào đó, tôi thậm chí không nên xếp Alec vào danh mục bạn trai nghiêm túc. Nhưng vì đã ngủ với anh ta (và tôi thấy bản thân mình là loại phụ nữ chỉ ngủ với người mà mình có quan hệ ràng buộc), tôi đành xếp anh ta vào chung một nhóm mà không may vốn chỉ dành riêng cho những thành viên hết sức đặc biệt đó.

Tôi hồi tưởng về ba người bạn trai của mình, ba người đàn ông tôi đã ngủ cùng khi ở tuổi đôi mươi, tìm kiếm một điểm chung giữa họ. Không có gì cả. Không có những đặc trưng nhất định về nét mặt, màu tóc và da, vóc dáng hay tính cách. Nhưng có một điểm chung nổi bật: tất cả bọn họ đều chọn tôi. Rồi sau đó lại đá tôi. Tôi chỉ đóng vai trò bị động. Chờ đợi Hunter rồi lại đến với Joey. Chờ đợi có tình cảm sâu đậm hơn nữa với Nate. Rồi lại chờ đợi tình cảm nhạt phai. Chờ Alec bỏ đi, để cho tôi được yên bình.

Và giờ là Dex. Người số bốn. Và tôi vẫn đang chờ đợi.

Chờ cho tất cả chuyện này qua đi.

Chờ đến đám cưới của anh ta vào tháng Chín.

Chờ một ai đó mang lại cho mình cảm giác nhói nhói khi nhìn anh ta ngủ trên chiếc giường của mình vào một buổi sáng Chủ nhật. Một ai đó không đính hôn với người bạn thân nhất của tôi.

Sáu

Tối Chủ Nhật, tôi đi taxi đến quán Gotham Bar and Grill với tâm trí thoải mái và thái độ tự tin - thế là thành đạt một nửa trong mọi buổi hẹn rồi - nghĩ rằng có lẽ Marcus là người tôi đang kiếm tìm.

Tôi bước vào nhà hàng và trông thấy Marcus ngay lập tức, anh ta đang ngồi chỗ quầy bar, mặc chiếc quần jean rộng và áo sơ mi kẻ ca rô màu xanh lá cây hơi nhàu, ống tay áo xắn bừa lên - trái ngược với kiểu KMQM.

“Xin lỗi em đến muộn,” tôi nói khi Marcus đứng lên chào tôi. “Bắt taxi khó quá.”

“Không có gì đâu,” anh ta nói, kéo cho tôi chiếc ghế ở bên cạnh.

Tôi ngồi xuống. Anh ta mỉm cười, khoe hai hàm răng đều và rất trắng. Có lẽ đó là điểm đẹp nhất trên gương mặt anh ta. Hoặc là thế, hoặc là đường chẻ trên chiếc cằm vuông.

“Anh lấy cho em đồ uống gì đây?” anh ta hỏi.

“Anh đang uống gì vậy?”

“Rượu gin và tonic.”

“Em cũng uống như vậy.”

Anh ta liếc về phía người bartender đến hơn hai mươi lần và rồi lại nhìn tôi. “Trông em tuyệt lắm, Rachel ạ.”

Tôi nói cảm ơn. Đã lâu lắm rồi tôi mới được nhận lời khen xã giao từ một người đàn ông. Tôi chợt thấy là Dex và tôi chẳng có lúc nào khen nhau nữa kia.

Cuối cùng Marcus cũng khiến cho anh chàng bartender chú ý, gọi cho tôi ly Bombay Sapphire và tonic. Sau đó anh ta nói, “Lần gần đây nhất anh gặp em thì chúng ta đều say cả... Buổi tối hôm đó vui thật.”

“Vâng. Em say,” tôi nói, hy vọng là Dex nói thật khi bảo anh ta không cho Marcus biết mọi chuyện. “Nhưng ít nhất cũng về được nhà trước khi mặt trời lên. Darcy bảo với em là tối đó anh và Dex đi chơi khá muộn.”

“Ừ. Bọn anh đi cũng lâu,” Marcus nói mà không nhìn tôi. Dấu hiệu tốt đây. Anh ta đang che giấu cho bạn mình, nhưng lại không giỏi nói dối. Anh ta đón lấy ly rượu khác từ tay bartender, để lại hai tờ đô la và vài đồng xu trên quầy bar, rồi đưa cho tôi ly rượu. “Của em đây.”

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười, ngậm chiếc ống hút nhỏ xíu, hợp một ngụm.

Một cô gái người châu Á gầy nhảnh mặc quần da, kẻ môi quá đậm, khẽ vỗ vào tay Marcus và bảo rằng bàn của chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi. Chúng tôi mang theo đồ uống, đi theo cô ta đến khu nhà hàng, xa chỗ quầy bar. Chúng tôi ngồi xuống và cô ta đưa ra hai tập thực đơn to quá cỡ và một tờ rời ghi danh sách các loại rượu.

“Người phục vụ sẽ đến ngay bây giờ đấy ạ,” cô ta nói trước khi hất mái tóc đen dài và quay người rời đi.

Marcus liếc nhìn danh sách rượu và hỏi tôi có muốn gọi một chai không.

“Có,” tôi nói.

“Đỏ hay trắng?”

“Loại nào cũng được.”

“Em có muốn gọi món cá không?” Anh ta nhìn thực đơn.

“Có lẽ vậy. Nhưng em uống vang đỏ với cá cũng không sao.”

“Anh không giỏi chọn rượu lắm,” anh ta nói, bẻ ngón tay dưới gầm bàn. “Em muốn xem qua không?”

“Không sao đâu. Anh cứ chọn đi. Loại nào cũng được mà.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI. ANH SẼ GỌI,” ANH TA NÓI, KHOE NỤ CƯỜI “ĐÊM NÀO ANH CŨNG ĐEO HÀM KẸP RĂNG”.

Chúng tôi xem xét thực đơn, thảo luận xem món nào có vẻ ngon. Marcus kéo ghế lại gần bàn hơn, và tôi cảm thấy đầu gối anh ta chạm vào đầu gối mình.

“Anh gần như không dám mời em đi chơi, vì chúng ta sẽ đi nghỉ hè ở cùng nhà với nhau,” Marcus nói, mắt vẫn lướt khắp quyển thực đơn. “Dex bảo anh rằng đó là một trong những quy định chủ chốt ở đây. Đừng hẹn hò với một người ở cùng nhà. Ít nhất thì cho đến tháng Tám.”

Anh ta bật cười trong khi tôi lưu lại điều này để về phân tích sau: *Dex không tán thành buổi hẹn của bọn tôi.*

“Nhưng rồi sau đó anh nghĩ, em biết đấy, việc quái gì phải thế - mình ‘kết’ cô ấy, mình sẽ gọi điện. Ý anh muốn nói là, anh đã định mời em đi chơi từ lần đầu tiên Dex giới thiệu em với anh. Ngay lúc anh chuyển đến đây ở. Nhưng hồi ở San Francisco thì anh cũng đang hẹn hò với một cô trong một thời gian ngắn, và anh thấy là mình nên giải quyết xong xuôi đi rồi hẵng gọi điện cho em. Em biết mà, để cho mọi chuyện đàng hoàng đâu vào đấy đã. Cuối cùng thì anh cũng chấm dứt mối quan hệ đó... Và giờ thì chúng ta đang ngồi đây rồi.” Anh ta lấy mu bàn tay quệt lên trán như thể nhẹ cả người vì đã thú tội xong.

“Em nghĩ anh quyết định như vậy là đúng.”

“Quyết định đợi ấy à?”

“Không, quyết định gọi điện.” Tôi tặng anh ta nụ cười quyến rũ nhất của mình, nhanh chóng nhắc mình nhớ đến Darcy. *Cô ấy không chiếm hết cái góc chợ có tên ‘sự quyến rũ của phái nữ’ được đâu, tôi nhủ thầm. Mình chẳng cần lúc nào cũng phải tỏ ra là đứa nghiêm túc, kém hấp dẫn.*

Một cô bồi bàn cắt ngang khoảnh khắc đó. “Chào anh chị. Tối nay anh chị cảm thấy thế nào ạ?”

“Tốt,” Marcus vui vẻ nói, rồi hạ giọng xuống. “Đối với một buổi hẹn đầu.”

Tôi bật cười, nhưng cô bồi thì chỉ nặn ra nụ cười mím môi cứng nhắc. “Tôi xin phép giới thiệu với anh chị những món đặc biệt được chứ?”

“Mời cô,” Marcus nói.

Cô ta nhìn chăm chăm vào khoảng không ngay phía trên đầu chúng tôi, nói như đọc thuộc lòng danh sách những món đặc biệt, gọi tất cả bằng từ “ngon” - “cá vược ngon”, “cơm Ý ngon”, cứ như thế. Tôi gật gật và chỉ nghe nửa vời trong khi vẫn đang nghĩ đến chuyện Dex bảo Marcus đừng mời tôi đi chơi, bản khoản tự hỏi không biết điều đó nghĩa là thế nào.

“Vậy anh chị có muốn uống rượu để khai vị không?”

“Có... Chúng tôi định gọi một chai vang đỏ. Cô có gợi ý gì không?” Anh ta nheo mắt nhìn thực đơn.

“Chai Marjorie pinot noir là *tuyệt nhất* đấy ạ.” Cô ta trở xuống tờ danh sách rượu.

“Được. Vậy lấy chai đó. Tốt lắm.”

Cô ta khoe thêm một nụ cười cứng nhắc nữa về phía tôi. “Còn chị đã sẵn sàng gọi món chưa?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy,” tôi nói, sau đó yêu cầu món salad khai vị và cá ngừ.

“Chị muốn cá ở mức nào?”

“Vừa thôi,” tôi nói.

Marcus gọi xúp đậu và thịt cừu.

“Lựa chọn rất tuyệt đấy ạ,” cô bồi bàn nói, khẽ nghiêng đầu giả tạo. Cô ta cầm lấy thực đơn của chúng tôi rồi quay gót đi.

“Đúng là đồ đàn ông,” Marcus nói.

“Gì vậy?”

“À đó chẳng có cá tính gì cả.”

Tôi bật cười.

Anh ta cười mím. “Chúng ta nói đến đâu ấy nhỉ?... À, phải rồi, kỳ nghỉ ở Hamptons.”

“Đúng vậy.”

“Dex nói rằng đi chơi với một người ở cùng nhà không bao giờ là một ý hay. Thế là anh nói, ‘Này cậu công tử bột, tôi không thích chơi theo những quy định dở hơi của cái vùng East Coast các cậu đâu.’ Nếu cuối cùng chúng ta thành ra ghét nhau thì cứ ghét thôi.”

“Em không nghĩ là chúng ta sẽ ghét nhau.”

Cô bồi bàn quay lại với một chai rượu đã mở nút và rót một ít vào ly của anh ta. Marcus hớp một ngụm và bảo rằng ngon lắm, bỏ qua những lễ nghi giả tạo thường thấy. Bạn có thể biết được nhiều điều về con người của một anh chàng khi quan sát anh ta nhấp ngụm rượu đầu tiên. Nếu anh ta mà làm trò lắc lắc ly rượu, dí mũi vào tận trong cốc, chậm rãi, trầm tư nhấp một ngụm, tạm ngừng lại, nhíu mày rồi khẽ gật đầu để không làm ra vẻ hào hứng quá, như thế muốn nói rượu này cũng được nhưng tôi đã nếm nhiều loại còn ngon hơn, thì đó không phải là dấu hiệu tốt. Nếu anh ta thực sự là người sành rượu thì lại là chuyện khác. Nhưng thường chỉ là những trò khoe mẽ nhìn không hay ho gì mà thôi.

Khi cô bồi rót rượu cho tôi, tôi hỏi Marcus xem anh ta có biết vụ cá cược không.

Anh ta lắc đầu. “Vụ cá cược nào?”

Tôi chờ cho đến khi chỉ còn lại hai người mới nói - cô bồi bàn biết được đây là buổi hẹn đầu cũng đã đủ tệ hại rồi. “Dex và Darcy cá xem em có nhận lời khi anh mời em đi chơi không.”

“Em nói đi.” Anh ta há cả miệng ra để tăng hiệu quả. “Người nào nghĩ em sẽ đi, người nào nghĩ em sẽ từ chối?”

“Ôi. Em quên rồi.” Tôi vờ như bối rối. “Đấy không phải điều quan trọng. Cái quan trọng là - ”

“Là bọn họ dí mũi vào chuyện của chúng ta!” Anh ta lắc đầu. “Đồ tồi.”

“Em biết.”

Anh ta nâng ly lên. “Tránh Dex lẫn Darcy đi. Đừng kể gì chuyện tối nay với những kẻ đáng ghét thích chõ mũi vào chuyện người khác nhé.”

Tôi bật cười. “Cho dù buổi hẹn của chúng ta có tốt đẹp - hay tệ hại - đến thế nào đi nữa!”

Ly chúng tôi chạm chau và cả hai cùng nhấp rượu.

“Buổi hẹn này sẽ *không* thể tệ được đâu. Điều đó em cứ tin ở anh.”

Tôi mỉm cười. “Em tin.”

Mình tin anh ta, tôi thầm nghĩ. Tính hài hước và phong cách dễ chịu của người vùng Trung Tây ở Marcus có điều gì đó khiến người khác ngó nghiêng. Và anh ta lại còn không dính hôn với Darcy nữa chứ. Một điểm cộng tốt đấy.

Đúng lúc đó, Marcus hỏi tôi quen Darcy bao lâu rồi.

“Khoảng hai mấy năm. Lần đầu tiên em gặp cô ấy thì cô ấy đang diện chiếc váy hai dây mùa hè nhỏ nhắn, xinh xắn, còn em thì mặc quần soóc in hình gấu Winnie-the-Pooh ở Sears. Em nghĩ, *đó* mới là cô gái có phong cách.”

Marcus cười. “Anh cá là trông em cực kỳ dễ thương với chiếc quần soóc gấu Pooh.”

“Không hẳn thế...”

“Sau đó thì chính em là người đã giới thiệu Darcy và Dex với nhau, đúng không? Cậu ta nói bọn em là bạn tốt ở trường luật.”

Phải. Dex, bạn tốt của tôi. Người gần đây nhất tôi lên giường cùng.

“Ừm ừ. Em gặp anh ta vào kỳ học đầu tiên ở trường luật. Em biết ngay rằng anh ta và Darcy sẽ là một cặp đẹp đôi,” tôi nói. Như vậy là hơi phóng đại một chút, nhưng tôi muốn nói cho rõ luôn là tôi không bao giờ nghĩ Dex là của mình. Lúc đó tôi cũng không nghĩ thế. Đến bây giờ vẫn không.

“Thậm chí trông họ cũng giống nhau... Con cái họ sau này ra sao thì ai cũng biết trước rồi.”

“Phải. Chúng sẽ xinh đẹp lắm.” Tôi cảm thấy trong ngực mình thắt lại một cái nút khó hiểu, hình dung ra cảnh Dex và Darcy nâng niu đứa trẻ mới sinh. Không rõ tại sao tôi chưa từng nghĩ xa hơn chuyện đám cưới vào tháng Chín.

“Sao vậy?” Marcus hỏi, rõ ràng là nắm bắt được nét mặt tôi. Điều đó không có nghĩa anh ta là người giỏi quan sát; chỉ là cái mặt tôi không có gì khó dò cả. Số tôi đen đui thế.

“Không có gì,” tôi nói. Rồi tôi mỉm cười và ngồi thẳng lên một chút. Đến lúc chuyển chủ đề rồi. “Nói về Dex và Darcy thế là đủ.”

“Ừ,” anh ta nói. “Đồng ý.”

Chúng tôi bắt đầu cuộc nói chuyện điển hình trong buổi hẹn đầu, trao đổi về công việc, gia đình và những chuyện thông thường. Chúng tôi nói về công ty kinh doanh trên Internet vừa mới thành lập mà đã chìm xuống của anh ta, và việc anh ta chuyển đến sống ở New York. Đồ ăn được mang tới. Chúng tôi cùng ăn, chuyện trò và gọi thêm một chai rượu nữa. Chúng tôi cười nhiều hơn là im lặng. Tôi thậm chí còn cảm thấy thoải mái đến mức dám ăn một miếng thịt cừu khi anh ta mời nữa kia.

Ăn tối xong, Marcus thanh toán tiền. Đối với tôi, đó luôn là lúc ngưng ngưng nhất, cho dù nếu có đề nghị trả tiền (thật lòng hay chỉ vờ đưa tay lấy ví) thì còn ngưng hơn nhiều. Tôi nói lời cảm ơn anh ta, rồi chúng tôi đi ra cửa, đến đó thì cả hai quyết định đi uống với nhau thêm nữa.

“Em chọn quán đi,” Marcus nói.

Tôi chọn một quán bar mới mở ở gần nhà mình. Chúng tôi vào taxi, nói chuyện suốt trên đường đến khu Upper East Side. Rồi chúng tôi ngồi ở quầy bar, nói chuyện tiếp.

Tôi bảo anh ta kể cho tôi nghe quê nhà anh ta ở bang Montana. Anh ta dừng lại một giây rồi nói có chuyện hay để kể cho tôi nghe đây.

“Chỉ khoảng mười phần trăm học sinh lớp mười hai của anh vào đại học thôi,” anh ta bắt đầu kể. “Đa phần bọn học sinh trường anh thậm chí còn không thèm thi SAT⁽¹⁾. Nhưng anh thì có, kết quả thi cũng tốt, nộp đơn vào trường Georgetown và được nhận. Tất nhiên là anh không kể gì với ai ở trường - chỉ nói về chuyện kinh doanh, đi chơi bời với mấy thằng bạn, vân vân. Sau đó các giáo viên nghe phong thanh về chuyện Georgetown, và một hôm ông thầy dạy toán của bọn anh, thầy Gilhooly, tự nhận lấy trách nhiệm thông báo tin tốt lành của anh với cả lớp,”

Anh ta lắc đầu như thể đó là một kỷ niệm đau thương. “Mọi người nói thế này, ‘Thế thì sao? To tát gồm nhi.’” Marcus bắt chước những đứa bạn cùng lớp chán chết của anh ta bằng cách khoanh tay trước ngực, rồi lấy bàn tay khê táp vào miệng. “Anh đoán là phản ứng của bọn họ khiến thầy Gilhooly nổi cáu. Ông ta muốn bọn họ thực sự hiểu ra khả năng của họ kém cỏi đến mức nào và thấy được tương lai mờ mịt trước mắt. Thế là ông ta vẽ ra một cái sơ đồ to trên bảng, cho thấy số tiền anh có khả năng kiếm được với tấm bằng đại học trong tay, trái ngược hẳn với số tiền họ kiếm được nếu làm bời ở quán Shoney. Và theo thời gian, sự khác biệt đó sẽ ngày càng tệ hơn đến như thế nào.”

“Không thể tin được!”

“Ừ. Thế là tất cả bọn họ ngồi đó nói, ‘Thằng Marcus chết tiệt.’ Cứ như thể anh nghĩ mình tinh tướng lắm vì một ngày nào đó mình sẽ kiếm được tiền lên đến sáu con số. Anh chỉ muốn cho lão ấy biết tay.” Marcus vung hai tay lên. “Cảm ơn chẳng vì cái gì nhé, thầy Gilhooly. Cách hay để kiếm cho tôi thêm vài đứa bạn nữa đây.”

Tôi bật cười.

“VẬY giờ thì anh biết làm cái quái gì đây? Anh sẽ phải phá vỡ hình tượng một thằng dở hơi thích nổ tung, đúng không? Thế là anh cố hết sức cho tất cả thấy rằng mình chẳng coi chuyện học hành ra cái đếch gì. Anh bắt đầu ngày nào cũng hút thuốc và không bao giờ bỏ thói quen đó lúc học đại học. Thế nên, ừm, em biết đấy, anh ra trường xếp gần cuối. Chắc chắn là em nghe chuyện cái điều khiển từ xa rồi đúng không?” anh ta hỏi, lấy tay bóc cái nhãn trên chai Heineken.

Tôi mỉm cười, vỗ nhẹ lên tay anh ta. “CÓ. Em biết chuyện. Trừ một phiên bản em nghe nói là anh xếp thứ bét.”

“Ồi giờ!” Marcus lắc lắc đầu. “Dex chẳng bao giờ nói rõ cái chuyện khi nợ đó. Số điểm một phẩy bảy của anh còn hơn được một đũa đấy! Gần bét thôi, bồ tèo! Gần bét!”

Sau khi gọi đồ uống hai lần, tôi liếc đồng hồ và nói là muộn rồi.

“ĐƯỢC thôi. Anh cùng em đi bộ về nhé?”

“Vâng.”

Chúng tôi sai bước qua đại lộ 3, dừng lại trước khu nhà tôi.

“Chúc ngủ ngon, Marcus. Cảm ơn anh rất nhiều vì bữa tối. Em đã có khoảng thời gian thực sự rất vui,” tôi nói thành thực.

“Ừ. Anh cũng vậy. Vui thật.” Anh ta liếm môi một cái thật nhanh. Tôi biết điều gì sắp đến rồi. “Anh lấy làm mừng là hè này chúng ta ở cùng một nhà.”

“Em cũng vậy.”

Thế rồi anh ta xin phép được hôn tôi. Đó là câu hỏi không phải lúc nào tôi cũng thích. *Thì cứ làm đi*, tôi lúc nào cũng nghĩ thế. Nhưng vì lý do nào đó, câu hỏi của Marcus không khiến tôi khó chịu.

Tôi gật đầu, và anh ta rướn người, trao cho tôi một nụ hôn dài ở mức trung bình.

Chúng tôi rời nhau ra. Tim tôi không đập dồn dập, nhưng tôi thấy vui.

“Em có nghĩ Darcy và Dex cá cược điều đó không?” anh ta hỏi.

Tôi bật cười, bởi lẽ tôi cũng đang thắc mắc y như vậy.

“Chuyện thế nào?” Darcy gào vào cái điện thoại trong buổi sáng hôm sau.

Tôi chỉ vừa mới ra khỏi phòng tắm, nước vẫn còn rỏ tong tong. “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Trong xe cùng với Dex. Bọn mình đang trên đường về thành phố,” cô ấy nói. “Bọn mình đi mua đồ cổ. Cậu nhớ không?”

“Ừ,” tôi đáp. “Mình nhớ.”

“Chuyện thế nào?” cô ấy hỏi lại, nỗ lực cao su đôm đốp. Cô ấy thậm chí còn không thể đợi đến lúc về nhà rồi mới nhòm ngó buổi hẹn của tôi.

Tôi không đáp.

“Sao?”

“Đường dây liên lạc kém quá. Di động của cậu hỏng rồi,” tôi nói. “Mình không nghe thấy cậu nói gì hết.”

“Cậu chơi được đấy. Nói cho mình tin hay hay đi.”

“Tin hay hay nào?”

“Rachel! Đừng có chơi trò giả ngây giả ngô với mình. Kể cho mình nghe buổi hẹn của cậu. Bọn mình đang muốn biết đến chết đi được đây này.”

Tôi nghe thấy tiếng Dex lặp lại trong điện thoại. “*Chết đi được!*”

“Đó là một buổi tối tuyệt vời,” tôi nói, cố quấn cái khăn tắm quanh đầu mà không làm rơi điện thoại.

Cô ấy ré lên. “Đấy! Mình biết ngay mà. Chi tiết nữa đi! Chi tiết vào!”

Tôi nói với cô ấy là bọn tôi đến quán Gotham Bar and Grill, tôi gọi cá ngừ, anh ta gọi thịt cừu.

“Rachel! Kể chuyện hay hay ấy! Các cậu có lên giường không?”

“Không thể nói cho cậu được.”

“Sao lại không chứ?”

“Mình có lý do riêng.”

“Thế nghĩa là có rồi,” cô ấy nói. “Nếu không phải thì cậu chỉ cần nói ‘không’ thôi.”

“Cậu muốn nghĩ gì cũng được.”

“Đi mà, Rachel!”

Tôi bảo cô ấy là không, tôi sẽ không làm trò vui cho cô ấy trong khi cô ấy đang trên ô tô đâu. Cô ấy nói lại với Dex như vậy, và tôi nghe Dex nói, “Bruce là trò vui cho chúng ta trong khi đang trên ô tô rồi. Bảo cô ấy như thế.”

Trong xe đang phát bài *Tunnel of Love*.

“Bảo Dexter đó là album chán nhất của Bruce.”

“Tất cả các album đều chán. Springsteen dở tệ,” Darcy nói.

“Cô ấy vừa mới bảo album này chán à?” Tôi nghe thấy Dex hỏi Darcy.

Darcy nói ừ và vài giây sau, bài “Thunder Road” vang lên âm ã. Darcy hét lên bắt anh ta vặn nhỏ xuống. Tôi mỉm cười.

“Thế nào?” Darcy hỏi. “Cậu có kể cho bọn này nghe không?”

“Không.”

“Nếu mình hứa là không kể cho Dex?”

“Vẫn không.”

Darcy kêu lên một tiếng bực bội. Rồi cô ấy nói với tôi rằng không cách này thì cách khác, thế nào cô ấy cũng tìm hiểu bằng được, và cúp máy.

Lần tiếp theo tôi nhận được cuộc gọi của Dex là tối thứ Năm, một ngày trước khi bọn tôi rời thành phố để đi Hamptons như đã lên kế hoạch.

“Cô có muốn đi xe cùng không? Bọn tôi còn chỗ cho một người nữa đấy,” anh ta nói. “Claire sẽ đi cùng. Cả anh bạn trai của cô nữa.”

“Ừm, nếu như vậy, tôi cũng sẽ đi,” tôi nói, cố làm ra vẻ vui tươi, thản nhiên. Tôi cần phải cho anh ta thấy là tôi đang tiếp tục sống tốt. Tôi *đang* sống tốt.

Ngày hôm sau, lúc năm giờ, chúng tôi tụ tập nhau lại trong xe ô tô của Dexter, hy vọng kịp khởi hành trước giờ giao thông cao điểm. Nhưng các đường đều đã kẹt cứng rồi. Phải mất một tiếng chúng tôi mới đi hết đường hầm Midtown, rồi gần bốn tiếng để lái xe một trăm mười dặm đến Đông Hampton. Tôi ngồi ở ghế sau, giữa Claire và Marcus. Darcy đang trong tâm trạng hồi hộp vui sướng quá mức. Hầu hết thời gian trong xe cô ấy dành để ngồi quay lại, đối diện với ba chúng tôi ở ghế sau, nêu ra vô số đề tài chuyện trò, hỏi han đủ điều, nói chung là toàn cô ấy nói. Cô ấy khiến cho mọi thứ có cảm giác như đang ăn mừng; tâm trạng vui vẻ ấy lan ra khắp mọi người cũng như khi tâm trạng không vui khiến mọi người khó chịu vậy. Marcus là người nói nhiều thứ nhì trong nhóm. Trong suốt ba mươi dặm, anh ta và Darcy cứ như những tập phim hài ngày nào cũng chiếu, toàn trêu chọc lẫn nhau. Cô ấy bảo anh ta lười, anh ta bảo cô ấy là đồ thích được chú ý. Thịnh thoảng Claire và tôi chêm vào. Dex gần như không nói năng gì hết. Anh ta im lặng đến mức có lúc Darcy gào lên bảo anh ta đừng có làm một kẻ chán ngắt nữa đi.

“Anh đang lái xe,” anh ta nói. “Cần phải tập trung.”

Thế rồi anh ta nhìn tôi qua gương chiếu hậu. Tôi băn khoăn không hiểu anh ta đang nghĩ gì. Đôi mắt anh ta chẳng nói lên điều gì cả.

Lúc chúng tôi đỗ lại mua ít đồ ăn nhanh và bia ở một trạm xăng trên đường 27 thì trời đang bắt đầu tối dần. Claire khép nép đi tới chỗ tôi đứng trước quầy bán khoai tây chiên, khoác lấy tay tôi và nói, “Mình nhận thấy anh ta thực sự thích cậu đấy.” Trong giây phút tôi sững sờ, cứ tưởng cô ấy ám chỉ Dex. Rồi tôi nhận ra là cô ấy đang nói đến Marcus.

“Marcus và mình chỉ là bạn bè thôi,” tôi nói, chọn một hộp khoai tây chiên Pringles Light.

“Ôi, thôi đi mà. Darcy đã kể cho mình về buổi hẹn của các cậu rồi,” cô ấy nói.

Claire lúc nào cũng là người biết tất cả mọi thứ - phong cách thời trang mới nhất, quán bar hay ho mới khai trương, bữa tiệc lớn sắp tổ chức. Những ngón tay tía tốt đẹp đẽ của cô ấy như bắt được mạch của cái thành phố New York. Và biết chi tiết về những người độc thân ở Manhattan cũng là một phần trong sở thích của cô ấy nữa.

“Chỉ là một buổi hẹn thôi mà,” tôi nói, vui mừng vì Darcy còn chưa biết chuyện với Marcus, cho dù đã tuôn ra hàng tràng những câu chất vấn. Thậm chí cô ấy còn viết e-mail điều tra Marcus; anh ta đã gửi cho tôi cái thư đó, trên tiêu đề anh ta ghi là: “Những kẻ đáng ghét thích dí mũi vào chuyện người khác.”

“Ừm, mùa hè còn dài lắm,” Claire nói ra vẻ thông thái. “Cậu chưa quyết định hứa hẹn cho đến khi biết được sẽ còn chuyện gì nữa, như thế là khôn đấy.”

Chúng tôi đến ngôi nhà thuê để nghỉ hè, một căn nhà nhỏ, không đẹp lắm. Claire tìm ra nó khi đến đây hồi giữa tháng Hai, bực mình với tất cả bọn tôi vì không chịu hy sinh mấy ngày cuối tuần để đi tìm nhà. Cô ấy thu xếp tất cả mọi thứ, trong đó có cả việc sắp xếp người thuê nữa còn lại của căn nhà. Trong lúc mọi người đi quanh xem xét, cô ấy lại nói xin lỗi vì nhà không có bể bơi, than thở rằng những phòng chung không thực sự đủ lớn để mở tiệc đình đám. Chúng tôi trấn an cô ấy, nói rằng cái sân rộng sau nhà với cái lò nướng bù lại cho điểm đó rồi. Hơn nữa, chúng tôi ở gần bãi biển để có thể đi bộ ra được, theo ý tôi thì đó là điều quan trọng nhất đối với một ngôi nhà nghỉ hè.

Chúng tôi dỡ đồ trong ô tô ra, tìm phòng mình. Darcy và Dex nhận phòng có giường to nhất. Marcus ở phòng riêng, điều đó có ích đấy. Claire cũng ở riêng - đó là phần thưởng cho công sức của cô ấy. Tôi sẽ ở chung

phòng với Hillary, hôm nay cô ấy trốn làm, tối qua đã đi tàu hỏa đến. Hillary lúc nào cũng trốn việc. Tôi chẳng biết có còn ai hững hờ với công việc hơn thế không nữa, mà nhất là lại ở một công ty lớn. Hôm nào cô ấy cũng đi làm muộn - cứ mỗi năm qua đi thì dần dần càng gần mười một giờ cô ấy mới đến - cô ấy không thích chơi những trò mà các đồng nghiệp khác hay bày ra, như là buổi tối trước khi ra về thì họ vắt áo khoác lên lưng ghế hay đặt một cốc cà phê lên bàn để cho đồng nghiệp nghĩ rằng họ mới chỉ đi đâu đó để nghỉ ngơi một lát thôi. Năm ngoái cô ấy chỉ làm chưa tới hai ngàn tiếng đồng hồ, vì thế không được nhận tiền thưởng. “Cậu cứ tính toán đi rồi sẽ thấy mỗi tiếng tiền thưởng kiếm được còn ít hơn so với việc giao bánh hamburger ở quán McDonald ấy chứ,” năm nay cô ấy đã nói như vậy khi người ta phát cho chúng tôi tờ đánh dấu ngày làm việc.

Giờ thì tôi gọi cho cô ấy bằng máy di động. “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Quán Cyril,” cô ấy gào lên át tiếng đám đông. “Mình nên ở đây hay là gặp các cậu ở chỗ khác?”

Tôi chuyển câu hỏi đó cho Darcy và Claire.

“Bảo cậu ấy là chúng ta sẽ đến thẳng bar Talkhouse,” Darcy nói. “Giờ cũng muộn rồi.”

Sau đó, đúng như tôi đoán, Claire và Darcy nhất định đòi đi thay quần áo. Và Marcus, người vẫn mặc nguyên bộ quần áo đi làm, cũng thay. Thế là Dex và tôi ngồi đối diện nhau ở phòng chung, chờ đợi. Anh ta cầm cái điều khiển từ xa nhưng không bật ti vi lên. Đây là lần đầu tiên chúng tôi ở riêng với nhau kể từ sau Sự Cố đó. Tôi nhận thấy mồ hôi đang toát ra bên dưới cánh tay. Sao tôi lại lo lắng nhỉ? Chuyện xảy ra giữa chúng tôi thì đã qua rồi. Qua rồi. Tôi phải thoải mái, phải cư xử bình thường.

“Cô không định ăn diện cho anh bạn trai ngăm à?” Dex hỏi khế, không nhìn tôi.

“Vui tính quá.” Thậm chí chỉ nói chuyện qua lại thôi cũng có cảm giác sai trái.

“Thế nào, *không* à?”

“Tôi mặc thế này được rồi,” tôi nói, liếc nhìn chiếc quần jean yêu thích và chiếc áo len màu đen. Điều anh ta không hề biết là tôi đã suy nghĩ rất kỹ khi chọn bộ trang phục này lúc thay quần áo sau khi tan sở.

“Cô và Marcus làm thành một đôi được lắm.” Anh ta lén liếc chỗ cầu thang.

“Cảm ơn. Anh và Darcy cũng vậy.”

Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu, cái nhìn chất chứa quá nhiều ẩn ý không biết phải bắt đầu hiểu từ đâu. Và rồi, trước khi anh ta kịp đáp, Darcy nháy chân sáo xuống cầu thang, mặc chiếc váy vàng nhạt ôm sát lấy các đường cong trên cơ thể. Cô ấy đưa cho Dex một chiếc kéo, cúi mình xuống chỗ chân anh ta, túm tóc lên. “Cắt hộ em cái mác với.”

Anh ta cắt gọn. Cô ấy đứng dậy, quay một vòng.

“Sao? Trông em thế nào?”

“Đẹp,” anh ta nói, sau đó liếc tôi một cái ngưỡng ngùng như thể cái lời khen gồm một từ dành cho vợ chưa cưới của anh ta có thể khiến tôi khó chịu.

“Trông cậu tuyệt lắm,” tôi nói để cho anh ta thấy là không phải như anh ta nghĩ đâu. Không một chút nào.

Chúng tôi trả tiền vé rồi len qua đám người đông nghịt ở Stephen’s Talkhouse, quán bar yêu thích của cả bọn ở Amagansett, chào hỏi tất cả những người quen trong rất nhiều nhóm bạn ở New York. Chúng tôi thấy Hillary ngồi ở quầy bar với một cốc bia Budweiser, mặc quần jean ngắn, áo phông trắng cổ tròn và một đôi dép xỏ ngón xanh nhạt, kiểu dép mà Darcy và Claire chỉ đi khi nào sửa móng chân. Ở Hillary chẳng có một chút gì của tính giả tạo hết, và như mọi khi, tôi vui biết bao khi trông thấy cô ấy.

“Này, các cậu!” cô ấy hét lên. “Sao lâu thế?”

“Giao thông tậ quá,” Dex nói. “Và rồi lại còn có mấy người cần phải chuẩn bị nữa.”

“Tất nhiên là bọn em phải chuẩn bị chứ!” Darcy nói, ngưỡng mộ nhìn xuống bộ trang phục của mình.

Hillary nhất định bảo rằng cả bọn cần phải có cái để khởi động cho buổi tối, rồi gọi rượu cho tất cả mọi người. Cô ấy đưa rượu, bọn tôi đứng sát nhau thành một vòng tròn, sẵn sàng cùng uống.

“Vì mùa hè tuyệt vời nhất!” Darcy nói, hất mái tóc dài thơm mùi dứa ra sau vai. Năm nào vào đầu hè cô ấy cũng nói như thế. Lúc nào cô ấy cũng có nhiều kỳ vọng cao quá mức, những kỳ vọng tôi chẳng bao giờ có chung. Nhưng mùa hè này có thể cô ấy nói đúng.

Chúng tôi ngửa đầu uống cạn ly rượu có vị như vodka không pha vậy. Sau đó Dex mua thêm đồ uống một lần nữa, và khi đưa cho tôi chai bia, những ngón tay anh ta lướt qua tay tôi. Không hiểu có phải anh ta cố ý làm thế không.

“Cảm ơn,” tôi nói.

“Không có gì,” anh ta lẩm bẩm, nhìn tôi chăm chăm như lúc ở trên ô tô.

Tôi thầm đếm đến ba rồi nhìn đi chỗ khác.

Khi buổi tối chậm chạp trôi đi, tôi thấy mình cứ quan sát Dex và Darcy chuyện trò với nhau. Tôi ngạc nhiên khi thấy cảm giác nhói đau xâm chiếm mình lúc quan sát hai người đó bên nhau. Đó không hẳn là ghen, nhưng cũng gần gần như vậy. Tôi chú ý cả những điểm nhỏ nhất mà trước đây không hay để ý. Ví dụ như, có một lần, cô ấy thò bốn ngón tay vào phía sau quần jean của anh ta, ngay chỗ đai quần. Một lần khác, khi anh ta đang đứng đằng sau Darcy, anh ta lấy một tay tóm lấy tóc của cô ấy, rồi giữ giống như làm thành cái đuôi gà tạm thời trước khi lại thả tóc cô ấy xuống vai.

Lúc này đây, anh ta rướn người để nói gì đó với cô ấy. Cô ấy gật đầu và mỉm cười. Tôi tưởng tượng ra những gì anh ta nói là “anh muốn em đêm nay” hay gì đó tựa tựa thế. Tôi tự hỏi không biết kể từ sau khi tôi và anh ta

ở cùng nhau, họ đã ân ái lần nào chưa. Chắc chắn là rồi. Và điều đó khiến tôi khó chịu theo một cách kỳ lạ. Có lẽ điều đó xảy ra mỗi khi bạn coi ai đó có tên trong Danh sách của bạn ở bên cạnh một người khác. Tôi tự nhủ bản thân rằng mình có quyền gì mà ghen. Mình có quyền gì mà thêm anh ta vào Danh sách ngay từ đầu.

Tôi cố gắng tập trung vào Marcus. Tôi đứng gần anh ta, nói chuyện với anh ta, cười với những trò tếu của anh ta. Khi anh ta mời tôi nhảy, tôi chẳng ngần ngại gì, đồng ý luôn. Tôi theo anh ta bước ra sàn nhảy đông người. Chúng tôi vã mồ hôi, nhảy nhót và cười đùa. Tôi nhận ra rằng, cho dù chẳng có mối tình to tát lớn lao nào, tôi vẫn đang vui vẻ. Và ai mà biết được? Có thể chuyện này sẽ dẫn tới đâu đó thì sao.

“Bọn họ đang muốn biết chuyện buổi hẹn đầu của chúng ta đến chết được,” Marcus nói vào tai tôi.

“Sao anh lại nói thế?” tôi hỏi.

“Darcy lại hỏi han.”

“Thế ư?”

“Ừ.”

“Lúc nào vậy?”

“Tối nay. Ngay sau khi chúng ta vừa đến đây.”

Tôi ngần ngại rồi hỏi, “Dex có nói gì không?”

“Không, nhưng lúc đó cậu chàng đang đứng ngay cạnh cô ta, có vẻ tò mò hứng thú lắm.”

“Mấy người xấu tính,” tôi nói đùa.

“Anh biết, những kẻ đáng ghét thích dí mũi vào chuyện người khác... Bây giờ em đừng nhìn, bọn họ đang nhìn chúng ta chăm chăm đấy.” Mặt anh ta chạm vào mặt tôi, râu ria cọ vào má tôi.

Tôi vòng tay qua vai Marcus, xích người vào anh ta. “Vậy thì,” tôi nói. “Chúng ta hãy cho họ có cái để mà nhìn nhé.”

Bảy

“Cậu với Marcus đang có chuyện gì thế?” Hillary hỏi tôi vào buổi sáng hôm sau trong lúc đang lục lọi đồng quần áo chồng chất ngay một nhiều bên cạnh giường. Tôi cố ghì lại sự thôi thúc muốn gấp chỗ quần áo đó cho cô ấy.

“Không có chuyện gì hết đâu, thật đấy.” Tôi ra khỏi giường và nhanh chóng bắt đầu gấp chăn.

“Có gì hứa hẹn không?” Cô ấy mặc chiếc quần vải cốt tông dày vào, buộc dải rút và thắt lại ngang hông.

“Cũng có thể.”

Năm ngoái, Hillary chia tay với anh bạn trai Corey, họ yêu nhau được bốn năm, đó là một anh chàng tốt bụng, thông minh, tuyệt vời ở nhiều mặt. Nhưng Hillary thì lại tin rằng dù mối quan hệ đó cũng tốt đẹp đấy, nhưng vẫn chưa đủ. “Anh ta chưa phải là *Người Đó*,” cô ấy cứ nói như vậy. Tôi còn nhớ Darcy đã bảo với Hillary rằng có thể cô ấy sẽ phải xem lại quan điểm đó khi nào bước vào giữa những năm tuổi ba mươi, một câu mà rất lâu sau đó cả Hillary và tôi đều xào xáo lại. Đúng là phong cách rất Darcy, từ xưa đến nay vẫn thế, vô ý tứ. Thế nhưng, khi thời gian dần trôi, tôi không thể không tự hỏi có phải Hillary đã phạm phải một sai lầm. Một năm sau, giờ cô ấy thế này đây, tự lòi mình vào những cuộc hẹn với những người chưa quen biết mà chẳng đem lại kết quả gì, trong khi người ta đồn rằng bạn trai cũ của cô ấy vừa chuyển đến sống ở căn hộ Tribeca với một nữ sinh viên trường y hai mươi ba tuổi, trông giống hệt Cameron Diaz. Hillary tuyên bố điều đó chẳng khiến cô ấy phải bận tâm. Tôi thấy khó tin lắm, ngay cả với một người có tính cách cương quyết đi nữa. Dù sao thì cô ấy

cũng không có vẻ gì nóng vội đi tìm ngay một anh chàng khác thay thế Corey.

“Hứa hẹn trong mùa hè thôi hay là hứa hẹn về lâu về dài?” cô ấy hỏi, đưa tay lùa qua mái tóc ngắn màu hung.

“Mình không biết. Có thể hứa hẹn về lâu về dài.”

“Tối qua trông hai người cứ như một đôi thật sự,” cô ấy nói. “Lúc ở sàn nhảy ấy.”

“Thế à?” tôi hỏi, thầm nghĩ nếu trông bọn tôi như một đôi thì chắc hẳn Dex phải biết là tôi không nghĩ ngợi nhiều đến anh ta.

Cô ấy gật đầu, tìm kiếm cái áo phông có chữ “Thử Thách Đồng Đội”, gửi hai bên nách áo trước khi ném qua chỗ tôi. “Có sạch không? Cậu gửi xem.”

“Mình sẽ không gửi áo của cậu đâu,” tôi nói, ném trả lại. “Cậu kinh quá đi mất.”

Cô ấy bật cười, mặc chiếc áo rõ ràng là còn sạch. “Ờ... Hai cậu ở ngoài đó cứ thì thầm với lại cười cợt. Mình đã nghĩ là tối qua thế nào hai cậu cũng ở với nhau, mình sẽ được một mình một phòng.”

Tôi cười. “Xin lỗi đã làm cậu thất vọng.”

“Cậu làm anh ta thất vọng nhiều hơn ấy chứ.”

“Không. Lúc bọn mình về, anh ta chỉ chúc ngủ ngon thôi. Thậm chí còn chẳng hôn.”

Hillary đã biết về vụ hôn đầu của tôi và Marcus. “Sao lại không?”

“Mình không biết. Chắc là cả hai đều đang thận trọng tiến tới. Từ giờ đến tháng Chín bọn mình sẽ còn liên lạc với nhau nhiều... Cậu biết đấy, anh ta cũng dự đám cưới mà. Nếu chuyện hỏng bét cả thì có thể sẽ tệ lắm.”

Trông cô ấy có vẻ như đang nghĩ ngợi điều tôi vừa nói. Trong giây phút, tôi khao khát muốn kể cho Hillary nghe tất cả mọi chuyện với Dex. Tôi tin cô ấy. Nhưng tôi không nói, lấy lý do là lúc nào tôi cũng có thể kể với cô ấy

được, nhưng không thể rút lại lời đã nói và xóa hết những gì cô ấy biết. Khi nào chúng tôi ở cạnh nhau thì tôi sẽ cảm thấy ngượng ngùng hơn, cứ liên tục nghĩ rằng cô ấy đang nghĩ về chuyện đó. Dù sao... chuyện cũng đã qua rồi. Thực sự chẳng còn gì để nói nữa.

Chúng tôi xuống tầng dưới. Những người ở cùng nhà đã tụ tập nhau lại quanh bàn ăn.

“Ngoài trời thật không chê vào đâu được,” Darcy nói, đứng dậy, vươn vai, khoe cả vùng bụng phẳng lì bên dưới cái áo phông lửng. Cô ấy lại ngồi xuống bàn, chơi tiếp trò tú lơ khơ một người.

Claire ngẩng lên khỏi chiếc máy Palm Pilot. “Thời tiết tuyệt vời để ra biển.”

“Thời tiết tuyệt vời để đi đánh gôn,” Hillary nói, nhìn Dex và Marcus. “Có ai thích đi không?”

“Ừm, có lẽ,” Dex nói, ngẩng lên khỏi trang báo thể thao, liếc nhìn. “Có muốn tôi gọi điện xem thử chúng ta có hẹn được giờ chơi gôn không?”

Darcy đập mấy lá bài đánh rằm xuống bàn, nhìn quanh thách thức.

Hillary chẳng có vẻ gì là để ý đến việc Darcy phản đối đi đánh gôn cả, vì cô ấy nói, “Hay là ta cứ đến chỗ nào tập đánh cũng được.”

“Không! Không! Không! Không có gôn ghiếc gì hết!” Darcy lại đập bàn, lần này dùng năm tay. “Không phải vào ngày đầu tiên đi chơi! Chúng ta phải ở bên nhau! Tất cả mọi người. Đúng không, Rachel?”

“Chắc như thế tức là hôm nay không còn gôn ghiếc gì rồi,” Dex nói, trước khi tôi bị ép phải tham gia vào cuộc tranh cãi gay go về gôn. “Lệnh của Darcy mà.”

Hillary đứng dậy rời khỏi bàn, vẻ mặt biểu lộ nỗi ghét cay ghét đắng.

“Tôi chỉ muốn tất cả chúng ta ở bên nhau trên bãi biển thôi mà,” Darcy nói, quay ngoắt từ chỗ ích kỷ sang rộng lượng.

“Và em làm cho cái viễn cảnh đó có vẻ tươi sáng dễ chịu quá,” Dex đứng dậy, tiến đến chỗ bồn rửa, bắt đầu pha cà phê.

“Anh làm sao thế hả, quàu quạu?” Darcy nói khi Dex quay lưng lại, như thể anh ta mới là người vừa mới bảo cô ấy phải tận hưởng ngày hôm nay như thế nào. “Đúng là đồ khộm hom. Giờ ạ.”

“Khộm hom là cái gì?” Marcus hỏi, gãi gãi tai. Đó là câu đầu tiên anh ta tham gia vào cuộc nói chuyện sáng nay. Trông anh ta như còn đang ngủ dở. “Tôi nghe thấy lạ tai.”

“Cứ việc nhìn ngay đằng kia thì biết,” Darcy nói, chỉ vào Dex. “Từ lúc đến đây anh ta cứ bực bội khó chịu suốt.”

“Anh không thể,” Dex nói. Tôi muốn anh ta quay người lại để có thể nhìn thấy rõ nét mặt anh ta.

“Có. Đúng không?” Darcy hỏi tất cả những người còn lại, đặc biệt nhìn tôi. Làm bạn với Darcy đã dạy cho tôi nghệ thuật xoa dịu tình hình. Nhưng việc ngủ với vị hôn phu của cô ấy đã làm cho bản năng đó của tôi trở nên kém cỏi đi mất rồi. Tôi chẳng có hứng thú đâu mà chen vào. Và cũng không ai muốn bị lôi kéo vào cuộc tranh cãi mang tính riêng tư của hai người đó. Bọn tôi đều chỉ nhún vai hoặc nhìn đi chỗ khác.

Tuy nhiên, *đúng là* Dex có hơi lặng lẽ ừ dột thật. Tôi tự hỏi không biết tâm trạng của anh ta có liên quan gì đến mình không. Có thể thấy tôi ở bên Marcus đã khiến anh ta khó chịu. Không phải là ghen âm lên, chỉ là cảm giác nhói đau như tôi từng cảm thấy. Hay có lẽ anh ta chỉ đang nghĩ đến Darcy, nghĩ cô ấy là kẻ thích điều khiển người khác, đúng như cái tính cô ấy là vậy. Tôi luôn luôn để ý đến những yêu cầu của Darcy - bạn không thể không để ý được đâu - nhưng thời gian gần đây, tôi ngày càng ít chịu đựng nổi cô ấy. Tôi mệt mỏi vì cô ấy lúc nào cũng bắt người khác làm theo ý mình rồi. Có thể Dex cũng cảm thấy như vậy.

“Chúng ta ăn sáng thế nào đây?” Marcus vừa ngáp thành tiếng vừa hỏi.

Claire liếc cái đồng hồ Cartier đính kim cương của mình. “Ý anh là bữa nửa buổi ư.”

“Sao cũng được. Miễn là ăn,” Marcus nói.

Chúng tôi trao đổi với nhau các lựa chọn và quyết định bỏ qua cái cảnh đông đúc ở khu Đông Hampton. Hillary nói ngày hôm qua cô ấy đã mua những món cần thiết nhất.

“Cô bảo những món cần thiết, có phải là bánh Pop-Tarts không?” Marcus hỏi.

“Đây.” Hillary đặt xuống bàn nào bát, nào thìa, và một hộp ngũ cốc Rice Krispies. “Xin mời.”

Marcus mở hộp, đổ một ít vào bát. Anh ta nhìn tôi ngồi phía bên kia bàn. “Em ăn không?”

Tôi gật, và Marcus lấy bát cho tôi. Anh ta cũng chẳng hỏi xem còn ai muốn ăn ngũ cốc không, chỉ đặt hộp xuống bàn.

“Chuối không?” anh ta hỏi tôi.

“Có.”

Anh ta bóc vỏ quả chuối, cắt từng lát cho vào bát tôi và bát anh ta, lần lượt người này rồi đến người kia. Phần chuối bị thâm thì anh ta ăn. Chúng tôi chia nhau một quả chuối. Điều này cũng có ý nghĩa đấy chứ. Dex liếc mắt về phía tôi khi Marcus thả lát chuối gọn ghẽ cuối cùng vào bát cho tôi, để miếng cuối không ngon lành ở lại trong vỏ như nó vốn thế.

Vài tiếng sau, cuối cùng chúng tôi cũng sẵn sàng ra biển. Claire và Darcy từ phòng đi ra, mang theo túi vải bạt thời trang, nhét đầy đến tận miệng nào khăn tắm mới đắt tiền, nào tạp chí, kem bôi da, bình đựng nước, điện thoại di động và đồ trang điểm. Hillary chỉ có mỗi cái khăn tắm nhỏ mang từ nhà đi và một cái đĩa ném Frisbee. Tôi thì thuộc loại trung bình với một khăn tắm, máy nghe đĩa CD và một chai nước. Sáu người chúng tôi đi thành một hàng ngang, những đôi dép xỏ ngón loẹt quẹt trên vỉa hè cùng với thứ âm thanh dễ chịu của mùa hạ. Claire và Hillary mỗi người trấn một

đầu, ở giữa là một cặp đôi có sẵn và một cặp có-thể-thành-đôi. Chúng tôi đi qua khu đỗ xe ở bãi tắm, trèo qua một gò cát, ngần ngừ trong giây lát, lần đầu tiên cả nhóm cùng nhau nhìn ngắm biển. Tôi lấy làm mừng là mình không còn ở cái bang Indiana nằm trọn trong đất liền nữa, nơi mà mọi người gọi hồ Michigan là “bãi biển”. Khung cảnh thật tuyệt vời. Nó gần như khiến tôi quên đi rằng mình đã từng ngủ với Dex.

Dex dẫn đầu cả đoàn đi xuống bãi biển đông đúc, tìm cho mọi người một chỗ ở giữa gò cát và biển, nơi đây cát vẫn còn mềm nhưng cũng không bị lún, đủ để trải khăn ra nằm. Marcus đặt khăn của anh ta cạnh chỗ tôi; phía bên kia tôi là Darcy, rồi đến Dex cạnh cô ấy. Hillary và Claire ngồi phía trước mặt chúng tôi. Mặt trời tỏa nắng rực rỡ nhưng không quá nóng. Claire cảnh báo mọi người về những tia UV, rằng những ngày này phải hết sức cẩn thận. “Các cậu có thể bị cháy nắng rất nặng mà thậm chí chẳng hề nhận ra trước khi quá muộn,” cô ấy nói.

Marcus đề nghị bôi kem chống nắng lên lưng cho tôi.

“Thôi, cảm ơn anh,” tôi nói. Nhưng lúc tôi cố gắng xoay sở để bôi lên chỗ giữa lưng, anh ta cầm lấy lọ kem từ tay tôi và bôi hộ, cẩn thận khéo léo bôi quanh những đường viền ở áo bơi của tôi.

“Dex, bôi cho em,” Darcy vui vẻ nói, cởi chiếc quần soóc trắng ra, ngồi xổm trước mặt Dex trong bộ bikini đen. “Đây. Anh dùng loại dầu dừa ấy.”

Claire phàn nàn rằng trong loại dầu đó chẳng có mấy chất chống nắng, rằng chúng tôi già rồi, đừng giữ da rám nắng, khi nào các nếp nhăn xuất hiện thì Darcy sẽ phải hối hận. Darcy tròn mắt và nói cô ấy chẳng quan tâm, mặc kệ các nếp nhăn, giờ cứ phải tận hưởng đã. Tôi biết rồi lát sau mình sẽ bị tống đày tai bởi những lời Darcy nói, bảo rằng Claire chỉ ghen tị vì làn da trắng của cô ấy chuyển thẳng từ màu trắng sang màu hồng rực. “Khi nào bốn mươi tuổi cậu sẽ ân hận,” Claire nói, mặt cô ấy bị một cái mũ cói to dùng che khuất.

“Không, mình sẽ không ân hận. Chỉ cần đi tái tạo da bằng tia laser là xong.” Darcy chỉnh lại phần áo bikini rồi nhanh nhẹn khéo léo bôi thêm dầu

lên bắp chân. Tôi đã quan sát cô ấy bôi dầu lên người hơn mười lăm năm nay rồi. Mùa hè nào cô ấy cũng đặt mục tiêu rám nắng hết cỡ. Thường thì hai bọn tôi nằm dài ở sân sau nhà cô ấy với một hộp dầu Crisco to, một lọ kem Sun-In và một cái vòi phun nước trong vườn để chốc chốc lại nghỉ ngơi. Thật đúng là tra tấn dã man không để đâu cho hết. Nhưng tôi cố gắng khổ sở chịu đựng cái trò đó, tin rằng sắc tố da sẫm màu đại loại cũng là một đặc điểm hấp dẫn. Da tôi trắng nhạt giống da Claire, thế là ngày nào Darcy cũng giục phơi nắng nhiều hơn.

Claire bảo rằng phẫu thuật thẩm mỹ chẳng chữa được bệnh ung thư da đâu.

“Ôi giờ đất ơi!” Darcy nói. “Thế thì cứ đội cái mũ dờ hơi mà ngồi đó đi.”

Claire mở miệng rồi nhanh chóng khép lại, trông có vẻ bị tổn thương. “Xin lỗi. Tôi chỉ muốn giúp thôi.”

Darcy nở một nụ cười làm hoà với Claire. “Mình biết, cưng à. Mình không cố ý quát nạt cậu đâu.”

Dex nhìn tôi, nhăn mặt như thể muốn nói ước gì cả hai người đó im miệng đi. Đó là lần đầu tiên trong ngày chúng tôi thực sự giao tiếp với nhau. Tôi cho phép mình mỉm cười đáp lại. Gương mặt anh ta nở một nụ cười rạng rỡ. Anh ta quá đẹp trai đến đau đớn. Giống như khi nhìn vào mặt trời vậy. Anh ta đứng lên chỉnh lại cái khăn bị gió lật. Tôi nhìn vào lưng anh ta, rồi nhìn xuống bắp chân, cảm giác ứa đến, nhớ lại chuyện đã qua. *Anh ta đã nằm trên giường của mình.* Không phải tôi muốn màn đó lặp lại đâu. Nhưng mà, ôi, thân hình anh ta đẹp thật - khổ người to lớn nhưng lại săn chắc. Tôi không phải là người chỉ thích hình thể, nhưng tôi vẫn ngưỡng mộ một thân hình đẹp chứ. Anh ta lại ngồi xuống đúng lúc tôi quay đi.

Marcus hỏi xem có ai muốn chơi ném đĩa Frisbee không. Tôi bảo không, rằng mình mệt lắm, nhưng tôi đang nghĩ, điều cuối cùng trên đời tôi muốn làm là chạy vòng quanh với cái bụng trắng trẻo mềm mại lộ ra dưới bộ tankini. Nhưng Hillary thì đồng ý, và thế là bọn họ chơi với nhau, cái

cảnh hai người khéo chơi để lại cho những người còn lại cảm giác buồn chán.

“Đưa em cái áo sơ mi,” Darcy nói với Dex.

“Làm ơn?”

“Nói thế là có ‘làm ơn’ rồi,” Darcy nói.

“Nói đi,” anh ta bảo, bỏ một miếng bánh quế Altoid vào miệng.

Darcy dấm thật mạnh vào bụng anh ta.

“Ồi,” Dex nói bằng một giọng vô cảm, cho thấy rằng chẳng đau đớn tí ti.

Cô ấy lại chuẩn bị đánh nữa, nhưng bị anh ta tóm lấy cổ tay.

“Cư xử cho đàng hoàng đi. Em đúng là trẻ con,” anh ta âu yếm nói. Cơ giận dỗi sáng nay đã không còn.

“Em có thể đâu,” cô ấy nói, xịch lại chỗ khăn anh ta ngồi. Darcy áp những ngón tay vào ngực anh ta, chuẩn bị hôn.

Tôi đeo kính râm vào và nhìn đi chỗ khác. Nếu bảo cái cảm giác trong tôi lúc này không phải ghen thì đó đúng là một lời nói dối chính hiệu.

Tối đó, tất cả chúng tôi dự một bữa tiệc ở Bridgehampton. Ngôi nhà đó rất rộng, có một cái bể bơi hình chữ L nằm trong khung cảnh đẹp tuyệt vời, ít nhất có hai mươi ngọn đuốc nhỏ để trang trí. Tôi đưa mắt quan sát khách khứa ở sân sau nhà, trông thấy toàn váy ngắn váy dài màu tím, hồng rực và cam. Có vẻ như tất cả phụ nữ, giống như tôi, đều đã đọc bài báo “màu sáng lên ngôi, màu tối thoái trào”. Theo lời khuyên, tôi mua một chiếc váy mùa hè màu xanh lá cây, cái váy màu chói rực, để khiến cho người ta nhớ đến độ không thể đem ra diện lần nữa trước khi sang tháng Tám, điều đó có nghĩa là mỗi lần mặc tôi tiêu tốn mất một trăm năm mươi đô la cơ đấy. Nhưng tôi vẫn vui vì mình đã chọn mua, cho đến khi nhìn thấy một cái y hệt nhỏ hơn độ hai cỡ mà một đứa con gái tóc vàng hoe thanh mảnh đang mặc. Cô ta cao hơn tôi nhiều, thế nên cái váy cô ta mặc thành ra ngắn hơn, khoe cặp

đùi dài bất tận với nước da nâu. Tôi đành sáng suốt đứng ở phía đối diện của bể bơi, tránh xa cô ta.

Tôi vào phòng tắm, lúc đi ra tìm Hillary thì bị kẹt lại phải nói chuyện với Hollis và Dewey Malone. Trước đây Hollis làm việc cùng công ty với tôi, nhưng sau ngày đính hôn với Dewey Malone thì cô ta bỏ việc. Dewey không đẹp trai, chẳng hài hước, nhưng lại có tài sản ứ thác cực nhiều. Thế nên Hollis mới thích. Thật buồn cười khi nghe Hollis giảng giải cho chúng tôi rằng Dewey mới “tốt bụng” làm sao, vân vân và vân vân, cố gắng hết sức để che giấu những ý định thực sự của cô ấy. Tôi ghen tị với Hollis vì cô ấy thoát được khỏi cái công ty chết giẫm, nhưng tôi thà chịu nợ nần còn hơn kết hôn với Dewey.

“Bây giờ cuộc sống của mình tốt hơn nhiều lắm,” tối nay cô ấy hớn hờ khoe như vậy. “Cái công ty đó thật chẳng ra gì! Quá bức bí ngột ngạt! Mình đã tưởng đầu óc chẳng còn có hứng thú với cái gì nữa... nhưng không phải. Giờ thì mình lại có thời gian đọc những tác phẩm văn học cổ điển và suy tư. Thật là tuyệt. Tự do biết bao.”

“Ừm ừ... Vậy thì tốt rồi,” tôi nói, phải nhớ lát nữa kể lại cho Hillary mới được.

Hollis tiếp tục kể cho tôi về căn hộ đắt tiền của họ trong khu công viên, về chuyện cô ấy đã phải vất vả thế nào để trang trí cho ngôi nhà, đuổi việc ba nhà thiết kế vì tội không chịu tuân theo ý tưởng của cô ấy. Trong cuộc nói chuyện đó, Dewey chẳng nói năng câu nào, chỉ nhai rào rào mấy cục nước đá với vẻ mặt chán chường. Có một lần tôi bắt gặp anh ta nhìn chăm chăm vào móng Darcy bó gọn trong chiếc quần ngố Caprio màu đỏ tươi ôm sát.

Marcus bất ngờ tiến đến bên tôi. Tôi giới thiệu Dewey và Hollis với anh ta. Dewey bắt tay Marcus rồi sau đó tiếp tục đứng thờ ra đằng miệng, trông có vẻ lơ đãng. Hollis nhanh chóng hỏi Marcus sống ở đâu, làm nghề gì để kiếm sống. Rõ ràng cái địa chỉ nhà ở khu Murray Hill và công việc

marketing của Marcus không tương xứng với họ, vì họ kiếm cố cáo lui để tiếp tục đến nói chuyện với những vị khách khác xứng đáng hơn.

Marcus nhướn mày. “Hắn là Dewey, đúng không?”

“Đúng.”

“Hãnnnnn biiiii cắm gai nhọn vào mông hay gì à?”

Tôi cười.

Trông anh ta có vẻ hãnh diện với trò đùa của mình, hài lòng khi làm cho tôi cười.

“Thế nào, em có thấy vui không?”

“Cũng tạm. Còn anh?”

Anh ta nhún vai. “Những người ở đây hơi bị coi trọng bản thân quá mức, đúng không?”

“Hamptons này là thế mà.”

Tôi quan sát bữa tiệc diễn ra. Như thế này khác xa so với những bữa tiệc thịnh soạn ở nhà hàng xóm hồi tôi còn ở Indiana. Phần nào trong tôi hài lòng vì được mở mang tầm mắt. Nhưng có một phần khác lớn hơn cảm thấy thiếu thoải mái mỗi lần tham dự một bữa tiệc kiểu này. Tôi là người thích gây ấn tượng với người khác, cố gắng hòa nhập với những người coi Indiana chỉ là một bang qua đường - một địa hình cần phải vượt qua trong chuyến đi đến Aspen hay Los Angeles. Tôi để ý Darcy đi chào hỏi khắp nơi, Dex kè kè bên cạnh. Con người cô ấy không còn đặc điểm nào của vùng Indy nữa rồi; nhìn cô ấy chắc bạn sẽ đoán cô ấy lớn lên ở khu đại lộ Park. Chắc chắn các con của cô ấy sẽ lớn lên ở Manhattan. Khi nào có con, đấy là nếu mà có, thì tôi định sẽ chuyển ra ngoại ô sống. Tôi nhìn Marcus, cố tưởng tượng ra cảnh anh ta kéo xe đạp Big Wheel cho đứa con trai của hai chúng tôi, dẫn nó ra phố. Anh ta nhìn xuống cậu nhóc dính vệt kem que đã khô trên mặt, bảo nó đi trên vỉa hè thôi. Thằng bé có đôi lông mày ngắn của Marcus, nhướn lên trông như hình chữ V ngược vậy.

“Đi nào,” Marcus nói. “Đi kiếm một ly khác thôi.”

“Vâng,” tôi nói, mắt nhìn đứa con gái tóc vàng mặc bộ váy giống mình.

Trong lúc chúng tôi tiến về phía bàn bar ở bên cạnh bể bơi, tôi lại nghĩ đến Indiana, hình dung ra Annalise, Greg và những người hàng xóm, tất cả kéo nhau ra ngồi trên những bãi cỏ vùng Trung Tây mới cắt. Nếu có người mặc chiếc quần soóc Gap giống Annalise thì cũng chẳng ai để ý.

Sau khi tiệc tan, chúng tôi lại đến một bữa tiệc khác, rồi cuối cùng như mọi khi chốt hạ ở Talkhouse, tôi lại nhảy với Marcus. Đến khoảng ba giờ sáng, tất cả chui vào xe và về nhà. Hillary và Claire leo thẳng lên giường đi ngủ, trong khi hai cặp đôi còn ngồi trong phòng chung. Darcy và Dex tay trong tay ngồi trên chiếc ghế tình nhân; Marcus ngồi cạnh tôi trên chiếc sofa kề bên nhưng chúng tôi không chạm vào nhau.

“Thôi. Quá giờ mình đi ngủ rồi,” Darcy nói, đột ngột đứng lên. Cô ấy liếc Dex. “Anh đi ngủ không?”

Tôi bắt gặp ánh mắt Dexter. Cùng lúc cả hai đều nhìn đi chỗ khác. “Có,” anh ta nói. “Lát nữa anh lên.”

Ba người chúng tôi nói chuyện thêm vài phút nữa cho đến khi Darcy gọi Dex từ trên đầu cầu thang, “Thôi đi, Dex! Bọn họ muốn ở riêng với nhau.”

Marcus cười tự mãn còn tôi thì xem xét một vết cháy nắng trên cánh tay.

Dex đăng hăng, ho mấy tiếng. Mặt anh ta tỏ vẻ nghiêm chỉnh. “Thôi. Có lẽ tôi lên đây. Chúc ngủ ngon.”

“Được thôi, anh bạn. Mai gặp lại,” Marcus nói.

Tôi chỉ lẩm bẫm câu chúc ngủ ngon, thiếu thoải mái đến mức không ngẩng lên nhìn khi Dex rời khỏi phòng.

“Cuối cùng,” Marcus nói. “Cũng được riêng tư.”

Trong tôi chợt có một cảm giác đau nhói bất ngờ đối với Dex, cảm giác ấy gần như khiến tôi nhớ lại lúc Hunter bỏ đi, để lại Joey và tôi ngồi với

nhau trong căn phòng chung ở trường Duke, nhưng tôi xua cảm giác ấy đi và mỉm cười với Marcus.

Anh ta xích lại gần hơn và hôn tôi mà không hỏi như lần đầu tiên. Nụ hôn đó cũng ổn, thậm chí có khi còn hơn cả nụ hôn đầu của chúng tôi ấy chứ. Không hiểu sao tôi lại nghĩ đến phim Brady Bunch, khi Bobby nhìn thấy những chùm pháo thăng thiên sau khi hôn Millicent (người bị bệnh quai bị mà Bobby không biết). Lần đầu tiên xem tập phim đó, tôi ở tầm tuổi Bobby, thế nên tôi coi hôn hít có vẻ là chuyện nghiêm túc lắm. Tôi nhớ mình đã nghĩ là một ngày nào đó tôi cũng sẽ thấy pháo thăng thiên như thế. Đến nay tôi vẫn chưa được nhìn thấy pháo thăng thiên. Nhưng Marcus cũng chỉ ở mức gần như những người đến trước anh ta mà thôi.

Nụ hôn của chúng tôi dần dần cuồng nhiệt hơn, thế rồi tôi nói, “Ừm, em nghĩ là ta nên đi ngủ thôi.”

“Ngủ chung?” anh ta hỏi. Tôi biết anh ta đang nói đùa.

“Vui tính quá,” tôi đáp. “Chúc ngủ ngon, Marcus.”

Tôi hôn anh ta thêm một lần nữa trước khi về phòng, trên đường đi qua chỗ cánh cửa phòng Dex và Darcy đã đóng kín.

Sáng hôm sau, tôi kiểm tra hộp thư thoại. Les để lại cho tôi ba lời nhắn. Có thể hẳn ta cũng là người trong tổ chức Jehovah’s Witness hay sao ấy, vì hẳn cũng quan tâm đến những kỳ nghỉ lễ lắm. Hẳn nói rằng muốn “bàn bạc vài vấn đề vào ngày mai, lúc đầu giờ chiều.” Tôi biết hẳn chẳng có mục đích rõ ràng khi không để lại thời gian cụ thể hay bảo gặp hẳn ở văn phòng hay gọi điện. Bằng cách đó, hẳn ta chắc chắn sẽ khiến cho ngày nghỉ Lễ Tưởng niệm của tôi không được trọn vẹn. Hillary nói cứ mặc kệ hẳn, vờ như tôi không nhận được lời nhắn. Marcus thì bảo đống lại cho Les một tin, nói với hẳn, “cút - đây là kỳ nghỉ của cả nước cơ mà.” Nhưng tất nhiên là tôi ngoan ngoãn kiểm tra lịch tàu hỏa và xe buýt, quyết định là chiều nay tôi sẽ về để tránh tắc nghẽn giao thông. Từ sâu trong thâm tâm, tôi biết công việc chỉ là cái cớ để tôi đi mà thôi - tôi đã chịu đủ cái kiểu cư xử kỳ quái rồi. Tôi cũng thích Marcus, nhưng thật mệt mỏi khi phải ở bên cạnh một

anh chàng “có nhiều hứa hẹn”, như Hillary nói. Và phải tránh né Dex thì thậm chí còn mệt mỏi hơn. Tôi tránh anh ta khi anh ta ở một mình, tránh anh ta khi anh ta ở bên cạnh Darcy. Tránh nghĩ ngợi nhiều đến anh ta và Sự Cố đó.

“Thực sự mình phải về,” tôi thở dài, cứ như thể đó là điều cuối cùng tôi muốn làm vậy.

“Cậu không thể về được!” Darcy nói.

“Phải thế thôi.”

Trong khi cô ấy xì mặt giận dữ, tôi muốn nói cho cô ấy biết là đến chín mươi phần trăm thời gian nghỉ hè ở Hamptons thì cô ấy hoàn toàn chẳng để ý gì đến bạn bè, đi hết tiệc này đến tiệc nọ, gặp gỡ đủ loại người. Nhưng tôi chỉ nhắc lại là tôi phải về.

“Cậu đúng là kẻ phá hỏng cuộc vui.”

“Cô ấy không thể bỏ công việc được, Darcy ạ,” Dex nói. Có lẽ anh ta nói thế vì cô ấy cũng hay gọi anh ta là kẻ phá hỏng cuộc vui. Nhưng cũng có thể anh ta cũng chỉ muốn tôi về, với cùng một lý do như tôi nghĩ.

Ăn trưa xong, tôi thu xếp đồ đạc, đến phòng chung, nơi mọi người đang ngồi nhàn nhã xem ti vi.

“Có ai lái xe đưa tôi ra bến xe buýt được không?” tôi hỏi, mong rằng Darcy, Hillary hay Marcus sẽ tình nguyện.

Nhưng Dex lên tiếng trước. “Tôi sẽ đưa cô đi,” anh ta nói. “Tôi cũng muốn ra cửa hàng mua đồ.”

Tôi chào tạm biệt mọi người, Marcus siết lấy vai tôi và nói tuần sau sẽ gọi cho tôi.

Sau đó Dex và tôi đi. Đi riêng với nhau suốt quãng đường dài bốn dặm.

“Cuối tuần vừa qua cô thấy vui chứ?” anh ta hỏi trong khi chúng tôi lùi xe ra đường. Bỏ đi, đó cũng là điều xảy ra ngay sau Sự Cố. Và cũng như

Darcy, anh ta không hỏi chuyện về Marcus nữa, có lẽ vì một điều khá rõ ràng là chúng tôi có vẻ đã thành một đôi rồi.

“Vâng, vui lắm,” tôi nói. “Còn anh?”

“Có,” anh ta đáp. “Rất vui.”

Sau một khoảng lặng ngắn, tôi và Dex nói chuyện công việc và những người bạn của cả hai từ hồi ở trường luật, những chuyện chúng tôi đã nói trước khi xảy ra Sự Cố. Mọi chuyện có vẻ trở lại bình thường, hay bình thường hết mức có thể sau khi xảy ra một sai lầm như thế.

Chúng tôi đến điểm đỗ xe buýt sớm. Dex lái xe vào bãi, quay người lại trên ghế và nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt xanh, cái nhìn theo kiểu khiến cho tôi phải quay đi chỗ khác. Anh ta hỏi tối thứ Ba tôi định làm gì.

Tôi nghĩ mình biết anh ta đang hỏi gì rồi, nhưng không dám chắc, thế nên tôi nói linh tinh. “Làm việc. Như mọi khi. Thứ Sáu tôi phải lấy khẩu cung mà còn chưa chuẩn bị gì cả. Điều duy nhất tôi viết ra được là ‘Anh có thể đánh vắn họ của mình cho thư ký tòa được không?’ và câu ‘Anh có đang dùng loại thuốc nào có thể gây hạn chế khả năng trả lời những câu hỏi trong buổi hỏi cung này không?’ ” Tôi cười đầy lo lắng.

Mặt anh ta vẫn nghiêm trang. Rõ ràng anh ta chẳng có hứng thú gì tới buổi hỏi cung của tôi cả. “Nghe này Rachel, tôi muốn gặp cô. Tôi sẽ đến chỗ cô lúc tám giờ. Tối thứ Ba.”

Cái cách anh ta nói ra điều ấy - nó như một lời tuyên bố hơn là một câu hỏi - khiến dạ dày tôi đau nhói. Đó không phải cơn đau tôi vẫn hay bị trước khi hẹn hò với một người không quen. Không phải là cảm giác hồi hộp lo lắng trước kỳ thi cuối kỳ. Không phải linh cảm “Mình sẽ bị bắt quả tang vì làm gì đó.” Không phải cảm giác chóng mặt song hành khi say đắm một anh chàng, khi anh ta nhận ra sự có mặt của bạn bằng một nụ cười hay một câu chào bình thường. Đó là một thứ khác cơ. Một cảm giác đau đớn quen thuộc, nhưng tôi không thực sự rõ cho lắm.

Nụ cười của tôi cứ nhạt dần cho hợp với gương mặt nghiêm túc của anh ta. Tôi cũng muốn nói rằng yêu cầu của anh ta khiến tôi ngạc nhiên, khiến tôi bất ngờ, nhưng tôi nghĩ, phần nào đó trong tôi đã chờ đợi điều này, thậm chí là hy vọng, khi Dex đề nghị lái xe đưa tôi đi. Tôi không hỏi vì sao anh ta muốn gặp tôi, hay anh ta muốn nói về chuyện gì. Tôi không nói mình phải làm việc, hay đó chẳng phải là ý hay đâu. Tôi chỉ gật đầu. “Được thôi.”

Tôi tự nhủ bản thân mình rằng lý do duy nhất khiến tôi đồng ý gặp anh ta là vì chúng tôi phải nói nốt cho rõ chuyện xảy ra giữa hai người. Và vì thế, tôi không làm gì sai trái hơn nữa đối với Darcy; chỉ đơn giản là tôi đang cố gắng sửa chữa lại điều không hay đã xảy ra. Tôi tự nhủ, nếu thực sự tôi có muốn gặp Dex vì những lý do nào khác, thì đó cũng chỉ là vì tôi nhớ người bạn của mình mà thôi. Tôi nhớ lại hôm sinh nhật, lúc chúng tôi ngồi ở quán 7B trước khi lên giường với nhau, nhớ lại tôi đã vui biết bao khi được ở một mình với anh ta, vui biết bao khi Dex bỏ qua những đòi hỏi của Darcy. Tôi thấy nhớ tình bạn của anh ta. Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh ta thôi. Tất cả chỉ có vậy.

Xe buýt đến, mọi người bắt đầu kéo nhau lên. Tôi ra khỏi xe ô tô mà không nói thêm câu nào.

Khi ngồi xuống bên chiếc ghế sát cửa sổ đằng sau một đứa con gái tóc vàng hoe hơn ha hơn hờ nói chuyện điện thoại quá to, đột nhiên tôi biết cái cảm giác ở dạ dày của mình là gì rồi. Đó là cảm giác trong tôi sau khi ân ái với Nate vào những ngày cuối cùng trước khi anh ta đá tôi để đến với cô nàng chơi đàn guitar chẳng mấy danh tiếng. Cảm giác ấy là tình cảm thực sự dành cho một người xen lẫn nỗi sợ hãi. Sợ mất đi một điều gì đó. Lúc này đây, tôi biết khi để cho Dex đến là tôi đã mạo hiểm một thứ. Mạo hiểm với tình bạn. Mạo hiểm với trái tim mình.

Đứa con gái đó vẫn nói tiếp, dùng quá nhiều những từ “không thể tin nổi” và “hết sức ngạc nhiên” để nói về kỳ nghỉ cuối tuần “ngăn ngủi đến phát chán”. Cô ta nói rằng mình bị “cơn đau nửa đầu khủng khiếp” vì đã “chè chén vô độ” ở một “bữa tiệc hoành tráng”. Tôi muốn nói với cô ta rằng

nếu hạ âm lượng xuống một độ thì cơn đau đầu của cô ta có thể sẽ dịu đi đấy. Tôi nhắm mắt lại, hy vọng pin điện thoại của cô ta hết. Nhưng tôi biết, cho dù cô ta có thôi nói the thé đi nữa, tôi cũng chẳng thể nào ngủ được khi cảm giác đó cứ ngày một dâng lên trong mình. Cảm giác ấy vừa tốt mà cũng lại vừa xấu, giống như là uống quá nhiều cà phê Starbucks. Vừa thú vị nhưng cũng thật đáng sợ, giống như chờ đợi một con sóng sắp đánh qua đầu vậy.

Có điều gì đó đang xảy đến, thế mà tôi chẳng làm gì để ngăn nó lại.

Giờ đã là tám giờ kém hai mươi phút tối thứ Ba. Tôi đang ở nhà. Cả ngày không có tin gì của Dex nên tôi đoán là chúng tôi vẫn sẽ gặp nhau. Tôi dùng chỉ nha khoa rồi đánh răng. Tôi thắp một cây nến trong bếp để phòng trường hợp vẫn còn văng vắt mùi đồ ăn Thái tôi đã gọi tối hôm qua, một mình ăn tối trong ngày lễ Tưởng niệm Liệt sĩ. Tôi thay bộ vest ra, mặc chiếc quần lót dây màu đen - cho dù tôi biết, tôi biết, tôi *biết* là sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra hết - rồi quần jean và áo phông. Tôi thoa một lượt má hồng, một chút son bóng. Trông tôi thoải mái và bình thản, trái ngược với những gì tôi đang cảm thấy lúc này.

Đúng tám giờ, Eddie, người thay chân José, bấm còi báo hiệu cho tôi. “Cô có khách,” anh ta gào lên.

“Cảm ơn Eddie. Cậu cho anh ta lên đi.”

Mấy giây sau, Dex xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà tôi trong bộ vest sẫm màu kẻ sọc xám nhạt, áo sơ mi xanh, cà vạt đỏ.

“Người gác cửa nhà cô, anh ta cười đùa tôi,” Dex nói khi bước vào căn hộ của tôi, bẽn lẽn nhìn quanh như thể đây là lần đầu tiên anh ta đến chơi.

“Không thể nào,” tôi nói. “Anh tưởng tượng ra thế thôi.”

“Tôi không tưởng tượng. Tôi biết vì tôi trông thấy điệu cười đó.”

“Đó không phải José. Anh nhầm người gác cửa rồi. Tối nay là ca của Eddie. Anh cần rút lương tâm nên thế.”

“Tôi đã bảo cô rồi. Tôi chẳng cảm thấy tội lỗi vì những gì chúng ta đã làm.” Anh ta nhìn chăm chăm vào mắt tôi.

Tôi cảm thấy mình bị hút vào cái nhìn đó, đánh mất hết cả quyết tâm làm một người tốt, một cô bạn tốt. Tôi lo lắng nhìn đi chỗ khác, hỏi anh ta muốn uống gì không. Anh ta nói uống nước lọc cũng được. Không cho đá. Tôi hết nước đóng chai mất rồi, thế nên tôi vịn vôi cho đến khi nước mát chảy ra. Tôi rót vào hai cốc cho mỗi người một cốc, rồi ra sofa với anh ta.

Anh ta uống vài ngụm thật lớn, sau đó đặt cốc xuống tấm lót ly trên bàn uống cà phê của tôi. Tôi uống cốc của mình. Cảm thấy anh ta đang nhìn mình chăm chăm, nhưng tôi không đáp lại. Tôi cứ nhìn thẳng về phía trước, nơi đặt chiếc giường - hiện trường của Sự Cố đó. Tôi cần có phòng ngủ riêng hay ít nhất là một tấm bình phong để ngăn cách cái góc đặt giường với phần còn lại của căn hộ.

“Rachel,” anh ta nói. “Nhìn tôi đây.”

Tôi liếc anh ta rồi nhìn xuống cái bàn uống cà phê.

Anh ta đặt tay lên cằm tôi, xoay mặt tôi về phía anh ta.

Tôi cảm thấy mặt mình đỏ lên nhưng không quay đi chỗ khác. “Gì vậy?” tôi bật ra tiếng cười đầy lo lắng. Nét mặt anh ta không hề thay đổi.

“Rachel.”

“Gì vậy?”

“Chúng ta có rắc rối rồi.”

“Thế ư?”

“Rắc rối to.”

Anh ta ngả người về phía trước, cánh tay trái đặt lên lưng ghế sofa. Anh ta hôn tôi dịu dàng, rồi mạnh mẽ hơn. Tôi cảm thấy mùi quế. Tôi nhớ đến hộp bánh quế Altoid mà suốt cuối tuần qua anh ta đã ăn. Tôi hôn đáp lại.

Và nếu tôi từng nghĩ Marcus hôn giỏi, hay trước đó là Nate, hay bất kỳ ai khác đi nữa, thì tôi đã lầm. Nếu so sánh thì không ai ngang hàng hết. Nụ

hôn của Dex khiến cho cả căn phòng quay cuồng. Và lần này thì không phải vì say. Đây là nụ hôn tôi đã từng đọc hàng triệu lần trong sách, đã từng xem trên phim. Nụ hôn tôi không dám chắc liệu có tồn tại trên đời. Trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế này. Tất cả như pháo hoa bùng nổ. Giống như Bobby Brady và Millicent vậy.

Chúng tôi hôn lâu, thật lâu. Không rời ra lấy một lần. Thậm chí không xô dịch trên chiếc sofa, cho dù cả hai đang ngồi cách nhau một khoảng không thoải mái đối với nụ hôn sâu đậm đến như thế. Anh ta thế nào thì tôi không chắc, nhưng tôi biết tại sao mình không xô dịch. Tôi không muốn nó kết thúc, không muốn cảm giác ngượng ngùng sau đó kéo đến, khi ấy chúng tôi có thể sẽ hỏi cả hai đang làm gì thế này. Tôi không muốn nói đến Darcy, thậm chí không muốn nghe đến tên cô ấy. Cô ấy không có liên quan gì đến phút giây này hết. Không gì cả. Nụ hôn chỉ là nụ hôn, thế thôi. Nó không bị ảnh hưởng bởi thời gian, bởi hoàn cảnh, hay bởi đám cưới của họ vào tháng Chín. Tôi đang cố tự nhủ với chính mình như thế. Dex cuối cùng cũng dừng lại, nhưng cũng chỉ để xích lại gần bên tôi, vòng tay ôm lấy tôi và thì thầm, “Tôi không thể ngừng nghĩ đến em.”

Em cũng vậy.

Nhưng tôi *có thể* kiềm chế được hành vi của mình. Cảm xúc đến, rồi bạn sẽ phải làm gì tiếp theo. Tôi lùi ra, nhưng không quá xa, và lắc đầu.

“Sao thế?” anh ấy khẽ hỏi, vòng tay vẫn còn chưa rời tôi.

“Chúng ta không nên làm thế này,” tôi nói. Lời phản đối yếu ớt, nhưng ít ra cũng là một điều gì đó đấy chứ.

Darcy có thể tính tình khó chịu, thích điều khiển người khác, hay cáu gắt, nhưng cô ấy là bạn của tôi. Tôi là một người bạn tốt. Một người tốt. Đây đâu phải con người thật của tôi. Tôi phải dừng lại thôi. Nếu không dừng lại thì tôi không còn là mình nữa rồi.

Thế nhưng, tôi lại không lùi ra chỗ khác. Thay vào đó, tôi chờ đợi để tin vào điều ngược lại, hy vọng anh ấy thuyết phục tôi hãy cứ làm đi. Và đúng như vậy: “Có. Chúng ta nên chứ,” anh ấy nói. Những lời của Dex thật

cương quyết. Không bán khoản hối hận, không nghi ngờ, không lo sợ. Anh ấy áp hai tay ôm lấy mặt tôi, nhìn sâu vào mắt tôi. “Ta phải làm.”

Những câu nói của anh ấy không có chút gì giả dối, chỉ có sự chân thành. Anh ấy là bạn tôi, người bạn tôi biết và quan tâm từ trước khi Darcy gặp anh ấy. Tại sao tôi lại không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn? Tại sao tôi lại đặt lợi ích của Darcy lên trên chính mình? Dex ngả người và hôn tôi lần nữa, nhẹ nhàng nhưng cảm giác hoàn toàn chắc chắn.

Nhưng như thế này là sai, tôi âm thầm chống cự, biết rằng đã quá muộn rồi, tôi đã đầu hàng từ bao giờ. Cả hai chúng tôi đã vượt qua một ranh giới mới. Bởi lẽ cho dù chúng tôi đã ân ái với nhau một lần, nhưng lần đó không thực sự tính. Chúng tôi đã say, đã làm liều. Không có chuyện gì thực sự xảy ra, cho đến khi có nụ hôn ngày hôm nay. Một chuyện lúc trước lẽ ra không thể bị giấu kín trong tủ, bị lầm lẫn với một giấc mơ hay thậm chí bị quên lãng hoàn toàn, thì thực sự lại chẳng có gì.

Giờ đây tất cả đã thay đổi rồi. Dù sau này có tốt xấu thế nào đi chăng nữa.

Tám

Tôi luôn luôn suy nghĩ sáng suốt nhất khi đứng dưới vòi sen. Đêm qua là để dành cho những lo lắng, dằn vặt, phân tích đúng sai. Nhưng đến sáng, dưới làn nước nóng, tôi mới hiểu thấu đáo mọi chuyện. Vậy là trong lúc xoa đám bọt lên mái tóc, ngửi hương thơm của dầu gội đầu hương bưởi, tôi dần dần bỏ đi từng chi tiết cho đến lúc tất cả chỉ còn lại một sự thật căn bản: Dex và tôi đang làm một việc sai trái.

Tối qua, chúng tôi đã hôn rất lâu, và sau đó anh ấy ôm tôi thậm chí còn lâu hơn nữa, chúng tôi chỉ nói với nhau rất ít. Tim tôi đập thành thịch áp vào tim anh ấy trong khi tôi tự nhủ với chính mình rằng, hai đứa không đi xa đến mức làm chuyện đó, thế cũng đã là một thành công rồi. Nhưng đến sáng nay, tôi biết như vậy vẫn sai. Chỉ đơn giản là sai. Tôi phải dừng lại. Sẽ dừng lại. Bắt đầu từ lúc này.

Khi còn nhỏ, tôi thường nhắm trong đầu, đếm đến ba khi muốn bắt đầu lại. Phát hiện ra mình đang cắn móng tay, tôi bèn giật phắt mấy ngón tay ra khỏi miệng, và đếm. *Một. Hai. Ba. Bắt đầu.* Thế là tôi hết phạm lỗi. Từ đấy về sau tôi không còn cắn móng tay nữa. Tôi cũng dùng cách này để bỏ đi nhiều thói xấu. Vậy là đếm đến ba, tôi sẽ quên đi thói quen có tên Dex. Tôi sẽ lại làm một người bạn tốt. Sẽ xóa bỏ mọi chuyện, sửa chữa tất cả những sai lầm.

Tôi chậm rãi đếm đến ba, rồi sử dụng phương pháp ‘hình dung’ mà Brandon nói với tôi cậu ấy đã dùng trong suốt mùa bóng chày. Brandon kể cậu ấy hình dung ra chiếc chày đánh trúng vào quả bóng, nghe tiếng nứt, thấy bụi bay mù mịt khi cậu ấy chạy nhanh về chốt của đội mình. Cậu ấy chỉ tập trung vào những lần chơi tốt chứ không phải những lần chơi dở.

Vậy là tôi làm theo. Tôi tập trung vào tình bạn của mình và Darcy chứ không phải tình cảm dành cho Dex. Tôi quay một cuốn băng video trong tâm tưởng, thu vào đó những cảnh có Darcy và mình. Tôi thấy hai đứa ngồi trên giường của cô ấy trong một đêm ngủ lại nhà nhau hồi tiểu học. Chúng tôi đang nói với nhau những kế hoạch trong tương lai, hai đứa sẽ có bao nhiêu đứa con, sẽ đặt tên chúng là gì. Tôi thấy Darcy, cô nhóc mười tuổi, chống khuỷu tay, miệng ngậm ngón út, giải thích rằng nếu có ba con thì đứa thứ hai không nên cùng giới tính với hai đứa kia, để cho mỗi đứa có một điểm gì đó đặc biệt. Cứ như là người ta có thể kiểm soát được điều đó không bằng.

Tôi hình dung ra hai đứa ở hành lang trường trung học Naperville, chuyền giấy cho nhau giữa các giờ học. Những tờ giấy của Darcy được gấp lại thành những hình thù phức tạp giống như trò gấp giấy origami, hay ho thú vị hơn của Annalise nhiều, Annalise chỉ toàn viết chuyện ngồi trong lớp buồn chán ra sao. Giấy của Darcy thì đầy nhóc những câu miêu tả khi quan sát bạn cùng lớp, những lời nhận xét ác ý về thầy cô giáo. Và cả những trò chơi nho nhỏ cho tôi. Phía bên trái tờ giấy cô ấy viết ra những lời trích dẫn, bên phải là tên người nói để cho tôi ghép lại. Tôi cười đau bụng khi nổi câu nói “Đèn pha đẹp đấy, anh bạn” với bố của Annalise, ông ấy toàn nói câu đó mỗi khi những người lái xe quên không tắt đèn pha. Darcy tức cười thật. Thịnh thoảng chua cay, thậm chí xấu tính thậm tệ. Nhưng điều đó chỉ làm cho cô ấy càng trở nên buồn cười hơn.

Tôi xả sạch tóc và nhớ lại một chuyện khác, một kỷ niệm trước kia tôi chưa từng nghĩ đến. Nó giống như khi bạn tìm thấy một bức ảnh của chính mình, bức ảnh mà bạn cũng chẳng hề biết có người đã chụp. Darcy và tôi lúc đó là học sinh năm thứ nhất trung học, đang đứng bên cạnh tủ để đồ của học sinh sau khi tan học. Becky Zurich, một trong những đứa con gái nổi tiếng nhất khối mười hai (nhưng không phải nổi tiếng vì tốt nết mà vì xấu tính, khiến người ta phát sợ thì đúng hơn) cùng với anh chàng bạn trai Paul Kinser đi qua chỗ bọn tôi. Với cái cảm có-cũng-như-không và đôi môi mông quẹt, trông cô ta thực sự chẳng xinh tẹo nào, cho dù hồi đó không

hiểu sao cô ta khiến nhiều người, trong đó có tôi, tin rằng cô ta thực sự xinh đẹp. Vậy nên lúc Paul và Becky đi qua chỗ chúng tôi, tôi nhìn bọn họ vì đó là những học sinh năm cuối nổi tiếng, và tôi bị họ làm cho ấn tượng, hay ít nhất là tò mò. Tôi tin rằng lúc đó mình muốn nghe xem họ nói gì để có thể hiểu được chút ít cái chuyện được ở tuổi mười tám (già dặn ghê!) và được nổi tiếng thì thế nào. Tôi nghĩ đó chỉ là cái liếc bình thường về phía họ, nhưng cũng có thể là kiểu nhìn chòng chọc.

Dù thế nào đi nữa, Becky nhìn chòng chọc đáp lại tôi hết mức, khiến cho hai mắt cô ta lồi cả ra trông như nhân vật hoạt hình. Rồi cô ta nở nụ cười cong môi khinh bỉ như loài linh cẩu và nói, “Nhìn cái gì?”

Sau đó Paul chen vào bằng câu “Nhìn khóa quần người ta à?” (Tôi tin rằng hẹn hò với Becky khiến Paul trở nên xấu tính hơn, hay có thể anh ta mới phát hiện ra là làm một kẻ xấu tính sẽ mang lại cho anh ta nhiều điều thú vị sau này).

Y như rằng, miệng tôi há hốc cả ra. Tôi ngậm ngay vào, xấu hổ vô cùng. Becky cười, lấy làm tự hào vì đã khiến cho một đứa năm đầu bị mất mặt. Sau đó cô ta lại bôi thêm thỏi son màu hồng nhạt, nhét một miếng bánh Big Red mới vào cái miệng xấu xa, rồi nhăn mặt nhìn tôi lần cuối.

Darcy đang bới chỗ sách vở trong tủ đồ nhưng rõ ràng nghe thấy hết cuộc nói chuyện đó. Cô ấy quay ngoắt lại, nhìn hai đứa kia đầy ác cảm, cái nhìn cô ấy đã tập luyện và thành thạo lắm rồi. Sau đó Darcy nhại lại kiểu cười the thé chói tai của Becky, ngoái cổ ra phía sau một cách thiếu tự nhiên, hai môi co lại phía trong, chẳng thấy đâu nữa. Cô ấy xấu khủng khiếp - trông y hệt Becky lúc đang cười âm ỹ.

Tôi cố nén cười trong khi Becky trông sững sốt trong giây lát. Sau đó cô ta bình tĩnh lại, tiến một bước về phía Darcy, phun ra hai từ “con khốn”.

Darcy không hề nao núng, ngay lập tức nhìn chòng chọc đáp lại hai đứa lớp mười hai và nói, “Vẫn còn hơn một con khốn *xấu điên*. Đồng ý không, Paul?”

Đến lượt Becky nhìn chòng chọc vào kẻ thù mới phát hiện, miệng há hốc. Trước khi cô ta kịp nghĩ ra câu đố lại, Darcy tung thêm một lời sỉ nhục nữa, “Nhân tiện, Becky này, thời son chị đang dùng ấy à? Một *cũ rích* từ năm ngoái rồi.”

Tất cả những gì diễn ra trong khoảnh khắc ấy đột nhiên trở nên rõ mồn mồn. Tôi thấy ngấn tú đờ của hai đứa bọn tôi dán ảnh trang trí của Patrick Swayze trong phim *Dirty Dancing*. Tôi ngửi thấy cả mùi bột với mùi thịt rõ ràng rành rành của quán ăn tự phục vụ ở gần đó. Tôi nghe thấy cả giọng nói của Darcy, uy quyền và tự tin. Tất nhiên, Paul không đáp lại câu hỏi của Darcy, vì tất cả bốn đứa đều thấy rõ ràng Darcy nói đúng - trong hai đứa, cô ấy xinh hơn. Và ở trường trung học thì điều đó đôi khi cũng khiến cho bạn hơn hẳn kẻ khác đấy, dù bạn có là học sinh năm đầu đi nữa. Becky và Paul vội vã chuẩn thẳng, còn Darcy chỉ tiếp tục kể với tôi câu chuyện hai đứa đang nói dở, không biết là chuyện gì, cứ như thể Becky và Paul hoàn toàn chẳng đáng để ý đến. Hai đứa đó đúng là như thế thật. Phải mất rất lâu tôi mới nhận ra điều đó vào năm mười bốn tuổi.

Tôi tắt vòi nước, quấn cái khăn tắm quanh người và một cái khác trên đầu. Đến chỗ làm tôi sẽ gọi ngay cho Dexter. Tôi sẽ nói với anh ấy là phải dừng chuyện này lại thôi. Lần này tôi nói thực sự nghiêm chỉnh. Anh ấy sẽ cưới Darcy, còn tôi là phù dâu chính. Cả hai chúng tôi đều yêu quý cô ấy. Đúng, cô ấy còn có những khuyết điểm. Có thể cô ấy hư, chỉ biết mình, hách dịch, nhưng cũng trung thành, tốt bụng và vô cùng vui tính nữa. Cô ấy là người gần giống nhất với một cô em gái tôi từng có.

Trong suốt quãng đường đi đến chỗ làm, tôi tập dượt những điều mình sẽ nói với Dex, thậm chí có lúc ở trên tàu điện ngầm tôi còn nói to. Cuối cùng khi đã đến công ty thì tôi nhớ hết bài trình bày của mình đến mức nói ra không còn nghe như học thuộc lòng nữa. Trong Bản Tuyên ngôn của lòng kiên định và dự tính cho tương lai, tôi cũng thêm vào những đoạn ngừng đúng chỗ rồi. Tôi đã sẵn sàng.

Đúng lúc sắp gọi điện thì tôi để ý thấy mình nhận được một e-mail Dex gửi. Tôi mở ra, chờ đợi sẽ được thấy anh ấy cũng đi đến một quyết định như mình. Trên tiêu đề bức thư viết “Em”.

Em là một người thật tuyệt vời, tôi không biết những cảm xúc em mang đến cho tôi xuất phát từ đâu. Nhưng có một điều tôi biết rõ đó là tôi thích em vô cùng với tất cả tình cảm của mình, tôi muốn thời gian ngừng trôi để được ở bên em mãi mãi và không phải nghĩ đến bất kỳ điều gì khác nữa. Thực sự tôi thích tất cả những gì thuộc về em, cái cách gương mặt em để lộ mọi điều em đang nghĩ, và nhất là gương mặt em khi chúng ta ở bên nhau, mái tóc em buộc lại phía sau, mắt em nhắm nghiền và đôi môi hé mở. Vậy thôi. Đó là những gì tôi muốn nói. Em hãy xóa bức thư này đi.

Tôi ghen thờ, cảm thấy quay cuồng chóng mặt. Chưa có ai viết cho tôi những lời như vậy. Tôi đọc lại, nuốt lấy từng từ. *Thực sự em cũng thích tất cả những gì thuộc về anh, tôi thầm nghĩ.*

Và chỉ có vậy, lòng quyết tâm của tôi lại một lần nữa tan biến. Làm sao tôi có thể kết thúc một thứ mình chưa từng được nếm trải bao giờ? Một thứ tôi đã chờ đợi trong suốt cuộc đời? Trước Dex, chưa từng có ai khiến cho tôi cảm thấy như thế, và nhờ tôi không bao giờ còn có thể tìm lại cảm xúc này nữa? Nếu như đây chính là *tình cảm* đó thì sao?

Điện thoại reo vang. Tôi nhắc máy, thầm nghĩ có thể đó là Dex, cầu mong không phải Darcy. Ngay lúc này đây tôi không thể nói chuyện với cô ấy được. Bây giờ tôi không thể nghĩ đến cô ấy. Tôi còn đang xốn xang vì bức thư tình điện tử.

“Chúc mừng nhé, bé yêu.”

Đó là Ethan gọi điện từ bên Anh sang, cậu ấy đã sống ở đó hai năm nay. Nghe thấy tiếng nói của cậu ấy tôi vui biết bao. Ethan có một giọng nói biết cười, lúc nào nghe cũng như thể cậu ấy sắp phá lên cười đến nơi. Với Ethan đa phần mọi thứ vẫn vẹn nguyên như hồi lớp năm. Cậu ấy vẫn biết cảm thông với người khác, vẫn có đôi má trông như thiên thần, cứ trời lạnh là lại ửng hồng. Nhưng giọng nói thì mới mẻ hơn. Giọng nói ấy thay đổi từ hồi

học trung học - do tuổi dậy thì - rất lâu sau khi mối tình con nít của một cô nhóc đã được thay thế bằng tình bạn.

“Chào Ethan!”

“Đạo luật nào quy định giới hạn về việc chúc ai đó một sinh nhật hạnh phúc ấy nhỉ?” cậu ấy hỏi. Kể từ hồi tôi học ở trường luật, cậu ấy rất khoái trò sử dụng những thuật ngữ của ngành luật, thường là nói bất ngờ. “Luật dân tây” là thứ cậu ấy thích nói.

Tôi cười. “Đừng lo chuyện đó. Chỉ là sinh nhật lần thứ ba mươi của mình thôi mà.”

“Cậu có ghét mình không? Lẽ ra cậu phải gọi điện nhắc mình chứ. Mình thật đúng là một thằng tồi, sau mười tám năm không hề quên thì bây giờ lại thế. Chết tiệt thật. Đầu óc mình đang già đi, mà mình thì vẫn còn đang độ tuổi đôi mươi - thôi cậu đừng nhắc đến nữa nhé.”

“Cậu cũng quên cả lần sinh nhật thứ hai bảy của mình đấy,” tôi ngắt lời.

“Thế à?”

“Ừ.”

“Mình không nghĩ thế đâu.”

“Có đấy - cậu đã ở với Bran...”

“Thôi. Đừng nhắc đến cái tên đó. Cậu đúng. Mình quên sinh nhật lần thứ hai bảy của cậu. Điều đó khiến cho vụ phạm luật này bớt nghiêm trọng đi, đúng không? Mình không phá vỡ một chuỗi những năm không quên ngày sinh nhật cậu mà... Thấy thế nào?” Cậu ấy huýt sáo. “Không thể tin nổi cậu ba mươi rồi. Cậu vẫn còn mười bốn thì đúng hơn. Cậu có cảm thấy già hơn không? Khôn ngoan hơn? Từng trải hơn? Buổi tối trọng đại đó cậu đã làm gì?” Cậu ấy tuôn ra những câu hỏi theo kiểu nói ào ào cuống cả lên, không kiềm chế được.

“Chuyện đó vẫn thế. Mình cũng vẫn thế,” tôi nói dối. “Chẳng có gì thay đổi cả.”

“Thật không?” cậu ấy nói. Cứ như là cậu ấy sắp hỏi sau đó thế nào. Cứ như là cậu ấy biết tôi còn đang giấu giếm điều gì vậy.

Tôi ngừng lại, đầu óc suy nghĩ lung lăm. *Mình có kể không? Hay là thôi? Cậu ấy sẽ nghĩ gì về mình? Cậu ấy sẽ nói gì?* Ethan và tôi vẫn thân thiết kể từ hồi học trung học dù chúng tôi ít khi liên lạc với nhau. Nhưng cứ khi nào chuyện trò là chúng tôi lại nói tiếp câu chuyện còn đang dang dở. Cậu ấy sẽ là một người bạn tâm tình rất tốt trong thiên truyện dài hơi đặc biệt này. Ethan biết tất cả những nhân vật chính. Quan trọng hơn, cậu ấy biết mọi chuyện rồi tung lên là như thế nào.

Với Ethan, mọi chuyện khởi đầu đều tốt đẹp. Cậu ấy thi SAT được điểm tốt, ra trường đạt á khoa, được bầu là người có nhiều khả năng thành đạt nhất, qua mặt cả Amy Choi, đứa là thủ khoa tốt nghiệp, một người quá trầm lặng, quá nhút nhát, chẳng bao giờ thắng trong cuộc bầu bất cứ thứ gì. Cậu ấy đến học ở trường Stanford, sau khi ra trường thì kiếm được công việc ở một ngân hàng đầu tư, cho dù chuyên ngành học lại là lịch sử nghệ thuật và chẳng thích thú gì lĩnh vực tài chính. Ngay lập tức cậu ấy ghét cay ghét đắng tất cả những gì liên quan đến ngân hàng. Cậu ấy bảo cứ thức đêm thức hôm suốt là đi ngược lại với tự nhiên, và nhận ra rằng mình thích ngủ hơn thích tiền. Vậy là cậu ấy đem mấy bộ vest đổi lấy áo lông cừu, dành vài năm sau đó để đi dọc theo vùng West Coast, chụp ảnh hồ nước và cây cối, rủ rê bạn bè đi cùng. Cậu ấy đi học lớp viết văn, hội họa, nhiếp ảnh, tiền học kiếm được nhờ làm một chân bartender ở quầy bar và những mùa hè đi đánh cá ở Alaska.

Lúc đó, Ethan gặp Brandi - “Brandi có đuôi i” như tôi vẫn gọi trước khi nhận ra rằng cậu ấy thực sự thích cô ta, và rằng cô ta không phải chỉ là chuyện yêu đương nhăng nhít rồi thôi. Yêu nhau được vài tháng thì Brandi có thai (cô ta cứ nhất định nói rằng mình là một trong số 0,05 phần trăm những người đen đui khi dùng thuốc tránh thai, dù tôi thì nghi ngờ điều đó lắm). Cô ta nói phá thai là chuyện không thể, vậy là Ethan làm cái điều cậu ấy cho là đúng, cưới cô ta ở Tòa thị chính trong thành phố ở Seattle. Bọn họ gửi cho chúng tôi thiệp cưới tự làm, trên đó có một bức ảnh đen trắng của

hai người chụp hồi đi bộ du lịch đường dài. Darcy cứ chế giễu cái quần jean quá-ngắn-quá-chật của Brandi. “Có ai dở hơi lại đi bộ du lịch đường dài ở Daisy Duke không cơ chứ?” cô ấy nói. Nhưng Ethan có vẻ cũng hạnh phúc.

Vào mùa hè năm đó, Brandi sinh một bé trai... một cậu nhóc khỏe mạnh người Eskimo, đôi mắt gần như thấy ngay là màu đen láy. Brandi, có đôi mắt xanh giống như Ethan, cầu xin sự tha thứ. Ethan nhanh chóng hủy bỏ cuộc hôn nhân, và Brandi lại quay về Alaska sống, có lẽ đi tìm lại người tình bản xứ của mình ở đó.

Tôi nghĩ Brandi đã khiến cho Ethan thay đổi, không còn thích cuộc sống trong lành, có gì hưởng nấy nữa. Hoặc cũng có thể chỉ là cậu ấy muốn một thứ gì đó mới mẻ. Bởi lẽ cậu ấy chuyển đến sống ở London, ở đó Ethan viết bài cho một tạp chí và vẫn đang viết một cuốn sách về kiến trúc của thành phố London, một sở thích mà trước khi đặt chân lên đất Anh cậu ấy chẳng hề có. Nhưng đó mới là con người Ethan. Trên bước đường đi, cậu ấy dần hiểu ra mọi thứ, lúc nào cũng sẵn sàng lùi xuống và bắt đầu lại từ đầu, không bao giờ chịu thua trước áp lực hay những kỳ vọng. Tôi ước gì mình được giống cậu ấy nhiều hơn.

“Hôm sinh nhật cậu tổ chức thế nào?” Ethan hỏi.

Tôi đóng cánh cửa phòng làm việc lại và buột miệng kể. “Darcy chuẩn bị cho mình một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ, mình say khướt, và đến với Dex.”

Tôi nghĩ điều này xảy ra khi bạn không quen có những bí mật của mình. Bạn không học được cách giữ kín chuyện. Thực ra, tôi còn lấy làm ngạc nhiên là mình lại giấu lâu như thế. Tôi nghe thấy những tiếng lạo xạo trong điện thoại khi tin này truyền qua Đại Tây Dương. Tôi hết hoảng, thậm chí ước giá như mình có thể nuốt lại lời thú nhận ấy.

“Chuyện quái quỷ gì thế này. Cậu đang đùa mình, đúng không?”

Sự im lặng của tôi cho cậu ấy biết rằng tôi nói thật.

“Ôiii, *khiii* thật.” Cậu ấy vẫn còn đang cười.

“Sao? Cậu đang nghĩ gì thế?” Tôi cần phải biết cậu ấy có phán xét gì mình không. Tôi cần phải biết cậu ấy nghĩ thế nào về tôi, liệu cậu ấy có về phe với bà mặc vest Chanel không.

“Khoan đã. Cậu bảo ‘đến với’ là thế nào? Cậu không ngủ với anh ta đấy chứ hả?”

“Ừm. Có. Thực sự là có.”

Tôi nhẹ cả người khi nghe thấy cậu ấy bật cười, cho dù tôi bảo chẳng có gì đáng cười hết, rằng đây là chuyện nghiêm chỉnh.

“Ôi, *tin* mình đi. Chuyện này đáng cười đấy.”

Tôi hình dung ra lúm đồng tiền bên má trái của Ethan. “Mà chính xác thì buồn cười ở chỗ nào mới được?”

“Cô nàng Ngoan Hiền lẳng nhăng với chồng chưa cưới của bạn. Đây đúng là chuyện hài hạng nhất.”

“Ethan!”

Cậu ấy ngừng cười một quãng đủ để hỏi tôi có bị lộ tẩy không.

“Không. Bọn mình lo êm xuôi kín đáo hết rồi.”

“Thật thế à?”

“Ừ,” tôi nói. Câu chơi chữ⁽¹⁾ tôi nói ra chỉ là tình cờ thôi.

“Vậy thì cũng có gì tai hại đâu, đúng không? Đó là một sai lầm. Chuyện bậy bạ cũng hay xảy ra lắm. Mọi người đều mắc sai lầm, nhất là khi người ta say. Cứ xem mình với Brandi có đuôi *i* thì biết.”

“Chắc thế. Nhưng mà...”

Ethan huýt sáo và nói ra cái điều hiển nhiên - đó là Darcy sẽ nổi đóa lên nếu biết chuyện.

Điện thoại ở đường dây khác reo vang. “Cậu có cần nghe không?” Ethan hỏi.

“Không. Cứ để dẫn vào hộp thư thoại cũng được.”

“Cậu chắc chứ? Có thể đó là anh bạn trai mới của cậu đấy.”

“Tự xét bản thân xem cậu có giúp gì được mình không đi,” tôi nói, cho dù nhẹ cả người vì cậu ấy không nói nghiêm chỉnh và dạy đời. Đó không phải kiểu của Ethan, nhưng biết thế nào được, có ai đó phê phán mình thì sao. Và trong chuyện này thì chắc chắn là có rồi, nhất là Darcy cũng là bạn của cậu ấy nữa. Không thân thiết như cậu ấy với tôi nhưng thỉnh thoảng họ cũng có nói chuyện.

“Xin lỗi. Xin lỗi.” Cậu ấy cười hình hích. “Thôi được rồi. Chỉ một câu hỏi quan trọng nữa thôi.”

“Gì vậy?”

“Chuyện đó thích chứ?”

“Ethan! Mình không biết. Bọn mình đều say mà!”

“Vậy là câu trả lời à?”

“Thôi mà, Ethan!” tôi nói như thể mình chẳng nghĩ đến chi tiết làm gì. Lúc đó, một hình ảnh thoáng qua của Sự Cố xuất hiện trong tâm trí tôi - những ngón tay tôi ấn vào lưng Dexter. Một hình ảnh tuyệt vời được vẽ bằng bình phun sơn. Chuyện đó chẳng có gì là câu trả lời hết.

“Vậy từ đó đến nay cậu đã nói chuyện với anh ta chưa?”

Tôi kể với cậu ấy về kỳ nghỉ cuối tuần ở Hamptons và buổi hẹn với Marcus.

“Hay đấy. Đến với bạn của anh ta. Bằng cách đó, nếu cậu cưới Marcus thì các cậu có thể đổi vợ chồng cho nhau được đấy.”

Tôi lờ cậu ấy đi, tiếp tục kể nốt - chuyện lúc đi ra bến xe buýt, chuyện tối qua, và tóm tắt lại bức e-mail.

“Ôi chà. Khi thật. Vậy... cậu có tình cảm với anh ta không?”

“Mình chẳng biết nữa,” tôi nói, dù tôi biết câu trả lời là “có”.

“Nhưng đám cưới vẫn được tổ chức chứ?”

“Ừ,” tôi nói. “Theo như mình biết.”

“Theo như cậu biết?”

“Ừ.”

Im lặng. Cậu ấy không còn cười nữa, thế nên cảm giác tội lỗi trong tôi trở lại nguyên vẹn như cũ.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Mình chỉ thắc mắc là cậu muốn chuyện này đi đến đâu,” cậu ấy nói. “Cậu muốn gì từ chuyện này? Đó là chuyện lãng nhăng ngăn ngủi thôi, hay là cậu muốn anh ta hủy bỏ đám cưới?”

Tôi cứng người lại khi nghe từ “lãng nhăng”. Chuyện không hề là như thế, nhưng đồng thời tôi cũng không nghĩ là mình lại muốn Dex hủy đám cưới. Tôi không thể tưởng tượng nổi mình lại làm vậy với Darcy. Tôi nói với Ethan là tôi không biết, tôi không chắc chắn điều gì cả.

“Hừmmm... Anh ta có nhắc đến chuyện đính hôn không?”

“Không. Cũng không hẳn vậy.”

“Hừmmm.”

“Gì thế? ‘Hừmmm’ nghĩa là sao?”

“Nghĩa là mình nghĩ anh ta nên hủy.”

“Vì mình ư?” Lòng tôi chùng xuống trước ý nghĩ mình gây ra chuyện đám cưới của Darcy bị hủy. “Có thể chỉ là do anh ấy sợ?”

Tôi thấy giọng nói của mình cất cao lên đầy hy vọng trước câu nói anh ấy đang sợ. Tại sao một phần trong tôi lại muốn mọi chuyện đơn giản như vậy? Sao tôi có thể vui sướng đến thế khi được gần Dex, xúc động đến thế khi đọc e-mail của anh ấy, vậy mà ở một mức độ nào đó tôi vẫn muốn anh ấy cưới Darcy?

“Rach...”

“Ethan, mình biết cậu định nói gì rồi.”

Tôi *không* biết chính xác cậu ấy định nói gì, nhưng nghe giọng thì tôi đoán nó có liên quan đến việc mọi thứ sẽ có kết cục ra sao nếu như tôi không chịu chấm dứt, không chịu từ bỏ. Bằng cách nào đó rồi chuyện cũng sẽ vỡ lở. Rồi sẽ có người - rất có thể người đó là tôi - sẽ bị tổn thương. Nhưng tôi không muốn nghe cậu ấy nói bất kỳ điều gì trong số đó hết.

“Thôi được. Cậu phải cẩn thận đấy. Đừng để bị lộ tẩy. Khi thật.”

Tôi lại nghe tiếng cậu ấy cười.

“Gì thế?”

“Chỉ là mình đang nghĩ đến Darcy... Cũng hơi mãi nguyện đấy.”

“Mãi nguyện gì chứ?”

“Ôi, thôi đi mà. Đừng có bảo mình là một phần nào đó trong cậu không thích nói xấu cậu ta một tẹo nào đấy nhé. Chuyện này là luật nhân quả đây. Từ bao nhiêu năm nay Darcy đối xử với cậu có ra gì đâu.”

“Cậu đang nói gì vậy?” Tôi hỏi, thực sự ngạc nhiên khi nghe cậu ấy nói về tình bạn của chúng tôi như thế. Tôi biết thời gian gần đây tôi cảm thấy khó chịu hơn với cô ấy, tôi biết cô ấy chẳng phải là người biết vì người khác nhất trong số bạn bè, nhưng tôi chưa từng nghĩ cô ấy đối xử với mình không ra gì. “Không đúng.”

“Có, có đấy.”

“Không. Cậu ấy *không* như thế,” tôi nói một cách chắc chắn hơn. Tôi không biết mình đang bênh vực ai - tôi hay là Darcy. *Đúng, đúng là có chuyện liên quan đến cậu, Ethan ạ. Nhưng cậu không biết chuyện đó.*

“Ôi, thôi xin cậu. Còn nhớ trường Notre Dame không? Nhớ kỳ thi SAT không?”

Tôi nghĩ lại cái ngày chúng tôi nhận kết quả thi SAT từ Phòng hỗ trợ học sinh, được dán kín trong những chiếc phong bì màu trắng. Ai cũng kín miệng như bưng, nhưng lại muốn biết điểm của những đứa khác đến chết đi

được. Cuối cùng, lúc ăn trưa, Darcy nói, “Thôi, ai mà thèm quan tâm chứ. Cứ nói hết điểm của bọn mình ra đi. Rachel?”

“Sao mình lại phải nói đầu tiên?” tôi hỏi. Tôi hài lòng với điểm số của mình nhưng vẫn không muốn nói đầu tiên.

“Đừng có trẻ con thế,” Darcy đáp. “Hãy nói cho chúng tớ biết đi.”

“Được thôi. 1300,” tôi nói.

“Phần thi ngôn ngữ của cậu được bao nhiêu?” cô ấy hỏi.

Tôi nói là 680.

“Được đấy,” cô ấy nói. “Chúc mừng cậu.”

Tiếp theo là Ethan. 1410. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Tôi quên mất Annalise được bao nhiêu rồi - đâu đó hình như dưới 1100 thì phải.

“Thế nào?” tôi nhìn Darcy.

“Ôi. Thì đây. Mình được 1305.”

Tôi biết ngay là cô ấy chẳng được 1305 đâu mà. Bài thi SAT đâu có thang điểm lẻ năm. Ethan cũng biết điều đó, vì cậu ấy đá vào chân tôi dưới gầm bàn và giấu đi nụ cười bằng một cái bánh sandwich.

Tôi chẳng quan tâm việc Darcy đã nói dối. Cô ấy nổi tiếng thích thêm thắt mà. Nhưng cô ấy nói dối về điểm số của mình để hơn tôi được năm điểm ấy à - điều đó đâu có gì lạ. Chúng tôi đã không bóc mẽ cô ấy. Làm thế chẳng được gì.

Nhưng rồi cô ấy nói, “Có thể cả hai chúng ta cùng được nhận vào trường Notre Dame thì sao.”

Khi đó, chuyện cô ấy cướp mất Ethan hồi lớp năm lại trở về.

Giống như nhiều đứa khác ở vùng Trung Tây, ước mơ của tôi khi lớn lên là được vào học ở trường Notre Dame. Chúng tôi không phải người Ailen, thậm chí còn không theo Công giáo, nhưng kể từ hồi bố mẹ đưa tôi đến xem trận đấu bóng bầu dục của trường Notre Dame năm tôi lên tám, tôi đã muốn được học ở ngôi trường ấy. Đối với tôi, nó là một trường đại học

đúng chuẩn - những tòa nhà bằng đá nằm biệt lập, những bãi cỏ cắt xén cẩn thận, giàu truyền thống. Tôi muốn được làm một phần trong đó. Darcy chẳng bao giờ cho thấy một tẹo hứng thú nào đối với Notre Dame cả, và điều khiến tôi bức bối là ở chỗ cô ấy đang chen vào ngôi trường của tôi. Nhưng tôi cũng không lo lắng cho lắm về chuyện cô ấy chiếm chỗ của mình. Điểm số của tôi cao hơn, điểm thi SAT có thể cũng cao hơn, với lại, năm nào trường tôi cũng có trên một học sinh được nhận vào Notre Dame mà.

Mùa xuân năm đó, những lá thư từ chối và nhận học chậm chạp đổ về. Ngày nào tôi cũng kiểm tra hòm thư mà khổ sở vô cùng. Mike O'Sullivan, cậu bạn có ba thế hệ trong gia đình đi học trường đó, lớp trưởng lớp chúng tôi, là người đầu tiên được nhận vào trường Notre Dame. Tôi nghĩ chắc người tiếp theo sẽ là mình, nhưng Darcy nhận được thư trước cả tôi. Lúc cô ấy nhận thư thì tôi có ở đó, dù cô ấy không chịu mở phong bì khi có mặt tôi. Tôi về nhà, thầm hy vọng một cách tội lỗi rằng cô ấy nhận được tin xấu.

Một tiếng sau, cô ấy gọi lại, vui sướng hết sức. “Mình không thể tin nổi! Mình được nhận rồi! Cậu có tin được không?”

Nói ngắn gọn là, không. Tôi không thể tin. Tôi cố nặn ra một câu chúc mừng, nhưng trong tôi như vỡ tan. Tin đó của cô ấy có nghĩa là một trong hai điều sau đây sẽ xảy ra: hoặc cô ấy cướp mất chỗ của tôi, hoặc là cả hai sẽ cùng đi học ở Notre Dame và cô ấy sẽ lại nổi trội hơn tôi thêm bốn năm nữa. Dù biết khi đi học xa thì sẽ nhớ Darcy, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn phải chứng tỏ con người thật của mình mà không cần đến cô ấy. Một khi cô ấy được nhận rồi thì sẽ chẳng có giải pháp hoàn hảo nào hết.

Thế nhưng, tôi vẫn mong muốn được nhận học hơn bất kỳ thứ gì từng muốn. Và tôi cũng có niềm kiêu hãnh của mình chứ. Tôi chờ đợi, cầu nguyện, thậm chí còn nghĩ đến chuyện gọi điện đến ban tuyển sinh để xin. Sau một tuần chờ đợi đến phát ốm, thư của tôi cũng đến. Trông nó giống hệt của Darcy. Tôi chạy vào trong nhà, tai tôi vang lên tiếng tim đập thình

thích khi tôi rọc chiếc phong bì, mở tờ giấy đang nắm giữ số phận của mình ra. *Gần đạt... kết quả của em rất xuất sắc... nhưng không được.*

Tôi suy sụp hoàn toàn, ngày hôm sau đi học tôi hầu như không thể nói được gì với bạn bè ở trường, nhất là Darcy. Đến giờ ăn trưa, trong lúc tôi cố ghìm lại những giọt nước mắt, cô ấy thông báo với tôi là sẽ đi học ở trường đại học Indiana. Rằng cô ấy không muốn dính dáng gì đến cái trường đã từ chối tôi. Lòng tốt của cô ấy càng khiến tôi khổ hơn. Lần đầu tiên Annalise lên tiếng. “Cậu đã cướp mất chỗ của Rachel, rồi thậm chí còn không muốn đi học ở đó ư?”

“Ừm, đó *từng* là nguyện vọng đầu tiên của mình. Mình đã đổi ý. Mà làm sao mình biết được chuyện sẽ ra nông nổi thế này chứ?” cô ấy nói. “Mình cứ nghĩ cậu ấy sẽ được nhận; mình chỉ hơn cậu ấy có vài điểm SAT thôi mà.”

Ethan chịu đựng hết nổi. “Cậu làm quái gì được 1305 điểm chứ, Darcy. SAT chấm theo điểm lẻ mười.”

“Ai bảo mình được 1305?”

“Cậu chứ ai,” cả Ethan và tôi đồng thanh nói.

“Không phải. Mình nói 1310 cơ mà.”

“Ôi trời!” tôi nói, nhìn Annalise tìm kiếm sự ủng hộ, nhưng lòng can đảm của cô ấy đã cạn sạch. Cô ấy tuyên bố là quên mất Darcy đã nói gì rồi.

Từ đó cho đến hết giờ ăn trưa, chúng tôi cãi nhau về chuyện Darcy đã nói gì và tại sao cô ấy lại nộp đơn vào trường Notre Dame nếu không muốn học ở đó. Cuối cùng cả hai đều phát khóc, Darcy đi về sớm, nói với cô y tá ở trường là bị chuột rút. Chuyện cũng qua đi khi tôi vào học ở Duke, tự thuyết phục chính mình là hãy cứ hài lòng với kết quả đó. Trường Duke trông giống Notre Dame, cảm giác cũng tương tự - những tòa nhà xây bằng đá, khuôn viên cổ kính nguyên vẹn, có danh tiếng. Trường cũng tốt như Notre Dame, và có lẽ tốt hơn hết là mở mang hiểu biết của mình và rời khỏi Indiana thôi.

Nhưng cho đến tận bây giờ, tôi vẫn thắc mắc tại sao Notre Dame lại chọn Darcy chứ không phải tôi. Có lẽ một thành viên nam trong ban tuyển sinh đã thích mê tấm ảnh của cô ấy. Có lẽ đó cũng chỉ là may mắn điển hình của Darcy.

Dù thế nào đi nữa, tôi vui vì Ethan đã gợi cho tôi nhớ lại kỷ niệm về Notre Dame. Nó thay thế cho màn xúc phạm Becky Zurich mà lúc nào tôi cũng nghĩ đến. Đúng vậy, Darcy có thể là một người bạn tốt thật đấy - lúc nào cũng vậy - nhưng cô ấy cũng đã hủy hoại một vài khoảnh khắc quan trọng trong cuộc đời tôi: mối tình đầu, ngôi trường mơ ước. Đó đâu phải chuyện nhỏ.

“Thôi được rồi,” tôi nói với Ethan. “Nhưng mình nghĩ cậu nói vậy hơi quá. Mình sẽ không dùng cụm từ ‘đối xử không ra gì’ đâu.”

“Thì thôi, nhưng cậu hiểu ý mình muốn nói chứ. Có một cuộc cạnh tranh ngầm ấy mà.”

“Chắc là vậy. Cũng có thể,” tôi nói, thầm nghĩ cạnh tranh gì khi một người cứ thua triền miên chứ.

“Vậy cậu cứ thông báo cho mình biết tình hình nhé. Chuyện này hay đây.”

Tôi nói ừ.

“À, còn điều này nữa,” cậu ấy nói. “Khi nào cậu sẽ đến thăm mình?”

“Sớm thôi.”

“Lúc nào cậu cũng nói vậy.”

“Mình biết. Nhưng cậu thấy rồi đấy. Công việc thì điên đầu... nhưng mình sẽ đến thăm cậu sớm thôi. Chắc chắn trong năm nay.”

“Thế cũng được,” Ethan nói. “Mình thực sự rất nhớ cậu.”

“Mình cũng vậy.”

“Mà này,” cậu ấy nói. “Khi nào giải quyết xong hết chuyện này thì có thể cậu sẽ cần một kỳ nghỉ dài đấy.”

Sau khi chúng tôi cúp máy, tôi hài lòng khi nhận ra một điều, đó là Ethan không hề bảo tôi dừng lại đi. Cậu ấy chỉ nói là hãy cẩn thận. Và tôi sẽ làm như thế. Tôi sẽ cẩn thận khi gặp Dex vào lần sau.

Chín

Tôi tránh mặt Darcy trong ba ngày, một việc rất khó. Chúng tôi chưa bao giờ không nói chuyện với nhau lâu như thế. Cuối cùng khi cô ấy gọi điện, tôi đổ lỗi cho công việc, bảo rằng mình bận ngập đầu - điều đó đúng - dù tôi vẫn dành được khối thời gian để mơ mộng đến Dex, gọi điện cho Dex, e-mail với Dex. Cô ấy hỏi tôi có rỗi để sáng Chủ nhật đi ăn bữa nửa buổi hay không. Tôi đồng ý, nghĩ rằng cuối cùng mình cũng phải đối diện cho xong chuyện. Chúng tôi nhất trí gặp nhau ở quán EJ gần nhà tôi.

Sáng Chủ nhật, tôi đến EJ trước, thờ phào nhẹ nhõm khi thấy quán ăn đầy trẻ con. Những tiếng hò hét vui vẻ của bọn trẻ khiến tôi nhãng đi, đỡ hồi hộp một chút. Nhưng tôi vẫn lo lắng trước ý nghĩ phải ngồi cùng Darcy. Thời gian qua tôi cũng đã có thể đối diện với cảm giác tội lỗi bằng cách không nghĩ ngợi gì đến cô ấy hết, gần như vờ rằng Dex còn độc thân và chúng tôi đang trở lại hồi học ở trường luật, trước khi tôi nảy ra ý nghĩ giới thiệu Darcy với anh ấy. Nhưng trưa nay thì cách đó bất khả dụng rồi. Và tôi sợ rằng việc dành thời gian ở bên cô ấy sẽ buộc tôi phải kết thúc mọi chuyện với Dex, điều tôi không hề muốn làm một chút nào.

Một lát sau, Darcy vào quán mang theo chiếc túi Kate Spade màu đen to đùng mà cô ấy dùng để chạy đi làm những việc nặng, nhất là để chuẩn bị cho lễ cưới. Tôi biết ngay mà, chiếc cặp tài liệu màu da cam quen thuộc thò ra khỏi miệng túi, trong đó nhét đầy những tờ xé ra từ các tạp chí cưới. Dày dày tôi chùng xuống. Tôi chỉ chuẩn bị tinh thần cho việc gặp Darcy thôi chứ không phải đám cưới.

Cô ấy thơm lên má tôi hai lần theo kiểu của người châu Âu, trong khi tôi thì mỉm cười, cố gắng cư xử cho tự nhiên. Cô ấy tuôn ào ào chuyện buổi hẹn hò của Claire tối hôm trước với một bác sĩ phẫu thuật tên Skip, một

người chưa biết mặt. Cô ấy nói buổi hẹn đó không được tốt đẹp, rằng Skip thấp hơn Claire, không hỏi xem Claire có muốn dùng món tráng miệng không, thế nên anh ta làm cho ra đa tìm kẻ ky bo kệt xỉ của cô ấy phát tín hiệu. Tôi thì lại nghĩ có lẽ cái ra đa duy nhất báo động là ra đa phát hiện “kẻ khinh người đáng ghét” của Skip thì đúng hơn. Có thể anh ta chỉ muốn đi về, thoát khỏi cô ta mà thôi. Nhưng tôi không nói ra ý kiến đó, vì Darcy không thích tôi chỉ trích Claire trừ phi cô ấy tự khơi mào ra trước.

“Cậu ấy *quá* khó chiều,” Darcy nói khi người ta dẫn chúng tôi ra bàn. “Cứ như là cậu ấy chỉ thấy toàn những thứ mình chẳng thích, cậu hiểu không?”

“Khó chiều thì cũng chấp nhận được,” tôi nói. “Nhưng những tiêu chuẩn cậu ấy đặt ra thật vớ vẩn.”

“VẬY CẬU NGHĨ SAO?”

“Cậu ấy suy nghĩ hơi nông cạn.”

Darcy nhìn tôi chăm chăm không hiểu gì.

“Chỉ là mình thấy cậu ấy đặt quá nặng vấn đề tiền bạc, ngoại hình và anh chàng đó quan hệ với giới thượng lưu thế nào. Cậu ấy đang tự thu hẹp phạm vi của mình - và cả cơ hội tìm kiếm một người bạn trai nữa.”

“Mình không nghĩ cậu ấy khó chiều *đến thế*,” Darcy nói. “Cậu ấy từng đi chơi với Marcus mà anh ta có phải là người có mối quan hệ tốt với những người giàu có đâu. Anh ta xuất thân từ một thị trấn tầm thường nào đó ở Wyoming. Tóc anh ta cũng mỏng nữa.”

“Ở Montana,” tôi nói, ngạc nhiên khi thấy Darcy lại nông cạn đến vậy. Tôi đoán cô ấy trở nên như thế từ khi chuyển đến sống ở Manhattan, mà cũng có thể từ khi sinh ra, nhưng đôi khi, nếu hiểu rõ một ai đó, bạn lại không nhìn nhận họ theo đúng với con người thật sự của họ. Tôi thực sự nghĩ rằng mình đã cố tình cho qua điểm quan trọng này trong tính cách của cô ấy, có lẽ không muốn nhìn nhận người bạn thân nhất của mình theo cách như thế. Nhưng kể từ sau cuộc chuyện trò với Ethan, cái tính hời hợt, thích

ép người khác của cô ấy dường như càng trở nên quá mức, không thể cho qua được nữa.

“Montana, Wyoming. Sao cũng được,” cô ấy nói, phẩy tay như thể bản thân cô ấy không sinh ra ở vùng Trung Tây vậy. Tôi không thích cái kiểu Darcy coi thường những người có cùng xuất thân, thậm chí thỉnh thoảng còn chê bai Indiana, gọi nơi ấy là lạc hậu, xấu xí.

“Mình thích mái tóc của anh ta,” tôi nói.

Cô ấy cười khi. “Mình thấy cậu đang bênh anh ta. Hay đấy.”

Tôi lờ đi.

“Gần đây cậu có liên lạc với anh ta không?”

“Có vài lần. E-mail là chính.”

“Có gọi điện không?”

“Ít thôi.”

“Cậu gặp anh ta chưa?”

“Chưa.”

“Khi thật, Rachel. Đừng để lụi tàn chứ.” Cô ấy nhả kẹo cao su ra, gói vào tờ giấy ăn. “Ý mình muốn nói là, đừng để mất mối này. Cậu sẽ không làm được hơn thế nữa đâu.”

Tôi chăm chú đọc thực đơn mà cảm thấy cơn giận cùng sự phẫn nộ cứ mỗi lúc một tăng. Nói như vậy thật thô lỗ hết sức! Không phải tôi nghĩ Marcus có gì đó không ổn, nhưng sao tôi lại không thể làm được hơn thế chứ? Mà điều đó nghĩa là thế nào? Trong suốt bao nhiêu năm làm bạn, tôi vẫn thầm hiểu rằng Darcy là đứa xinh đẹp, may mắn, hấp dẫn. Nhưng hiểu ngầm là một chuyện. Còn nói ra như thế - *cậu không thể làm tốt hơn được nữa đâu* - thì lại là chuyện khác rồi. Cô ấy dám nói như thế với tôi, thật sự không thể tin nổi. Tôi định đáp lại mấy câu nghe cũng chấp nhận được, nhưng rồi lại thôi. Cô ấy không biết lời nhận xét đó cay nghiệt đến thế nào

đâu; cũng chỉ do tính vô tâm bẩm sinh của cô ấy mà thôi. Và lại, xét trong hoàn cảnh hiện nay thì tôi thực sự chẳng có quyền giận cô ấy.

Tôi ngẩng lên khỏi quyển thực đơn và liếc Darcy, lo sợ cô ấy có thể nhận ra tất cả những điều đó khi nhìn nét mặt tôi. Nhưng cô ấy hoàn toàn không biết gì. Mẹ tôi lúc nào cũng nói cảm xúc của tôi toàn lộ ra ngoài, nhưng trừ phi Darcy thực sự muốn hiểu tôi, còn không thì cô ấy chẳng thấy được điều gì hết.

Người bồi bàn tiến lại gần để chúng tôi gọi đồ ăn mà không mang theo sổ ghi, điều đó luôn khiến tôi bị ấn tượng. Darcy gọi bánh mì nướng không và một cốc cà phê cappuccino, tôi gọi trứng ốp lết kiểu Hy Lạp, thay pho mát sữa cừu bằng pho mát cheddar và khoai tây chiên. Cứ để cô ấy là đứa thon thả hơn.

Darcy rút cái cặp tài liệu da cam ra và bắt đầu đánh dấu những tờ danh sách. “Nào. Chúng ta có nhiều việc phải làm hơn mình tưởng đấy. Tối qua mẹ mình gọi điện hỏi, ‘Con làm việc này chưa? Làm việc kia chưa?’ và mình bắt đầu thấy hoảng rồi.”

Tôi nói với cô ấy rằng vẫn còn nhiều thời gian. Bản thân tôi cũng đang ước có thêm thời gian.

“Còn đâu hình như ba tháng thì phải, Rach ạ. Rồi ngày đó sẽ đến trước cả khi chúng ta nhận ra.”

Lòng tôi chùng xuống khi tôi tự hỏi ba tháng tới đây tôi còn được gặp Dexter bao nhiêu lần nữa. Và đến lúc nào chúng tôi mới dừng lại? Nên dừng lại sớm thôi chứ không để đến khi muộn. Nên dừng lại ngay bây giờ.

Tôi nhìn Darcy trong lúc cô ấy xem qua tập tài liệu, viết những dòng chú thích nhỏ xíu ở bên lề, cho đến khi người bồi bàn mang đồ ăn đến. Tôi kiểm tra bên trong lớp trứng ốp lết - pho mát cheddar. Anh ta làm đúng như tôi yêu cầu. Khi tôi bắt đầu ăn thì Darcy càu nhàu về cái vương miện đội đầu của cô dâu.

Tôi gật gù, chỉ nghe nửa vời, vẫn còn khó chịu bởi những câu nói thô lỗ của cô ấy.

“Cậu có nghe mình nói không đấy?” cuối cùng cô ấy hỏi.

“Có.”

“Vậy mình vừa nói gì?”

“Cậu bảo không biết tìm vương miện ở đâu.”

Cô ấy cắn một miếng bánh mì, trông vẫn còn ngờ vực. “Thôi được. Vậy là cậu có nghe.”

“Đã bảo rồi mà,” tôi nói rồi rắc muối lên món khoai chiên.

“Cậu có biết mua ở đâu không?”

“Bọn mình đã thấy mấy cái ở Vera Wang, trong tủ kính ở tầng một ấy, đúng không? Mình tin là Bergdorf có đấy.”

Tôi nghĩ lại những ngày đầu khi Darcy mới đính hôn, khi đó ít nhất tôi cũng có chút cảm xúc đấy. Dù ghen tị vì cuộc sống của cô ấy từ trước đến giờ thật suôn sẻ, tôi thực sự thấy mừng cho cô ấy và đã hết lòng đóng vai trò của một cô phù dâu chính. Tôi nhớ lại chuyến săn lùng áo cưới cho cô ấy mất bao nhiêu thời gian. Cả hai đã xem tất cả váy ở New York này. Chúng tôi cuộc bộ đến cửa hàng Kleinfeld ở Brooklyn. Chúng tôi đến những trung tâm thương mại và cả những cửa hiệu áo cưới nhỏ ở khu Village, tìm đến cả những nhà thiết kế nổi tiếng ở đại lộ Madison - Vera Wang, Carolina Herrera, Yumi Katsura, Amsale.

Nhưng Darcy không bao giờ có cảm giác mà người ta thường hay thấy khi cảm xúc dâng tràn và khóc trong phòng thử váy. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề đích thực là gì. Đó là vấn đề giống như khi Darcy đi thử áo bơi. Mặc thứ gì trông cô ấy cũng xinh đẹp. Những chiếc váy ôm sát lấy thân người khoe được cặp hông nhỏ nhắn và chiều cao của cô ấy. Còn những chiếc váy phồng to thì lại nhấn vào vòng eo thon. Càng thử nhiều váy thì cả hai chúng tôi càng bối rối khó chọn. Sau cùng, cuối ngày thứ Bảy mệt mỏi dài đằng đặc đó, khi chúng tôi đến cửa hàng cuối cùng ở Wearsatt, khu

Soho, tôi quyết định rằng đến nốt cửa hàng cuối cùng này thôi. Một cô gái có gương mặt tươi tắn chưa bị cuộc sống và chuyện yêu đương làm cho mệt mỏi bèn hỏi Darcy cô ấy hình dung ra ngày trọng đại ấy sẽ như thế nào. Darcy nhún vai không rõ và nhìn tôi để tôi trả lời hộ.

“Cô ấy sẽ tổ chức đám cưới trong thành phố,” tôi nói.

“Tôi *cực kỳ mê* những đám cưới ở Manhattan.”

“Phải. Và đám cưới sẽ được tổ chức vào đầu tháng Chín. Vậy nên chúng tôi biết thời tiết sẽ ấm... Tôi nghĩ Darcy muốn váy cưới đơn giản thôi, không diêm dúa quá.”

“Nhưng không được quá đơn điệu,” Darcy chen vào.

“Đúng vậy. Không quá đơn điệu,” tôi nói. *Lạy trời.*

Cô gái đó dí một ngón tay vào thái dương, bước đi vội vã rồi quay lại với bốn cái váy chữ A trông hầu như chẳng khác gì nhau. Lúc đó tôi quyết định sẽ chọn một trong số mấy cái váy đó làm *váy cưới*. Khi Darcy thử chiếc thứ hai, một cái váy chữ A bằng lụa và xa tanh màu trắng nhạt đằng sau hở xuống đến tận eo và có đính hạt ở phần thân áo bên trên, tôi há hốc miệng kinh ngạc. “Ôi, Darcy. Cậu mặc trông thật tuyệt vời,” tôi nói. (Tất nhiên đúng là thế rồi.) “Đây chính là chiếc váy đó đấy!”

“Cậu nghĩ thế à?” Giọng cô ấy run run. “Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn,” tôi nói. “Cậu cần phải mua chiếc *này*.”

Lát sau, chúng tôi đặt chiếc váy đó và nói chuyện về những lần thử váy. Darcy và tôi đã là bạn từ lâu lắm rồi, nhưng tôi nghĩ đó là lần đầu tiên tôi nhận ra mình có ảnh hưởng đến cô ấy. Tôi chọn cho cô ấy váy cưới, thứ quan trọng nhất cô ấy được mặc trong đời.

“Vậy hôm nay cậu không ngại chạy đi chạy lại cùng mình chứ?” giờ thì cô ấy đang hỏi. “Việc duy nhất mình thực sự muốn làm cho xong là tìm đôi giày. Mình cần giày cho lần thử váy tiếp theo. Chắc bọn mình sẽ đến xem ở Stuart Weitzman rồi ù đến Barney. Cậu đi với mình được chứ?”

Tôi nhúng một đĩa trứng ốp lết vào nước sốt. “Tất nhiên... Nhưng hôm nay mình thực sự phải làm việc rồi,” tôi nói dối.

“Cậu lúc nào cũng việc! Mình chẳng hiểu ai mê việc hơn - cậu hay Dex,” cô ấy nói. “Thời gian gần đây anh ấy đang làm một dự án lớn. Chẳng bao giờ anh ấy ở nhà cả.”

Tôi vẫn cụp mắt xuống, tìm nốt miếng khoai tây ngon nhất còn lại trên đĩa. “Thế à?” tôi nói, nghĩ đến những buổi tối mới đây khi Dex và tôi ở lại chỗ làm đến khuya, nói chuyện điện thoại với nhau. “Tệ quá nhỉ.”

“Cậu nói xem. Anh ấy chẳng bao giờ có thời gian giúp mình chuẩn bị cho lễ cưới. Mình bắt đầu thấy bức lăm rồi đấy.”

Sau bữa trưa và nhiều cuộc nói chuyện về đề tài đám cưới thêm nữa, chúng tôi đi bộ đến Madison, rẽ trái, tiến về cửa hiệu Stuart Weitzman. Khi vào, Darcy xuýt xoa khen ngợi cả tá xăng đan, nói với tôi rằng đôi giày được đóng thật hoàn hảo, hợp không chê vào đâu được với đôi chân thon, gót chân nhỏ nhắn của cô ấy. Cuối cùng chúng tôi cũng đến được chỗ bán giày xa tanh cho cô dâu ở phía sau. Cô ấy sắm soi từng chiếc một, chọn ra bốn đôi để thử. Tôi quan sát cô ấy xỏ giày đi quanh cửa hàng theo kiểu bước trên sàn diễn thời trang, cuối cùng chọn đôi có gót cao nhất. Suýt nữa thì tôi hỏi cô ấy có chắc chắn là đôi giày ấy đi thoải mái không, nhưng lại thôi. Cô ấy càng sớm quyết định thì tôi càng sớm được tha.

Nhưng Darcy còn chưa xong chuyện với tôi. “Đến đây rồi bọn mình sang bên Elizabeth Arden xem son môi nhé?” cô ấy hỏi trong khi trả tiền giày.

Tôi miễn cưỡng đồng ý. Chúng tôi đi qua phố 5, trong khi đó tôi phải chịu đựng cô ấy lải nhải về mascara không trôi và chuyện tôi phải nhắc cô ấy mua vài lọ để dùng trong ngày cưới, vì cô ấy sẽ không thể ghìem được nước mắt trong lễ cưới đâu.

“Ừ,” tôi nói. “Mình sẽ nhắc cậu.”

Tôi tự nhủ mình hãy coi những nhiệm vụ đó bằng cái nhìn khách quan đi, cứ coi như là một người tổ chức đám cưới không quen biết cô dâu ấy, chứ không phải là người bạn lâu năm nhất, nhưng bất trung nhất, của cô dâu. Dù sao, nếu tôi tận tâm hết sức với Darcy thì có thể cảm giác tội lỗi sẽ vơi đi. Tôi hình dung Darcy phát hiện ra hành vi xấu xa của tôi và tôi sẽ nói, “Đúng, tất cả những chuyện đó đều là sự thật. Cậu phát hiện ra rồi. Nhưng xin phép nhắc cho cậu nhớ là **TÔI CHƯA MỘT LẦN NÀO CHỐI BỎ NHỮNG NGHĨA VỤ LÀM PHÙ DÂU CHÍNH CỦA MÌNH!**”

“Xin hỏi hai chị cần gì ạ?” người phụ nữ đằng sau bàn tính tiền ở hiệu Elizabeth Arden hỏi chúng tôi.

“Vâng. Chúng tôi muốn tìm son hồng. Màu hồng tươi nhưng vẫn dịu và trong sáng dành cho cô dâu ấy,” Darcy nói.

“Và chị là cô dâu?”

“Vâng, đúng vậy.” Darcy khoe một nụ cười giả tạo của dân PR.

Người phụ nữ cười tươi đáp lại và đưa ra những lời gợi ý dứt khoát, nhanh chóng mang ra năm thỏi son, đặt lên bàn tính tiền ngay trước mặt chúng tôi. “Son của chị đây. Đẹp tuyệt.”

Darcy nói với cô ta rằng tôi cũng cần một thỏi hồng tương tự, tôi là phù dâu chính.

“Hay quá. Hai chị em phải không?” Người phụ nữ mỉm cười. Hàm răng to vuông vức của cô ta khiến tôi nhớ đến những viên kẹo cao su Chiclets.

“Không,” tôi nói.

“Nhưng cô ấy cũng như chị tôi,” Darcy nói một cách đơn giản và chân thành.

Tôi cảm thấy mất hết tinh thần. Tôi hình dung ra mình trong *Ricki Lake*, chương trình “Bạn Thân Nhất Cướp Mất Chú Rể Của Tôi”. Khán giả la ó trong khi tôi lấp ba lấp bấp thanh minh và xin lỗi. Tôi giải thích rằng mình không cố ý, chỉ là do tôi không thể kiểm chế được. Tôi từng bản khoăn không hiểu làm sao người ta phát hiện ra được những người phạm tội bất

trung đáng khinh miệt như thế (đấy là chưa nói đến chuyện làm thế nào họ thuyết phục được những người đó tự thú trên kênh truyền hình quốc gia). Giờ tôi sắp gia nhập vào hội những kẻ ngoài lề xã hội. Brandi có đũa i phải cạnh tranh gay gắt với tôi rồi.

Chuyện này phải dừng lại thôi. Ngay bây giờ. Ngay giây phút này. Tôi còn chưa ngủ với Dex trong lúc tỉnh táo sáng suốt. Còn chuyện chúng tôi lại hôn nhau ư? Đó chỉ là một nụ hôn thôi mà. Thời khắc thay đổi tất cả sẽ là lúc chọn màu son cô dâu. Ngay bây giờ. *Một, hai, ba, bắt đầu!*

Rồi tôi lại nghĩ đến mái tóc mềm mại, đôi môi thơm mùi quế của Dexter và những lời anh ấy nói - *Thực sự tôi thích tất cả những gì thuộc về em.* Tôi vẫn không thể tin nổi Dex lại dành cho tôi tình cảm đó. Và tôi cũng có tình cảm như thế với anh ấy, sự thật đó tôi không thể nào lờ đi được. Có lẽ mọi chuyện đúng ra phải như thế. Những từ như “số phận” và “người tri kỷ” cứ quay cuồng trong đầu tôi, những từ ngữ đó tôi từng coi thường khi còn đôi mươi. Tôi nhận ra điều trở trêu ấy - chẳng phải bạn càng già đi thì sẽ càng trở nên hoài nghi hơn sao?

“Cậu thích màu này chứ?” Darcy quay sang tôi, môi dẩu ra.

“Đẹp đấy,” tôi nói.

“Có chóa quá không?”

“Mình nghĩ là không. Đẹp lắm.”

“Mình thì thấy có thể hơi chóa quá. Đừng quên là mình sẽ mặc váy trắng. Trông sẽ khác lắm. Cậu còn nhớ Kim Frisby trang điểm trong lễ cưới không, trông cô ta như một con đỉm ấy? Mình muốn trông thật nóng bỏng, nhưng cũng thật ngọt ngào. Cậu biết đấy, như thiếu nữ trinh trắng. Nhưng vẫn phải nóng bỏng.”

Tự nhiên, không ngờ được là tôi lại sắp khóc đến nơi - chỉ là tôi không thể chịu nổi cuộc nói chuyện về đám cưới thêm một giây nào nữa. “Darce, mình thực sự phải đi làm đây. Thành thật xin lỗi cậu.”

Môi dưới của cô ấy trề ra. “Đi mà, chỉ một chút xíu nữa thôi. Việc này không có cậu mình không làm được!” Rồi cô ấy nói với người bán hàng. “Tôi không có ý xúc phạm chị đâu.”

Người bán hàng mỉm cười như thể hiểu hết, không sao cả. Cô ta nhận ra điều Darcy đã nói là sự thật và có lẽ đang tự hỏi phù dâu chính kiểu gì mà lại bỏ mặc cô dâu trong giây phút quan trọng thế này.

Tôi hít một hơi dài và nói với cô ấy là tôi ở lại thêm vài phút cũng được. Cô ấy bôi thêm vài thỏi, lau môi bằng dung dịch tẩy trang giữa các lần thử sắc hồng.

“Cái này thế nào?”

“Đẹp,” tôi mỉm cười thành thật.

“Đẹp thôi chưa đủ!” cô ấy đốp lại. “Phải hoàn hảo. Trông mình phải thật hoàn hảo!”

Trong lúc quan sát đôi môi mọng màu hồng dâu của cô ấy trề ra, sự hối hận trong tôi đã tan biến hết. Tất cả những gì tôi cảm thấy là nỗi uất ức đến cùng cực.

Tại sao mọi thứ với cậu cứ phải hoàn hảo? Tại sao tất cả đều đến được tay cậu trong một chiếc hộp hoàn hảo buộc bằng chiếc nơ của Martha Steward? Cậu đã làm gì để xứng đáng có được Dex chứ? Tôi gặp anh ấy trước. Tôi đã giới thiệu anh ấy với cậu. Lẽ ra tôi phải đến với anh ấy. Tại sao hồi đó tôi lại không làm vậy? Ồ, phải rồi, vì tôi nghĩ mình không xứng với anh ấy. Tôi đã lầm. Rõ ràng tôi đã nhìn nhận sai. Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ... nhất là với một người có cô bạn như cậu, người bạn tự cho rằng mình có quyền được hưởng điều tốt đẹp nhất trong tất cả mọi thứ, người không lúc nào ngừng việc lấn át, nổi trội hơn bạn, đến nỗi bạn bắt đầu tự đánh giá thấp chính bản thân mình, không dám trông đợi gì nhiều. Đó là lỗi tại cậu, Darcy ạ, cậu đã lấy đi những gì đáng lẽ ngay từ đầu phải thuộc về tôi.

Tôi sốt ruột lắm rồi, chỉ muốn rời khỏi cô ấy mà thôi. Tôi nhìn đồng hồ và thở dài, gần như tin rằng mình thực sự phải đi làm, và rằng Darcy vẫn chẳng quan tâm gì đến cảm giác của người khác hết, y như mọi khi, toàn tận dụng thời gian của tôi thôi. *Tôi nghĩ công việc của tôi quan trọng hơn một chút so với thời son để cậu dùng trong một sự kiện mà vài tháng nữa mới đến đấy!*

“Xin lỗi Darce - đâu phải lỗi tại mình khi mình phải đi làm.”

“Bỏ đi.”

“Đó không phải lỗi tại mình,” tôi nhắc lại.

Không phải tại tôi.

Tình cảm dành cho Dex đâu phải lỗi tại tôi.

Và tình cảm anh ấy dành cho tôi - tôi biết đó là tình cảm thật sự - cũng không phải lỗi của anh ấy.

Trước khi tôi thoát được, Darcy dùng di động gọi điện cho Claire. Cậu thử đồ trang điểm của Bobbi Brown chưa? Tôi có thể nghe thấy tiếng Claire hỏi, rồi sau đó nói một cách đầy hiểu biết theo tạp chí *Bride* rằng hãng đó có dòng trang điểm dành cho cô dâu rất đẹp và son nhiều chất dưỡng ẩm nhưng không quá bóng.

“Bây giờ cậu đến gặp mình được không?” Darcy nài nỉ qua điện thoại. Khả năng ra lệnh cho người khác của cô ấy thật vô đối.

Cô ấy ngắt máy và bảo rằng tôi đi được rồi, Claire sẽ đến thẳng đây luôn. Cô ấy xoa tay về phía tôi; tôi bị đuổi.

“Tạm biệt,” tôi nói. “Mình nói chuyện với cậu sau nhé?”

“Ừ. Sao cũng được. Chào.”

Khi tôi quay lưng đi, cô ấy tung ra lời đe dọa sau cùng. “Nếu cậu không cẩn thận, mình sẽ giáng cậu xuống làm phù dâu thường, đôn Claire lên vị trí phù dâu chính.”

Chị em mà thế đấy.

Đi khuất nơi đó rồi, tôi gọi vào di động của Dexter ngay lập tức. Việc đó thật hèn hạ, gọi điện trong khi Darcy đang đi mua đồ cho đám cưới, nhưng tôi đang tức đến xì khói ra đây. Cô ấy đáng bị như thế, vì tội hay đòi hỏi, độc đoán, ích kỷ, chỉ biết mình.

“Anh đang ở đâu đấy?” tôi hỏi Dex sau khi chúng tôi chào nhau.

“Ở nhà.”

“Ồ.”

“Thế còn em? Anh tưởng em đang đi mua đồ?”

“Lúc trước thôi. Nhưng em bảo phải đi làm.”

Tôi nhận thấy cả hai chúng tôi đều đang nhắc đến chuyện có liên quan đến Darcy.

“Ừm, em phải làm việc *thật à?*” anh ấy ngần ngừ hỏi.

“Không hẳn.”

“Tốt. Anh cũng thế. Anh gặp em được không?”

“Hai mươi phút nữa em sẽ về đến nhà.”

Dex đến trước cả khi tôi về, anh ấy đang đợi tôi ở sảnh, chuyện trò với José về đội bóng chày Mets. Nhìn thấy anh ấy tôi vui biết bao, nhẹ cả người vì tránh xa được Darcy. Tôi mỉm cười và cất lời chào, tự hỏi chẳng biết José có nhận ra Dex từ những lần trước anh ấy đến cùng Darcy không. Hy vọng là không. Tôi không chỉ muốn có được sự ủng hộ của bố mẹ mình mà thậm chí còn muốn cả người gác cửa cũng đồng tình.

Dex và tôi đi thang máy rồi bước trên hành lang dẫn đến căn hộ của tôi. Tôi hồi hộp chờ đợi điều sắp tới, háo hức đón nhận những cái vuốt ve của anh ấy. Chúng tôi ngồi trên sofa. Anh ấy nắm lấy tay tôi và chúng tôi bắt đầu hôn thật gấp gáp đến nỗi có cảm giác như đang ngoại tình vậy. Đó là một từ thật trầm trọng - đáng sợ. Nó phá hỏng những hình ảnh về trường Chủ nhật⁽¹⁾ và Mười Điều Răn Của Chúa. Nhưng không phải ngoại tình.

Đâu có ai kết hôn. Chưa kết hôn. Tôi rũ bỏ rất cả những điều đó khỏi tâm trí khi hôn Dex. Lúc này đây sẽ không còn cảm giác tội lỗi nào nữa.

Đột nhiên, việc ngồi trên sofa dường như thật là kỳ cục. Giường của tôi sẽ thoải mái hơn nhiều. Chỉ vì chúng tôi ngồi trên giường không nhất thiết phải là sẽ có chuyện gì khác xảy ra. Đó chỉ là cách nhìn nhận của thanh niên thôi. Còn tôi là một người phụ nữ trưởng thành có kinh nghiệm sống (dù ít ỏi), và tôi có thể tự kiểm chế bản thân trên chính chiếc giường của mình chứ. Tôi đứng dậy, dẫn anh ấy đến phía bên kia phòng. Anh ấy đi theo, vẫn nắm tay tôi. Chúng tôi ngồi xuống chân giường. Dex bỏ đôi giày lười ra. Anh ấy không đi tất. Anh động đậy hai ngón chân cái rồi xoa chân vào nhau. Anh ấy có lòng bàn chân cong cong rất đẹp và hai mắt cá chân nhỏ nhắn.

“Lại đây nào,” anh ấy gọi, kéo tôi lại gần, cả hai tiến về phía mấy cái gối. Dex thật mạnh mẽ, làn da anh ấy thật ấm áp. Cả hai giờ đều nằm nghiêng, hai cơ thể áp vào nhau. Anh ấy hôn tôi thêm nữa, và chúng tôi đổ nhào về phía anh ấy nằm. Đột ngột anh ấy ngừng hôn, hắng giọng rồi nói, “Thật lạ. Ở bên em như thế này. Nhưng cảm giác cũng thật tự nhiên. Có lẽ là do chúng ta làm bạn với nhau từ lâu.”

Tôi nói tôi hiểu hết ý anh ấy muốn nói gì. Tôi nghĩ lại hồi học ở trường luật. Những ngày đó chúng tôi không phải bạn thân nhưng cũng đủ gần gũi để biết được rất nhiều điều về nhau, những chuyện vẫn thường xảy ra dù bạn có tập trung vào các từ như ‘bất cẩn gây tai nạn’ hay các cách để tuyên bố hủy bỏ một hợp đồng. Tâm trí tôi thu thập lại tất cả những gì tôi biết được về Dex vào những ngày trước khi có Darcy. Đó là chuyện anh lớn lên ở vùng Westchester. Anh là người theo Công giáo. Hồi trung học anh chơi bóng rổ và cân nhắc chuyện đến học ở Georgetown. Anh có một người chị gái tên là Tessa, học ở Cornell và giờ dạy Ngữ văn tại một trường cấp ba ở Buffalo. Bố mẹ anh ly hôn khi anh còn rất nhỏ. Bố anh đã tái hôn. Mẹ anh vượt qua được căn bệnh ung thư vú.

Và rồi còn cả những chuyện tôi biết được qua Darcy, những chi tiết về cuộc sống riêng của anh ấy mà dạo gần đây tôi thấy mình nhớ lại tất cả và nghĩ đến chúng thật nhiều. Ví dụ như chuyện Dex hay cáu bẳn vào buổi sáng. Tối nào trước khi đi ngủ anh ấy cũng chống đũa ít nhất là năm mười lần, chẳng bao giờ để bát đĩa bấn lại trên bàn. Chuyện anh ấy đã suy sụp khi ông mất, đó là lần duy nhất cô ấy thấy Dex khóc. Trước Darcy anh ấy từng có quan hệ nghiêm túc với hai bạn gái, một người tên là Suzanne Cohen, là một nhà phân tích nghiên cứu ở công ty Goldman Sachs, cô ta bỏ anh ấy, khiến anh ấy tan nát cõi lòng.

Khi gộp tất cả lại, tôi biết cũng nhiều. Nhưng tôi còn muốn hơn nữa. “Kể cho em nghe tất cả mọi điều về anh đi,” tôi nói cứ như thiếu nữ mười tám tuổi vậy.

Dex vuốt ve khuôn mặt tôi, rồi ngón tay kéo một đường dọc theo sống mũi tôi, quanh miệng tôi, dừng lại ở cằm. “Em kể trước. Em mới là người đây những bí ẩn.”

Tôi bật cười. “Tất nhiên là không,” tôi đáp, thầm nghĩ anh ấy nhằm tưởng ngượng ngùng với bí ẩn rồi.

“Đúng thế. Ở trường luật em kín tiếng lắm. Và trầm tính nữa, không muốn hẹn hò với ai cả - dù lắm chàng theo đuổi... Anh chẳng biết được nhiều điều về em.”

Tôi lại cười. “Anh bảo thế là sao? Ở trường luật em chẳng kể với anh bao nhiêu rồi còn gì.”

“Ví dụ?”

Tôi kể ra vài chi tiết cá nhân.

“Anh không nói đến những chuyện kiểu đó,” anh ấy nói. “Ý anh là những chuyện quan trọng ấy. Em cảm nhận về mọi thứ ra sao.”

“Em ghét Zigman,” tôi nói một cách yếu ớt.

“Anh biết. Nỗi sợ của em đúng là hết chỗ nói. Rồi khi cuối cùng ông ta gọi đến em, em làm tốt đấy chứ.”

“Không đâu,” tôi nói, nhớ lại mình đã va vấp thế nào trong suốt một tràng dài dằng dặc những câu hỏi đến là khổ.

“Có đấy. Chỉ là em không nghĩ mình làm được thôi. Em không nhìn nhận bản thân đúng như con người thật của em.”

Tôi rời mắt đi chỗ khác, nhìn chăm chăm vào một đốm mực trên tấm vải phủ giường.

Anh nói tiếp. “Em tự thấy mình tầm thường, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng ở em không có điều gì là tầm thường hết, Rachel ạ.”

Tôi không thể nhìn anh. Mặt tôi đang nóng bừng bừng.

“Và anh biết khi ngượng em hay đỏ mặt.” Anh mỉm cười.

“Không đúng!” Tôi lấy một tay che mặt và đảo tròn mắt.

“Có đấy. Em đáng yêu lắm. Tuy nhiên em lại không biết điều đó. Đó là điểm đáng yêu nhất.”

Không một ai, thậm chí ngay cả mẹ tôi, nói rằng tôi đáng yêu cả.

“Và em cực kỳ xinh đẹp, theo kiểu tự nhiên nhất, tươi tắn nhất. Trông em giống như một trong mấy cô gái Ivory. Còn nhớ những tấm biển quảng cáo đó không?... Có lẽ em còn quá trẻ ấy chứ. Giống một cô người mẫu ở J.Crew. Tất cả đều thật tự nhiên.”

Tôi bảo anh ngừng lại đi. Dù tôi rất thích những gì anh vừa mới nói với mình.

“Đó là sự thật.”

Tôi muốn tin anh lắm.

Anh hôn lên cổ tôi, bàn tay trái đặt trên hông tôi.

“Dex.”

“Ừmmmm?”

“Ai bảo ở trường luật em không muốn hẹn hò?”

“Em không hẹn hò, chẳng phải thế sao? Em đến đó để học chứ không phải yêu đương. Điều đó rõ quá còn gì.”

“Em có đi chơi với Nate đấy chứ.”

“Đến năm cuối cùng mới thế.”

“Thì lúc đó anh ta mới mời em.”

“Anh chàng dững cảm.”

Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

“Suýt nữa thì anh mời em đi chơi rồi, em biết chứ?”

Tôi bật cười khi nghe điều đó.

“Đúng thế đấy,” anh nói, có vẻ hơi bị tổn thương chút xíu.

Tôi nhìn anh đầy nghi ngờ.

“Em còn nhớ lần chúng ta ôn thi cuối kỳ môn Luật bồi thường không?”

Tôi hình dung ra ngón tay cái của anh trên mặt mình, lau đi giọt nước mắt của tôi. Vậy là điều đó có một ý nghĩa nhất định.

“Em hiểu rõ những gì anh đang nói, phải không?”

Mặt tôi nóng bừng khi tôi gật đầu. “Em nghĩ vậy. Có, em hiểu.”

“Rồi lúc anh đề nghị cùng em đi bộ về, em lại từ chối. Hạ anh gục luôn.”

“Em có hạ anh đâu!”

“Em chỉ toàn nói chuyện học hành.”

“Không phải. Chỉ là lúc đó em không nghĩ...” Giọng tôi nhỏ dần.

“Ừ, sau đó em giới thiệu anh với Darcy. Thế là anh hiểu em không hề thích anh.”

“Em chỉ không nghĩ là... Em không biết anh lại nhìn nhận về em như thế.”

“Anh thích được ở bên cạnh em,” Dex nói. “Đến giờ vẫn vậy.” Anh nhìn tôi chăm chăm không chớp mắt.

Tôi bảo mình chưa từng gặp ai ít chớp mắt hơn anh. Dex cười, nói mình chưa bao giờ thua trong cuộc thi nhìn lâu không chớp. Tôi thách anh, bắt chước mở to mắt ra. Tôi nhận ra tròng mắt bên trái của anh có một vệt đen, giống như tàn nhang trên mắt vậy.

Vài giây sau, tôi chớp mắt. Anh cười một cái thật nhanh, nụ cười của người thắng cuộc, rồi hôn tôi thêm nữa. Anh thay đổi tốc độ, sức ép và cả những lần chạm lưỡi, đó là những điểm tuyệt vời nhất của nụ hôn mà rất hay bị bỏ qua một khi mối quan hệ đã trở nên gắn bó lâu dài. Nụ hôn với Dex sẽ chẳng bao giờ trở nên nhàm chán. Anh sẽ không bao giờ ngừng hôn tôi như thế này.

“Kể em nghe về Suzanne đi,” tôi nói khi chúng tôi cuối cùng cũng tách ra. “Và cả cô bạn gái hồi trung học của anh nữa.”

Ai cũng biết là không nên nhắc lại chuyện với người xưa trong khi đang hẹn hò yêu đương. Dù có khao khát muốn biết ngay từ đầu đi nữa, nhưng có những điều trong trò chơi hẹn hò mãi về sau này bạn mới nên nhắc đến. Không cần phải là người thích quy định này nọ như Claire thì mới hiểu được. Hẹn hò với một ai đó đều là một sự khởi đầu mới mẻ cho cả hai. Đem những mối quan hệ trong quá khứ - và nói đúng ra thì là những mối quan hệ tan vỡ - ra để xào xáo lại, làm thế chẳng được gì. Nhưng nếu đem so với một thực tế là anh đã dính hôn thì chuyện người xưa cũng không phải là một chủ đề tệ hại. Ở đây, trong căn phòng của tôi, không cần bày vẽ này nọ. Những quy định đó không áp dụng được. Có lẽ đó là lợi điểm duy nhất trong chuyện của chúng tôi.

“Anh có yêu họ không?” Vì lý do nào đó, tôi lại muốn biết.

Anh ngả người nằm ngửa và nhìn chăm chăm lên trần nhà, tập trung suy nghĩ. Tôi thích anh suy nghĩ về những câu hỏi tôi đưa ra, giống như anh vẫn làm vào các kỳ thi ở trường luật. Tôi còn nhớ anh nhìn chăm chăm vào

khoảng không trong bốn mươi lăm phút đầu tiên của bài thi. Không viết một chữ chừng nào chưa suy nghĩ thấu đáo câu trả lời.

Anh hăng giọng. “Alice thì không. Nhưng Suzanne thì có.”

Chẳng trách Suzanne lúc nào cũng khiến Darcy khó chịu đến thế. Cô ấy muốn mình là người duy nhất anh từng yêu. Tôi nhớ cô đã hạ gục Blaine hồi trung học như thế nào. “Anh không yêu Cassandra, đúng không? Đúng không?” Cho đến lúc cuối cùng anh ta cũng nói “đúng”. Chỉ yêu mình em thôi, Darcy.”

“Sao với Alice lại không?” tôi hỏi. Tôi muốn nghe về người anh không yêu trước tiên.

“Anh không biết. Cô ấy ngọt ngào đáng yêu. Rất đáng yêu. Anh chẳng hiểu sao mình không yêu cô ấy. Đó là một thứ ta không thể nào thực sự điều khiển được.”

Dex nói đúng. Điều đó không liên quan gì đến chuyện người kia vốn dĩ có xứng đáng hay không, hay tất cả phẩm chất tốt đẹp của họ. Nó là thứ bạn không thể ép bản thân mình cảm nhận được hay là không, dù bao năm qua tôi làm điều đó khá tốt. Cứ xem Joey thì biết. Tôi hẹn hò với cậu ta hai năm mà chẳng bao giờ có nổi một phần nhỏ xíu của những cảm xúc trong tôi lúc này đây.

“Dĩ nhiên đó chỉ là hồi trung học thôi,” anh nói tiếp. “Tùng ấy tuổi thì làm sao mà nghiêm túc chín chắn được?”

Tôi gật đầu, nghĩ đến anh chàng Brandon bé bỏng dễ thương. Rồi tôi hỏi Dex về Suzanne. “Thế anh yêu cô ấy chứ?”

“Ừ. Nhưng chuyện đó về lâu về dài cũng không đi đến đâu cả. Cô ấy là người Do Thái và kỳ vọng ở anh quá nhiều. Cô ấy muốn anh đổi tôn giáo, nuôi dạy những đứa con mang dòng máu Do Thái, tất tần tật. Có lẽ đối với anh như thế cũng được thôi... anh không sùng đạo cho lắm... nhưng anh không thích việc cô ấy biến nó thành quy định rạch ròi. Anh thấy rồi cả đời cô ấy sẽ nạt nộ anh. Giống như mẹ cô ấy đã làm với bố cô ấy thôi. Và lại,

bọn anh còn quá trẻ, chưa thể hứa hẹn gì... Nhưng lúc cô ấy bỏ đi, anh vẫn cảm thấy mình như chết rồi.”

“Giờ cô ấy kết hôn chưa?”

“Thật buồn cười là em lại hỏi câu đó. Thực sự thì anh mới nghe một người bạn của cả hai nói rằng cô ấy đính hôn rồi. Khoảng một tháng sau khi...” Anh ngừng nói, có vẻ không thoải mái.

“Sau khi anh cũng vậy?”

“Ừ,” anh nói khẽ. Anh kéo tôi lại gần hôn tôi thật mạnh mẽ, xóa hết những ý nghĩ về Darcy. Chúng tôi cởi bỏ áo quần và chui vào dưới chăn.

“Em lạnh kìa,” anh nói.

“Lúc nào bất an em cũng lạnh.”

“Em bất an điều gì? Đừng như vậy.”

“Dex,” tôi áp vào cổ anh, nói.

“Gì vậy, Rach?”

“Không có gì.”

Thân thể anh bao bọc lấy tôi. Tôi không còn thấy lạnh nữa.

Chúng tôi hôn nhau thật lâu, vuốt ve khắp mọi nơi.

Tôi không biết giờ là lúc nào, nhưng ngoài trời càng lúc càng tối dần.

Tôi suýt ngăn anh lại, vì những lý do quá dễ hiểu. Nhưng cũng vì tôi đang nghĩ chúng tôi nên chờ đợi cho đến khi được ở bên nhau một đêm. Nhưng điều đó có lẽ chẳng bao giờ đến. Và cũng có thể tôi sẽ không bao giờ được tắm cùng với anh, nhìn anh cạo râu vào buổi sáng, hay đọc tờ *Times* số ra ngày Chủ nhật bên tách cà phê, để thời gian cứ thế trôi đi. Chúng tôi sẽ không bao giờ được nắm tay nhau trong Công viên Trung tâm, cuộn tròn trong chăn trên bãi cỏ Sheep’s Meadow. Nhưng giờ tôi có thể có anh. Không ai ngăn được chúng tôi tận hưởng giây phút này.

Tôi chỉ nhìn thấy một chút xíu của Dexter khi chúng tôi chuyển động cùng với nhau - thấy phần tóc mai đốm bạc, bờ vai vững chãi, bên tai cong cong. Đầu ngón tay tôi lướt nhẹ qua chỗ xương đòn của anh, rồi sau đó bám chặt hơn.

Mười

Tôi không thể ngừng nghĩ đến Dex. Tôi biết chúng tôi sẽ không đến được với nhau, anh sẽ cưới Darcy vào tháng Chín. Nhưng được sống những giây phút này thôi tôi cũng thấy mãn nguyện rồi, và tôi cho phép mình ngày ngày được tận hưởng niềm vui khi chỉ nghĩ đến anh. Không có gì là mãi mãi cả, tôi tự nhủ như vậy. Nhất là những chuyện tốt lành. Cho dù thường thì bạn không phải đối diện với một điểm kết khó khăn như thế. Tôi nghĩ đến một vài ví dụ của những cái kết cụ thể đã được định đoạt từ trước. Ví dụ như hồi học đại học chẳng hạn. Tôi biết mình sẽ đi học xa trong bốn năm, sẽ có thêm nhiều bạn bè, nhiều kỷ niệm, nhiều tri thức hơn, và rằng đến một ngày đã định rồi tất cả sẽ đột ngột chấm dứt. Tôi biết vào cái ngày đó mình sẽ nhận được tấm bằng tốt nghiệp, đóng gói đồ đạc rồi quay về Indiana, và những trải nghiệm ở Duke sẽ kết thúc. Một chương vĩnh viễn khép lại. Nhưng hiểu rõ điều đó cũng chẳng ngăn được tôi tận hưởng cuộc sống, chẳng lấy đi được của tôi niềm vui.

Tôi cũng đang làm như thế đối với Dex. Tôi sẽ không nghĩ ngợi nhiều đến lúc kết thúc, đến những gì mình đang có lúc này sẽ không còn nữa.

Tối nay, lúc tôi đang ở nhà thì Dex từ chỗ làm gọi điện đến chỉ để chào tôi và nói rằng anh nhớ tôi. Một anh bạn trai vẫn thường gọi điện cho bạn gái anh ta theo kiểu như vậy. Chuyện đó không có gì bí mật hay phức tạp cả. Tôi vờ như chúng tôi đang thực sự yêu nhau. Một vài giây sau khi chúng tôi cúp máy, điện thoại lại reo.

“Chào,” tôi nói, vẫn bằng giọng rất khẽ, thầm nghĩ đó chỉ có thể là Dex lại gọi đến tiếp.

“Giọng đó là thế nào vậy?” Darcy hỏi, kéo tôi trở lại với thực tế.

“Giọng nào?” tôi hỏi. “Chỉ là mình đang mệt thôi mà. Có chuyện gì thế?”

Cô ào ào kể chi tiết về lần khủng hoảng trong công việc vừa mới xảy ra, thường chỉ đến chuyện một tờ giấy kẹt trong máy photocopy là hết cỡ. Lần này cũng không phải ngoại lệ. Một lỗi chính tả trong tờ rơi quảng cáo khai trương một câu lạc bộ. Tôi cố gắng ghìm lại thôi thúc muốn nói với cô ấy rằng khách khứa sẽ chẳng để ý đến một lỗi chính tả đâu, thay vào đó, tôi hỏi cô cuối tuần này những ai sẽ cùng đi nghỉ ở Hamptons. Tôi thấy các giác quan của mình trở nên tinh tường hơn, chờ mong được nghe thấy tên của Dexter. Anh cũng đã bảo với tôi là sẽ đi và thuyết phục tôi đi cùng. Như thế sẽ không được thoải mái, nhưng cũng đáng, anh nói như vậy. Anh phải gặp tôi.

“Chưa biết chắc. Claire có thể sẽ đi chơi với mấy người bạn. Dex thì có.”

“Ô, thế à? Anh ấy không phải làm việc hay sao?” tôi hỏi bằng một giọng hơi ngạc nhiên quá mức. Ngay lập tức tôi thấy lo lắng, nhưng Darcy không để ý đến giọng điệu thiếu tự nhiên của tôi.

“Không, anh ấy mới xong một vụ quan trọng gì đó,” cô đáp.

“Vụ gì?”

“Mình không biết. Vụ gì đó thôi.”

Công việc của Dexter toàn khiến Darcy chán ớn. Tôi từng thấy cái kiểu cô ấy khiến Dex phải ngậm miệng, cắt ngang câu chuyện anh đang kể để quay lại với những mối quan tâm nhỏ nhặt của cô. *Em có béo không? Em mặc cái này có đẹp không? Anh đến chỗ kia với em nhé? Làm cái này cho em. Đảm bảo với em đi. Em. Em. Em.*

Y như rằng, cô nói với tôi là đang định gửi một cuốn băng đến chương trình truyền hình *Big Brother*, rằng được lên đó chắc sẽ vui lắm. Chỉ vui với một người thích khoe khoang mà thôi. Tôi nghĩ đến vài điều còn đáng sợ

hơn cả chuyện được lên truyền hình quốc gia, đứng đó cho cả thế giới phán xét, đánh giá, xâu xé.

“Cậu có nghĩ mình sẽ được chọn không?” cô hỏi.

“Có khả năng lắm.”

Cô ấy đủ xinh để được chọn, và cũng thuộc loại sắc sảo - đúng kiểu người ta tìm kiếm để đưa lên chương trình truyền hình thực tế. Tôi quan sát mặt mình trong gương, nghĩ đến điều Dex đã nói với tôi là trông tôi giống một cô người mẫu J. Crew. Có thể tôi cũng hấp dẫn đấy. Nhưng còn lâu mới xinh được bằng Darcy, gương mặt cô ấy có những nét nổi bật, đôi gò má thật tuyệt vời, cặp môi đầy đặn.

Giờ thì cô ấy đang cười âm ỉ qua điện thoại, kể về với tôi một chuyện khác xảy ra trong ngày. Cô khiến hai tai tôi đau nhói. Trong đầu tôi hiện ra mấy từ “inh tai nhức óc”, và khi tôi quan sát hình bóng mình trong gương một lần nữa, tôi quyết định một điều rằng, dù chẳng đẹp nhưng có lẽ tôi có được vẻ dịu dàng mềm mại mà cô ấy không có.

Hôm nay là thứ Năm, một ngày trước khi chúng tôi xuất hành đi nghỉ cuối tuần ở Hamptons. Dex qua chỗ tôi. Chúng tôi đã định là để đến tuần sau rồi sẽ gặp nhau riêng, nhưng cả hai lại xong việc sớm. Và thế là, chúng tôi lại đến với nhau. Chúng tôi đã ân ái với nhau một lần. Giờ đây tôi đang tựa đầu lên ngực anh. Khi thở, ngực anh khẽ nâng gương mặt tôi lên xuống một chút xíu. Không ai nói gì trong một lúc lâu, rồi đột nhiên anh ấy hỏi, “Chúng ta đang làm gì thế này?”

Vậy đấy. Câu Hỏi đó.

Tôi đã nghĩ đến nó cả trăm lần, chính xác là những từ ngữ ấy, giọng điệu ấy, cái cách nhấn mạnh cái từ “làm” ấy. Nhưng cứ mỗi lần như thế, tôi lại trả lời theo những cách khác nhau:

Chúng tôi đang nghe theo những gì trái tim mách bảo.

Chúng tôi đang nắm lấy cơ hội.

Chúng tôi điên rồi.

Chúng tôi đang tự hủy hoại chính mình.

Chúng tôi là những kẻ đầy dục tính.

Chúng tôi đều đang bối rối.

Chúng tôi đang nổi loạn.

Anh ấy sợ kết hôn.

Tôi sợ cảnh cô đơn.

Chúng tôi đang yêu.

Chúng tôi yêu nhau mất rồi.

Và câu trả lời chung nhất là: chúng tôi cũng không biết nữa.

Tôi đáp bằng chính câu ấy. “Em không biết.”

“Anh cũng vậy,” anh khẽ nói. “Ta có nên nói về chuyện này không?”

“Anh có muốn nói không?”

“Cũng không hẳn,” anh đáp.

Tôi nhẹ cả người vì anh không muốn. Vì tôi cũng vậy. Tôi rất sợ cái điều mà cả hai có thể sẽ quyết định. Dù lựa chọn thế nào đi nữa cũng thật đáng sợ. “Vậy thì thôi. Bây giờ đừng nói.”

“Thế thì lúc nào?” anh hỏi.

Chẳng hiểu sao tôi lại đáp, “Sau ngày mồng bốn tháng Bảy.”

Điều đó nghe có vẻ vô lý, nhưng giữa mùa hạ luôn luôn là một thời điểm quyết định. Dù sau ngày mồng bốn tháng Bảy thì mùa hạ mới đi được non nửa, nhưng thời gian còn lại sẽ trôi đi nhanh hơn, nhanh như tên vậy. Tuy tháng Sáu ít hơn tháng Tám một ngày nhưng lại có cảm giác như dài hơn rất nhiều.

“Cũng được,” anh nói.

“Đừng vội xem xét điều gì trước ngày mồng bốn tháng Bảy,” tôi tuyên bố quy định đó một cách rõ ràng giống như tôi vẫn làm trước kỳ thi ở

trường luật. Giọng tôi cứng rắn dù không chắc chắn chúng tôi vừa mới quyết định điều gì. Rằng tất cả sẽ chấm dứt vào ngày đó ư? Hay có lẽ... không, anh ấy không thể nghĩ rằng tôi nói như vậy có nghĩa là lúc đó anh sẽ nói với Darcy rằng anh không thể kết hôn với cô ấy được. Không, chúng tôi không quyết định điều đó. Chỉ đơn giản là quyết định sẽ không có quyết định nào hết. Vậy thôi.

Thế nhưng, việc đặt ra ngày đó lại khiến tôi sợ. Tôi hình dung ra tấm biển khổng lồ đếm ngược ngày, giờ, phút, giây. Giống như những chiếc đồng hồ đặt trước vào năm 1999 để đếm ngược thời gian cho đến khi thiên niên kỷ mới bắt đầu. Tôi còn nhớ mình đứng quan sát những giây phút trôi đi trên một chiếc đồng hồ như thế, đặt ở bưu điện gần nhà ga trung tâm, đâu đó có lẽ vào tháng Mười hai. Chiếc đồng hồ ấy khiến tôi cảm thấy bất an, vô cùng sợ hãi. Tôi muốn bắt tay vào danh sách việc cần làm, gọi hết tất cả những cuộc điện thoại cần gọi, hoàn thành tất cả mọi việc ngay lập tức. Nhưng đồng thời, nhìn những con số đó trôi đi lại khiến người tôi như đờ cả ra. Tôi còn quá nhiều việc, thế thì làm cũng có được gì đâu?

Tôi cố tính xem còn bao nhiêu tiếng đồng hồ nữa thì đến ngày mồng bốn tháng Bảy. Còn bao nhiêu đêm chúng tôi được ở bên nhau. Bao nhiêu lần chúng tôi sẽ ân ái.

Dạ dày tôi sôi lên. Hoặc cũng có thể là dạ dày anh ấy. Tôi không biết, vì tôi đang nằm áp vào người Dex. “Anh có đói không? Mình gọi đồ ăn nhé,” tôi nói và hôn lên ngực anh. “Hay em làm món gì đó cũng được.”

Tôi tưởng tượng ra mình làm nhanh một món thật ngon lành. Tôi không biết nấu ăn nhưng có thể học. Tôi sẽ làm một người vợ tuyệt vời biết chăm lo vun vén.

Anh nói không muốn phí thời gian cho việc ăn uống. Trên đường về anh tạt qua ăn gì cũng được. Hoặc là nhịn đói đi ngủ. Anh nói muốn tận hưởng cảm giác có tôi nằm kề bên cho đến khi phải về.

Hôm sau, tôi hỏi Dex xem anh về nhà có gặp rắc rối gì không. Đó là một câu hỏi chung chung, nhưng anh ấy hiểu ý tôi. Anh nói khi về đến nơi thì

Darcy không có nhà, thế là anh có thời gian để tắm tấp, miễn cưỡng xóa đi những cảm giác về tôi trên người. Anh bảo Darcy để lại một lời nhắn: “Mười một giờ rồi mà anh không trả lời di động hay điện thoại ở công ty. Có lẽ anh đang ngoại tình cũng nên. Em sẽ đi chơi với Claire.”

Đó là lời kết tội theo kiểu đùa cợt cô ấy vẫn hay nói khi Dex phải làm việc muộn. Cô hỏi có phải anh ngoại tình không, chẳng bao giờ tin rằng anh lại làm một việc như thế. Mỗi lần cô ấy lại lôi ra một người khác, chọn ngẫu nhiên một cái tên phụ nữ ở chỗ anh làm. Người nào càng ít hấp dẫn, cô càng khoái. “Em biết anh đang yêu Nina rồi nhé,” cô sẽ nói như vậy, thừa biết Nina là người phụ nữ đầy đà chuyên lo việc giấy tờ, quê ở Staten Island, đeo móng tay giả sơn nhũ lấp lánh.

Tôi nghĩ đến Dex về nhà tối qua. Toàn bộ cảnh tượng hiện ra trong tâm trí tôi - Dex lén chui vào căn hộ, nhanh chóng tắm ù một cái rồi chui vào giường, chờ đến lúc chìa khóa xoay trong ổ, giả vờ đang ngủ khi Darcy bước vào. Cô ấy ngần ngừ tiến lại gần, quan sát anh trong bóng tối.

“Buổi hẹn hò của anh với Nina thế nào?” cô ấy hỏi to bằng một giọng châm chọc.

Anh lấy hai nắm tay dụi mắt giống như người ta vẫn hay làm trên ti vi khi đang ngủ say thì tỉnh dậy. “Chào em,” anh mệt mỏi nói rồi vờ ngủ tiếp.

Cô ấy chui vào giường, nằm sát lại với anh, thốt ra câu “Em yêu anh”.

Hàm Dex nghiêng lại, nhưng cũng đáp như thế. Anh còn lựa chọn nào nữa đâu? Anh chìm vào giấc ngủ trong khi nghĩ đến tôi. Nghĩ rằng chiếc cảm của Darcy đang tựa trên ngực mình đúng là nhọn hoắt.

Tôi đang ngồi trên bãi cát, nhìn họ đứng dưới làn nước.

Darcy và Dex đang đứng cạnh nhau dưới ánh mặt trời tháng Sáu không quá nóng bức. Cuối tuần này là lần đầu tiên tôi thấy họ ở cạnh nhau kể từ khi Dex và tôi tự nguyện, tình tảo ân ái với nhau. Tôi đeo kính râm để có thể quan sát họ từ chỗ ngồi mà không bị lộ, trong khi Claire đang lái nhải với tôi về - gì nhỉ? - đám cưới. Cô ấy hỏi nếu lỡ tối nay lạnh thì sao? Chúng

tôi có nên mua áo khoác giống hệt nhau không, kiểu áo len mỏng sáng màu ấy? Tôi gật đầu và lẩm bẩm rằng đó là một ý kiến hay đấy.

Dex vừa mới kết thúc một lần bơi nhanh, dù nước lạnh như băng. Giờ thì bọn họ đang chuyện trò, đứng sát nhau. Có lẽ anh đang nói với Darcy nhiệt độ dưới nước. Cô ấy ngần ngừ tiến lại gần hơn, chỉ vừa đủ để cho nước ngập bàn chân. Cả hai đang cười. Dex lấy chân gạt nước lên cằm cô, thế là cô ré lên, quay lại rồi vội vã bước nhanh ra xa cách anh một quãng. Tôi thấy những lớp cơ căng ra trên đôi chân dài rám nắng của Darcy. Cô ấy mặc bộ bikini màu da. Tóc để xõa, vờn quanh gương mặt. Anh cười vang, và cô ấy giơ ngón tay trở như thể mắng mỏ rồi tiến lại gần anh. Hai người họ đang chơi đùa vui vẻ hết cỡ. Nhìn họ như thế, tôi đau đớn lắm nhưng không thể dừng lại. Tôi không thể nhìn đi chỗ khác.

Tôi có cảm giác như thể hai người đó đang khoe khoang vậy. Darcy thì lúc nào chẳng thế. Nhưng Dex cũng nhiệt tình tham gia. Chắc chắn anh biết chúng tôi đều đang nhìn. Biết tôi đang nhìn. Cứ khi nào bạn đi cùng một nhóm bạn mà có ai đó quyết định xuống bơi hay xuống nghịch nước là lại thế. Đại dương giống như một cái sân khấu vĩ đại. Nếu những người khác có quan sát một lúc thì đó cũng là chuyện tự nhiên thôi. Dex chắc chắn là biết điều đó, thế mà vẫn cứ chơi trò đôi lứa đùa giỡn vui vẻ hết mức. Lẽ ra anh phải nằm dài trên chiếc khăn, đánh một giấc hay đọc tiểu thuyết chứ - một việc gì đó chán chường để cho tôi thấy anh đang bối rối, đang khổ sở, tâm can giằng xé. Thế mà thay vào đó anh lại đang cười cợt gạt nước với Darcy.

Marcus khum tay lại và gọi họ. “Nước lạnh cỡ nào?”

“Lạnh kinh người!” Darcy nói to, bàn tay vuốt ve lưng Dex trong khi anh đáp lại một câu đầy nam tính, “Không đâu, thích lắm. Xuống đi!”

Cơn giận hòa lẫn với nỗi đau trong tôi. Lần đầu tiên tôi hoàn toàn hối hận vì đã ngủ với Dex. Tôi thấy mình thật ngốc, tự nhiên tôi tin rằng đối với anh, chuyện đó gần như chẳng có nghĩa lý gì hết. Nước mắt khiến cho đôi

mắt tôi cay xè khi tôi ép mình quay đi khỏi bọn họ, đeo chiếc tai nghe vào. Tôi ra lệnh cho chính mình không được khóc.

Trước khi tôi ấn nút play, Marcus hỏi tôi đang nghe gì đấy. Kể từ sau buổi hẹn hò, tôi mới chỉ gặp anh ta đúng một lần vào một ngày làm việc cùng nhau đi ăn vội bữa trưa ở quán ăn gần chỗ tôi làm, nhưng chúng tôi cũng nói chuyện vài lần, và có một lần cuộc nói chuyện kéo dài hơn một tiếng đồng hồ. Rõ ràng lý do duy nhất chưa có cuộc hẹn thứ hai chỉ là do hoàn cảnh chưa cho phép, hay ít nhất là anh ta biết thế. Anh ta bận, tôi cũng bận. Công việc điên đầu. Những việc hàng ngày vẫn phải làm. Vậy nên cánh cửa vẫn còn rộng mở và tôi lấy làm mừng về điều đó. Tôi cần tập trung nghĩ đến anh ta nhiều hơn. Tình cảm dành cho Marcus có thể sẽ xuất hiện một khi tôi quên Dex đi. Tôi mỉm cười và nói, “Tracy Chapman. CD này hay lắm. Anh muốn nghe không?”

Tôi đưa tai nghe cho anh ta khi Dex và Darcy tiến lại chỗ bọn tôi. Marcus lắng nghe trong vài giây. “Hay đấy.” Anh ta trả lại tôi cái tai nghe và lôi ra một lon Coke trong thùng lạnh. “Em làm một ngụm không?” anh ta hỏi đúng lúc Darcy và Dex đứng cạnh chúng tôi.

Tôi nói có, cầm lấy lon nước, uống xong rồi lấy đầu khăn của mình lau mép lon nước.

Anh ta nói với một cái nhìn ngốc nghếch tỏ vẻ hiểu biết, “Anh không ngại vi trùng của em đâu mà. Nếu em hiểu ý anh muốn nói gì.”

Tôi bật cười và lắc đầu như thể muốn nói: Marcus, anh điên thật.

Marcus nháy mắt. Tôi lại cười.

Vừa đúng lúc. Dex thấy hết những gì chúng tôi trao đổi. Tôi không nhìn anh. Tôi sẽ không nhìn đâu. “Có ai định xuống nước không?” anh hỏi.

Claire đáp lại một câu chung chung. “Chưa đâu. Tôi còn chưa thấy nóng lắm.”

Marcus bảo anh ta ghét bơi, nhất là dưới làn nước lạnh băng. “Làm ơn nói tôi hay việc đó vui về chỗ nào.”

Darcy cười khúc khích. “*Chẳng* vui đâu. Như tra tấn thì có!”

Tôi không nói gì hết, ấn nút play trên máy nghe đĩa CD.

“Cô thì sao, Rachel?” Dex hỏi, vẫn còn đứng gần tôi.

Tôi lờ đi, vờ như tiếng nhạc to quá, không nghe thấy anh nói gì.

Anh ấy và Darcy trở về chỗ đặt khăn tắm bên cạnh Claire. Darcy phải cát bám trên bàn chân và mắt cá, trong khi Dex ngồi khoanh chân, nhìn ra biển. Qua khước mắt, tôi thấy một bên vai và phần lưng anh. Tôi cố gắng không nghĩ đến làn da mịn màng của anh, cảm giác anh kề sát bên tôi ra sao. Tôi sẽ không cảm nhận được điều đó nữa. Tôi tự nhủ với chính mình rằng đâu phải ngày tận thế. Làm vậy là tốt nhất.

Tối đó, trước khi đi ăn, tôi đang thay quần áo thì Darcy vào phòng tôi, hỏi tôi có mang cái kẹp mi không. Tôi bảo không, rằng tôi không có. Chắc là Hillary mang, nhưng cô ấy lại đang tắm. Darcy ngồi xuống giường tôi và thở dài, nét mặt trở nên mơ màng.

“Mình vừa ân ái một trận tuyệt chưa từng thấy,” cô ấy nói.

Tôi cố lắm để giữ nét mặt bình thường. “Ồ, thế à?” Tôi biết mình đang khơi mào cho những lời chia sẻ rồi đây, nhưng tôi chẳng biết phải nói gì khác. Mặt tôi nóng như thiêu đốt. Hy vọng Darcy không để ý.

“Ừ, đúng là không thể chê vào đâu được. Cậu có nghe thấy tiếng bọn mình không?” Tính Darcy hay thích chia sẻ chi tiết đến thế. Cô ấy chẳng bao giờ giấu giếm chuyện chăn gối. Cô ấy sẽ kể với bạn lúc lên đến đỉnh thì bọn họ nói gì với nhau. Tôi lúc nào cũng lắng nghe, luôn luôn cười, thỉnh thoảng cũng thích thú với câu chuyện cô ấy kể. Nhưng những ngày đó đã qua từ lâu rồi.

“Không. Chắc lúc đó mình đang tắm,” tôi nói.

“Ừ, bọn mình cũng tắm.” Cô ấy lừa tay chải mái tóc ướt, rồi lắc đầu bên này qua bên kia. “Chà. Hàng tháng rồi chưa ‘quan hệ’ như thế.”

Tôi nghĩ đến hai thân thể ướt át của bọn họ áp sát vào nhau mà không thể quyết định được mình ghét ai hơn.

Lúc đó đã muộn, hơn hai giờ sáng rồi. Tôi đã tránh Dex suốt buổi tối, lúc ở nhà rồi sau đó là lúc ăn tối. Giờ chúng tôi đang ở bar Talkhouse. Tôi gọi hai chai bia, một cho Hillary, một cho mình, thì Dex tìm thấy tôi ở quầy bar.

“Chào Rach,” anh nói.

Tôi đang hưng phấn, chẳng còn ngượng nghịu gì nữa. Chết cồn đã xua tan đi nỗi đau trong tôi, chỉ còn lại nỗi uất ức và giận dữ. Kiểm soát những cảm xúc ấy dễ dàng hơn, bộc lộ thẳng thắn hơn. “Sao?”

“Có chuyện gì thế?” anh bình thản hỏi.

“Chẳng có gì,” tôi đốp lại, quay người định rời đi.

“Khoan đã. Em đi đâu vậy?”

“Mang bia cho Hillary.”

“Anh muốn nói chuyện với em.”

“Nói chuyện gì?” tôi nói thật lạnh lùng.

“Sao vậy?”

“Chẳng sao cả,” tôi nói, thầm ước giá mình có thể nghĩ ra câu gì đó sắc lạnh, đầy ý thù hận. Tôi không quen làm một người xấu tính, nhưng giọng điệu của tôi chắc chắn đã làm được điều đó, vì Dex trông có vẻ bị tổn thương. Chưa đau lòng bằng tôi ngày hôm nay lúc ngồi trên bãi biển hay là lúc Darcy kể lể chuyện phòng the. Như thế chưa đủ đâu. Tôi nhướn mày, nhìn anh với cái nhìn có chút xiu căm ghét như thể muốn nói: Sao? Tôi giúp được gì cho anh?

“Em... em đang giận anh đấy à?” anh hỏi.

Tôi bật cười - không, nó giống như một tiếng khịt mũi hơn.

“Đúng không?” anh hỏi lại.

“Không đâu Dex, em không giận anh,” tôi nói. “Em thật sự chẳng bận tâm đến anh. Hay những gì anh làm với Darcy.”

Giờ thì anh biết là tôi biết chuyện rồi. “Rachel...” anh bắt đầu nói, đỏ mặt lên. Rồi anh cố gắng nói với tôi rằng đó là do cô ấy, cô ấy khơi mào ra trước.

“Cô ấy bảo đó là lần ân ái tuyệt nhất trong đời,” tôi nói khi quay người bước đi, để lại anh đứng một mình bên quầy bar. “Làm tốt lắm. Chúc mừng nhé.”

Cho dù đang trong cơn bực tức, tôi biết mình không có quyền đối xử với Dex như thế. Tất cả việc anh ấy làm là quan hệ với cô vợ chưa cưới của mình mà thôi. Anh ấy đâu có hứa hẹn gì với tôi - thậm chí chúng tôi còn thỏa thuận không nói gì cho đến ngày mồng bốn tháng Bảy cơ mà. Chúng tôi không nói câu nào quan trọng gây hiểu lầm hết. Thực ra, chẳng có câu nào dễ gây hiểu lầm thì có, đừng nói quan trọng hay không. Tôi rơi vào tình cảnh này là do lỗi của chính tôi thôi, chẳng ai lừa lọc gì tôi hết. Nhưng tôi vẫn ghét anh.

Tôi đưa mắt nhìn khắp đám đông, tìm Hillary. Dex đi theo và tóm lấy ngay bên dưới khuỷu tay tôi. Tôi đánh rơi một chai bia. Cái chai vỡ tan.

“Hay thật. Xem anh vừa làm cái gì đấy,” tôi nói, nhìn xuống đồng lộn xộn.

“Anh sẽ mua cho em chai khác.”

“Không cần bận tâm.”

“Rachel, xin em... Anh không thể kiềm chế. Đó là do Darcy, anh thề đấy.”

Hillary đột ngột xuất hiện bên cạnh hai chúng tôi. “Có chuyện gì vậy?”

Tôi không biết cô ấy có nghe thấy gì không.

“Không có gì,” Dex đáp nhanh. “Rachel chỉ giận vì tôi làm rơi chai bia của cô ấy thôi.”

“Cậu uống chai của mình cũng được,” Hillary nói.

“Không, cậu cầm đi,” tôi nói, đưa cho cô ấy chai còn lại.

Cô ấy miễn cưỡng cầm và hỏi Darcy đâu.

“Bọn mình cũng đang tìm cô ấy đây,” tôi nói.

Tôi liếc Dex. Anh đang cố che giấu trước mặt Hillary, nhưng làm không được tốt rồi. Đôi mắt anh mở to đầy lo lắng, miệng căng ra thành một nụ cười gượng gạo. Tôi dám cá trong lúc tắm trên mặt anh không có cái vể như thế đâu.

Tất cả đã hết rồi, tôi nói thầm trong đầu, làm một cử chỉ thái quá của một người phụ nữ bị đối xử tệ bạc. Sau đó tôi quay đi tìm Marcus. Marcus dễ thương, người đã mời tôi uống lon Coke lúc ở bãi biển, người chưa hề đính hôn với ai hết.

Mười một

“Aaaaa. Chuyện ghen ăn tức ở thường ngày ấy mà,” Ethan nói khi tôi kể cho cậu ấy nghe tin tức mới vào sáng thứ Hai.

“*Không* phải chuyện ghen ăn tức ở thường ngày!” tôi chống chế, nhớ là mình đã xem phim *Fatal Attraction* cùng với Darcy và Ethan. Darcy rất ghét giả thuyết bộ phim đưa ra. Cô ấy cứ nhắc đi nhắc lại điều đó phi thực tế ra sao - chẳng có người đàn ông nào lại lừa dối vợ mình để đi với một người đàn bà khác kém hấp dẫn hơn nhiều. Chắc tôi đang chứng minh giả thuyết của cô ấy là sai lầm.

“Ô, không ư?” Ethan vờ nghiêm chỉnh. “Ừm, có lẽ cũng là một dạng. Tuy không rõ rệt bằng. Cậu chỉ cần gây chút sức ép thôi mà... và nói cho anh ta biết rằng tiếp tục mối quan hệ với vợ chưa cưới là không thể chấp nhận được.”

“Ừm, dù sao thì... tất cả đã hết rồi,” tôi nói, nhận ra rằng những từ ngữ ấy xếp tôi vào nhóm những người phụ nữ khờ dại, nói rằng tất cả đã hết trong khi vẫn thầm cầu mong không phải như vậy, vẫn tìm kiếm một tia hy vọng, cứ nhất mực nói rằng họ chỉ muốn kết thúc, nhưng những gì họ thực sự muốn lại là một cuộc nói chuyện lần cuối cùng vờ như để chấm dứt, trong khi cố gắng tìm cách để đạt được nhiều hơn. Và một sự thật thê thảm là, tôi *thực sự* muốn có được nhiều hơn nữa. Tôi ước gì mình có thể rút lại cuộc tranh cãi ở bar Talkhouse. Lẽ ra tôi không nên nói gì với Dex hết. Tôi cảm thấy nhói đau vì lo lắng, sợ anh ấy sẽ chấm dứt hẳn việc gặp tôi. Anh ấy có lẽ sẽ quyết định rằng điều đó không đáng, tình hình này quá phức tạp rồi.

“Tất cả đã hết rồi ấ hả?” Ethan hỏi, giọng ngờ vực.

“Đúng thế.”

“Bravo,” Ethan nói bằng giọng Anh chuẩn nhất. “Lập trường như vậy là được.”

“Ừ, thế đấy,” tôi nói, cứ như thể đối với tôi, rời xa Dex là một việc dễ dàng lắm vậy.

“Ừ. Mà này, cậu sẽ đến London vào tuần có ngày lễ mừng bốn tháng Bảy chứ?” cậu ấy hỏi.

Lúc trước, trong bức e-mail gần đây tôi có nhắc đến chuyện đó, nói là có thể, trước khi Dex và tôi đặt ra ngày hẹn. Giờ tôi lại không muốn đi nữa. Chỉ là đề phòng nhờ mọi thứ còn chưa hết thật. “Ừm, có lẽ là khó đấy. Mình đã hẹn đi Hamptons rồi mà.”

“Dex sẽ không đến đó chứ?”

“Có đến, nhưng mình không muốn phí phạm số tiền bỏ ra thuê nhà ở chung.”

“Phải rồi.”

“Cậu đừng nói thế chứ.”

“Thôi được,” cậu ấy nói, đổi giọng. “Nhưng cậu có bao giờ định đến thăm mình không? Sau kỳ thi vào ngành luật, cậu cũng bơ mình luôn. Vì cái tên Nate đó.”

“Mình sẽ đến mà. Mình hứa đấy. Có thể vào tháng Chín.”

“Thôi được rồi... Nhưng nếu vào ngày mừng bốn thì chắc sẽ vui lắm.”

“Ở đó có phải ngày lễ đâu,” tôi nói.

“Ừ. Thật buồn cười là người Anh không kỷ niệm ngày chúng ta độc lập, không còn lệ thuộc vào họ nữa... Nhưng trong trái tim mình thì đó đúng là một ngày lễ, Rachel ạ.”

Tôi cười và nói với cậu ấy rằng tôi sẽ xem xét các chuyến bay vào mùa thu này.

“Được rồi. Mình sẽ gửi e-mail cho cậu biết những cuối tuần nào mình rảnh rỗi - kể tót.”

Cậu ấy biết tôi ghét từ “tót” (tuốt). Cũng như tôi ghét những người hay nói “đặt” (chỗ) cho bữa tối. Hay họ bảo bạn là trả lời họ “CSCT” (càng sớm càng tốt). Và cả cụm từ Ethan khoái dùng được đặc chế để trêu tức tôi nữa - “CTMLL”, nghĩa là “cậu tự mà lo lấy”.

Tôi mỉm cười. “Nghe có vẻ hay.”

“Cực hay ấy chứ.”

Tôi vừa cúp máy sau cuộc nói chuyện với Ethan thì điện thoại lại reo. Trên màn hình hiện ra cái tên Les. Tôi định không nhắc máy nhưng tôi đã học được rằng tránh né cũng không có hiệu quả mấy ở một công ty luật. Điều đó chỉ khiến cho đồng nghiệp của bạn cáu hơn khi cuối cùng bạn vẫn phải nói chuyện với họ mà thôi.

“Chuyện giấy tờ vụ IXP cô lo sao rồi?” hấn ta quát vào điện thoại ngay sau khi tôi nói xin chào. Les luôn luôn bỏ qua phần chào hỏi lịch sự.

“Ý anh là sao?”

“Cô đưa bằng cách nào? Gửi thư hay đưa tận tay?”

Tôi lấy đinh đóng nó vào cửa nhà hấn, đồ điên, tôi thầm nghĩ, nhớ lại cái kiểu phục vụ lỗi thời mà tay luật sư ở New York đang kiểm tra.

“Gửi thư,” tôi đáp, liếc xuống cuốn sách cũ rích của mình: Những quy định ở New York về thủ tục tố tụng dân sự.

“Hay. Hay lắm,” hấn nói bằng cái giọng cạnh khóe thường ngày.

“Sao thế?”

“Sao? Sao cái gì?” hấn quát vào điện thoại. Tôi giơ ống nghe ra xa tai nhưng giờ thì tôi nghe thấy giọng của hấn còn vang khắp sảnh. “Đồ chết tiệt! Thế đấy! Giấy tờ phải được đưa đến tận tay! Cô không thèm đọc trát của tòa à?”

Tôi xem lướt qua lá thư của thẩm phán. Khi thật, hấn ta có lý.

“Anh có lý,” tôi nói nghiêm túc. Hẳn ta ghét phải nghe thanh minh này nọ lắm, mà tôi thì chẳng có gì để thanh minh cả. “Tôi sai.”

“Cô là cái thể loại gì thế hả, mới làm việc ở đây năm đầu tiên đấy à?”

Tôi nhìn chăm chăm cái bàn làm việc. Hẳn biết thừa tôi làm năm năm rồi.

“Chết tiệt, Rachel, thế này là phạm luật,” hẳn gầm lên. “Rồi cô sẽ khiến cho cả cái công ty này bị kiện còn cô thì bị đuổi nếu không chấn chỉnh lại cái óc bả đậu của cô đi.”

“Tôi xin lỗi,” tôi nói, xong rồi mới nhớ ra xin lỗi thì hẳn chỉ càng ghét hơn thôi.

“Đừng có nói xin lỗi! Sửa chữa lại cái vụ chết giẫm đó đi!” Hẳn cúp máy. Tôi chẳng tin Les có bao giờ kết thúc cuộc nói chuyện với một câu chào tử tế, cho dù hẳn có đang vui vẻ đi nữa.

Không, tôi không phải là đứa mới vào, đồ khốn ạ. Thế nên có mắng mỗ một tràng như vừa rồi cũng vô ích thôi. Thích thì cứ đi mà làm, đuổi việc tôi đi. Đứa nào thèm quan tâm chứ? Tôi nhớ lại hồi tôi bắt đầu làm việc ở đây. Một đồng nghiệp chỉ cần nhướn mày một cái là khiến tôi chạy ngay về văn phòng, nước mắt chảy dài, lo sợ nguy cơ mất việc hay ít nhất là sợ bản đánh giá hàng năm bị kém đi. Năm tháng qua đi, da mặt tôi trở nên dày hơn, và lúc này đây, tôi mặc kệ tất cả. Tôi còn những rắc rối to tát hơn là cái công ty này, và cả cái sự nghiệp luật sư của mình nữa. Không, gạch bỏ từ “sự nghiệp” đó đi. Sự nghiệp là để dành cho những người cầu tiến. Còn tôi chỉ muốn được sống sót, được ký số lương. Đây đơn thuần chỉ là một cái nghề. Tôi có thể chấp nhận ở lại hay rời bỏ nơi này. Tôi bắt đầu tưởng tượng ra mình bỏ việc và theo đuổi niềm đam mê còn chưa xác định rõ ràng. Tôi tự nhủ với chính mình rằng dù không có được một mối quan hệ sâu sắc có ý nghĩa lớn lao thì tôi vẫn còn công việc.

Tôi gọi điện cho luật sư bên kia, một người tầm bốn mươi tuổi, tính tình cũng biết điều và hơi nói lắp, ông ta chắc chắn bị một đồng nghiệp khác qua mặt trong lần thăng chức ở công ty ông ta. Tôi nói rằng giấy tờ ở bên tôi

được chuyển đến không đúng theo yêu cầu, rằng tôi sẽ tận tay chuyển lại nhưng sẽ bị muộn mất một ngày. Ông ta ngắt lời tôi với một tiếng cười dễ nghe và nói lấp rằng chuyện đó không sao, tất nhiên ông ta sẽ không làm khó. Tôi dám cá ông ta cũng ghét công việc của mình y như tôi vậy. Nếu thích, ông ta có thể làm âm ỉ vụ sai sót này cho ra ngô ra khoai. Les sẽ loạn cả lên nếu bên kia nộp muộn một ngày thôi.

Tôi gửi cho Les một e-mail, viết đúng một câu thế này: “Luật sư bên kia nói họ nhận giấy tờ đem đến tận tay ngày hôm nay cũng được.” Thế hẳn mới biết. Tôi cũng có thể nói năng cáu kỉnh cụt lủn như ai.

Khoảng một giờ rưỡi, sau khi tôi in ra một bộ tài liệu mới và chuyển cho người chuyển phát trong công ty để đem đi thì Hillary đến văn phòng của tôi hỏi tôi đã định đi ăn trưa với ai chưa.

“Chưa. Cậu muốn đi không?”

“Có. Ta đến chỗ nào đẹp đẹp ấy nhé? Ăn cho ngon? Bít tết hay đồ ăn Ý?”

Tôi mỉm cười gật đầu, cầm lấy cái túi xách để dưới bàn. Ngày nào Hillary đi ăn cũng rất lâu, nhưng đến chiều thì tôi buồn ngủ lắm. Có một lần, sau khi gọi sandwich kẹp thịt gà tây nóng hổi cùng với khoai tây nghiền và đậu xanh, tôi còn đi tàu điện ngầm về nhà đánh một giấc ngủ trưa. Tôi quay lại với sáu lời nhắn ở máy điện thoại, trong đó một cái quát tháo mắng nhiếc là của Les. Đó là lần cuối cùng tôi ngủ, nếu không tính những lần tôi quay ghế hướng về phía cửa sổ, đặt một tờ giấy lên đùi. Mảnh đó lừa được những tên ngốc - nếu có ai vào phòng thì cũng chỉ nghĩ là bạn đang đọc tài liệu. Tôi vừa khoác túi lên vai thì Kenny, người đưa tin nội bộ trong công ty làm việc ở phòng thư từ, ghé mắt qua cánh cửa mở ra nửa chừng của phòng tôi, nhìn quanh quất.

“Chào Kenny, anh vào đi.”

“Ra-chelle.” Anh ta gọi tên tôi theo giọng Pháp. “Cái này gửi cho cô.” Anh ta cười nửa miệng khi đưa ra một chiếc bình thủy tinh, trong đó cắm

những cành hồng nhung. Rất nhiều hoa. Phải hơn một tá ấy chứ. Chắc phải hai tá, dù tôi không đếm. Chưa kịp đếm.

“Ồi giời!” Mắt Hillary mở to. Tôi dám nói cô ấy phải cố gắng ghê lắm thì mới không chộp lấy tấm thiệp.

“Tôi đặt ở đâu đây?” Kenny hỏi.

Tôi dẹp một chỗ trên bàn và trở vào đó. “Ở đây được rồi.”

Kenny lắc lắc cổ tay làm bộ lộ hoa nặng lắm, huyết sáo và nói, “Ái chà, Rachel. Có người đang cựa cẫm cô kìa.”

Tôi phẩy tay về phía anh ta, nhưng không có cách nào để chối cãi rằng những bông hoa ấy là của người khác gửi chứ không phải từ một anh chàng đang yêu. Nếu không phải hồng nhung thì tôi đã có thể lấp liếm rằng đó là một sự kiện nào đó của gia đình tôi, nói với bọn họ rằng hôm nay là một ngày đặc biệt đối với tôi, hoặc bố mẹ tôi biết tôi phạm phải một lỗi trong công việc và họ đang cố gắng an ủi tôi đấy thôi. Nhưng không chỉ là hoa hồng, mà đó là hồng nhung nữa chứ. Và lại còn rất nhiều. Chắc chắn không thể là của một người họ hàng rồi.

Kenny đi ra sau khi nói nốt câu nhận xét cuối cùng về chuyện những bông hoa lấy mất một khoản kha khá của ai đó đấy. Tôi cố gắng ra khỏi phòng theo sau anh ta, nhưng chẳng có cách nào khiến chúng tôi đi đâu được cho đến khi Hillary biết tường tận mọi việc.

“Ai gửi thế?”

Tôi nhún vai. “Chịu.”

“Cậu không định đọc thiệp à?”

Tôi sợ phải đọc tấm thiệp đó lắm. Hoa chắc chắn là do Dex gửi - và nếu lỡ anh ấy có ký tên thì sao? Quá mạo hiểm.

“Mình biết ai gửi rồi,” tôi nói.

“Ai?”

“Marcus.” Còn lại duy nhất anh ta có khả năng.

“Marcus ấy à? Cuối tuần rồi các cậu hầu như có đi chơi với nhau đâu nào. Có chuyện gì thế? Cậu đang giấu mình đấy phải không? Cậu không nên giấu giếm mình chứ!”

Tôi gạt đi, nói rằng tôi không muốn ai ai trong công ty này cũng biết chuyện riêng của tôi.

“Thôi được, thế thì nói cho mình. Tấm thiệp đó viết gì vậy?” Cô ấy đang muốn chất vấn đây. Dù rất ghét công ty nhưng cô ấy đúng là một luật sư cứng rắn.

Tôi biết mình không trốn được việc phải đọc tấm thiệp. Với lại, tôi cũng đang muốn biết trong đó viết gì đến chết được. Tôi nhấc chiếc phong bì màu trắng lên khỏi thanh cắm bằng nhựa trong chiếc bình hoa, mở ra thật chậm trong khi đầu óc thì đang suy nghĩ lung lăm để bịa ra câu chuyện với Marcus. Tôi lôi tấm thiệp ra, lặng lẽ đọc hai câu: **ANH THỰC SỰ XIN LỖ. XIN EM HÃY GẶP ANH TỐI NAY.** Dòng chữ được viết tay theo kiểu viết hoa tất cả các chữ của Dexter, điều đó có nghĩa là anh ấy đích thân đến tận cửa hàng hoa. Thậm chí còn tốt hơn. Anh ấy không ký tên, có lẽ cũng mừng tượng ra được cảnh này. Tim tôi đập thành thịch như chạy đua, nhưng tôi cố gắng ghìm nụ cười tươi hết cỡ khi đang có mặt Hillary. Những bông hồng khiến tôi vui lắm. Tấm thiệp còn khiến tôi vui hơn nữa kia. Tôi biết mình sẽ không từ chối lời đề nghị của anh. Tối nay tôi sẽ gặp Dex, cho dù chưa bao giờ tôi sợ mình bị tổn thương đến như thế. Tôi liếm môi và cố gắng giữ vẻ mặt bình thường. “Ừ, là của Marcus,” tôi nói.

Hillary nhìn tôi chăm chăm. “Đưa mình xem nào,” cô ấy nói, vớ lấy tấm thiệp.

Tôi lấy nó ra khỏi tầm tay cô ấy, nhét vào trong túi xách. “Trong đó chỉ viết là anh ta đang nghĩ đến mình thôi mà.”

Cô ấy vén tóc ra sau tai và hỏi đầy nghi ngờ, “Các cậu đã hẹn hò hơn một lần rồi đúng không? Toàn bộ câu chuyện là thế nào?”

Tôi thở dài và đi ra hành lang, chuẩn bị sẵn sàng để lôi Marcus tội nghiệp ra nói. “Thôi được rồi, tuần trước bọn mình có đi chơi mà mình

không nói với cậu,” tôi bắt đầu kể khi chúng tôi đi bộ ra thang máy. “Và, ừm, anh ta có nói với mình rằng tình cảm của anh ta đối với mình ngày một sâu đậm...”

“Anh ta nói thế à?”

“Đại loại là vậy. Ừ, đúng.”

Cô ấy đón nhận tin đó. “Và cậu đã nói gì?”

“Mình nói với anh ta là mình không dám chắc về tình cảm của mình và, ừm, mình nghĩ bọn mình vẫn nên giữ cho mọi việc ở mức bình thường cho đến hết cuối tuần.”

Frieda làm ở phòng kế toán bước vào thang máy theo sau chúng tôi. Tôi hy vọng Hillary sẽ để dành cuộc tra khảo sau khi đi thang máy, nhưng không, khi cánh cửa khép lại, cô ấy vẫn tiếp tục hỏi, “Các cậu có đến với nhau không?”

Tôi gật để Frieda đang đứng quay lưng về phía chúng tôi không biết chuyện. Tôi có thể nói không, nhưng nếu thế thì những bông hồng nhung đó không được hợp lý cho lắm.

“Nhưng các cậu không ngủ với nhau đấy chứ?” Ít nhất thì cô ấy cũng biết thì thầm khi nói câu này.

“Ừ,” tôi đáp, rồi liếc cô ấy một cái ra hiệu trật tự đi.

Cửa thang máy mở ra, Frieda bước ra ngoài.

“Thế nào? Kể nữa đi,” Hillary nói.

“Chuyện cũng không có gì to tát đâu. Thôi mà Hill. Cậu hỏi nhiều quá đấy!”

“Nếu cậu kể hết với mình ngay từ đầu thì mình đâu cần hỏi nhiều thế.” Vẻ mặt cô ấy lại có vẻ tin tưởng. Tôi thoát nạn rồi.

Trong lúc đi bộ một quãng ngắn đến đại lộ 2, chúng tôi nói về nhiều chuyện khác. Nhưng rồi sau đó, lúc ngồi trước đĩa bít tết ở quán Palm Too,

cô ấy nói, “Còn nhớ chuyện cậu làm rơi chai bia tối hôm thứ Bảy, lúc cậu với Dex đang nói chuyện không?”

“Lúc nào?” tôi hỏi, cảm thấy hoảng hốt.

“Cậu biết mà, lúc các cậu đang nói chuyện thì mình đến - đúng lúc ra về ấy?”

“À phải. Chắc vậy. Mà sao?” tôi cố hết sức tỏ vẻ ngây ngô.

“Lúc đó có chuyện gì thế? Sao trông Dex khố sở vậy?”

“Anh ta khố sở ư? Mình chẳng nhớ.” Tôi ngược nhìn lên trần nhà, trán nhăn lại. “Mình không nghĩ anh ta đang khố sở đâu. Sao cậu lại hỏi thế?”

Khi gặp phải tình huống khó thì trả lời bằng một câu hỏi luôn luôn là cách hữu dụng.

“Chẳng sao. Chỉ là có vẻ lạ, thế thôi.”

“Lạ ư?”

“Mình không biết nữa. Thật là điên rồ...”

“Gì cơ?”

“Thật điên rồ, nhưng... trông hai người cứ như là một cặp ấy.”

Tôi bật cười lo lắng. “*Đúng* là điên thật.”

“Mình biết. Nhưng lúc quan sát hai người nói chuyện, mình thầm nghĩ cậu với Dex hợp hơn nhiều. Cậu biết đấy, hơn là anh ta với Darcy.”

“Ôi, thôi mà,” tôi nói. Lại cười lo lắng. “Trông hai người đó đẹp đôi lắm.”

“Đúng. Hai người đó bề ngoài thì xứng. Nhưng ở họ có điều gì đó không ổn.” Cô ấy đưa cốc nước lên môi, dòm tôi qua chiếc cốc.

Tập trung vào công việc ban ngày của cậu ấy, Hillary ạ.

Tôi bảo cô ấy điên rồi, cho dù tôi rất thích cái điều cô ấy vừa mới nói. Tôi muốn hỏi tại sao cô ấy lại nghĩ như thế. Vì tôi và Dex cùng học ở trường luật ư? Vì chúng tôi có cùng tính cách - sâu sắc hơn, đàng hoàng

chững chạc hơn Darcy chăng? Nhưng tôi không nói thêm gì nữa, vì khi bạn là kẻ có tội thì khôn ngoan nhất là nên nói càng ít càng tốt.

Sau bữa trưa, Les đến phòng tôi hỏi về một vấn đề khác của cùng một khách hàng. Làm việc nhiều năm, tôi biết được rằng đó là cách hăn ngưỡng nghịu nói xin lỗi. Hăn chỉ ghé qua phòng tôi sau một trận quát tháo nạt nộ như trận hồi sáng nay.

Tôi ngồi trên chiếc ghế xoay và báo với hăn thông tin mới. “Tôi đã kiểm tra tất cả các vụ án ở New York rồi. Và cả các vụ liên bang nữa.”

“Được rồi. Nhưng phải nhớ vụ này của chúng ta rất đặc biệt,” Les nói. “Tôi không chắc là tòa có để tâm đến những tiền lệ trước đó hay không.”

“Tôi biết. Nhưng tôi nghĩ lập luận chung mà chúng ta dựa vào đó, nêu ra trong Phần Một của bản tóm tắt hồ sơ ấy mà, vẫn còn áp dụng trong bộ luật. Thế nên khởi đầu như vậy cũng tốt rồi.”

Chắc chắn là thế.

“Ừm, cô nhớ kiểm tra luật phán quyết dựa trên các vụ trước của các bên có thẩm quyền khác nữa nhé,” hăn nói. “Ta cần chuẩn bị tất cả những lý lẽ họ đưa ra.”

“Rồi,” tôi nói.

Khi quay đi, hăn ngoái đầu lại và nói, “Hoa đẹp đấy.”

Tôi sừng sốt cả người. Les và tôi đâu có chuyện trò thân mật, mà hăn cũng không bao giờ nhận xét về bất cứ thứ gì ngoài công việc tôi làm, thậm chí cả một câu “Cuối tuần vừa rồi của cô vui chứ?” vào buổi sáng thứ Hai, hay là “Cô thấy có lạnh lắm không?” khi chúng tôi cùng đi thang máy vào một ngày tuyết rơi cũng không.

Có lẽ hai tá hồng nhung đã khiến tôi trở nên hay ho thú vị hơn. *Đúng là* mình có hay ho thú vị hơn thật, tôi thầm nghĩ. Vụ yêu đương này mang lại cho tôi một cách nhìn nhận mới về bản thân mình.

Tôi sắp sửa tắt máy tính, chuẩn bị ra về với kế hoạch sẽ gặp Dexter. Chúng tôi chưa nói chuyện, mới chỉ qua lại vài tin nhắn làm hòa với nhau thôi, trong đó có một tin tôi gửi để cảm ơn anh đã tặng tôi lọ hoa rất đẹp.

Trên đường ra về, Hillary đến cửa phòng tôi. “Cậu cũng về luôn bây giờ à?”

“Ừ,” tôi nói, thầm ước giá mình chuồn đi trước cô ấy thì tốt. Cô ấy hay hỏi tôi có muốn đi uống gì đó sau khi tan sở không, thậm chí vào các thứ Hai, thường thường mọi người nghỉ tối thứ Hai là tối duy nhất trong tuần họ ngồi nhà, không đi chơi. Cô ấy không hẳn là người thích tiệc tùng như Darcy, chỉ không phải là típ người ngồi không ở nhà chẳng để làm gì.

Y như rằng, Hillary hỏi tôi có muốn làm một ly tequila pha với nước hoa quả ở Tequilaville không, đó là quán ở gần chỗ làm mà chúng tôi hay đến, cho dù - hay có lẽ là, bởi vì - ở đó có khoai tây chiên không được tươi ngon cho lắm, và rất đông khách du lịch. Để thoát khỏi cảnh tượng thường thấy ở New York thì nơi đây đúng là phù hợp.

Tôi từ chối, bảo mình không đi được.

Tất nhiên cô ấy muốn tôi nói lý do. Tất cả lý do tôi nghĩ ra được thì cô ấy đều có thể (và sẽ) vặn lại cho xem: Mình mệt (đi mà, chỉ một ly thôi được không?), mình phải đến phòng tập (cứ bỏ đi!), mình đang cai rượu (nhìn chăm chăm đầy nghi ngờ, không hiểu gì). Vậy nên tôi bảo với cô ấy là tôi có hẹn rồi. Mặt Hillary tươi tỉnh hẳn. “Thế là mấy bông hoa của chàng Marky Mark đúng là có phép tiên đấy nhỉ?”

“Chẳng biết,” tôi nói và nhìn đồng hồ.

“Các cậu định đi đâu? Hay là ở nhà?”

Tôi bảo cô ấy là chúng tôi sẽ đi chơi.

“Đi đâu?”

“Nobu,” tôi đáp, vì mới đây tôi ăn tối ở quán đó.

“Đến Nobu vào tối thứ Hai cơ à? Đúng là hẳn ‘chết’ cậu thật rồi.”

Tôi lấy làm ân hận vì nói ra điều đó; lẽ ra tôi nên bảo là đến một nhà hàng Ý không tên ở gần đây mới phải.

“Nếu buổi hẹn chấm dứt trước hai giờ sáng thì gọi điện báo cáo tình hình cho mình nhé,” cô ấy nói.

“Ừ,” tôi đáp.

Tôi về đến nhà, quên hết chuyện Marcus và Hillary.

“Cảm ơn em rất nhiều vì đồng ý gặp anh,” Dex nói khi tôi mở cửa. Anh mặc bộ vest sẫm màu, sơ mi trắng. Cà vạt đi đăng nào rồi, chắc là nhét vào chiếc cặp đặt trên sàn ngay trong cửa ra vào. Đôi mắt anh trông thật mệt mỏi. “Anh đã tưởng em sẽ từ chối.”

Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện không gặp anh. Tôi nói với anh như vậy rồi lại nhận ra rằng điều đó có thể khiến mình mất hết cái uy. Tôi không quan tâm. Đó là sự thật mà.

Cả hai bắt đầu nói xin lỗi, bối rối ngượng ngùng bước lại gần nhau. Anh nắm lấy một bàn tay tôi, khẽ siết. Cái nắm tay vừa dễ chịu lại vừa như có điện giật. “Thực sự anh xin lỗi vì tất cả mọi chuyện,” anh chậm rãi nói.

Tôi tự hỏi liệu anh có hối hận về chuyện bãi biển không, điều đó có bao gồm trong cụm từ “tất cả mọi chuyện” không. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại cảnh tượng đó, hầu hết đều mang một màu nâu đỏ, giống trong video ca nhạc “Boys of Summer” của Don Henley. Tôi chớp mắt, gạt những hình ảnh đó ra khỏi tâm trí. Tôi muốn làm lành. Tôi muốn được tiếp tục chuyện này.

“Em cũng xin lỗi,” tôi nói. Tôi nắm lấy bàn tay kia của Dex, nhưng khoảng cách giữa chúng tôi vẫn còn khá lớn. Khoảng cách ấy đủ cho một, hai người khác nữa xen vào.

“Em không có gì phải xin lỗi cả.”

“Có đấy. Em không có quyền nổi giận với anh. Em đã mất bình tĩnh... Chúng ta đã thỏa thuận là không nói đến chuyện gì hết cho đến ngày mùng bốn tháng Bảy. Chuyện đó...”

“Như thế không công bằng đối với em,” anh ấy nói. “Đó là cái thỏa thuận chết tiệt.”

“Đối với em, mọi thứ cứ như vậy là được rồi,” tôi đáp. Thực sự cũng không hẳn là như vậy, nhưng nếu đòi hỏi hơn nữa thì tôi sợ mình sẽ mất anh. Dĩ nhiên tôi cũng sợ khi thực sự được ở bên anh nữa.

“Anh cần nói với em chuyện với Darcy chiều hôm đó,” anh nói.

Tôi biết anh đang nhắc đến chuyện tắm táp và tôi không thể chịu đựng nổi khi nghe điều đó. Đùa giỡn trên bãi biển là một chuyện, còn cảnh tượng phòng the đến từng chi tiết, đa sắc màu thì lại là chuyện khác. Tôi không muốn nghe một chi tiết nào theo cách nhìn của anh hết. “Đừng,” tôi nói. “Thực sự anh không cần phải giải thích đâu.”

“Chỉ là... anh muốn em biết chính cô ấy đã chủ động trước... Thật đấy... Anh tránh né đã lâu lắm rồi, không thể nào trốn được nữa.” Mặt anh giật giật, vẻ lo lắng tội lỗi.

“Anh không cần giải thích,” tôi nhắc lại một cách cứng rắn hơn. “Cô ấy là vợ chưa cưới của anh mà.”

Anh gật đầu, trông có vẻ nhẹ nhõm.

“Anh biết lúc hai người ở bãi biển không?” tôi khẽ hỏi, lấy làm ngạc nhiên vì mình lại nhắc đến chuyện này.

“Có,” anh đáp có vẻ hiểu, rồi cup mắt nhìn xuống. “Khi quay lại chỗ để khăn, anh đã biết rồi. Anh biết em đang bực.”

“Sao anh biết?”

“Em nghe thấy anh gọi mà lờ đi. Em thật thờ ơ. Lạnh lùng. Anh ghét như thế lắm.”

“Em xin lỗi. Chỉ vì trông anh quá hạnh phúc khi ở bên cạnh cô ấy. Em cảm thấy thật... thật...” tôi cố gắng tìm một từ miêu tả chính xác. “Thật là một người thừa, chẳng ai cần đến nữa.”

“Em không phải là người thừa, Rachel. Em là tất cả những gì anh nghĩ đến. Đêm qua anh không thể ngủ được. Hôm nay chẳng làm được việc gì. Dù thế nào đi nữa, em cũng không hề là người thừa.” Giọng anh nhỏ dần, chỉ còn là tiếng thì thầm, chúng tôi đứng bên nhau như đang nhảy điệu slow vậy, cánh tay tôi vòng qua cổ anh. “Và em cần phải biết rằng anh không lợi dụng em,” anh thì thầm vào tai tôi. Tôi có cảm giác gai ốc trên người mình nổi hết cả lên.

“Em biết,” tôi áp mặt vào vai anh, nói. “Nhưng chỉ là, thật lạ khi nhìn anh ở bên cô ấy. Em nghĩ em không nên tiếp tục cùng đi nghỉ ở Hamptons với hai người nữa.”

“Anh thực sự xin lỗi,” anh nhắc lại. “Anh hiểu mà. Anh chỉ muốn được ở bên em thôi.”

Chúng tôi hôn nhau. Đó là nụ hôn nhẹ nhàng, khép miệng, môi chúng tôi gần như không chạm nhau. Không có gì cho thấy dấu hiệu của dục vọng, ái ân, hay đam mê. Đó là khía cạnh khác trong chuyện yêu đương, khía cạnh tôi thích nhất.

Chúng tôi tiến lại phía giường. Anh ngồi ở mép, tôi khoanh chân ngồi bên cạnh.

“Anh chỉ muốn em biết là,” anh nói, nhìn sâu vào mắt tôi, “nếu không vì thực sự quan tâm đến em thì anh sẽ không bao giờ làm như thế này.”

“Em biết,” tôi nói.

“Và anh cũng... em biết đấy... nhìn nhận toàn bộ chuyện này hết sức nghiêm túc.”

“Đừng nói gì cho đến ngày mồng bốn tháng Bảy,” tôi đáp nhanh. “Chúng ta thỏa thuận rồi mà.”

“Em có chắc không? Vì nếu em muốn thì bây giờ ta nói luôn cũng được.”

“Em chắc. Hoàn toàn chắc.”

Và tôi tin như vậy. Tôi sợ bất kỳ điều gì anh có thể nói khiến tôi nghĩ đến tương lai của cả hai. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ mất anh, nhưng cũng chưa nghĩ đến sẽ ra sao nếu mất Darcy. Tôi đã làm một việc quá sức nghiêm trọng, quá sức sai lầm không thể cứu vãn được đối với người bạn thân nhất của mình.

Anh nói với tôi rằng chính bản thân anh cũng thấy sợ vì tôi có ý nghĩa quan trọng đến thế nào đối với anh, tôi có biết mình quan trọng với anh thế nào không?

Tôi gật đầu. Tôi biết chứ.

Anh hôn tôi lần nữa, lần này mạnh mẽ hơn. Thế rồi sau đó, lần đầu tiên trong đời tôi được ném trái cuộc ân ái thực sự tuyệt vời đến khó tin.

Sáng hôm sau, lúc đến văn phòng, Hillary ghé qua phòng tôi. Cô ấy hỏi buổi hẹn hò của tôi thế nào. Tôi nói là rất tuyệt. Cô ấy ngồi thụp ngay xuống một trong mấy cái ghế tiếp khách, đặt chai nước Poland Spring và chiếc bánh mì vừng lên bàn tôi. Cô ấy ngửa người ra sau, huých khuỷu tay đóng cửa phòng đánh rầm. Nét mặt Hillary hết sức nghiêm túc.

Hóa ra đúng là Marcus có chọn nhà hàng kiểu Ý không tên ở khu nhà anh ta thật. Chính nhà hàng đó tối qua chẳng hiểu vì lý do gì Hillary cũng đến. Cái thành phố này có đến mấy triệu người, thế mà ngẫu nhiên vào một buổi tối thứ Hai Marcus với Hillary lại ngồi cách nhau đúng hai bàn, ăn món mì ống ravioli hết như nhau. Chào mừng đến với Manhattan, nơi đây còn chật chội hơn so với bạn từng nghĩ đấy.

“Điều duy nhất cậu không nói dối mình,” Hillary nói, lắc lắc ngón tay về phía tôi, “đó là Marcus có hẹn thật. Chỉ có điều không phải với cậu, cô nàng đối trá ạ - cho dù đứa con gái kia có cái miệng và cảm cũng giống cậu đấy.”

“Cậu giận à?”

“Không, không giận.”

“Vậy thì là gì?”

“Thứ nhất, mình bị sốc. Mình không nghĩ là cậu lại có thể lừa dối như thế.” Trông cô ấy có vẻ bị ấn tượng trước phát hiện đó. “Nhưng cũng thấy buồn vì cậu cảm thấy không thể tin ở mình. Mình cứ nghĩ rằng bạn thân nhất của cậu bây giờ là mình - chứ không phải cái đũa bù nhìn nào đó từ hội phổ thông. Điều đó dẫn tới điểm thứ hai...” cô ấy nói có vẻ hiểu hết, chờ đợi tôi phá vỡ sự im lặng.

Tôi nhìn chiếc dập ghim, bàn phím, rồi lại nhìn dập ghim.

Trước kia đã bao lần tôi tưởng tượng ra cảnh mình bị lộ, người lật tẩy tôi luôn luôn là Darcy. Bởi vì, dù sao đi nữa, nếu bạn có để cho đầu óc suy nghĩ vẫn vơ thì sẽ toàn nghĩ đến những gì tệ hại nhất chứ không phải ở mức trung bình. Giống như kiểu bạn lo lắng bạn trai mình có thể gặp tai nạn khi lái xe trong tình trạng say xỉn - bạn sẽ không tưởng tượng ra là anh ta đâm vào cái thùng thư và bị rách môi đâu. Bạn sẽ hình dung những bông hoa lily bên cạnh cái quan tài để ngỏ cơ.

Tôi từng nghĩ đến cảnh Darcy bắt gặp tôi và Dex. Không phải kiểu bắt quả tang khi đang nằm trên giường không quần không áo - như thế là tưởng tượng quá xa vời, nhất lại ở trong một khu nhà có người gác cửa - mà tình vi hơn. Darcy bất ngờ ghé qua, và José cho cô ấy lên thẳng phòng tôi mà không báo tôi trước (chỗ này tự nhắc chính mình: nhớ bảo ông ta đừng bao giờ làm thế nhé). Tôi ra mở cửa, nghĩ rằng đó chỉ là người đưa đồ ăn Trung Hoa với hộp đựng món xúp và trứng cuộn mang đến cho Dex và tôi, vì chúng tôi đói meo sau những lần phiêu lưu tình ái (nhắc nhở chính mình lần hai: luôn luôn phải nhìn qua lỗ trên cửa trước xem ai đến). Và cô ấy đứng đó, đôi mắt mở to thấy hết tất cả. Nỗi kinh hãi khiến cô ấy không nói được gì hết. Cô ấy đi thẳng sau cánh cửa vừa trông thấy. Dex mặc chiếc quần đùi kẻ ô, lao ra hành lang và gào tên cô ấy, giống như Marlon Brando trong phim *A Streetcar Named Desire*.

Cảnh tiếp theo: Darcy đang xếp đồng đĩa CD vào mấy chiếc hộp cứng với Claire hỗ trợ bên cạnh, đưa khăn giấy liên tục. Ít nhất thì Dex sẽ giữ lại tất cả những album của Springsteen, thậm chí cả album *Greetings From*

Asbury Park mà ai đó đã tặng Darcy. Phần lớn sách vẫn ở nguyên chỗ cũ, vì lúc dọn đến thì Darcy có mang theo mấy quyển. Chỉ có vài cái bàn uống cà phê bóng bẩy bị mang đi.

Có lần tôi từng đọc được một điều - trở trêu là nó lại viết ở một trong mấy tờ tạp chí của Darcy - rằng nếu có ngoại tình thì bạn phải quen với việc luyện tập hình dung ra cảnh mình bị bắt quả tang và hậu quả nghiêm trọng sau này. Những hình ảnh ấy sẽ kéo bạn trở lại ngay với thực tế, khiến bạn suy nghĩ thật kỹ, giúp bạn nhận ra mình sẽ mất đi những gì. Tất nhiên bài báo đó đề cập đến chuyện ngoại tình vì những ham muốn thể xác thôi, nó không nói đến mối quan hệ tay ba của những người còn chưa có gì gắn bó với nhau mà nói đến những mối quan hệ đã gắn bó thủy chung. Nhưng bài báo đó cũng đâu có viết người thứ ba là phù dâu chính trong đám cưới sắp tới của hai người kia. Rõ ràng hoàn cảnh của chúng tôi lúc này không giống với thể loại ngoại tình mà bạn hay thấy.

Dù sao đi nữa, tôi không biết chính xác mình sẽ cảm thấy thế nào nếu Darcy bắt gặp chúng tôi và tình bạn giữa tôi và cô ấy chấm dứt. Thực sự tôi không thể nghĩ đến điều đó. Sự thật một trăm phần trăm là Darcy hoàn toàn không biết gì hết, cô ấy và Dex vẫn rất gắn bó với nhau. Và có thể là mọi chuyện sẽ vẫn tiếp tục duy trì như thế; họ sẽ kết hôn, cô ấy không bao giờ phát hiện ra sự thực về vụ ngoại tình của chúng tôi.

Còn Hillary thì lại là chuyện khác.

“Sao?” cô ấy hỏi.

“Sao cái gì?”

“*Thực sự* tối qua cậu hẹn với ai? Thực ra thì ai đã gửi cho cậu thứ này?” Cô ấy chỉ vào những bông hồng.

“Một người khác.”

“*Chết tiệt.*”

Tôi nuốt nước bọt.

“Thôi được, cậu nghe này, mình đâu phải đưa trẻ con không biết gì. Cậu cãi nhau với Dex ở Talkhouse, lúc mình tới nơi thì cả hai đều ngậm miệng hến. Thế rồi hôm sau cậu rời khỏi Hamptons từ sớm, mặt mũi bí xị, giả vờ nói rằng có việc phải hoàn thành gấp - mình biết lịch làm việc của cậu rồi Rach ạ, ngày hôm qua cậu chẳng phải nộp cái gì hết. Và rồi những bông hoa này xuất hiện.” Cô ấy trở vào lọ hoa hồng vẫn đang nở rộ. “Cậu nói đó là của Marcus, anh chàng mà cuối tuần vừa rồi nói chung là cậu đã bỏ rơi. Điều đó thật kỳ lạ, cho dù các cậu quyết định cứ từ từ mà tiến. Rồi cậu nói với mình có hẹn với Marcus, và mình thấy anh ta đi chơi không có cậu - mà đi với một cô gái khác!” Cô ấy kết thúc bài trình bày chứng cứ với một nụ cười đắc thắng.

“Cô ta xinh chứ?” tôi hỏi.

“Người đàn bà đó ấy hả?”

“Ừ. Đối tượng hẹn hò của Marcus.”

“Thực ra thì có, cô ta cũng hấp dẫn đấy. Cứ làm như cậu quan tâm không bằng.”

Cô ấy nói đúng - tôi chẳng quan tâm.

“Bây giờ đừng có đánh trống lảng nữa mà trả lời thẳng vào điểm chính đi,” cô ấy nói.

“Điểm chính nào?”

“Rachel!”

“Tất nhiên là như thế thì tệ thật,” tôi nói, vẫn lần nữa không chịu thú nhận.

“Rachel. Cậu nghĩ mình định kể cho ai đây chứ? Mình là bạn cậu chứ không phải bạn Darcy. Khi thật, mình còn chẳng ưa cô ta đến thế đâu...”

Tôi cầm chiếc hộp để bằng dính lên, kéo ra một đoạn khoảng năm phân rồi cầm giữa ngón trỏ và ngón cái. Chẳng hiểu tại sao lời thú nhận này lại

khó hơn so với lúc nói cho Ethan biết. Có lẽ bởi vì phải đối diện trực tiếp. Có lẽ bởi vì trước kia cô ấy chưa từng phải liều lĩnh như Ethan.

“Thôi được rồi.” Hillary thử lại lần nữa. “Vậy thì để mình nói hộ, còn cậu chỉ việc gật đầu thôi.” Giọng cô ấy nghe như lời bà mẹ nói với đứa con nhỏ.

Tôi lo lắng nghịch nghịch dải băng, cuốn quanh ngón tay cái. Cô ấy sắp sửa nói ra hết, và tôi có hai lựa chọn - thừa nhận hoặc là chối bỏ. Thừa nhận thì sẽ nhẹ hăn người. Chối bỏ thì sẽ phải cần đến vẻ mặt phẫn nộ cho phù hợp hoàn cảnh, và một loạt những câu kiểu “Sao cậu có thể nghĩ như vậy được? Cậu có điên không đấy?”, vân vân. Mà tôi thì chẳng có lòng dạ nào để nói một tràng như thế.

“Dex đang lừa dối Darcy,” cô ấy nói. “Để đến với cậu.”

Trúng phóc.

Tôi ngẩng lên nhìn cô ấy. Sau đó tôi gật chỉ một chút xíu, đầu tôi hầu như không hề cử động.

“Mình biết mà!”

Tôi đang cân nhắc có nên bảo với cô ấy rằng mình không muốn nói chuyện đó, nhưng thật sự ra thì tôi lại *muốn*. Tôi muốn cô ấy nói với tôi rằng tôi không phải là một kẻ tồi tệ. Tôi muốn cô ấy nói rõ hơn nữa cái điều lúc trước cô ấy từng tuyên bố, rằng tôi hợp với anh ấy hơn là Darcy. Và trên hết, tôi chỉ muốn nói về Dex mà thôi.

“Tất cả những chuyện này bắt đầu từ lúc nào?”

“Đêm tổ chức tiệc sinh nhật mình.”

Cô ấy nhìn chăm chăm lên trần nhà trong giây lát rồi gật đầu như thể giờ thì mọi thứ rõ ràng rồi. “Được, cậu bắt đầu kể từ đầu đi. Đừng có bỏ qua chi tiết nào đấy.” Cô ấy ngồi ngay ngắn trên ghế và bẻ một miếng bánh mì.

“Lần đầu tiên mình ngủ với anh ấy không phải là cố ý.”

“Lần đầu tiên? Cậu đã ngủ với anh ta rồi à? Nhiều lần?”

Tôi nhìn cô ấy.

“Xin lỗi, tiếp tục đi. Chỉ là mình không thể tin nổi điều đó!”

“Được rồi. Đúng là vào hôm sinh nhật mình, hai bọn mình về sau cùng... bọn mình đi uống với nhau vài ly, rồi chuyện này dẫn đến chuyện khác, và bọn mình ngủ với nhau ở nhà mình. Chuyện đó không phải là có chủ tâm. Ý mình muốn nói là, cả hai đều say. Mình say.”

“À, mình nhớ rồi. Tối đó cậu hơi xin thật.”

“Ừ, đúng vậy. Nhưng cái hay là Dex bảo anh ấy không say đến mức đó.” Chi tiết này không chỉ đẩy trách nhiệm sang phía anh ấy mà đồng thời còn khiến cho cuộc ngoại tình này trở nên có nghĩa lý hơn ngay từ đầu.

“Vậy là anh ta... gì ấy nhỉ... anh ta lợi dụng cậu à?”

“Không! Ý mình không phải như vậy... Mình biết lúc đó mình đang làm gì chứ.”

“Được rồi.” Cô ấy ra hiệu bảo tôi nói tiếp.

Tôi kể với cô ấy về chuyện lúc tỉnh dậy vào sáng hôm sau, lời nhắn của Darcy gọi lúc rối loạn, nỗi sợ hãi của hai chúng tôi, và chuyện Dexter dùng Marcus làm chứng có ngoại phạm của mình. “Thế thôi,” tôi nói.

“Cậu bảo ‘thế thôi’ nghĩa là sao? Rõ ràng không phải vậy rồi.” Cô ấy liếc về phía lọ hoa của tôi một cái đầy ẩn ý.

“Ý mình là, lúc đầu thì thế thôi. Cả hai đều hối hận và...”

“Hối hận đến mức nào?”

“Thì hối hận chứ sao, Hillary! Tất nhiên là thế rồi!” Về phần mình, tôi nhớ lại ngày đầu tiên đó, nhớ lại mình hoàn toàn không hề cảm thấy tội lỗi gì cả. “Vậy đấy. Mình nghĩ, mọi chuyện thế là hết rồi.”

“Nhưng anh ta thì không nghĩ thế, đúng không?”

Tôi cẩn thận lựa chọn câu chữ và nói với cô ấy về chuyện hôm thứ Hai anh ấy gọi điện cho tôi, về những gì anh ấy đã nói. Về tất cả những gì xảy

ra ở Hamptons. Về nọ hôn đầu tiên của chúng tôi khi cả hai đều tỉnh táo. Nọ hôn thay đổi tất cả. Về lần đầu tiên tôi thực sự ngủ với anh ấy.

Cô ấy cắn một miếng bánh mì to nữa. “Vậy đây là... gì ấy nhỉ? Chỉ là chuyện xác thịt thôi à? Hay là cậu thích anh ta thật?”

“Mình thích anh ấy thật,” tôi nói.

Cô ấy nghĩ ngợi. “Vậy anh ta sẽ hủy bỏ lời đính hôn chứ?”

“Bọn mình chưa nói đến điều đó.”

“Sao có thể chưa nói được? Khoan đã - có phải lúc ở Talkhouse hai người cãi cọ chuyện đó không?”

Tôi nói với cô ấy rằng không phải thực sự bọn tôi cãi cọ, mà là vì tôi bực bội chuyện anh ấy ân ái với Darcy. Vì thế mới có hoa hồng.

“Được rồi. Vậy nếu anh ta hối hận vì đã ngủ với vợ chưa cưới thì có vẻ anh ta đang manh nha có ý định chia tay cô ta, đúng không?”

“Mình không biết. Bọn mình thực sự chưa bàn đến chuyện đó.”

Trông cô ấy có vẻ không hiểu gì. “Thế thì khi nào?”

“Bọn mình đã nói là để đến đến mồng bốn tháng Bảy.”

“Sao lại là lúc đó?”

“Lựa chọn ngẫu nhiên ấy mà. Mình cũng chẳng biết nữa.”

Cô ấy hớp ngụm nước. “Cậu *thực sự* nghĩ là anh ta sẽ bỏ cô ấy chứ?”

“Chẳng biết. Mình thậm chí còn không biết mình có muốn điều đó nữa không.”

Cô ấy nhìn tôi đầy sùng sốt.

“Cậu đang quên mất một điểm quan trọng trong chuyện này rồi, Hillary ạ. Darcy là người bạn lâu năm của mình. Và mình là phù dâu chính trong lễ cưới của cô ấy.”

Cô ấy đảo tròn mắt. “Chi tiết quá nhỉ.”

“Chỉ là cậu không thích cô ấy.”

“Trên đời này cô ta đâu phải người mình yêu mến gì, nhưng Darcy không phải là điểm chính ở đây.”

“Mình thì lại nghĩ cô ấy là điểm chính đấy. Cô ấy là bạn mình. Và lại, dù không phải bạn mình đi nữa, dù cô ấy chỉ là một người phụ nữ xa lạ nào đó, cậu nghĩ là mình có thể đương đầu với hậu quả do việc này gây ra chắc?”

Tôi tự hỏi sao lại mâu thuẫn với chính mình như vậy.

Cô ấy ngồi thẳng lên trên ghế và nói chậm rãi. “Thế giới này không phải cứ trắng đen rạch ròi như thế đâu, Rachel. *Chẳng có nguyên tắc đạo đức nào là tuyệt đối cả.* Nếu cậu ngủ với Dex hoàn toàn chỉ để cho vui thì có lẽ mình cũng lo lắng đến hậu quả cậu gây ra đấy. Nhưng cậu có tình cảm với anh ta. Điều đó không biến cậu thành một kẻ xấu xa.”

Tôi cố ghi nhớ lời cô ấy đã nói. Chẳng có nguyên tắc đạo đức nào là tuyệt đối. Điều này hay đây.

“Nếu chuyện này đổi ngược,” cô ấy nói tiếp, “thì Darcy sẽ chẳng lâu la gì mà làm ngay thôi.”

“Cậu nghĩ thế à?” tôi hỏi, thầm nghĩ về điều đó.

“Cậu thì không chắc?”

“Có lẽ cậu đúng,” tôi nói. Dù sao Darcy toàn quen với chuyện được nhận thôi mà. Tôi cho đi, còn cô ấy nhận. Từ trước mọi thứ đều diễn ra như thế.

Cho đến bây giờ.

Hillary mỉm cười và gật đầu. “Cậu cứ thế mà làm.”

Cũng gần như những gì Ethan đã nói. Thế là tôi được hai phiếu, còn Darcy chẳng có gì.

“Mình sẽ tiếp tục gặp anh ấy, cố được chừng nào thì cố. Để rồi xem chuyện gì sẽ đến,” tôi nói, nhận ra rằng “rồi xem chuyện gì sẽ đến” là cách

nói của tôi cho câu “cứ thế mà làm”.

Mười hai

Darcy và tôi đang trên máy bay về Indianapolis dự bữa tiệc tặng quà cho em bé sắp sinh của Annalise, và tôi bị mắc kẹt phải ngồi ở cái ghế giữa khủng khiếp. Darcy được xếp ngồi giữa, nhưng tất nhiên cô ấy tiến ngay đến chỗ của tôi ở cạnh cửa sổ, nói rằng nếu không nhìn được ra ngoài thì cô ấy sẽ say máy bay. Tôi muốn nói cho cô ấy biết cái nguyên tắc lúc đi du lịch bằng ô tô đó không áp dụng được với máy bay, nhưng tôi chẳng thêm bận tâm, chỉ cho qua yêu cầu đó. Trước kia thì có lẽ tôi sẽ làm thế mà chẳng hề nghĩ ngợi gì, nhưng bây giờ tôi thấy ảm ức lắm. Tôi nghĩ đến Ethan, Hillary và những lời gần đây họ nói về Darcy. Cô ấy ích kỷ, đơn giản chỉ có vậy. Đó là sự thật, dù tôi có tình cảm với Dex hay không.

Một gã đàn ông tầm bốn mươi tuổi đầu đình ngồi bên trái tôi, cạnh lối đi. Cánh tay phải của hắn ta vươn ra chiếm sạch chỗ đặt tay chung của cả hai, không chừa ra tẹo nào hết. Hắn ta dùng tay trái để uống rượu và giở báo để cho khỏi mất chỗ.

Người phi công thông báo rằng trời trong và chúng tôi sẽ hạ cánh sớm hơn giờ đã định. Darcy kêu chán. Cô ấy là người duy nhất trên mười hai tuổi mà tôi biết liên tục, liên tục kêu chán.

Tôi ngẩng lên khỏi cuốn sách đang đọc, ngược nhìn. “Cậu đã đọc cẩm nang cưới hỏi của Martha Stewart chưa?”

“Đọc hết rồi. Trong đó chẳng có gì mới. Mà này, chính cậu mới là người phải đọc chứ. Trong đó có một bài báo tư vấn cách tặng quà cưới - cậu đã hứa là sẽ giúp mình nghĩ ra một ý tưởng quà tặng thật độc đáo còn gì,” cô nói và chỉnh ghế ngồi ngả hết cỡ ra sau rồi lại dựng lên như cũ.

“Tặng túi diêm được không?”

“Cậu bảo phải đọc đáo cơ mà!” Darcy khoanh tay trước ngực. “Ai ai cũng làm túi diêm! Điều đó là đương nhiên rồi. Ngoài ra mình cần phải có một món quà cho phù hợp.”

“Thế Martha gợi ý tặng gì?” tôi hỏi, lấy ngón tay cái đánh dấu cuốn sách đang đọc.

“Mình chẳng biết. Những thứ khó làm lắm. Mất rất nhiều công sức.” Cô nhìn tôi chán nản. “Cậu phải giúp mình! Cậu biết mình chẳng khéo tay gì cho lắm mà.”

“Mình cũng thế.”

“Nhưng cậu còn giỏi hơn mình!”

Tôi quay lại với cuốn sách, vờ như đang chăm chú đọc.

Cô thở dài, nhai kẹo Juicy Fruit mạnh hơn. Và khi việc đó không có tác dụng, cô đập vào gáy sách của tôi. “Raa-chel!”

“Thôi được rồi! Được rồi!”

Cô mỉm cười, thật chẳng biết điều, cứ như là một đứa trẻ con chỉ cần có được thứ nó muốn mà không thèm quan tâm xem nó khiến cho bà mẹ phải khổn khổ thế nào. “VẬY cậu có nghĩ là bọn mình nên làm gì đó với *d* không?”

“*D* ấy à?” tôi hỏi, giả ngây giả ngô.

“Cậu biết mà, chữ *d* ấy... nghĩa là Dex và Darcy. Hay là như thế thì tầm thường quá?”

“Thường quá,” tôi nói, dù trước khi có chuyện giữa D và R đi nữa thì tôi cũng vẫn nói vậy.

“Được rồi - thế thì là gì?” Cô ấy đọc xem có bao nhiêu gram chất béo trong gói đồ ăn nhanh tổng hợp trước khi tống nó vào chiếc túi ở lưng ghế đằng trước.

“Ừm, cậu đặt món hạnh nhân bọc đường cho vào túi lưới rồi thắt ruy băng nhạt màu... hay là kẹo bạc hà trong hộp thiếc có in ngày cưới của

cậu,” tôi đáp trong lúc lấy khuỷu tay trái đẩy nhẹ, cố gắng đặt được một tẹo lên chỗ để tay. Qua khoé mắt, tôi thấy Đầu Đinh gồng bắp tay lên để chống đối. “Hay là cậu đặt quà kỷ niệm vĩnh viễn giống như là đồ trang trí trên cây thông Nôen...”

“Không được. Khách mời có quá nhiều người Do Thái - và nói thật nhé, mình nghĩ còn có người gốc Phi nữa cơ,” cô ngắt lời tôi, lấy làm tự hào về cái danh sách khách mời đa dạng của mình.

“Thôi được. Nhưng cậu hiểu ý mình rồi đấy. Theo thể loại đó. Quà kỷ niệm vĩnh viễn: đồ trang trí, CD tự thu những bài hát cậu thích.”

Cô trở nên hớn hờ. “Mình thích ý tưởng đĩa CD! Nhưng như thế chẳng phải là đắt quá sao?”

Tôi nhìn cô một cái ra hiệu: ừ thì đắt, nhưng thế mới đáng. Cô ấy chấp nhận. “Nhưng cũng chỉ thêm có vài trăm đô la trong tổng số tiền thôi chứ mấy, đúng không?” cô hỏi.

Tôi tin là bố mẹ cô ấy sẽ thích câu nói đó lắm đây. “Đúng vậy,” tôi nói giọng kẻ cả.

“Vậy là bọn mình sẽ làm... gọi là gì nhỉ... *Bản nhạc của Darcy và Dex* rồi thu vào đó những bài hát ưa thích qua các thời đại của bọn mình,” cô ấy nói.

Tôi nhăn mặt.

“Cậu chắc chắn như thế không tầm thường quá chứ? Nói thật với mình đi.”

“Không đâu, mình thích như thế. Mình thích mà.” Tôi muốn nói sang chuyện khác nhưng lại sợ làm vậy sẽ khơi ra cuộc thảo luận về chuyện tôi có thiếu sót đối với nghĩa vụ làm phù dâu chính của mình. Vậy nên thay vào đó, tôi làm bộ tận tình chu đáo lắm và nói với cô ấy rằng cho dù làm CD như thế thì mất nhiều thời gian và đắt tiền nhưng đó sẽ là một món quà dễ thương và đặc biệt. Rồi tôi hỏi cô ấy là liệu Dex có thích ý tưởng đó không.

Cô ấy nhìn tôi như thể muốn nói: ai thèm quan tâm Dex muốn gì chứ? Chú rể không quan trọng. “Được rồi. Giờ nghĩ hộ mình vài bài đi.”

Tôi nghe thấy Shania Twain đang hát “Đôi giày của anh đặt dưới chân giường ai vậy?” Hoặc là Diana Ross đang gào lên “Nhân danh tình yêu! Hãy dừng lại!” Không được, tất cả đều không ổn, tôi thầm nghĩ. Cả hai bài đó đều khiến Darcy trở thành một nạn nhân đáng thương.

“Mình chẳng nghĩ được bài nào hết. Đầu óc mình trống rỗng lắm. Nghĩ giúp mình đi,” Darcy nói, chiếc bút đặt trên tờ giấy ăn. “Có thể là bài nào đó của Prince chẳng? Hay là Van Halen?”

“Mình cũng chịu thôi,” tôi nói, thầm mong Bruce Springsteen không nằm trong danh sách.

“Cậu tin chắc là không tầm thường chứ?” cô ấy hỏi.

“*Không* mà,” tôi nói, sau đó thì thầm, “Cái gã ngồi cạnh thực sự đang khiến mình muốn điên lên đây. Hắn không cho mình chỗ đặt tay gì hết.” Tôi quay lại để liếc nhanh về mặt kiêu căng tự mãn của Đầu Đinh.

“Xin lỗi! Này anh!” Darcy rướn người qua tôi, đập đập lên cánh tay hắn ta. Một lần, hai lần, ba lần. “Này? Này!”

Hắn lườm cô một cái vẻ coi thường.

“Này anh, làm ơn cho bạn tôi cùng để tay với được không?” Cô khoe với hắn nụ cười quyến rũ nhất của mình.

Hắn ta dịch cánh tay sang bên được đúng một phân. Tôi lầm bầm câu cảm ơn.

“Thấy chưa?” Darcy hỏi tôi đầy tự hào.

Đó luôn là lúc tôi phải bày tỏ sự ngạc nhiên trước trình độ cư xử với đàn ông của cô.

“Cậu chỉ cần biết cách đòi hỏi thứ mình muốn thôi mà,” cô thì thầm. Người dạy tôi cách cư xử với người khác giới đây.

Tôi nghĩ đến Dex và ngày mồng bốn tháng Bảy.

“Có lẽ mình cũng phải thử xem thế nào,” tôi đáp.

Ngay sau khi máy bay vừa hạ cánh, bố mẹ gọi vào máy di động của tôi để đảm bảo rằng bố Darcy sẽ đến đón chúng tôi, và hỏi lúc ở trên máy bay tôi có ăn gì không. Tôi bảo với họ là có, chú Rhone có đến, và không, người ta thôi phục vụ bữa tối trên chuyến bay từ New York đến Indy cả mười năm nay rồi.

Lúc xe đến chỗ con phố cụt, tôi thấy bố đang đứng đợi mình ở hiên trước căn nhà hai tầng hai bên ốp tấm nhôm trắng và cửa chớp xanh của chúng tôi. Bố mặc chiếc áo sơ mi kẻ, ngắn tay, màu xám và hồng đào, đi đôi giày Docker cũng màu xám. Dù thế nào đi nữa thì đó cũng là một bộ “trang phục” và nhìn biết ngay đó là sản phẩm của mẹ tôi. Tôi cảm ơn chú Rhone đã cho đi nhờ và bảo với Darcy là tôi sẽ gọi điện cho cô ấy sau. Tôi nhẹ cả người vì cô ấy không hỏi chúng tôi ăn tối cùng nhau được không. Tôi phải nói chuyện về đám cưới thế là đủ lắm rồi, và tôi biết cô Rhone cũng không thể bàn bạc thêm gì nữa.

Khi đi ngang qua sân Darcy về nhà mình, bố tôi giơ tay lên vẫy một cái quá đà như thể làm hiệu với tàu biển đang ở ngoài khơi xa. “Chào cô luật sư!” bố kêu lên và nhe răng cười hết cỡ. Bố vẫn chưa quen với việc có đứa con gái làm luật sư.

“Chào bố!” tôi hôn bố rồi đến mẹ đang đứng bên cạnh, nhìn tôi chăm chăm xem có dấu hiệu nào của chứng biếng ăn không, thật là kỳ cục. Tôi thì chẳng gầy tẹo nào, nhưng mẹ tôi không chấp nhận định nghĩa của thành phố New York về thế nào gọi là gầy.

Sau khi đáp lại những lời hỏi han của họ về chuyến bay, tôi nhận ra giấy dán tường ở hành lang đã thay đổi. Tôi từng khuyên mẹ là đừng dùng giấy dán, sơn tường sẽ làm cho mọi thứ mới mẻ hơn nhiều. Nhưng mẹ nhất định dùng giấy, chuyển từ loại in hoa nhỏ xíu sang loại còn nhỏ hơn nữa. Từ hồi tổng thống Ronald Regan bị ám sát đến giờ, sở thích của bố mẹ tôi chẳng hề thay đổi gì cả. Gia đình tôi vẫn còn rất nhiều đặc điểm của vùng này - thù thù những câu nói vui như “Bạn bè sau nhà là bạn bè tốt nhất”, khắp nhà

lác đác những con bò, lợn, những cây dừa làm bằng gỗ và cả những tấm khuôn in.

“Giấy dán tường đẹp thật,” tôi nói, cố gắng sao cho nghe có vẻ thành thật.

Mẹ tôi không tin. “Mẹ biết - con không thích giấy dán, nhưng bố con và mẹ thì có,” mẹ nói rồi dẫn tôi vào bếp. “Người sống ở đây là bố mẹ cơ mà.”

“Anh có bao giờ bảo là thích giấy dán đâu,” bố tôi nói, nháy mắt với tôi.

Mẹ lườm bố một cái, kiểu lườm mẹ tập nhiều rồi. “Chắc chắn anh cũng thích đấy, John.” Sau đó mẹ thì thầm với tôi nhưng cũng cố tình để bố nghe thấy là thực ra chính bố tôi đã chọn giấy mới.

Bố nhìn tôi với vẻ mặt kiểu “Ai cơ? Tôi ấy à?”

Hai người họ chẳng bao giờ biết chán những việc hằng ngày đó. Mẹ tôi đóng vai trò một nhà lãnh đạo dũng cảm, toàn dồn ép ông chồng khó bảo, một người đàn ông khờ khạo tốt tính. Dù trong suốt những năm tháng tuổi thanh niên tôi thấy khó chịu trước cái cảnh việc đó diễn ra đều đều, nhất là khi có bạn đến chơi nhà, những năm gần đây tôi dần thấy biết ơn điều đó. Trong cái cách bố mẹ tôi ngày nào cũng nói chuyện với nhau có điều gì đó khiến người ta cảm thấy thật yên ổn. Tôi lấy làm tự hào vì họ vẫn còn ở bên nhau, trong khi bố mẹ của rất nhiều bạn bè tôi đã ly dị, tái hôn, gộp hai gia đình thành một, mức độ thành công thì cũng đa dạng vô cùng.

Mẹ tôi chỉ vào đĩa phô mát cheddar, bánh quy Ritz và nho đỏ. “Con ăn đi,” mẹ nói.

“Nho không hạt hả mẹ?” tôi hỏi. Nho có hạt chẳng đáng phải bỏ công để trồng.

“Ừ,” mẹ nói. “Giờ mẹ chế món gì đó hay là con thích gọi pizza?”

Mẹ biết tôi thích pizza hơn mà. Thứ nhất là vì tôi thích pizza ở cửa hàng Sal, chỉ khi nào về nhà tôi mới được ăn. Thứ hai, “chế món gì đó” là câu miêu tả rất chính xác kiểu nấu ăn của mẹ tôi - đối với mẹ tôi, gia vị là muối

và hạt tiêu, công thức nấu ăn có xúp cà chua và bánh quy. Không gì có thể khiến tim tôi thót lại như cảnh mẹ tôi loay hoay với cái tạp dề.

“Pizza,” bố đáp hộ. “Bọn anh muốn ăn pizza!”

Mẹ tôi lôi từ chỗ tủ lạnh ra phiếu ăn ở cửa hàng Sal và quay số, đặt một cái bánh pizza to với nấm và xúc xích. Mẹ lấy tay bịt ống nghe. “Được chứ, Rachel?”

Tôi giơ ngón tay cái lên. Mẹ cười tươi, tự hào vì còn nhớ những thứ tôi thích ăn.

Trước khi cúp máy, mẹ hỏi han về chuyện tình cảm của tôi. Dù tất cả những cuộc điện thoại thăm hỏi của tôi nói rằng tôi không có chuyện gì là nói dối, tôi vẫn giấu nhem sự thật cho đến giờ phút này. Bố tôi lấy hai tay bịt tai, giả vờ ngưng. Tôi mím môi cười với họ, thầm nghĩ việc hỏi han này là phần duy nhất tôi không thích khi về nhà. Tôi cảm thấy mình đúng là một đứa khiến người khác thất vọng. Tôi đang khiến họ thất vọng. Tôi là đứa con độc nhất của bố mẹ, là người duy nhất mang lại cho họ những đứa cháu. Tính toán đơn giản thì thế này: nếu trong vòng khoảng năm năm tới mà tôi không sinh con thì có thể bố mẹ tôi sẽ không được nhìn thấy các cháu mình lúc chúng tốt nghiệp đại học. Thật đúng là chất chông thêm áp lực lên cái mục tiêu đang theo đuổi mà vốn dĩ cũng đã khó khăn mệt mỏi lắm rồi.

“Ở đó con không có anh chàng nào à?” mẹ tôi hỏi trong lúc bố thì đang tìm miếng pho mát ngon nhất. Đôi mắt mẹ mở to đầy hy vọng. Cuộc thăm dò này có vẻ như thiếu tế nhị, trừ một điều mẹ thực sự tin là tôi có hàng tá các chàng để lựa chọn và điều duy nhất khiến tôi chưa sinh cháu cho mẹ là do tôi còn đang lo lắng. Mẹ không hiểu rằng tình yêu đơn giản, chân thành, yêu và được yêu mà mẹ dành cho bố, nó chẳng đến với tôi một cách dễ dàng như thế đâu.

“Không ạ,” tôi nói, cụp mắt xuống. “Con bảo rồi, tìm được một anh chàng tử tế ở New York khó hơn ở bất cứ nơi nào khác.” Đó là câu cửa

miệng của những người độc thân ở Manhattan, nhưng chỉ vì đó đúng là sự thật mà thôi.

“Bố hiểu,” bố tôi nói, gật đầu một cách thành thật. “Quá nhiều người tham gia vào cuộc sống bon chen khốc liệt đó. Có lẽ con nên về nhà thì tốt hơn. Hay ít nhất chuyển đến Chicago cũng được. Thành phố đó trong sạch hơn nhiều. Bởi vì Chicago có các ngõ, con biết đấy.” Cứ lần nào đến New York là bố tôi lại ca cẩm về chuyện ở đây không có ngõ; ai lại đi xây một cái thành phố mà không có ngõ ngách bao giờ?

Mẹ tôi lắc đầu. “Ở ngoại ô thì ai ai cũng kết hôn và sinh con cả rồi. Nó không làm thế được đâu.”

“Nếu muốn thì nó sẽ làm được,” bố tôi nói, miệng đầy những bánh quy.

“Ừm, thì nó không muốn,” mẹ nói. “Đúng không, Rachel?”

“Vâng,” tôi nói một cách đầy hối lỗi. “Bây giờ con thích sống ở New York.”

Bố tôi nhú mày như thể muốn nói: vậy thì chịu rồi.

Sự im lặng tràn ngập căn bếp. Bố mẹ tôi liếc nhìn nhau buồn bã.

“Ừm. Thật ra thì *cũng có...*” tôi buột miệng nói, chỉ là để khiến họ vui lên chút ít.

Bố mẹ tôi mặt mũi hớn hở, đứng thẳng dậy.

“Thế à? Mẹ biết mà!” Mẹ tôi vỗ tay vui sướng.

“Vâng, anh ấy rất tốt. Rất thông minh.”

“Và chắc chắn là cũng đẹp trai nữa,” mẹ nói.

“Cậu ta làm nghề gì?” bố tôi chen vào. “Về bề ngoài không phải là điều quan trọng nhất.”

“Anh ấy làm marketing. Tài chính,” tôi đáp. Tôi cũng chẳng rõ mình đang kể với họ về Marcus hay là Dex. “Nhưng mà...”

“Nhưng sao?” mẹ hỏi.

“Nhưng mà anh ấy vừa mới kết thúc với một người khác, vậy nên thời điểm này có thể là... không được hoàn hảo cho lắm.”

“Chẳng có gì là hoàn hảo cả,” mẹ tôi nói. “Con phải hiểu là như vậy.”

Tôi thành thật gật đầu, thầm nghĩ mẹ thêu câu nói thông thái đó mà treo lên đầu giường tôi ở trên gác cũng được đấy.

“Cậu sợ bữa tiệc kiểu này đến mức nào, xét theo thang điểm từ một đến mười?” Darcy hỏi tôi vào ngày hôm sau, trong lúc bọn tôi lái chiếc xe Camry đời 86 của mẹ tôi đến bữa tiệc của Annalise, tôi từng học lái xe bằng chiếc ô tô này. “Mười là cực kỳ sợ, sắp đến lúc tận thế rồi. Còn một là không thể chờ đợi được nữa, sẽ vui phải biết.”

“Sáu,” tôi đáp.

Darcy ừ hử một tiếng rồi mở hộp phấn ra để xem son môi thế nào. “Thực ra,” cô ấy nói, “mình tưởng cậu sẽ chấm cao hơn cơ.”

“Tại sao? Thế cậu sợ đến mức nào?”

Cô ấy đóng hộp phấn lại, ngắm nghía chiếc nhẫn 2,3 cara và nói, “Hừmmm... mình không biết nữa... Bốn rưỡi.”

Ồồ, *mình hiểu rồi*, tôi thầm nghĩ. Tôi còn có nhiều lý do hơn để mà sợ ấy chứ. Tôi sắp phải bước vào một căn phòng đầy những phụ nữ đã kết hôn và đang có bầu - nhiều người trong số đó là bạn học cấp ba của tôi - mà tôi chẳng có lấy một anh bạn trai. Chỉ duy nhất một người trong số chúng tôi đã ba mươi tuổi mà vẫn hoàn toàn một mình một bóng, đúng là một sự kết hợp thê thảm ở bất cứ vùng ngoại ô nào. Đó là điều Darcy đang nghĩ. Nhưng tôi bắt cô ấy nói ra điều đó, tôi hỏi tại sao cô ấy lại nghĩ là tôi sợ bữa tiệc tặng quà đó hơn cô ấy những một điểm rưỡi.

Hoàn toàn không xấu hổ, không chần chừ để nghĩ ra một từ nào cho tế nhị, cô ấy trả lời luôn. “Bởi vì. Cậu còn độc thân.”

Mắt vẫn nhìn đường, nhưng tôi có thể cảm thấy cô ấy đang nhìn mình chăm chăm.

“Cậu giận đấy à? Mình nói gì sai sao?”

Tôi lắc đầu, bật radio lên. Lionel Richie rên rĩ trên một trong mấy kênh mà mẹ tôi đã chọn sẵn.

Darcy vặn nhỏ âm lượng xuống. “Mình không có ý nói chuyện đó là xấu. Ý mình là, cậu biết mình *hoàn toàn* đánh giá cao việc độc thân rồi đấy. Trước kia mình không muốn kết hôn trước năm ba mươi ba tuổi. Mình đang nói về *bọn họ* ấy. Họ thật đúng là hạn hẹp, cậu hiểu ý mình không?”

Cô ấy lại khiến cho việc này càng tệ hơn khi nói với tôi rằng thậm chí cô ấy còn chẳng muốn cái chuyện đính hôn điên rồ này. Cô ấy còn muốn được hưởng thêm ba năm độc thân nữa. Thế mà, ôi giời, tất cả mọi chuyện cứ trút xuống. Cô ấy biết làm thế nào được?

“Bọn họ đầu óc hạn hẹp đến nỗi còn chẳng biết mình là những kẻ hạn hẹp,” cô ấy nói tiếp.

Dĩ nhiên là điều này thì Darcy có lý. Nhóm phụ nữ mà Annalise chơi cùng kể từ khi tốt nghiệp đại học ấy, bọn họ sống như phụ nữ từ những năm 1950 vậy. Họ chọn mua đồ sứ trước sinh nhật lần thứ hai mươi hai, cưới người bạn trai đầu tiên, mua nhà có ba phòng ngủ cách nhà bố mẹ vài dặm (nếu không phải là cách vài lô đất) và bắt đầu nói đến chuyện xây dựng gia đình.

“Phải,” tôi lẩm bẩm.

“Tất cả những gì mình muốn nói là vậy,” cô ấy đáp một cách vô tư. “Và tận sâu trong thâm tâm, bọn họ ghen tị với cậu lắm đấy. Cậu là luật sư hảnh hoi, lại làm trong công ty ở một thành phố lớn.”

Tôi bảo với cô ấy điều đó thật là điên - chẳng ai trong số những đứa đó khao khát muốn có một sự nghiệp như của tôi đâu. Thực ra thì đa phần trong số đó còn không đi làm nữa cơ.

“Ừm, không chỉ là chuyện sự nghiệp. Cậu độc thân và tự do. Ý mình là bọn họ đều xem *Sex and the City* cả. Họ đều biết cuộc sống của cậu ra sao rồi đấy. Lấp lánh hào nhoáng, tràn ngập niềm vui, những anh chàng nóng

bóng, những gì thời thượng, đầy sôi nổi! Nhưng bọn họ sẽ không để cho cậu thấy họ bất bênh thế nào đâu. Vì như thế sẽ làm cho cuộc sống của họ trở nên thâm hơn nhiều, cậu hiểu không?” Cô ấy mỉm cười, lấy làm hài lòng với bài động viên của mình. “Phải. Cuộc sống của cậu thật đúng kiểu *Sex and the City*.”

“Ừ. Mình giống với Carrie Bradshaw lắm đấy,” tôi nói không chút cảm xúc.

Chỉ trừ những đôi giày tuyệt đẹp, thân hình mỹ mãn và người bạn thân nhất thiếu tế nhị.

“Chính xác!” cô ấy nói. “Cậu nói quá chuẩn.”

“Này. Mình không thực sự quan tâm bọn họ nghĩ gì đâu,” tôi nói, biết rằng chỉ một nửa là sự thật mà thôi. Tôi chỉ quan tâm đến những gì tôi đồng ý. Một phần trong tôi tin rằng ba mươi tuổi mà cô đơn thì *đúng* là buồn. Cho dù có một công việc tốt đi nữa. Cho dù sống ở Manhattan đi nữa.

“Tốt,” cô ấy nói, vỗ đùi khuyến khích. “Tốt lắm. Tinh thần phải thế chứ.”

Chúng tôi đến nhà Jessica Pell - bạn hồi cấp ba của chúng tôi, không thân - vừa đúng giờ. Darcy xem đồng hồ và nhất định đòi lái xe đi lòng vòng thêm vài phút nữa để đến muộn cho đúng kiểu.

Tôi nói với cô ấy chẳng cần phải đến muộn cho đúng kiểu ở một bữa tiệc, nhưng tôi vẫn làm theo, và như cô ấy yêu cầu, tôi đưa cô ấy đến cửa hàng McDonald bán đồ ăn mang về. Cô ấy rướn người qua chỗ tôi và gào vào cái loa, nói rằng cô ấy “muốn có một lon Pepsi dành cho người ăn kiêng”. Tôi biết cô ấy biết thừa rằng McDonald bán Coke chứ không phải Pepsi. Lúc trước cô ấy có nói với tôi là muốn thử bọn họ, xem họ có nói gì không. Cô ấy bảo những người bán Pepsi luôn luôn hỏi lại nếu bạn gọi Coke, còn những người bán Coke không phải lúc nào cũng hỏi.

Nhưng đây là cơ hội để nghịch ngợm một chút, qua lại một chút. Anh chàng Nhà quê mặt mụn được gặp Siêu mẫu của một Thành phố lớn.

“Coke ăn kiêng có được không?” anh chàng lăm bằm nói vào chiếc micro.

“Chắc là đành vậy thôi,” cô ấy nói với một tiếng cười khúc khích hiền lành.

Cô ấy uống hết cốc Coke ăn kiêng khi chúng tôi rẽ vào nhà Jessica. “Ừm. Chuyện này vô tích sự cho mà xem,” cô ấy nói, rũ rũ mái tóc như thể bữa tiệc này hoàn toàn dành cho cô ấy chứ không phải Annalise và đứa bé chưa chào đời.

Khi chúng tôi đến nơi thì khách khứa đã tụ tập đông đủ trong phòng khách sơn màu vàng và xanh dương khá hợp nhau. Annalise hét lên, lạch bạch chạy tới chỗ chúng tôi, ôm cả hai đứa cùng một lúc. Cho dù có suy nghĩ khác nhau nhưng chúng tôi vẫn là bạn thân nhất của cô ấy. Và rõ ràng chúng tôi là khách mời danh dự, vai trò đó khiến tôi cảm thấy hơi thiếu thoải mái còn Darcy thì thích mê.

“Gặp các cậu mình vui quá! Cảm ơn nhiều vì các cậu đã đến!” Annalise nói. “Trông cả hai thật tuyệt. Rất tuyệt. Cứ mỗi lần về nhà là các cậu trông lại càng sành điệu hơn!”

“Trông cậu cũng đẹp lắm,” tôi nói. “Cậu đúng là hợp với chuyện mang bầu. Đẹp thật đấy.”

Giống như căn nhà của bố mẹ tôi, Annalise không chịu thay đổi gì cả. Cô ấy vẫn để kiểu tóc cũ - dài đến vai, tóc mái uốn cụp - kiểu tóc đó những năm 80 thì tuyệt, còn giữa những năm 90 thì thật khủng khiếp, và cô ấy may mắn đấy, bây giờ trông đỡ kinh khủng hơn một chút rồi. Trông cũng được, giống như kiểu tóc của một bà mẹ. Và gương mặt cô ấy lúc trước luôn luôn tròn vành vạnh thì giờ không còn bầu bĩnh nữa mà chỉ đơn giản là một phần dễ thương của việc mang thai. Trông cô ấy giống như kiểu phụ nữ mang thai mà trên tàu điện ngầm người ta sẽ vui vẻ nhường ghế cho.

Darcy vuốt ve bụng Annalise bằng bàn tay trái đầy nữ trang. Viên kim cương bắt sáng và phản chiếu lên mặt tôi. “Ôi trời,” Darcy thầm thì. “Trong đây có một con người nhỏ bé trần như nhộng này!”

Annalise bật cười nói, “Ừ đúng, đó cũng là một cách nhìn!” Cô ấy giới thiệu chúng tôi với vài người khác khác, giáo viên và tư vấn viên cho học sinh làm cùng ở ngôi trường cô ấy đang dạy, và những người khác sống gần đó. “Và tất nhiên là các cậu quen hết những người còn lại rồi!”

Chúng tôi ôm nhau với Jess và những người bạn cấp ba khác. Có cả Brit Miller (người tôn thờ và bắt chước y hệt Darcy hồi cấp ba mà không biết xấu hổ). Tricia Salerno. Jennifer McGowan. Kim Frisby. Có lẽ ngoại trừ duy nhất có Kim là thành viên đội cổ vũ lúc nào cũng vui tươi và thật kỳ lạ là cô ấy học lớp khoa học và toán nâng cao, còn lại thì bọn con gái không có ai thực sự thông minh, hay ho thú vị, hay là nổi tiếng ở trường cấp ba. Nhưng khi đã làm vợ và làm mẹ thì những đặc điểm không lấy gì làm nổi bật đó lại chẳng còn quan trọng nữa.

Kim ngồi xích ra trên chiếc sofa và mời tôi ngồi cạnh. Tôi hỏi thăm về Jeff (cậu ấy cũng tốt nghiệp cùng khóa, chơi bóng chày cùng Brandon và Blaine) và các con của Kim. Kim nói là tất cả đều đang rất hạnh phúc, Jeff vừa mới được thăng chức, điều đó thật tuyệt, bọn họ sắp mua nhà mới và những cậu con trai đúng là không chê vào đâu được.

“Jeff làm gì vậy?” tôi hỏi.

Cô ấy đáp là bán hàng.

“Cậu có hai đứa sinh đôi phải không?”

Đúng, con trai. Stanley và Brick.

Tôi biết Brick là tên mẹ cô ấy hồi con gái, nhưng tôi vẫn tự hỏi sao cô ấy có thể đặt nó cho một đứa trẻ con. Lại còn Stanley nữa chứ? Có ai lại đi gọi một đứa bé là Stanley, hay thậm chí là Stan đi nữa? Stanley và Stan là tên của đàn ông. Chẳng ai dưới ba mươi lăm tuổi lại đặt tên đó. Và cho dù có thể chấp nhận được đi nữa thì chúng cũng không hợp nhau gì cả, đó là một điều tôi rất ghét trong chuyện đặt tên. Nói vậy cũng không phải là bạn nên đặt tên vắn giống nhau cho trẻ con sinh đôi, hay thậm chí là tên bắt đầu bằng chữ cái giống nhau, ví dụ như Brick và Brock hay là Brick và Brack chẳng hạn. Có thể đặt là Stanley và Frederick cũng được - cả hai đều là tên

ông già. Hay Brick và Tyler vậy - đều là những cái họ nghe thật tự phụ. Nhưng còn Stanley và Brick ấy à? Cho tôi xin đi.

“Cậu có mang theo ảnh của hai nhóc không?” tôi hỏi câu hỏi bắt buộc.

“Thật ra là có,” Kim nói, lôi ra một cuốn album nhỏ, bên ngoài có viết “Cuốn Sổ Khoe Khoang” bằng chữ tròn to màu tím. Tôi mỉm cười, lật giở từng trang, dừng lại cho phải phép trước khi lật sang trang tiếp. Brick trong bồn tắm. Stanley chơi bóng Wiffle. Brick chụp ảnh cùng ông bà ngoại Brick.

“Chúng thật là quý giá,” tôi nói, gấp cuốn album và trả lại cô ấy.

“Bọn mình cũng nghĩ vậy,” Kim nói, gật đầu và mỉm cười. “Mình nghĩ là gia đình mình sẽ lưu giữ lại.”

Khi cô ấy nhét cuốn album vào túi, tôi nghe lỏm thấy Darcy đang kể chuyện đính hôn cho Jennifer và Tricia nghe.

Brit cứ giục kể tiếp. “Kể cho cô ấy nghe về những bông hoa hồng đi,” Brit nhắc.

Tôi quên bém mất chuyện hoa hồng rồi - có lẽ quên từ hồi lọ hoa của chính tôi xuất hiện ở chỗ làm.

“Phải, một tá hồng nhưng,” Darcy nói. “Anh ấy để ở nhà cho mình sau khi cầu hôn.”

Chứ không phải hai tá.

“Anh ấy cầu hôn cậu lúc nào?” Tricia tò mò hỏi.

“Ừm, bọn mình cùng nhau đi ăn một bữa trưa rất tuyệt, rồi sau đó anh ấy đề nghị đi dạo ở công viên Trung tâm...”

“Cậu có nghi ngờ gì không?” hai cô gái đồng thanh hỏi.

“Không hề...”

Nói dối. Tôi còn nhớ cô ấy kể với tôi hai ngày trước khi Dex cầu hôn, nói rằng cô ấy biết điều đó sắp đến. Nhưng thú nhận điều này sẽ làm cho

câu chuyện đang kể mất hay, cũng như phá hỏng hình ảnh làm người được theo đuổi của Darcy.

“Thế anh ấy nói gì?” Brit hỏi.

“Cậu biết hết cả rồi còn gì!” Darcy cười. Cô ấy và Brit thỉnh thoảng vẫn liên lạc với nhau, do Brit siêng năng gọi điện; sự hâm mộ dành cho thần tượng hồi thanh niên của cô ấy vẫn chưa phai nhạt.

“Kể lại đi!” Brit nói. “Chuyện đính hôn của mình chán lắm - mình tự đi chọn nhẫn ở hiệu đấy! Mình phải hưởng lây niềm vui của cậu chứ.”

Darcy làm bộ mặt giả vờ khiêm tốn. “Anh ấy bảo là: ‘Darcy, anh không biết liệu có điều gì khiến anh hạnh phúc hơn có em làm vợ không.’ ”

Trừ việc ở với bạn thân nhất của em.

“Sau đó anh ấy nói: ‘Xin hãy cho anh cùng chia sẻ cuộc sống với em.’ ”

Và cho anh chia sẻ cả cô bạn thân nhất của em nữa.

Một tràng ò à theo sau. Tôi tự nhủ với chính mình rằng cô ấy đang thêm thắt câu chuyện, rằng anh ấy chỉ nói ra câu kinh điển “Em đồng ý cưới anh chứ?”

“Tháo nhẫn của cậu ra đi,” Brit kêu lên. “Mình muốn đeo thử.”

Kim nói rằng tháo nhẫn ra trong thời gian đính hôn sẽ đem lại vận rủi đấy.

Tháo ra đi!

Darcy nhún vai như muốn nói mình vẫn còn thoải mái vô tư lắm. Hay là để cho người ta biết rằng, khi là Darcy Rhone thì bạn chẳng cần đến may mắn làm gì. Cô ấy tháo chiếc nhẫn ra, chuyển tay một vòng những phụ nữ đang hôn hờ. Cuối cùng chiếc nhẫn đến tay tôi.

“Đeo thử đi Rach,” Brit nói.

Đó là trò mà phụ nữ có gia đình hay chơi. Bắt cô gái còn độc thân đeo nhẫn kim cương để cho cô ấy có thể tiến thêm một bước lại gần hơn cảm giác háo hức khi đính hôn, dù chỉ trong phút chốc. Tôi lịch sự lắc đầu như

thể đang từ chối khi người khác đề nghị giúp đỡ nấu nồi thịt hầm rau. “Thôi mà,” tôi nói.

“Rachel, có gì hứa hẹn không?” Tricia ngần ngừ hỏi, như thể hỏi thăm kết quả chụp siêu âm của ai đó vậy.

Tôi sắp sửa nói ra câu ‘không’ đầy cứng rắn thì Darcy đáp hộ. “Hàng đồng,” cô ấy nói. “Nhưng chưa có chàng nào thật đặc biệt. Rachel kén lắm.”

Cô ấy đang cố giúp tôi. Nhưng đôi khi điều đó mang lại kết quả trái ngược, và thậm chí tôi còn cảm thấy mình bắt đầu thành gái già. Và lại, tôi không thể không nghĩ rằng cô ấy hào hiệp thế chỉ vì trông tôi rõ ràng giống người phụ nữ lạc lõng, kẻ thảm hại trong nhóm bạn. Nếu tôi mà đính hôn với... xem nào... với Brad Pitt chẳng hạn, thì sẽ chẳng có chuyện Darcy ba hoa thay cho tôi đâu. Lúc đó cô ấy sẽ chui vào góc mà sưng sứa, nước mắt ghen tị cạnh tranh chảy dài, nói với Brit trong phòng tắm rằng, ừ thì Brad thật đấy, nhưng Dex đáng yêu hơn nhiều - chỉ kém đẹp trai hơn một tí tẹo. Tất nhiên câu đó thì thực ra tôi cũng đồng ý.

“Mình đâu có kén chọn đến thế,” tôi thản nhiên nói.

Chỉ là một mình một bóng trong vô vọng và lẳng nhăng với chồng tương lai của Darcy thôi. *Nhưng các người có nhận ra là tôi tốt nghiệp ở một trong mười trường luật hàng đầu và kiếm được tiền lên đến sáu con số không hả? Và tôi cóc cần gã đàn ông nào hết, chết tiệt! Nhưng khi nào tôi mà kiếm được một gã và có con thật thì chắc chắn tôi sẽ chọn cái tên hay hơn tên Brick đấy!*

“Có, cậu kén đấy,” Darcy nói với tôi, nhưng là để thay mặt cho thánh giả. Cô ấy hớp một ngụm rượu pân. “Cứ xem Marcus thì biết.”

“Marcus là ai thế?” Kim hỏi.

“Marcus là anh chàng bạn học của Dex ở Georgetown. Từ tế, thông minh, hài hước,” Darcy phẩy tay, “nhưng Rachel không dành cho chàng phút nào hết.”

Nếu cô ấy cứ tiếp tục nói thế này thì bọn họ sẽ bắt đầu thắc mắc có phải tôi là dân lesbian hay không. Điều đó sẽ khiến tôi trở thành một kẻ quái dị thực sự trong mắt họ. Họ nghĩ sự khác biệt nghĩa là một người đi học ở một bang khác và không vào hội nữ sinh trong trường.

“Sao, không có ‘lửa’ à?” Kim hỏi tôi có vẻ thông cảm. “Cậu cần điều đó. Jeff và mình bắt đầu có ‘lửa’ từ hồi lớp mười một và chẳng bao giờ mất đi cả.”

“Phải,” tôi đáp. “Cần phải có ‘lửa’.”

“Chắc chắn thế,” Brit lẩm nhẩm.

Lời khuyên tụt chung lại là: đừng ngại ngùng. Cứ tiếp tục tìm kiếm. Tìm Anh chàng Đích thực. Tất cả bọn họ đều thế. Chúa ơi, tôi nghĩ là họ tin vào điều đó đấy. Bởi lẽ chẳng có ai kết hôn ở tuổi hai mươi ba vừa độ chín có thể ngại ngùng. Tự nhiên là như vậy rồi. Hiện tượng đó chỉ xảy ra với phụ nữ ở độ tuổi ba mươi mà thôi.

“Vậy cậu đã quyết định cuối cùng sẽ đặt tên con là gì chưa?” tôi hỏi Annalise, cố gắng đổi chủ đề. Tôi biết cô ấy đang cân nhắc tên Hannah, Grace nếu là con gái, Michael hoặc David nếu là con trai. Những cái tên cũng ổn, cổ điển, không có gì đặc biệt. Không khoe mẽ quá mức.

“Rồi,” Annalise đáp. “Nhưng bọn mình không nói đâu.” Cô ấy nháy mắt với tôi. Tôi biết lát nữa cô ấy sẽ nói thôi, giống như hồi lựa chọn những cái tên hay nhất. Tôi là người đáng tin. Người sẽ không bao giờ, không bao giờ giành mất tên em bé của bạn.

Biệt tài của tôi là cướp chồng chưa cưới của người khác cơ.

Sau khi chơi vài trò chơi vợ vẫn thường thấy trong bữa tiệc tặng quà, Annalise mở quà. Có rất nhiều quần áo màu vàng vì Annalise không biết mình sẽ sinh con trai hay con gái. Vậy nên chẳng có món quà nào màu hồng trừ con thỏ con của Tiffany tặng, do Darcy mà ra, cô ấy bảo chắc chắn là Annalise sẽ sinh con gái, rằng cô ấy có linh cảm rất tốt trong chuyện này. Tôi thấy Annalise đang hy vọng Darcy sẽ đúng.

“Với lại,” Darcy nói, “kể cả mình có nhằm đi nữa - mà chắc chắn là không đâu nhé - các cậu có biết là sang thế kỷ 21 rồi con trai phải dùng màu hồng, con gái màu xanh dương không?”

Tất cả bọn tôi đều bảo không biết. Tôi thắc mắc không hiểu có phải cô ấy bịa ra thế không.

Annalise mở đến món quà của tôi. Cô ấy mở tấm thiệp, lăm nhăm đọc. Mắt cô ấy chan chứa nước khi đọc những dòng tôi viết - đó là: cô ấy sẽ trở thành người mẹ tuyệt vời nhất, và tôi không chờ nổi đến lúc chứng kiến điều đó. Cô ấy vẫy tôi lại gần, cũng như với tất cả những người khác, và ôm tôi thật chặt. “Cảm ơn cậu, bạn yêu,” cô ấy thầm thì. “Thiệp thiệp thật tuyệt.”

Sau đó cô ấy mở quà tôi tặng, một chiếc chăn len cashmere trắng toát, có hình một chú gấu bông ở mép chăn. Tôi đã phải chi một khoản lớn nhưng vẫn mừng vì mình đã làm vậy khi quan sát nét mặt Annalise. Lúc mở ra, cô ấy há hốc miệng, áp tấm chăn vào má và nói với tôi rằng món quà thật hoàn hảo, cô ấy sẽ dùng nó khi đưa em bé từ bệnh viện về nhà.

“Mình muốn bay về đây khi nào cô bé ra đời!” Darcy nói. “Mình không đi nghỉ tuần trăng mật thì hơn!”

Darcy luôn chen ngang mọi lúc, dù cố tình hay đó chỉ đơn giản là cô ấy hứng lên thì không ngừng được. Thường thì tôi không để ý, nhưng sau khi mất bao nhiêu thời gian tìm kiếm món quà hoàn hảo cho người bạn thân thứ nhì, tôi ước gì cô ấy im miệng lại, đừng có lấn át Annalise và tôi trong một phần triệu giây thôi.

Annalise lúc nào cũng cư xử khéo léo, cô ấy mỉm cười nhanh với Darcy trước khi lại hướng sự chú ý vào tôi và chiếc chăn. Cô ấy chuyển nó một vòng và mọi người đều đồng ý rằng đó là tấm chăn tuyệt vời, thật đáng yêu, thật mềm mại. Hay đó là điều họ nói ra. Nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng tất cả họ đều đang nghĩ rằng: *Cũng không phải là một lựa chọn quá tệ đối với một luật sư có vấn đề về bản năng làm mẹ.*

Mười ba

Khi tôi từ bữa tiệc trở về, mẹ đi theo tôi vào phòng sinh hoạt chung, tấn công tôi tới tấp bằng một tràng câu hỏi. Tôi nói với mẹ những điểm chính yếu, nhưng mẹ thấy thế vẫn còn chưa đủ. Mẹ muốn biết thật chi tiết đến từng vị khách, từng món quà, từng cuộc chuyện trò một. Tôi nhớ lại hồi cấp ba, khi tôi đi học về mà thân xác rã rời sau một ngày đầy áp lực của việc học hành và các mối quan hệ, mẹ tôi còn hỏi han về đội Ethan tranh luận ra làm sao, hay là Darcy thi vào đội cổ vũ thể nào, hay chúng tôi nói về đề tài gì trong giờ Ngữ văn. Nếu tôi mà không đưa ra đủ thông tin thì mẹ sẽ tự lấp vào chỗ thiếu đó, mẹ nói ào ào về công việc bán thời gian của mẹ ở phòng chính răng, hoặc về Bryant Gumble phát biểu thật là thô lỗ trên chương trình *Today*, hoặc là mẹ tình cờ gặp cô giáo dạy tôi hồi lớp ba ở cửa hàng rau quả như thế nào. Mẹ tôi là người lúc nào cũng cởi mở, thích chuyện trò, mẹ muốn ai ai cũng phải như mình, đặc biệt là đứa con gái độc nhất của mẹ.

Mẹ hỏi han chuyện bữa tiệc xong xuôi rồi chuyển sang đề tài - gì nhỉ? - đám cưới.

“Thế Darcy đã quyết định chọn khăn đội đầu của cô dâu chưa?” Mẹ trải phẳng một đồng báo *Newsweek* trên bàn uống cà phê, chờ đợi một câu trả lời thật chi tiết.

“Rồi ạ.”

Mẹ tiến lại gần chiếc sofa. “Có dài không?”

“Đến đầu ngón tay.”

Mẹ hớn hở vỗ tay. “Ôi. Thế thì con bé đội lên sẽ đẹp lắm đây.”

Mẹ tôi luôn luôn và mãi mãi là một fan nhiệt tình của Darcy. Hồi tôi còn học cấp ba thì điều đó thật là vô lý, cứ xem chuyện Darcy chẳng bao giờ chú tâm học hành mà toàn rối rít điên cuồng lên với bọn con trai. Thế mà mẹ vẫn cứ yêu mến Darcy, có lẽ đó là vì Darcy kể với mẹ chi tiết cuộc sống của hai bọn tôi, những điều mà mẹ vô cùng khao khát muốn biết. Thậm chí còn cho qua cả những câu nói miễn cưỡng làm ra vẻ ngoan ngoãn với phụ huynh, Darcy chuyện trò với mẹ tôi như với bạn bè đồng trang lứa vậy. Cô ấy đến nhà tôi sau khi tan học, đứng dựa vào chiếc bàn dài trong bếp, ăn bánh Oreo mà mẹ tôi bày sẵn ra cho hai đứa, vừa ăn vừa nói liên tục. Darcy kể với mẹ tôi về những tên con trai cô ấy thích, ưu khuyết điểm của từng chàng một. Cô ấy nói những điều đại loại là, “Môi cậu ta mỏng quá; cháu dám cá là cậu ta chẳng thể hôn được đâu,” mẹ tôi thì thích thú và khơi gợi để cô ấy kể nhiều hơn, và Darcy sẽ nói, còn tôi cuối cùng đành phải rời khỏi đó, đi làm bài tập hình học. Như thế thì có gì không được?

Tôi nhớ có lần vào năm lớp bảy tôi từ chối tham gia cuộc thi tài năng hàng năm, cho dù Darcy cứ nhai nhải nói mãi, bắt tôi vào vai một trong hai đứa con gái ở phía sau nhảy làm nền cho cô ấy trong màn trình diễn kỳ cục bài hát “Material Girl”. Cho dù nhút nhát và hay ngượng, Annalise nhanh chóng đồng ý, nhưng tôi thì nhất định không chịu đầu hàng, mặc kệ chuyện Darcy đã biên đạo bài nhảy cho ba đứa con gái, không quan tâm cô ấy nói tôi phá hỏng cơ hội được nhận giải nhất của cô ấy. Thường thì tôi hay để Darcy thuyết phục làm cái này cái kia, nhưng chuyện này thì không được. Tôi bảo cô ấy đừng tốn hơi sức làm gì. Tôi không bao giờ có ý định đặt chân lên sân khấu hết. Cuối cùng, sau khi Darcy đành bỏ cuộc và mời Brit thế chỗ của tôi, mẹ lên lớp tôi một bài về chuyện phải tham gia nhiều hơn vào những hoạt động vui chơi.

“Con đạt toàn điểm A mà mẹ thấy còn chưa đủ ư?” tôi hỏi.

“Mẹ chỉ muốn con được vui vẻ thôi mà,” mẹ nói.

Tôi nổi đóa và gắt lên, “Mẹ chỉ muốn con giống cậu ta thì có!”

Mẹ bảo tôi đừng có ngớ ngẩn, nhưng phần nào trong tôi thì tin điều đó. Ngay lúc này đây tôi cũng đang cảm thấy y như vậy. “Mẹ này, con không có ý nói động đến mẹ hay là đưa con gái thứ hai mà mẹ chưa từng có đâu, nhưng mà...”

“Ôi giờ, đừng có lại lôi chuyện vợ vẫn đó ra đấy!” Mẹ vuốt mái tóc vàng tro mà hai mươi năm nay mẹ đã nhuộm một màu y như nhau bằng thuốc nhuộm Clairol.

“Thôi được,” tôi đáp. “Nhưng nói thật, con ngán cái đám cưới của Darcy đến tận đây rồi.” Tôi giơ bàn tay lên quá đầu khoảng mười phân, rồi sau đó còn giơ cao hơn nữa.

“Làm phù dâu chính mà thế là không được.” Mẹ trề môi và bắt chéo hai ngón tay trở.

Tôi nhún vai.

Mẹ bật cười, đúng là một bà mẹ tốt bụng, không chịu nhìn nhận đứa con gái độc nhất của mình đang nói một cách nghiêm túc. “Ừm, lẽ ra mẹ phải biết Darcy làm cô dâu thì rắc rối thế nào. Chắc chắn là nó muốn mọi thứ phải hoàn hảo...”

“Vâng, cô ấy đáng được như thế,” tôi nói đầy châm chọc.

“*Đúng là như vậy,*” mẹ tôi nói. “Cả con nữa... rồi cũng sẽ đến lượt con thôi.”

“Vâng.”

“Chẳng phải vì thế mà con phát chán chuyện này hay sao?” mẹ hỏi bằng giọng của một người phụ nữ đã xem quá nhiều talk show về đề tài đối diện với cảm xúc của bạn và quan tâm đến các mối quan hệ bạn đang có.

“Cũng không hẳn,” tôi đáp.

“Vậy chính xác thì tại sao? Darcy đang khiến con khó chịu lắm à? Mà mẹ đang hỏi cái gì thế này nhỉ? - *tất nhiên* là thế rồi! Đó là Darcy cơ mà!” Lại một tiếng cười khúc khích trều mếu.

“Đúng thế.”

“Đúng cái gì hả cưng? Con đang nghĩ gì vậy?”

“Đúng, cô ấy đang khiến con khó chịu lắm,” tôi nói, với tay lấy chiếc điều khiển để bật tiếng ti vi lên.

“Nó đang làm gì vậy?” mẹ tôi vẫn tiếp tục hỏi một cách bình thản.

“Làm Darcy thôi,” tôi đáp. “Cái gì cũng phải xoay quanh cô ấy.”

Mẹ nhìn tôi đầy thông cảm. “Mẹ biết, con yêu ạ.”

Thế rồi tôi buột miệng nói là cô ấy chẳng xứng đáng có được Dexter, rằng anh ấy quá tốt. Mẹ thận trọng nhìn tôi. *Ôi, chết tiệt*, tôi thầm nghĩ. Liệu mẹ có biết không nhỉ? Ethan và Hillary là một chuyện, còn mẹ tôi lại là chuyện khác hẳn. Hồi cấp ba tôi không hào hứng kể cho mẹ những anh chàng nào tôi nghĩ là dễ thương, vậy nên lần này chắc chắn là không được. Tôi không chịu nổi ý nghĩ mình khiến mẹ thất vọng. Tôi ba mươi rồi nhưng vẫn còn là đứa con ngoan của bố mẹ. Và mẹ tôi, một người phụ nữ tìm thấy chìa khóa của cuộc sống này trong những câu nói mà mẹ thêu thùa, mẹ sẽ không bao giờ hiểu được vết rạn nứt trong tình bạn này đâu.

“Cô ấy cũng khiến anh ta muốn phát điên. Con chắc chắn là như vậy,” tôi nói, cố gắng che giấu.

“Dexter nói với con thế à?”

“Không ạ, con chưa nói chuyện này với Dex.” Thực ra mà nói thì câu đó là đúng đấy chứ. “Mẹ cũng biết rồi mà.”

“Ừm, hãy kiên nhẫn với Darcy. Con sẽ không bao giờ phải hối hận vì đã làm một người bạn tốt đâu.”

Tôi ngẫm nghĩ lời khuyên quý giá của mẹ. Khó ai có thể không đồng tình. Thực ra, cả đời tôi đã sống theo cách đó. Bằng bất cứ giá nào cũng phải tránh cảm giác hối hận. Dù thế nào đi nữa cũng phải làm người tốt. Học sinh ngoan. Con gái ngoan. Bạn tốt. Thế nhưng tôi sẽ sợ khi đột ngột nhận ra cảm giác hối hận theo hai hướng khác nhau. Tôi cũng có thể

hối hận vì đã hy sinh bản thân và những khao khát của mình vì Darcy, nhân danh tình bạn, nhân danh một người tốt. Sao tôi lại phải làm người chịu khổ sở? Tôi hình dung ra cảnh mình cô đơn lúc ba mươi lăm, rồi bốn mươi tuổi. Hay thậm chí còn tệ hơn thế nữa là tôi kết hôn với một người khác giống Dex nhưng tệ nhạt, yếu đuối. Anh Dex đó có chiếc cằm không nam tính bằng và chỉ số IQ kém hơn hai mươi điểm. Tôi sẽ buộc phải sống với câu hỏi “Nếu như” mãi mãi.

“Vâng thưa mẹ. Con biết rồi. Hãy vì người khác. Vân vân và vân vân. Con sẽ làm một người bạn tốt của Darcy quý hóa.”

Mẹ nhìn xuống đùi, vuốt lại chiếc váy. Tôi khiến mẹ buồn lòng. Tôi tự nhủ mình phải ngoan ngoãn thêm một buổi tối nữa. Đó là điều ít ỏi nhất tôi có thể làm được. Tôi không có anh chị em để họ bù đắp cho mẹ, để họ làm con ngoan của mẹ khi tôi đi rồi. Tôi mỉm cười và đổi đề tài. “Bố đâu rồi ạ?”

“Bố đến cửa hàng bán dụng cụ. Lại thế ấy mà.”

“Lần này thì để làm gì vậy ạ?” tôi hỏi, kéo mẹ vào trò đùa “Bố chả bao giờ thấy chán những cửa hàng dụng cụ và chuyện mua bán ô tô.”

“Ai biết? Ai mà biết được chứ?” Mẹ lắc đầu, lại vui vẻ như trước.

Tôi đang nằm lơ mơ nghĩ đến Dex thì điện thoại di động reo. Tôi đặt máy cạnh giường, pin sạc đầy và âm lượng ở mức to, hy vọng Dex sẽ gọi. Số máy của anh sáng lên trên màn hình điện thoại. Tôi áp máy vào tai.

“Chào Dex.”

“Chào em,” anh nói khẽ. “Anh có đánh thức em dậy không đấy?”

“Ừm, cũng gần như vậy. Nhưng không sao.”

Anh không nói xin lỗi, tôi thích như thế.

“Anh nhớ em quá,” anh nói. “Khi nào em về?”

Anh biết thừa khi nào tôi sẽ về, biết rằng cô vợ chưa cưới của mình cũng có lịch trình giống như vậy. Nhưng tôi không lấy làm phiền lòng khi

anh hỏi. Câu hỏi đó là để dành cho tôi. Anh muốn tôi - chứ không phải Darcy - quay trở về.

“Chiều mai. Máy bay hạ cánh lúc bốn giờ.”

“Anh sẽ đến chỗ em,” anh nói.

“Tuyệt,” tôi đáp.

Im lặng.

Tôi hỏi giờ này anh đang ở đâu.

“Trên sofa.”

Tôi hình dung ra cảnh anh ấy trong căn hộ của tôi, nằm trên chiếc sofa, mặc dù tôi biết là Dex đang nằm trên chiếc sofa Pottery Barn, cái mà Darcy dự định sau khi cưới sẽ thay bằng một cái khác “hiện đại hơn”.

“Ồ,” tôi nói. Tôi không muốn cúp máy, nhưng đang buồn ngủ thế này tôi chẳng nghĩ được gì để nói.

“Bữa tiệc thế nào?”

“Anh chưa nhận được báo cáo à?”

“Có. Darcy gọi điện rồi.”

Tôi lấy làm mừng khi anh bảo Darcy đã gọi, bản khoản không biết có phải anh cố ý nói thêm chi tiết đó không.

“Nhưng anh đang hỏi *em* là bữa tiệc thế nào cơ mà,” anh nói.

“Được gặp Annalise thật là tuyệt... Nhưng bữa tiệc thì đúng là khủng khiếp.”

“Sao lại thế?”

“Tiệc tặng quà đều vậy cả thôi.”

Sau đó tôi nói với anh rằng ước gì anh đang ở bên tôi. Thường thì tôi không nói ra những điều như thế, trừ khi anh nói trước một câu tương tự. Nhưng bóng tối và khoảng cách xa xôi khiến tôi trở nên bạo dạn hơn.

“Thế ư?” anh hỏi bằng một giọng tôi vẫn hay nói khi muốn có được nhiều hơn nữa. *Đàn ông cũng chẳng khác mấy so với phụ nữ bọn mình*, tôi thầm nghĩ, cho dù không biết bao nhiêu lần tôi cho rằng điều đó luôn luôn có vẻ như là một lời gợi mở đặc biệt.

“Đúng. Ước gì anh ở bên cạnh em ngay lúc này.”

“Trên giường nhà em, ngay ở đó, có bố mẹ em đang ngủ ở phòng bên cạnh ấy à?”

Tôi bật cười. “Họ suy nghĩ thoáng lắm.”

“Vậy thì anh cũng ước mình được ở đó.”

“Dù em chỉ có một cái giường đơn thôi,” tôi nói. “Không rộng rãi lắm.”

“Giường đơn có em bên cạnh cũng không hề tệ.” Giọng anh nhỏ nhẹ và thật gợi cảm.

Tôi biết cả hai đang cùng nghĩ đến một điều. Tôi nghe thấy được tiếng anh thở. Tôi không nói gì, chỉ tự vuốt ve mình và nghĩ đến anh. Tôi muốn anh cũng làm y như vậy. Dex làm theo. Chiếc điện thoại áp vào mặt tôi trở nên nóng hơn, và như mọi khi, cứ lúc nào nghe điện thoại là tôi lại lo mình có thể bị ảnh hưởng bởi bức xạ điện thoại. Nhưng đêm nay, tôi chẳng quan tâm đến tia bức xạ ấy nữa.

Ngày hôm sau, Darcy và tôi từ sân bay LaGuardia đi chung taxi về nhà. Tôi xuống xe trước. Vừa đặt chân lên vỉa hè là tôi gọi ngay cho Dex, và được biết anh đang ở văn phòng, đang làm việc, chờ đợi tôi gọi điện. Lúc nào em cũng sẵn sàng đón anh, tôi nói, vui mừng vì lúc còn ở Indiana tôi đã cạo đôi chân sạch sẽ rồi. Anh nói sau khi Darcy gọi đến văn phòng, anh sẽ đến chỗ tôi ngay. Em hiểu mà, anh nói, nghe có vẻ ngược ngùng trước mưu mẹo mới học được này. Tôi hiểu. Trong một giây phút, tôi cảm thấy thật tệ khi cuộc sống của mình toàn là những thủ đoạn xấu xa trong chuyện ngoại tình. Nhưng chỉ trong một giây thôi. Sau đó tôi tự nhủ rằng Dex và tôi không thuộc loại đó. Rằng theo như Hillary nói thì cuộc sống này đâu chỉ

có đen trắng rạch ròi. Rằng có đôi khi kết quả tốt đẹp có thể bao biện cho cách thức xấu xa để đạt được nó.

Tối đó, sau khi Dex và tôi ở bên nhau được vài tiếng đồng hồ, tôi nhận ra rằng những lần gặp nhau của hai đứa bắt đầu lờ mờ biến thành một mô típ rất thú vị: nói chuyện, vuốt ve, lơ mơ ngủ, và đơn giản chỉ là lặng yên ở bên nhau trong cảm giác ấm áp dễ chịu. Giống như kỳ nghỉ hoàn hảo ở biển vậy, những việc hằng ngày vẫn làm ở đó chẳng có gì đặc biệt, đến nỗi khi bạn trở về nhà và bạn bè hỏi chuyển du lịch thế nào, bạn thực sự không thể nhớ nổi chính xác mình đã làm gì để lấp đầy bao nhiêu tiếng đồng hồ. Cảm giác khi ở bên cạnh Dex cũng giống như vậy đấy.

Tôi đã thôi cái việc đếm số lần chúng tôi ân ái với nhau, nhưng tôi biết chắc phải qua con số hai mươi rồi. Tôi tự hỏi anh với Darcy làm bao nhiêu lần. Lúc này đây tôi đang nghĩ đến những điều đó. Vậy nên, nếu bảo rằng cô ấy không liên quan gì đến chúng tôi thì cũng không đúng. Nói rằng đây không phải một cuộc ganh đua thì thật vớ vẩn. Cô ấy chính là cái thước đo, còn tôi thì dựa vào đó. Lúc ở trên giường với Dex, tôi tự hỏi: cô ấy có làm thế này không? Cô ấy có giỏi hơn mình không? Họ theo một kịch bản dựng sẵn hay là cô ấy thích làm cho mọi thứ luôn mới mẻ? (Đáng buồn thay, lá phiếu của tôi lại là: mới mẻ. Và thậm chí còn buồn hơn, khi thân hình bạn đạt điểm mười rồi thì cái trò ân ái theo kiểu trên-dưới cũ rích nhạt nhẽo đó thực sự có gì quan trọng cơ chứ?) Sau đó, tôi lại nghĩ đến cô ấy lúc cảm thấy ngượng ngùng về thân hình của mình. Tôi hóp bụng lại, nắn ngực mình khi anh nằm quay lưng lại phía tôi, và tôi thì chẳng bao giờ đi quanh căn hộ của mình mà không mặc gì. Tôi băn khoăn không biết cả hai còn được ở bên nhau bao nhiêu lần nữa trước khi tôi bắt đầu thôi mặc bộ đồ lót xinh xắn, trở về với bộ cốt tông màu xám hay là chiếc quần ngủ Gap bằng vải flannel tôi vẫn mặc khi ở nhà một mình. Có lẽ chúng tôi không còn thời gian để tiến đến mức độ đó. Ít nhất là không kịp trước khi đám cưới diễn ra. Thời gian sắp hết rồi. Tôi tự nhủ không được hoảng hốt, hãy tận hưởng giây phút hiện tại đi đã.

Nhưng tôi có thể thấy một sự thay đổi gần đây. Bây giờ tôi cho phép mình nghĩ đến tương lai. Tôi không còn cảm giác mệt mỏi khổ sở khi tưởng tượng ra cảnh Dex hủy bỏ đám cưới nữa. Tôi đã thôi nghĩ rằng lòng trung thành của mình với Darcy luôn luôn phải đặt lên trên tất cả những thứ khác, đúng hơn là những gì tôi muốn. Tôi vẫn còn không dám chắc chắn mọi chuyện sẽ đi về đâu, mình muốn chúng đến đâu, nhưng nỗi sợ khi phá luật phần nào đó đã bớt dần rồi, và cả bản năng đặt Darcy lên trên chính bản thân tôi cũng thế.

Tối nay, Dex nói chuyện công việc. Anh thường kể với tôi về những vụ làm ăn anh kiếm được, và cho dù tôi cũng có hứng thú với cách anh làm thật đấy, nhưng điều tôi thực sự thích nghe lại là khi Dex kể về những nhân vật quan trọng trong công ty, những người xuất hiện trong cuộc sống hằng ngày của anh. Ví dụ như tôi biết anh thích làm việc cho Roger Bollinger, trưởng nhóm của anh. Dex là cánh tay phải của Roger, còn Roger là hình mẫu để Dex noi theo. Khi kể chuyện về Roger, anh bắt chước giọng Boston của ông ta theo một cách khiến tôi tin rằng nếu mà có ngày tôi gặp Roger thì chắc có lẽ tôi sẽ nghĩ Roger bắt chước lại cái kiểu Dex bắt chước Roger cũng nên. Roger chỉ cao khoảng 1m63 thôi (có điều này tôi thắc mắc - đàn ông vốn không bao giờ đề cập chi tiết về ngoại hình của những người đàn ông khác, họ thường nhắc đến tính dí dỏm và sự thông minh nhiều hơn), nhưng theo như Dex nói thì ông ấy chẳng gặp khó khăn gì trong mối quan hệ với phụ nữ cả. Dex vô tình nhắc đến chi tiết nhỏ đó một cách bình thản như thường, chứ không phải theo kiểu đầy ngưỡng mộ, điều đó khiến tôi tin rằng Dex không có xu hướng thích qua đêm với nhiều loại phụ nữ khác nhau. Những kẻ thích quan hệ kiểu thế thường cảm thấy (A) bị ấn tượng hoặc là (B) ganh ghét với những kẻ đồng hội của mình.

Anh kể xong chuyện về Roger rồi hỏi, “Anh đã nói với em là Roger đã đính hôn hai lần chưa ấy nhỉ?”

“Chưa,” tôi đáp, thầm nghĩ anh cũng biết là mình chưa kể rồi. Đó không phải là điều bạn có thể quên không kể, nhất là trong hoàn cảnh bọn tôi. Đột ngột tôi cảm thấy lạnh toát, bèn kéo chăn lên che cho cả hai.

“Ừ. Ông ấy hủy hôn cả hai lần đó. Ông ấy cứ hay nói với anh những câu kiểu như: ‘Chưa đến lúc kết thúc hẳn thì chưa xong’ hay là ‘Ba mươi chưa phải Tết.’ ”

Tôi tự hỏi không biết Roger có biết gì về tôi không, hay là ông ấy chỉ đang nêu ra một lời nhận xét đùa cợt về những người độc thân. “Lúc nào?” tôi hỏi Dex.

“Khi nào thì Tết ấy à?” Dex co người ôm lấy tôi.

“Vâng. Đại loại thế.” Chúng tôi đang tiến dần đến phần nhạy cảm trong câu chuyện này, thật may là anh không nhìn được vào mắt tôi. “Ông ấy hủy hôn khi nào?”

“Lần đầu tiên thì anh không rõ. Nhưng lần thứ hai thì ngay trước lễ cưới.”

“Anh cứ đùa.”

“Không. Ông ấy đi đến phòng cô dâu đang thay đồ. Gõ cửa và nói với cô ấy tin đó ngay trước mặt mẹ, bà ngoại và người cụ chín mươi lăm tuổi của cô dâu.”

“Cô ấy có ngạc nhiên không?” tôi hỏi, nhận ra rằng đó đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn. Chẳng có ai lại trông chờ chú rể đi vào và tuyên bố hủy bỏ đám cưới hết.

“Chắc chắn. Nhưng đúng ra thì không nên ngạc nhiên *đến mức đó*... Cô ấy phải biết trước đây ông ấy từng làm thế một lần rồi chứ.”

“Có phải vì một người thứ ba không?” tôi ngần ngại hỏi.

“Anh không nghĩ thế. Không phải đâu.”

“Vậy thì tại sao?”

“Ông ấy bảo là ông ấy nghĩ chuyện hôn nhân đó không thể kéo dài mãi mãi được.”

“Ồ.”

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Anh chắc chắn phải biết tôi đang nghĩ gì.

“Không có gì đâu.”

“Nói cho anh biết đi.”

“Không có gì mà.”

“Em nói đi.”

Kiểu đối đáp này là của những mối quan hệ mới bắt đầu. Sau khi cặp đôi đã vững chắc rồi thì câu hỏi đó đúng là hiếm hoi.

“Em nghĩ là em chẳng tin Julia Roberts với cái chuyện *Cô dâu chạy trốn* - hay ở đây là chú rể chạy trốn - vào ngày cưới.”

“Em không tin ư?”

Tôi lựa lời thật cẩn thận. “Em chỉ nghĩ là không cần thiết phải làm như thế... không cần cố ý sắp đặt như vậy,” tôi nói. “Nếu ai đó định hủy bỏ thì nên làm trước ngày cưới đi.”

Thông điệp tôi muốn nói cũng không hẳn là quá kín đáo.

“Ừm, đồng ý, nhưng em không nghĩ là tà đứt khoát một lần còn hơn là phạm phải một sai lầm sao? Em không thấy là mình nợ người kia, nợ chính bản thân em, và nợ cả cuộc hôn nhân một điều cần phải nói, cho dù em nhận ra điều đó khi đã muộn?”

“*Không đời nào* em chấp nhận phạm phải sai lầm kiểu thế. Điều em muốn nói là ta phải quyết định trước ngày cưới. Chính vì thế nên mới có việc đính hôn chứ. Em nghĩ, đến ngày cưới là tất cả đâu vào đấy rồi. Đừng có nói gì nữa hết mà hãy cố gắng làm cho tốt đi. Nói với cô ấy khi váy cưới đã mặc lên rồi thì thật nhẫn tâm.”

Tôi hình dung ra Darcy trong cảnh tượng tủi hổ đó, chắc chắn tôi thấy thương cho cô ấy lắm.

“Em nghĩ vậy ư? Cho dù cuối cùng kết cục cũng vẫn chỉ là ly hôn?” anh ấy hỏi.

“Cho dù là như thế đi nữa. Anh thử hỏi xem cô gái đó chọn cái nào hơn, thà bị ly hôn hay bị sỉ nhục trong bộ váy cưới trước mặt tất cả mọi người.”

Anh nói “hừmmm”, một câu nước đôi, thế nên tôi không biết anh có đồng ý hay không. Tôi tự hỏi rồi chuyện chúng tôi sẽ đến đâu. Liệu anh có nghĩ đến cả hai không. Chắc chắn là có chứ. Tôi cảm thấy các cơ trên người mình căng ra, bàn chân ngoẹo ngoạy đầy lo lắng. Tôi tự nhủ rằng vẫn chưa đến ngày mồng bốn tháng Bảy đâu. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện này thêm nữa.

Tôi với tay qua người Dex, bật đèn loa lên. Ban nhạc Creedence Clearwater Revival đang hát bài “Lookin’ Out My Back Door.” Một bài hát vui nhộn. Đó chính là thứ tôi cần để gạt hình ảnh đám cưới của Dex và Darcy ra khỏi tâm trí. Thay vào đó, tôi tưởng tượng ra cảnh mình đang đi trên đường với Dexter. Chúng tôi ngồi trên chiếc xe mui trần màu trắng, nóc xe hạ xuống, cả hai đeo kính râm, lái dọc theo con đường cao tốc trải dài không một bóng ô tô nào khác.

Nỗi buồn đau hãy cứ để ngày mai, còn hôm nay tôi sẽ không vướng bận
U, u, u, trông ra phía cửa sau nhà.

Mười bốn

Hàng năm, cứ qua ngày lễ mừng bốn tháng Bảy là người người ở Manhattan lại ùn ùn kéo nhau đi nghỉ. Người ta đổ về Hamptons, mũi đất Cod, đảo Martha's Vineyard, hay thậm chí là cả New Jersey. Chẳng còn ai ở lại. Ngay đến cả Les cũng không. Vào mùa hè năm tôi thi lấy giấy phép hành nghề luật sư, khi Nate và tôi ở lại trong thành phố để học ôn, tôi rất kinh ngạc trước cảnh nơi đây khác hẳn, yên bình đến không tin nổi, chẳng còn người nào cả. Dĩ nhiên, năm nay tôi cũng dự định ngôi nhà - tôi không tài nào chịu nổi ý nghĩ phải trông thấy Dex và Darcy quấn quýt bên nhau. Tôi gọi điện cho Dex và nói với anh như vậy. Anh nói đúng cái câu mà tôi đang thầm hy vọng anh sẽ nói.

“Anh cũng ở lại.”

“Thật không?” Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh được qua đêm với Dex cũng khiến tim tôi đập liên hồi kỳ trận.

“Ừ. Ta cứ làm như thế nhé.”

Vậy là chúng tôi thảo ra kế hoạch như sau: đến phút chót cả hai sẽ cùng “phát hiện ra” là còn việc phải làm. Chúng tôi sẽ phàn nàn ca thán một trận, nhưng vẫn khẳng định nói với Darcy là hãy cứ đi chơi vui vẻ mà không có chúng tôi. Đến lúc đó thì cô ấy đã xong xuôi việc sơn sửa móng chân, mua quần áo mới, lên lịch tiệc tùng và đặt chỗ ở những nhà hàng cô ấy yêu thích rồi. Vậy nên không đời nào cô ấy lại chịu ở nhà, và thế là Dex và tôi sẽ được ở bên nhau mấy ngày liền mà không ai làm phiền. Chúng tôi sẽ đi ngủ cùng nhau, thức dậy cùng nhau, và ăn cùng nhau nữa. Và mặc dù Dex vẫn còn chưa khẳng định lại thật chắc chắn nhưng tôi vẫn cho rằng rồi đến một lúc nào đó, chúng tôi sẽ phải nói chuyện về vấn đề trọng đại đó với nhau.

Tôi kể cho Hillary nghe về kế hoạch này, cô ấy kỳ vọng rất nhiều. Cô ấy tin chắc rằng kỳ nghỉ cuối tuần rất dài này sẽ là một bước ngoặt trong mối quan hệ của tôi với Dex. Khi rời chỗ làm vào buổi trưa ngày mùng ba, cô ấy ghé qua phòng tôi làm việc và chúc tôi có một kỳ nghỉ cuối tuần thật tuyệt vời. “Chúc cậu may mắn.” Cô ấy bắt chéo ngón tay, giơ lên.

“Ý cậu là sao? Cậu nghĩ bọn này sẽ bị bắt quả tang à?”

“Không phải. Mình đâu có ý đó. Điều mình muốn nói là chúc cậu may mắn trong cuộc nói chuyện. Cậu sẽ nói với Dex xem mọi chuyện thế nào, đúng không?”

“Ừ. Chắc vậy.”

“Chắc vậy ấy à?”

“Chắc chắn. Kế hoạch là thế mà.”

“Được rồi. Nhớ là phải làm đấy.” Cô ấy nhìn tôi nghiêm khắc. “Đến thời điểm quyết định rồi.”

Tôi nhăn mặt.

“Rachel, chuyện này cậu đừng có co vòi vào đấy. Nếu cậu muốn đến với anh ta thì bây giờ chính là lúc phải nói ra.”

“Biết rồi. Mình hiểu,” tôi đáp. Và trong một giây tôi hình dung ra chính mình giống như Hillary. Mạnh mẽ, dũng cảm và đầy tự tin.

“Nếu cô nàng kia có chút gì nghi ngờ thì mình sẽ gọi cho cậu.”

Tôi gật đầu, đột ngột cảm thấy thật tội lỗi vì dám bày ra kế hoạch như thế để lừa dối Darcy.

Hillary biết thừa tôi đang nghĩ gì. “Việc cần làm thì phải làm,” cô ấy nói. “Bây giờ không được mềm yếu.”

Đúng bảy giờ, y như kế hoạch, Dexter xuất hiện trước cửa căn hộ của tôi với mái tóc mới cắt càng làm nổi bật hai gò má hơn. Anh cầm trên tay một chai vang đỏ, một chiếc túi du lịch nhỏ màu đen và một bó hoa loa kèn Casablanca trắng, loại hoa mà cửa hàng đồ ăn Hàn Quốc nào cũng bán với

giá ba đô la một cành. Cho dù bó hoa ấy không đắt và có hơi héo nhưng tôi vẫn thích như lọ hoa hồng đắt tiền kia.

“Tặng em,” anh nói. “Xin lỗi. Chúng cũng hơi héo rồi.”

“Em thích lắm,” tôi đáp. “Cảm ơn anh.”

Anh đi theo khi tôi vào bếp tìm lọ để cắm bó hoa. Tôi chỉ vào chiếc lọ màu xanh dương yêu thích đặt trên tủ chén đĩa, ngoài tầm tay tôi. “Anh đưa hộ em cái lọ kia với?”

Anh với chiếc lọ rồi đặt lên bàn, tôi bắt đầu tỉa bớt lá trên cành hoa và cắm vào lọ. Trông tôi giống như một người phụ nữ yêu gia đình vậy.

“Chúng ta làm được rồi,” Dex thì thầm vào tai tôi.

Gai ốc nổi lên trên hai cánh tay tôi. Tôi cố gắng cắm hết chỗ hoa, đổ chút nước vào lọ trước khi quay lại hôn anh ấy. Cổ anh thật ấm, phía sau mái tóc vẫn còn hơi ẩm do mới cắt tóc. Dex thơm mùi nước hoa, không phải lúc nào anh ấy cũng dùng. Dĩ nhiên tôi cũng xúc nước hoa, thường tôi không hay dùng. Nhưng đây là một dịp đặc biệt. Khi bạn đã quá quen với từng khoảng thời gian ngắn ngủi rồi thì mấy ngày dài trước mắt chúng tôi dường như là mãi mãi. Cảm xúc này khiến tôi nhớ đến lúc nhảy ào xuống khỏi xe buýt vào buổi học cuối cùng trước khi nghỉ hè. Chẳng có gì phải lo lắng nữa, ngoại trừ nghĩ xem nên làm gì trước tiên - đi xe đạp, đi bơi hay là chơi trò Nói Thật Hay Làm Liều với Darcy và Annalise ở dưới tầng hầm mát rượi chưa xây xong của nhà tôi. Ngày hôm nay tôi biết mình muốn làm gì trước hết, và tôi cũng tin rằng chúng tôi sẽ làm sớm thôi. Tôi hôn lên cổ Dex, hít lấy mùi thơm ngọt trên làn da anh và cả mùi hương hoa loa kèn nữa.

“Cuối tuần này sẽ không còn gì kiểm soát nổi nữa,” anh nói, kéo chiếc áo phông không tay của tôi qua đầu, thả rơi xuống chân hai đứa. Anh cởi áo lót của tôi, hai bàn tay ôm lấy ngực tôi, rồi sau đó là gương mặt. Những ngón tay anh áp chặt vào gáy tôi.

“Anh ở đây thế này em vui lắm,” tôi nói. “Em hạnh phúc vô cùng.”

“Anh cũng vậy,” anh nói trong khi cởi khóa quần tôi.

Tôi dẫn Dex lại giường, trút bỏ quần áo của anh, ngưỡng mộ thân hình anh từ mọi góc nhìn, hôn anh ấy ở những chỗ mới. Ở khoeo chân. Ở khuỷu tay. Chúng tôi có thời gian mà.

Chúng tôi làm tình với nhau thật chậm, mỗi người dùng người kia ở nhiều điểm khác nhau cho đến lúc cả hai không thể chịu đựng thêm được nữa, rồi sau đó đổi ngược lại ở tư thế liêu lĩnh đến nghẹn thở. Chưa bao giờ anh cảm nhận được về tôi nhiều đến như thế, và tôi biết lý do: đêm nay anh không về nhà với cô ấy. Không phải tắm rửa sạch sẽ, hay kiểm tra xem còn dấu hiệu nào cho thấy chúng tôi đã ở bên nhau hay không. Tôi bấm móng tay mình vào lưng anh, kéo anh lại gần mình mạnh hơn nữa.

Xong đâu đấy, chúng tôi gọi điện đến quán đặt đồ ăn, rồi cùng nhau ăn bánh hamburger dưới ánh nến. Rồi cả hai lại trèo lên giường, chúng tôi nói chuyện và nghe nhạc, cố gắng cưỡng lại sự mệt mỏi để có thể tận hưởng thời gian ở bên nhau chứ không phí phạm vào việc ngủ nghê.

Lần duy nhất chúng tôi cắt ngang là vào khoảng nửa đêm, Dex bảo là có lẽ anh nên gọi điện cho Darcy. Tôi nói ý kiến đó được đấy, tự hỏi mình nên cho anh được riêng tư hay là cứ nằm cạnh trên giường. Tôi quyết định đi vào phòng tắm, để cho anh làm việc cần làm. Tôi vặn cho nước chảy để không phải nghe thấy điều gì trong cuộc nói chuyện giữa bọn họ. Một phút sau, Dex gọi tên tôi.

Tôi mở hé cửa. “Anh xong chưa?”

“Rồi. Lại đây. Em đâu cần phải đi chỗ khác.”

Tôi leo lên giường cạnh anh, tìm kiếm bàn tay Dex.

“Xin lỗi em,” anh nói.

“Không sao. Em hiểu mà.”

“Chỉ là để đề phòng thôi... Anh nghĩ giờ cô ấy sẽ không gọi nữa đâu. Anh bảo là đang trên đường về đi ngủ.”

“Cô ấy đang làm gì vậy”

“Họ đang ở Talkhouse. Say khướt và vui vẻ.”

Nhưng chúng tôi thì đều tỉnh táo và còn vui hơn, quần lẩy nhau dưới tấm chăn của tôi, tựa chung đầu trên một chiếc gối. Khi Dex ngồi dậy thổi tắt cây nến đặt trên bậu cửa sổ, tôi nhận thấy những mẩu vụn nhỏ do mới cắt tóc từ trên cổ Dex dính vào vỏ gối màu trắng của tôi. Có điều gì đó trong những vụn tóc đen nhỏ xíu ấy khiến tôi hạnh phúc muốn bật khóc.

Tôi nhắm mắt lại để không khóc.

Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi chìm vào giấc ngủ.

Và ngày mới bắt đầu.

Tôi tỉnh dậy, nhớ lại buổi sáng đầu tiên chúng tôi thức dậy bên nhau, nhớ lại nỗi sợ hãi thắt lấy tim mình vào sáng ngày Chủ nhật khi tôi bước sang tuổi ba mươi. Cảm giác của tôi lúc này đây lại hoàn toàn khác hẳn. Hạnh phúc bình yên.

“Chào em, Rachel.”

“Chào anh, Dex.”

Cả hai nhe răng cười.

“Chúc mừng ngày mừng bốn tháng Bảy,” anh nói, bàn tay đặt trên mặt trong đùi tôi.

“Chúc mừng.”

“Hôm nay không giống như một ngày mừng bốn tháng Bảy điển hình của em. Không pháo hoa, không dã ngoại, không đi biển. Em thấy như thế không sao chứ?” anh hỏi.

“Vâng. Em không sao,” tôi nói.

Chúng tôi ân ái rồi sau đó tắm cùng nhau. Lúc đầu tôi ngại, nhưng vài phút sau, tôi thả lỏng mình ra, để anh cọ lưng cho tôi. Chúng tôi đứng cùng nhau dưới làn nước nóng (anh thích nước nóng y như tôi) thật lâu sau khi những ngón tay đã nhả hết cả lại. Sau đó chúng tôi cùng ra ngoài, tản bộ

đọc theo đại lộ 3 đến quán Starbucks. Ngày hôm nay thật âm ướt, xám xịt và có vẻ như trời sắp mưa. Nhưng thời tiết đẹp với chúng tôi chẳng cần thiết. Hạnh phúc đang trào dâng trong tôi lúc này đây.

Chỗ xếp hàng chỉ có độ hai chúng tôi, trên loa phát ra giọng hát của Marvin Gaye. Tôi gọi một cà phê sữa không béo trong chiếc ly cao. Dex nói, “Cho tôi giống như thế, một cốc to với... ừm... sữa loại thường.”

Tôi thích cái cách anh không nói cái từ đặc dụng ở các cửa hàng Starbucks, bỏ qua từ “grande”, gọi cà phê theo cách thông thường mà đàn ông hay gọi.

Cô gái vui tươi đứng sau quầy hàng gào tên những đồ uống chúng tôi đã gọi cho đồng nghiệp, người đó nhanh chóng đánh dấu hai cốc của chúng tôi bằng bút đen. Những nhân viên làm ở Starbucks luôn luôn vui vẻ một cách kỳ lạ, kể cả trong suốt thời điểm đáng sợ nhất là giờ cao điểm vào buổi sáng, khi họ phải phục vụ hàng dài đằng đặc đầy những con người cáu bẳn sốt ruột chờ đợi món đồ uống chứa caffeine.

“Ô, khoan đã,” cô gái đó nói, cười tươi. “Đây là mua chung hay riêng vậy ạ?”

Dex đáp nhanh, “Chúng tôi... hai cốc chung với nhau.”

Tôi mỉm cười vì câu lỡ lời của anh. *Chúng tôi ở chung với nhau.*

“Anh còn cần gì nữa không?”

“Ừm. Có. Thêm một bánh nướng việt quất,” Dex nói rồi nhìn tôi. “Rachel?”

“Vâng. Tôi cũng lấy một chiếc,” tôi nói, ghì lại niềm thôi thúc gọi một cái bánh nướng ít béo. Tôi chẳng muốn giống Darcy ở điểm nào hết.

“Vậy cho hai bánh nướng việt quất.” Dex trả tiền rồi bỏ tiền trả lại vào chiếc cốc đựng tiền boia trước quầy. Cô gái mỉm cười với tôi như muốn nói: anh chàng của chị không những hấp dẫn mà còn hào phóng nữa.

Dex và tôi đều cho thêm một gói đường nâu vào cốc cà phê, khuấy lên rồi tìm chỗ ngồi quay ra mặt phố. Via hè không một bóng người.

“Em thích New York như thế này,” tôi nói, hớp lấy đám bọt cà phê. Chúng tôi quan sát một chiếc taxi vàng đơn độc chậm chạp chạy dọc theo đại lộ 3. “Anh nghe mà xem... không có một tiếng còi nào cả.”

“Ừ. Đây đúng là thành phố chết,” anh nói. “Dám cá là tối nay ta muốn đặt chỗ ở nhà hàng nào cũng xong. Em có muốn đi ăn ở ngoài không?”

Tôi nhìn anh ấy. “Chúng ta không thể.”

Đi uống cà phê là một chuyện. Còn ăn tối lại là chuyện khác rồi.

“Chúng ta có thể làm bất cứ điều gì mình thích. Em còn chưa hiểu ra điều đó à?” Anh nháy mắt và hớp một ngụm cà phê.

“Nhờ có ai nhìn thấy chúng ta thì sao?”

“Chẳng có ai ở đây đâu.” Anh ra hiệu phía ngoài cửa sổ. “Mà nếu có thấy thì sao? Chúng ta phải ăn chứ, đúng không? Anh thậm chí còn có thể nói với Darcy là hai ta sẽ đi ăn cùng nhau. Cô ấy biết cả hai đều phải ở đây làm việc mà, phải vậy không?”

“Chắc thế.”

“Thôi nào. Anh muốn đưa em đi ăn tối. Trước giờ anh chưa đưa em đi chơi trong một buổi hẹn đàng hoàng. Anh thấy thế thật tệ. Em thì sao?”

Tôi nhướn mày và cười nửa miệng.

“Nét mặt đó là thế nào vậy?” Dex hỏi. Đôi môi đầy đặn của anh chạm vào mép cốc.

“Chỉ là khi nghĩ về chuyện chúng ta thì em không hề nghĩ ra cái từ ‘đàng hoàng’ đó.”

“À, ra vậy,” Dex nói, phẩy tay như thể tôi vừa mới nói ra một chi tiết chẳng có gì đặc biệt trong mối quan hệ giữa chúng tôi. “Chuyện đó thì đành vậy thôi... Ý anh là - ừ đúng, hoàn cảnh bây giờ... không được lý tưởng.”

“Nói thế là còn nhẹ. Hãy thành thật đi, Dex. Chúng ta đang ngoại tình.”

Từ trước đến giờ, đó là điều thẳng thừng nhất tôi từng nói về việc chúng tôi đang làm với nhau. Tôi biết Hillary sẽ không thích tôi nói thẳng như vậy, nhưng tim tôi vẫn thót lên từng hồi. Đối với tôi, đó là một câu nói rất can đảm đấy.

“Chắc là vậy,” anh ngần ngại nói. “Nhưng khi ở bên em, anh chẳng nghĩ... mối quan hệ giữa chúng ta là không đàng hoàng. Ở bên cạnh em anh không thấy có gì sai cả.”

“Em hiểu anh muốn nói gì,” tôi nói, thầm nghĩ rồi sẽ có vài người phản đối cho xem.

Tôi chờ đợi anh nói thêm về chuyện đó. Về chúng tôi. Về tương lai của hai đứa, hay ít nhất là lần mạo hiểm vào cuối tuần này. Anh không nói gì. Thay vào đó lại bảo là chúng tôi nên mang cà phê về nhà, nằm trên giường đọc báo.

“Nghe thật tuyệt,” tôi nói, tự hỏi không biết anh đọc phần nào trước. Tôi muốn biết tất cả mọi điều về Dex.

Cả ngày trời cứ chốc chốc lại mưa, vậy nên chúng tôi ở nhà, chuyển từ giường sang sofa nằm, rồi lại về giường, nói chuyện hàng tiếng, chẳng bao giờ xem đồng hồ. Chúng tôi nói về tất cả mọi thứ - về hồi cấp ba, đại học, hồi học ở trường luật, về gia đình, bạn bè, sách báo, phim ảnh. Nhưng không nhắc đến Darcy hay tình cảnh lúc này. Thậm chí cả khi cô ấy gọi vào máy di động của Dex để chào anh cũng không. Tôi quan sát lớp da quanh móng tay trong lúc anh ấy bảo với Darcy là vừa mới rời khỏi văn phòng đi ăn qua loa, và đúng, anh làm được nhiều việc lắm, cả ngày cắm đầu vào làm mà. Anh lẩm bẫm “Anh cũng vậy” vào cuối cuộc nói chuyện qua loa giữa họ, thế là tôi biết anh vừa nói gì với Darcy rồi. Tôi tự nhủ rằng nhiều cặp đôi kết thúc cuộc điện thoại bằng những câu “Anh/em yêu em/anh” một cách tự động giống như những người khác hay nói “tạm biệt” ấy mà. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Khi Dex gặp máy lại, trông vẻ mặt chán nản, thì di động của tôi reo. Là Darcy. Dex bật cười. “Cô ấy vừa bảo anh là phải đi đây. Y như rằng! Để gọi

cho em chứ gì!”

Tôi không nhắc máy nhưng sau đó nghe tin nhắn thoại. Cô ấy ca cẩm về thời tiết nhưng nói rằng dù sao bọn họ cũng vẫn vui vẻ. Cô ấy nói là nhớ tôi. Bảo rằng không có Dex và tôi thì không được như trước. Tôi sẽ không cảm thấy tội lỗi gì hết. Không đâu.

Tối đó, Dex và tôi xa nhau chỉ trong vài tiếng đồng hồ để anh về thay quần áo đi ăn tối, vì anh chỉ mang theo mỗi quần jean, quần đùi và những đồ tắm gội cần thiết nhất. Trong lúc anh đi, tôi thấy nhớ nhưng lại thích cái kiểu xa nhau thế này khiến cho bữa tối của bọn tôi dường như giống với một buổi hẹn nhiều hơn. Và lại, tôi mừng vì được một mình sửa sang tút tát lại. Tôi có cơ hội làm những việc mà một anh chàng vừa mới hẹn hò không nên chứng kiến - nhổ những sợi lông mày mọc lung tung, khéo léo xịt nước hoa đúng chỗ (sau đầu gối, giữa ngực) và trang điểm sao cho trông như bạn chỉ dùng có chút xíu son phấn thôi.

Dex đón tôi lúc bảy giờ bốn lăm, chúng tôi bắt taxi đến một trong những nhà hàng tôi yêu thích ở Manhattan tên là Balthazar, đặt chỗ ở đó luôn luôn là chuyện bất khả thi trừ trường hợp bạn gọi điện trước hàng mấy tuần hoặc là ngồi ăn vào lúc sáu giờ hay mười một rưỡi. Nhưng chúng tôi bước vào lúc tám giờ đúng và được xếp một chỗ ngồi thật lý tưởng, ấm áp. Tôi hỏi Dex có biết Jerry Seinfeld cầu hôn vợ anh ta, Jessica Sklar, ở nhà hàng Balthazar này không. Có lẽ chỗ ngồi này chính là nơi Jerry đã nói ra câu hỏi đó kèm với một chiếc nhẫn Tiffany.

“Anh không biết,” Dex nói, ngẩng lên khỏi tờ danh sách rượu.

“Anh có biết là cô ta đã đá ông chồng mới cưới được bốn tháng để đến với Jerry không?”

Anh cười. “Có, chắc anh từng nghe điều đó rồi.”

“Vậy... Balthazar chắc chắn là nhà hàng lý tưởng cho những chuyện đáng hổ thẹn.”

Anh lắc đầu, mỉm cười vẻ hơi bức bối. “Xin em đừng gọi hai chúng ta như thế nữa đi.”

“Chấp nhận thực tế đi, Dexter. Chuyện này thật đáng hổ thẹn... Chúng ta cũng chỉ giống như Jerry và Jessica thôi.”

“Này em. Chúng ta không thể ép buộc tình cảm của mình được,” Dex nói một cách thành thật.

Phải lắm. Và có lẽ đó chính là điều Jessica đã thì thầm với Jerry qua điện thoại trong khi ông chồng ngây thơ của cô ta đang ngồi phòng bên cạnh, xem chương trình ti vi không thể bỏ qua và cười âm lên.

Trong lúc đọc lướt quyển thực đơn, tôi nhận ra rằng có lẽ cách nhìn nhận của tôi về chuyện Jerry và Jessica đang dần thay đổi. Trước đây tôi từng tin rằng anh ta là một kẻ không có trái tim, phá hoại hạnh phúc của người khác, còn cô ta là kẻ đào mỏ không biết xấu hổ, kẻ nhẫn tâm bỏ ông chồng Nederlander để vươn cao hơn tới một anh chàng người mẫu giàu có hơn, hài hước hơn ngay khi cơ hội tự bày ra trước mắt, mà theo như tôi đọc được thì cơ hội đó xuất hiện ở Câu lạc bộ thể thao Reebok, phòng tập ở khu Upper West Side mà Darcy cũng đến tập. Nhưng bây giờ thì tôi lại không dám chắc chắn nữa rồi. Có thể mọi chuyện đã tan vỡ như thế đấy. Và có lẽ Jessica kết hôn với Eric Nederlander, người mà cho đến lúc đó cô ấy nghĩ là mình sẽ yêu cả cuộc đời, thế rồi cô ấy gặp Jerry vài ngày sau khi đi nghỉ tuần trăng mật ở Ý về, và nhanh chóng nhận ra rằng trước đây mình chưa từng yêu thực sự, rằng tình cảm cô ấy dành cho Jerry lớn hơn rất nhiều so với Eric.

Cô gái đó sẽ phải làm gì? Tiếp tục cuộc hôn nhân với một người đàn ông chọn nhầm chỉ để giữ thể diện? Jessica biết rõ rằng mình sẽ phải nhận những điều tiếng xấu xa thế nào, không chỉ từ bạn bè, gia đình và từ chính người chồng cô ấy đã từng thề thốt sẽ yêu và ở bên trọn đời (chứ không chỉ trong vòng 120 ngày), mà còn cả thế giới này - hay ít nhất là những người quá chán cuộc sống của chính mình đến nỗi chộp ngay lấy tờ tạp chí *People* ngay khi nó ra sạp. Thế nhưng cô ấy vẫn cứ làm, nhận ra rằng người ta chỉ

được sống một lần mà thôi. Cô ấy bước ra phố, và giống như con ếch trong trò chơi video tôi yêu thích nhất qua mọi thời đại, băng qua đường, an toàn nhảy vào chiếc hộp nhỏ phía trên cùng màn hình, hay như thực tế là, nhảy vào căn hộ trị giá sáu triệu đô la, hướng ra công viên Trung tâm. Việc cô ấy thừa nhận sai lầm của mình phải cần đến sự quyết tâm và lòng can đảm thực sự. Và có lẽ cả Jerry cũng xứng đáng có được lòng tin vì đã bỏ ngoài tai tất cả những lời nói ác ý của cả thế giới này để nghe theo con tim mách bảo, dù phải trả bất cứ giá nào. Có lẽ tình yêu thực sự đã chiến thắng tất cả.

Cho dù giữa Jessica, Eric và Jerry thực sự đã xảy ra chuyện gì đi nữa, những gì tôi tin tưởng về nguyên tắc trong tình yêu giờ đây đang thay đổi.

“Thế nào, em nghĩ mình thích ăn gì?” Dex hỏi tôi.

Tôi mỉm cười và nói với anh rằng mình đang chờ nghe giới thiệu những món đặc biệt ở đây.

Sau khi ăn tối xong, Dex hỏi tôi có muốn đi uống gì đó không.

“Anh thì sao?” tôi hỏi, muốn làm anh vui lòng nên đáp như vậy.

“Anh hỏi em trước mà.”

“Em thích về nhà hơn.”

“Tốt. Anh cũng vậy.”

Đến đêm, trời có vẻ quang mây hơn chút ít, và khi xuống xe chỗ góc rẽ vào khu nhà tôi, chúng tôi trông thấy vài bông pháo hoa bùng sáng trên bầu trời xa xa, phía bên kia sông East. Những sắc xanh dương, hồng và vàng rọi sáng thành phố dường như chỉ dành riêng cho chúng tôi. Dex và tôi tay trong tay, ngược lên nhìn trời, lặng lẽ quan sát khoảng vài phút trước khi bước vào trong và chúc José ngủ ngon, đến giờ này thì anh ta nghĩ Dex là bạn trai của tôi rồi.

Chúng tôi lên phòng, trút bỏ áo quần và ân ái với nhau. Không phải do tôi tưởng tượng mà thực sự là mỗi lần chuyện ấy ngày càng tuyệt vời hơn. Sau đó, không ai nói gì, không ai cử động. Chúng tôi chìm vào giấc ngủ, chân tay chúng tôi quấn lấy nhau.

Hôm sau, tôi tỉnh dậy khi trời mới tảng sáng. Tôi lắng nghe tiếng Dex thở, ngắm nghía gò má cong cong của anh. Đột nhiên Dex mở mắt. Mặt chúng tôi kề sát bên nhau.

“Chào em yêu.” Giọng anh khàn khàn vì ngái ngủ.

“Chào anh,” tôi nói khẽ. “Buổi sáng tốt lành nhé.”

“Em dậy làm gì? Còn sớm mà.”

“Em đang ngắm anh.”

“Vì sao?”

“Vì em yêu gương mặt anh,” tôi đáp.

Trông anh có vẻ thực sự ngạc nhiên trước câu nói của tôi. Sao có thể như vậy nhỉ? Anh chắc chắn phải biết mình đẹp trai chứ.

“Anh cũng yêu những đường nét của em,” anh ấy nói. Đôi tay ôm lấy tôi, kéo tôi dựa vào ngực. “Và anh yêu cả cách em biểu lộ tình cảm.”

Tôi thấy mặt mình đỏ lên.

“Và cả hương vị của em,” anh nói, hôn lên cổ, lên mặt tôi. Chúng tôi tránh hôn miệng, sau khi ngủ dậy thường là thế mà. “Và anh nghĩ tất cả những điều đó đều thật có ý nghĩa.”

“Vì sao vậy?”

“Ừm, bởi vì...”

Giờ anh thở nặng nhọc rồi, trông có vẻ lo lo, gần như là đang sợ. Tôi với lấy chiếc bao cao su trong ngăn kéo bên cạnh giường, nhưng anh kéo tay tôi lại, đưa mình vào trong tôi, rồi lại nói “bởi vì”.

“Vì sao?”

Tôi nghĩ có lẽ mình biết lý do rồi. Hy vọng tôi biết được vì sao.

“Bởi vì, Rachel à...” Anh nhìn vào mắt tôi. “Bởi vì anh yêu em.”

Anh nói chính những từ tôi đang nghĩ đến, đang cố gắng ghìm lại khao khát trào dâng được nói ra điều đó trước. Và giờ thì tôi không cần phải làm

vậy nữa rồi.

Tôi cố gắng ghi nhớ tất cả mọi thứ trong khoảnh khắc này. Đôi mắt anh đang nhìn, cảm giác nơi làn da anh. Thậm chí cái cách ánh sáng len lỏi qua tấm rèm phòng tôi nữa. Đó là khoảnh khắc còn hơn cả hoàn hảo, hơn tất cả những gì trước đây tôi từng cảm nhận. Nó gần như quá sức chịu đựng của tôi. Tôi không quan tâm chuyện Dex đã đính hôn với Darcy hay chuyện chúng tôi đang lén lút như hai đứa phạm tội. Tôi không quan tâm cần phải đánh răng thật sạch, mái tóc thì rối mù quanh mặt. Tôi chỉ cảm nhận được mỗi Dex và những gì anh vừa nói, và không một chút nghi ngờ, tôi biết đây là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình. Những hình ảnh lướt qua tâm trí tôi. Chúng tôi ngồi ăn tối trong ánh nến, nhắm nháp loại sâm banh tuyệt hạng. Chúng tôi cuộn tròn bên nhau, cạnh ngọn lửa bùng cháy trong lò sưởi ở căn nhà cổ nơi làng quê Vermont, gỗ lót sàn đã cũ, ngoài kia những bông tuyết to bằng đồng xu bạc đang rơi. Chúng tôi cùng nhau ăn bữa trưa khi đi dã ngoại ở Bordeaux, giữa bãi cỏ xanh tràn ngập những bông hoa vàng, nơi đây anh sẽ trao cho tôi chiếc nhẫn kim cương sang trọng nhất.

Điều này có thể xảy ra. Anh ấy yêu tôi. Tôi yêu anh ấy. Còn cần gì nữa đâu? Chắc chắn anh sẽ không cưới Darcy. Bọn họ không thể sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau được. Tôi cất giọng, cố đáp lại ba từ ấy với Dex. Những từ tôi đã không được nói ra trong suốt một thời gian rất, rất dài. Những từ mà trước khi có khoảnh khắc này, chúng hoàn toàn chỉ là vô nghĩa.

Không ai trong chúng tôi nhắc đến cái điều đã nói ngày hôm đó, nhưng tôi có thể cảm nhận được điều ấy đang ở quanh đây, ngay trong không trung. Nó còn dễ nhận thấy hơn cả hơi ẩm nặng nề trong không khí. Tôi cảm nhận nó qua cái cách anh nhìn tôi, cách anh gọi tên tôi. Chúng tôi là một đôi rồi, và những từ ấy khiến cả hai trở nên mạnh bạo hơn. Có một lúc, khi đang đi dạo qua công viên Trung tâm, anh nắm lấy tay tôi. Chỉ trong vòng có vài giây thôi, năm hay sáu bước chân gì đó, nhưng tôi cảm thấy chất adrenaline_ trong người mình đột ngột tăng lên. Nhỡ chúng tôi bị bắt

quả tang thì sao? Lúc đó sẽ thế nào? Một phần nhỏ trong tôi muốn điều đó xảy ra, muốn tình cờ gặp mặt người quen nào đó của Darcy, một đồng nghiệp ở lại thành phố để làm việc, đi dạo loanh quanh trong công viên. Cô ta sẽ mật báo tin đó vào sáng thứ Hai, kể với Darcy rằng mình đã trông thấy Dex đi cùng một cô gái, tay nắm tay. Cô ta sẽ tả chi tiết trông tôi thế nào, nhưng chung chung quá nên Darcy sẽ không nghi ngờ tôi. Mà nếu có đi nữa thì tôi sẽ chỉ việc chối phắt, bảo là tôi ở chỗ làm cả ngày cơ mà. Nói rằng tôi thậm chí còn không có cái váy nào màu hồng - cái đó là tôi mới mua, cô ấy chưa thấy bao giờ. Tôi sẽ cực kỳ tức giận, và cô ấy sẽ xin lỗi rồi quay trở lại nói về đề tài Dex lừa dối. Cô ấy sẽ quyết định bỏ anh ấy, rồi tôi sẽ ủng hộ, nói rằng cô ấy làm thế là đúng. Như thế thì Dex sẽ không phải quyết định điều gì, sẽ không phải làm gì hết. Chuyện với chúng tôi thế là xong.

Chúng tôi tiến đến chỗ hồ nước, đi vòng quanh trong lúc ngắm nghía ca ngợi khung cảnh của thành phố. Chúng tôi đi ngang qua một cậu bé mặc bộ quân phục từ đầu đến chân, dẫn theo một chú chó săn già, sau đó là một người phụ nữ quá khổ, đang chậm chạp chạy bộ và thở hổn hển, khuỷu tay lóng ngóng vung lên. Ngoài những điều đó ra, con phố mà mọi khi lúc nào cũng đông đúc người qua lại thì giờ chỉ có chúng tôi. Tôi lắng nghe tiếng sỏi lạo xạo dưới đế giày khi chúng tôi cùng nhau bước chung một nhịp. Tôi thấy thật mãn nguyện. Hồ nước, phong cảnh, thành phố này, và cả thế giới đều thuộc về Dex và tôi.

Cuối cùng khi những đám mây đen kéo trên bầu trời cũng là lúc chúng tôi rời khỏi công viên. Cả hai quyết định không cần thay quần áo để đi ăn tối, thẳng tiến đến Atlantic Grill, một nhà hàng ở gần nhà tôi. Cả hai đều đang muốn ăn cá, uống rượu vang trắng và ăn kem vani. Sau bữa tối, chúng tôi quay về căn hộ của tôi trong cơn mưa như trút, cười đùa khi băng qua đường, làm nước bắn tung tóe khi chạy qua những vũng nước trên vỉa hè. Vào đến nhà, chúng tôi cởi bỏ quần áo ướt, lau người cho nhau, vẫn còn cười đùa. Dex mặc một chiếc quần đùi. Tôi mặc một trong mấy chiếc áo phông của anh ấy. Rồi chúng tôi mở CD Billie Holiday và mở một chai rượu vang khác, lần này là loại vang đỏ. Chúng tôi nằm dài trên sofa nói

chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ, chỉ dậy đi đánh răng rồi ra giường nằm, tận hưởng một giấc ngủ nữa bên nhau trong măn nguyệt.

Thế rồi đột nhiên, như lúc nào cũng thế, thời gian trôi đi nhanh quá. Và đêm đầu tiên được ở bên Dex có cảm giác như ngày hè vừa mới bắt đầu, nỗi sợ hãi khi thời gian chúng tôi được ở bên nhau đã hết khiến tôi nhớ lại hồi cuối tháng Tám, khi những đoạn quảng cáo cặp tài liệu Trapper Keepers cho năm học mới sẽ thay thế cho quảng cáo có bọn trẻ con vui vẻ chụm đầu uống nước hoa quả Capri-Sun bên cạnh bể bơi. Tôi nhớ rất rõ cảm giác lúc ấy - nỗi buồn xen lẫn lo lắng. Đó chính là những gì tôi đang cảm nhận lúc này đây, khi chúng tôi đang ngồi trên sofa vào ngày thứ Bảy và chiều đang ngả dần sang tối. Tôi cứ liên tục tự nhủ với chính mình rằng đừng để nỗi buồn phá hỏng mất buổi tối cuối cùng này. Tôi tự nhủ, điều tốt đẹp nhất vẫn còn chưa tới. Anh ấy yêu tôi.

Như thế đọc được ý nghĩ của tôi, Dex nhìn tôi và bảo, “Điều anh đã nói thực sự nghiêm túc.”

Đó là lần đầu tiên chúng tôi nhắc đến ba từ trọng đại đã nói với nhau.

“Em cũng vậy.” Trong tôi đang ngập tràn niềm khao khát vô tận, và tôi tin rằng cuộc nói chuyện đó sắp đến rồi. Cuộc Nói Chuyện Sau Ngày Mồng Bốn Tháng Bảy. Chúng tôi sẽ nói về những cách làm cho chuyện điên rồ này đâu vào đấy. Chúng tôi không thể chịu đựng nổi khi làm tổn thương đến Darcy, nhưng phải thế thôi. Tôi chờ đợi anh mở lời. Cuộc nói chuyện này do anh bắt đầu mà.

Lúc đó, anh nói, “Cho dù có chuyện gì đi nữa, vẫn sẽ như vậy.”

Những câu từ đó nghe giống như tiếng kim chạy trên chiếc đĩa hát vậy. Cảm giác mình trở nên yếu ớt đến phát bệnh lan khắp cơ thể tôi. Đây chính là lý do bạn đừng bao giờ, đừng bao giờ hy vọng quá nhiều. Chính là lý do mà bạn nên nhìn cốc nước theo kiểu vẫn thấy còn vơi một nửa. Để đến khi tất cả mọi chuyện đổ vỡ, bạn không cảm thấy suy sụp hoàn toàn. Tôi muốn khóc nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, tưởng tượng mình vừa tiêm một mũi

Botox⁽¹⁾. Tôi không thể khóc vì một vài lý do, nhất là nếu anh ấy hỏi tại sao tôi khóc, tôi sẽ không thể nói được gì để đáp lại.

Tôi cố gắng vớt vát buổi tối đó, cố gọi lại những giây phút hạnh phúc lúc trước. *Anh ấy yêu mình, anh ấy yêu mình, anh ấy yêu mình*, tôi tự nhủ như vậy. Nhưng việc đó không có tác dụng. Anh nhìn tôi lo lắng. “Sao thế?”

Tôi lắc đầu, và anh hỏi lại, giọng nhẹ nhàng.

“Này, này, này...” Anh nâng cằm tôi lên, nhìn vào mắt tôi. “Chuyện gì vậy?”

“Chỉ là em thấy buồn thôi.” Giọng tôi run rẩy thực sự. “Đây là đêm cuối cùng của hai ta.”

“Không phải là đêm cuối cùng.”

Tôi hít một hơi dài. “Không ư?”

“Không.”

Nhưng điều đó không thực sự giải thích được nhiều cho lắm. “Không” nghĩa là thế nào? Là chúng tôi sẽ tiếp tục kiểu như thế này thêm vài tuần nữa ư? Cho đến đêm trước ngày tổ chức bữa ăn tối thân mật giữa bạn bè và gia đình cô dâu chú rể, chuẩn bị cho lễ cưới? Hay ý anh muốn nói đây mới chỉ là mở đầu thôi? Sao anh không thể nói rõ ràng hơn nữa? Tôi không dám hỏi. Tôi sợ phải nghe câu trả lời của anh lắm.

“Rachel, anh yêu em.”

Môi Dex giữ nguyên như cũ sau khi từ cuối cùng thốt ra, cho đến lúc tôi rướn người hôn anh. Nụ hôn thay cho lời tôi đáp. Tôi sẽ không nói ra điều đó đến khi nói chuyện xong. *Lập trường hay thật đấy!*

Chúng tôi hôn nhau trên sofa, sau đó là cởi khóa, tháo cúc và cố gắng trút bỏ quần jean thật nhẹ nhàng, một việc bất khả thi. Cả hai gạt những trang báo trong tờ *Times* ra khỏi chỗ ngồi, để chúng rơi xuống sàn. Chắc đây là một giải pháp ổn thỏa - giải quyết được tất cả những vấn đề. Chúng

tôi ân ái nhưng tôi chẳng có lòng dạ nào cả. Tôi đang nghĩ, nghĩ và nghĩ. Tôi có thể thấy những vòng quay trong đầu mình đang xoay tít, giống như bên trong một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ vậy. *Anh ấy sẽ làm gì đây? Chuyện gì rồi sẽ đến?*

Sáng hôm sau, khi thức dậy bên cạnh Dex, tôi nghĩ đến điều anh nói “cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa”. Nhưng trong suốt thời gian thiếp đi, đầu óc tôi suy xét lại ý nghĩa của những điều anh nói ra, cuối cùng đi đến một lời giải thích hoàn toàn logic: ý Dexter muốn nói rằng cho dù chuyện vỡ lở đi nữa, dù Darcy có nói gì, có làm gì, nếu như chúng tôi cần xa nhau một thời gian sau khi xảy ra chuyện đau thương đó, anh sẽ chờ đợi để được yêu tôi và cuối cùng, tất cả sẽ đâu vào đấy. Chắc chắn đó là điều anh muốn ám chỉ. Thế nhưng tôi vẫn muốn anh ấy nói ra điều đó. Chắc chắn anh sẽ nói thêm điều gì đó trước lúc quay về căn hộ ở khu Upper West Side.

Chúng tôi dậy, tắm cùng nhau rồi đến quán Starbucks. Cả hai đã có chung thói quen vẫn làm hằng ngày rồi. Bây giờ là mười một giờ. Darcy và những người khác sẽ sớm về thôi. Thời gian của chúng tôi chỉ còn tính bằng phút, thế mà vẫn chẳng nói gì với nhau, chẳng đi đến một kết luận nào cả. Chúng tôi uống xong cà phê rồi dừng lại ở một cửa hàng đồ chơi. Dex cần mua một món quà cho em bé, con của một đồng nghiệp. Chỉ cần một thứ đồ lưu niệm nho nhỏ thôi, anh bảo. Tôi không biết mình thích thú cái cảm giác chúng tôi là một cặp đôi thực sự khi cùng nhau làm những việc lật vạt linh tinh hơn, hay là tôi đang hối hận vì phí phạm những giây phút đang dần trôi để làm cái việc không chuẩn bị trước này. Là về sau thì đúng hơn. Tôi chỉ muốn quay về nhà để chúng tôi có thêm vài giây phút ở bên nhau. Có thời gian để anh nói ra kế hoạch của mình.

Nhưng Dex cứ nấn ná xem xét đủ loại đồ chơi và sách, hỏi ý kiến tôi, bản khoản trước một quyết định mà xét theo toàn diện mọi chuyện thì chẳng quan trọng gì. Cuối cùng anh quyết định mua một con khủng long ba sừng nhồi bông màu xanh lá cây, vẻ mặt trông như nhân vật hoạt hình. Nếu là tôi mua đồ cho trẻ sơ sinh thì tôi sẽ chẳng chọn thứ ấy, nhưng tôi ngưỡng

mộ sự quyết đoán của anh. Tôi hy vọng anh cũng quyết đoán như thế trong chuyện của chúng tôi.

“Xinh thật. Em thấy thế không?” anh hỏi, nghiêng cái đầu khủng long bé nhỏ.

“Đáng yêu lắm.”

Sau đó, lúc sắp sửa đi trả tiền mua con khủng long, anh bắt gặp một cái thùng nhựa chất đầy những viên xúc xắc bằng gỗ. Anh ấy chọn hai viên màu đỏ, chấm vàng, cầm chúng trong lòng bàn tay để ngó. “Hai cái thì bao nhiêu?”

“Bốn mươi chín xu một cái,” người đàn ông ở quầy tính tiền đáp.

“Rẻ quá. Tôi mua hai cái.”

Chúng tôi rời khỏi cửa hàng, đi bộ về nhà tôi. Người người đang kéo nhau quay về thành phố; giao thông trở lại với nhịp độ thông thường. Chúng tôi gần đến khu nhà tôi rồi. Dex cầm cái túi có con khủng long bên tay phải, còn tay trái cầm viên xúc xắc. Suốt trên đường về anh cứ xóc chúng mãi. Tôi tự hỏi dạ dày anh có đang đau như tôi lúc này không.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” tôi hỏi. Tôi muốn có một câu trả lời thật dài, nói ra tất cả những gì tôi đang nghĩ trong đầu. Tôi muốn có một lời trấn an, muốn có một chút hy vọng nhỏ nhoi.

Anh nhún vai, liếm môi. “Cũng chẳng có gì nhiều.”

ANH CÓ ĐỊNH CƯỚI DARCY KHÔNG? Những từ ngữ ấy gào thét lên trong đầu tôi. Nhưng tôi không nói gì, sợ rằng gây áp lực với anh không phải là cách khôn ngoan. Cứ như điều tôi nói hay không nói trong những giây phút cuối cùng khi chúng tôi còn bên nhau có thể tạo nên điều gì đó khác biệt không bằng. Có lẽ điều đó thật mong manh - số phận của ba người đang tròn thành như chiếc nôi đang đưa theo nhịp ru vậy.

“Em có thích trò may rủi không?” Dex hỏi, quan sát hai viên xúc xắc trong khi bước đi.

“Không,” tôi đáp. Ngạc nhiên, ngạc nhiên chưa. Rachel thích an toàn cơ. “Còn anh?”

“Có,” anh nói. “Anh thích trò chơi xúc xắc. Sáu là con số may mắn của anh - một số bốn, một số hai. Em có số may mắn không?”

“Không... Ừm, em thích đôi sáu,” tôi đáp, cố gắng che giấu cảm giác tuyệt vọng. Phụ nữ mà tuyệt vọng thì không hấp dẫn. Phụ nữ tuyệt vọng toàn là người thua cuộc.

“Tại sao lại là đôi sáu?”

“Em cũng không biết,” tôi đáp. Tôi không muốn phải giải thích rằng điều đó xuất phát từ trò chơi cờ backgammon với bố khi tôi còn nhỏ. Tôi cầu được đôi sáu và cứ khi nào đổ được là bố lại gọi tôi là Boxcar Willy. Đến giờ tôi vẫn chẳng biết Boxcar Willy là ai, nhưng tôi thích cái cách bố gọi tôi như thế.

“Có muốn anh đổ cho em đôi sáu không?”

“Có,” tôi đáp, chiều theo ý anh, trở xuống vỉa hè bên. “Anh đổ đi.”

Chúng tôi dừng lại ở góc phố 70 và phố 3. Một cái xe buýt ngả nghiêng phóng qua, rồi một người phụ nữ có con nhỏ suýt nữa thì lao xe đẩy vào Dex. Anh dường như không quan tâm đến mọi người, mọi thứ xung quanh, dùng cả hai tay xúc viên xúc xắc, trên mặt hiện rõ sự tập trung cao độ. Nếu tôi mà trông thấy anh y như lúc này, nhưng ở Atlantic City mặc đồ vải polyester và đeo sợi dây chuyền vàng, thì chắc tôi sẽ thắc mắc không hiểu anh có đem cả nhà, cả tiền tiết kiệm ra mà đánh liều không nữa.

“Chúng ta cá gì đây?” tôi hỏi.

“Cá ư? Chúng ta cùng một phe, em yêu à,” anh nói bằng giọng vùng Queens, rồi thổi vào hai viên xúc xắc thật mạnh, đôi má mịm màng phồng lên trông như một cậu bé con thổi nển trên chiếc bánh sinh nhật.

“Đổ ngay cho em đôi sáu đi.”

“Nếu được thì sao?”

Tôi thầm nghĩ: *Anh mà đở được đôi sáu thì cuối cùng chúng ta sẽ được ở bên nhau. Không còn đám cưới với Darcy nữa.* Nhưng thay vào đó tôi lại nói, “Điều đó nghĩa là chúng ta sẽ gặp may mắn.”

“Được rồi. Đôi sáu xuất hiện cho em ngay bây giờ đây.” Anh liếm môi, xóc hai viên xúc xắc càng mạnh hơn nữa.

Mặt trời chiếu vào mắt tôi khi anh tung hai viên xúc xắc trong không trung, bắt được chúng một cách dễ dàng rồi sau đó hạ cánh tay xuống một cách khéo léo như thể sắp ném quả bóng bowling. Anh mở lòng bàn tay, những ngón tay xò rộng ra, viên xúc xắc rơi đánh cách xuống nền xi măng ngay tại ngã tư đông đúc ở Manhattan.

Ngay lập tức một viên màu đỏ dừng lại, hiện ra số sáu. Tim tôi lỡ mất một nhịp trước ý nghĩ: *Nếu chẳng may?* Chúng tôi ngồi xõm quan sát viên xúc xắc đã dừng và người anh em sinh đôi của nó vẫn còn đang xoay tít theo một cái trục, có cảm giác như nó cứ quay mãi mãi. Nếu bạn cố ý khiến cho một viên xúc xắc quay lâu đến thế, bạn sẽ không làm được đâu. Nhưng kia, nó đang quay bằng góc vuông, một vệt mờ mờ của những chấm vàng trên nền đỏ. Và rồi chậm dần, chậm dần, chậm dần, sau đó dừng lại một cách gọn ghẽ cạnh viên số một. Trên mặt viên số hai là hai hàng ba chấm.

Đôi sáu.

Boxcar Willy.

Khi thật, tôi thầm nghĩ... *Không có đám cưới với Darcy!...* Lúc trước anh muốn nói “cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa” như thể phía trên cao kia đang có ai đó điều khiển mọi việc vậy; ừm, thì đây. Có kết quả rồi. Đôi sáu. Số phận của chúng tôi.

Tôi ngẩng lên khỏi hai viên xúc xắc, nhìn Dex, cân nhắc xem có nên nói với anh trò gieo xúc xắc này thật ra có ý nghĩa như thế nào hay không. Anh nhìn tôi, miệng hơi hé mở. Cả hai lại nhìn hai viên xúc xắc như thể có lẽ chúng tôi nhìn nhầm chẳng.

Cơ hội là bao nhiêu?

Ừm, chính xác thì là một phần ba mươi sáu. Dưới ba phần trăm.

Vậy là chúng tôi chưa đến mức nằm trong tỉ lệ một phần triệu. Nhưng những con số đó nếu không đặt trong hoàn cảnh của chúng tôi thì dễ khiến người ta hiểu nhầm. Cùng nhau, chúng tôi đã đi đến phần kết của một kỳ nghỉ cuối tuần có ý nghĩa then chốt. Đúng lúc chỉ còn vài phút nữa thôi là chúng tôi chia đôi ngả (chỉ trong một ngày? hay mãi mãi?), thì Dexter chợt nảy ra ý muốn mua hai viên xúc xắc, nghịch ngợm với chúng thay vì bỏ vào trong chiếc túi có con khủng long nhồi bông, và chơi trò may rủi của trẻ con. Tôi cũng tham gia, cho dù chẳng có lòng dạ nào mà chơi. Thế rồi tôi quyết định lần gieo xúc xắc đó có ý nghĩa như thế nào, dù không nói ra lời. Và rồi anh ấy đổ được đôi sáu! Như thế muốn nói rằng: số phận đã định rồi, em yêu ạ.

Tôi nhìn hai viên xúc xắc giá chín mươi tám xu (có thuế) với một vé sòng kính như thể bạn đang nhìn vào quả cầu pha lê trong một căn phòng kín bưng với bà thầy bói tài giỏi nhất thế giới có làn da nhăn nheo dưới vầng mặt trời Ba Tư, người vừa mới nói cho bạn biết quá khứ, hiện tại và tương lai của bạn. Thậm chí cả Dex, dù không biết mình vừa mới định đoạt điều gì cho cả hai chúng tôi, cũng bị ấn tượng, anh nói với tôi rằng cần phải đưa tôi đến Atlantic City ở Vegas mới được, rằng chúng tôi làm thành một đội ổn phải biết.

Chính xác.

Anh mỉm cười và nói, “Thế là em gặp may rồi đấy, em yêu ạ.”

Tôi không nói gì, chỉ nhặt hai viên xúc xắc lên và nhét vào túi trước quần soóc của mình.

“Em trộm hai viên xúc xắc của anh đấy à?”

Xúc xắc của chúng ta chứ.

“Em cần chúng,” tôi đáp.

Chúng tôi quay trở lại căn hộ của tôi, anh thu dọn tất cả đồ đạc rồi chào tạm biệt tôi.

“Cảm ơn em vì một cuối tuần tuyệt vời,” anh nói, vẻ mặt bây giờ giống hết tôi. Anh cũng buồn.

“Vâng. Rất tuyệt. Cảm ơn anh.” Tôi ra dáng một cô gái tự tin.

Dex cắn môi dưới. “Anh nên về thôi. Dù không muốn chút nào.”

“Vâng. Nên như thế.”

“Anh sẽ gọi điện cho em sớm. Bất cứ khi nào có thể. Ngay khi anh có thể.”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Được rồi. Tạm biệt em.”

Sau nụ hôn cuối, anh đi mất.

Tôi ngồi trên sofa, nắm chặt hai viên xúc xắc. Chúng là thứ khiến tôi được an ủi - lần gieo xúc xắc đó cũng tốt đẹp gần như một cuộc nói chuyện rồi. Có thể còn tốt hơn nữa kia. Chúng tôi không cần phải nói gì, bởi lẽ tất cả đều đã quá rõ ràng. Chúng tôi yêu nhau, là của nhau, và viên xúc xắc đó đã khẳng định chắc chắn tất cả. Tôi cẩn trọng đặt chúng vào hộp bánh quế Altoid mà Dex đã ăn hết, trên tờ giấy lót màu trắng, vẫn để ngửa mặt sáu lên trên. Tôi chạm vào hai hàng chấm tròn trông giống như chữ nổi Braille nhưng khắc chìm. Chúng nói với tôi rằng Dex và tôi sẽ được ở bên nhau. Đó là số mệnh của hai đứa rồi. Tôi hoàn toàn tin như vậy. Tôi đóng nắp chiếc hộp và đẩy về phía chân lọ hoa loa kèn để chúng được cạnh nhau. Viên xúc xắc, chiếc hộp kim loại, đóa hoa loa kèn - tôi đã tạo ra một chốn linh thiêng dành cho tình yêu của hai chúng tôi.

Tôi liếc quanh căn phòng gọn gàng nghiêm chỉnh của mình, tất cả đều ngăn nắp đâu ra đấy, trừ chiếc giường chưa dọn. Chăn độn lại trên tấm đệm, lờ mờ để lộ ra hình dáng thân thể hai chúng tôi. Tôi lại muốn được ở đó, được cảm thấy gần bên anh. Tôi bỏ đôi xăng đan ra, tiến lại giường, chui vào dưới tấm phủ chăn vẫn còn mát lạnh do điều hòa đang bật. Tôi ngồi dậy, kéo rèm lại, rồi nhấn nút trên chiếc điều khiển bật dàn loa lên. Tiếng Billie Holiday ngân nga hát. Tôi lại trèo lên, luồn lách về cuối giường, quắp

chân vào chỗ cuối đệm. Tôi để cho các giác quan của mình chìm đắm trong cảm nhận về Dex. Thấy gương mặt anh, cảm thấy anh kề bên.

Tôi tự hỏi không biết anh ấy đã về đến nhà chưa hay vẫn còn đang ở trên đường. Anh ấy có hôn Darcy lúc họ chào nhau không? Đôi môi cô ấy có cảm giác xa lạ sau khi anh ấy hôn tôi suốt cuối tuần vừa rồi không? Liệu cô ấy có cảm thấy được là có gì đó không ổn, chẳng thể nói chính xác điều gì đã thay đổi, không bao giờ ngờ được rằng cô phù dâu chính của mình và một đôi xúc xắc có thể có liên quan gì đến ánh mắt xa xăm của người chồng chưa cưới?

Mười lăm

Ngày hôm sau, Hillary đến chỗ làm chỉ trước mười một giờ một chút, mặc chiếc quần nhẵn nhúm và đi đôi xăng đan không đế màu đen. Sơn móng chân thì tróc ra rất xấu, khiến cho ngón chân cái trông giống như cục kẹo to bè bè vậy. Tôi bật cười và lắc đầu khi Hillary ngồi thụp xuống cái ghế cô ấy vẫn hay ngồi ở phòng tôi.

“Có gì buồn cười đến thế?”

“Quần áo của cậu. Bọn họ sẽ đuổi việc cậu mất thôi.”

Mới đây, công ty tôi đã thay đổi quy định về trang phục, chuyển từ vest sang quần áo công sở bình thường nếu không phải gặp khách hàng. Nhưng tôi tin chắc rằng quần áo của Hillary không giống như những gì ông quản lý công ty nghĩ đến khi ông ta viết ra bản ghi nhớ là “trang phục công sở sao cho phù hợp”.

Cô ấy nhún vai. “Mình cũng ước bọn họ đuổi quách mình đi... Được rồi. Giờ kể cho mình nghe về cuối tuần qua đi. Không được bỏ qua chi tiết nào hết.”

Tôi mỉm cười.

“Vui chứ?”

Tôi nói với cô ấy rằng chúng tôi đã rất vui. Tôi kể chuyện đi ăn ở nhà hàng Balthazar, Atlantic Grill, cuộc đi dạo trong công viên và có nhiều thời gian ở bên Dex mới tuyệt làm sao. Tôi đang thầm mong nếu mình kể nhiều thì có thể tránh được câu hỏi ai cũng biết kia.

“Vậy anh ta có định hủy không?”

Chính là câu hỏi đó.

“Ừm, mình không dám chắc.”

“Cậu không dám chắc? Vậy là anh ta bảo sẽ suy nghĩ à?”

“Không.”

“Anh ta sẽ *không* suy nghĩ về chuyện đó ư?”

“Ừm... Điều đó không xuất hiện một giây.” Tôi cố gắng nói sao cho nghe không quá bênh vực.

Cô ấy nhăn mũi. Sau đó cô ấy nhìn tôi chăm chăm không hiểu gì cả. Tôi tự hỏi về mặt không đồng tình kia là do tôi quá bị động hay cô ấy ngày một nghi ngờ rằng Dex đang lợi dụng tôi như một con ngốc. Vẽ đầu có vẻ đúng, nhưng vẽ sau thì không. “Mình tưởng hai người định trao đổi thật kỹ càng,” cô ấy nói và nhú mày.

“Mình cũng định thế, nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng anh ấy nói yêu mình,” tôi đáp. Tôi không định chia sẻ chi tiết riêng tư này, nhưng có cảm giác như bắt buộc phải nói ra.

Nét mặt Hillary có thay đổi chút ít. “Thế à?”

“Ừ.”

“Anh ta có say không?”

“Không! Anh ấy không say,” tôi nói, liếc nhìn màn hình vi tính, hy vọng nhận được e-mail Dex gửi. Chúng tôi chưa nói chuyện từ sau lúc anh đi ngày hôm qua.

Cô ấy không bị thuyết phục. “Thế cậu có đáp lại không?”

“Có. Mình có đáp. Vì mình cũng vậy.”

Cô ấy im lặng trong mấy giây để tỏ vẻ tôn trọng. “Thôi được rồi. Vậy là cả hai yêu nhau. Giờ thì sao? Khi nào thì xảy ra cuộc chia tay nho nhỏ đây?”

Tôi không đồng tình với cách cô ấy nói đến khó khăn đang chờ đợi Dex theo kiểu đùa cợt như vậy. “Hủy bỏ một đám cưới, chấm dứt một mối quan hệ lâu dài không thể nói là một cuộc chia tay nho nhỏ.”

“Sao cũng được. Khi nào anh ta định làm?”

Dạ dày tôi đau nhói khi tôi lại đáp là tôi không biết. Tôi khao khát muốn kể cho Hillary nghe về hai viên xúc xắc, nhưng tôi lại giữ cho riêng mình. Đó là chuyện giữa tôi và Dex. Vả lại, điều đó sẽ chẳng khiến cô ấy hiểu đâu, và rất có thể cô ấy sẽ chỉ chán ghét tôi vì lại đi dựa vào cái trò đổ xúc xắc thay vì nói thẳng ra.

Tôi hăng giọng. “Thế Darcy có nhắc gì đến anh ấy không?”

“Cũng không hẳn... Nhưng phải nói thật, công việc để mắt đến cô ta của mình hơi bị thất bại rồi. Mình có lý do chính đáng mà.” Cô ấy nhe răng cười.

“Lý do gì?”

“Mình đã gặp một người!”

“Không thể nào! Ai đấy? Mình có biết không?”

“Không. Anh ấy sống ở Montauk. Tên là Julian. Rachel, trước khi gặp anh ấy, mình chẳng tin vào ba cái chuyện tri âm tri kỷ gì đó đâu.”

“Kể từ đầu đi,” tôi nói với cô ấy. Không ai lắng nghe một người đang yêu tốt hơn chính một người cũng đang yêu.

Cô ấy kể với tôi là anh ta ba mươi bảy tuổi, là nhà văn, chưa kết hôn lần nào. Cô ấy gặp anh ta trên bãi biển. Cô ấy đang đi dạo, anh ta cũng vậy. Cả hai người đều có một mình, cùng đi về một hướng. Anh ta cứ liên tục dừng lại để ngắm nghía vỏ sò, cuối cùng cô ấy cũng bắt kịp và giới thiệu tên mình. Sau đó hai người bọn họ về nhà anh ta, và anh ta làm cho cô ấy món salad cà chua, pho mát mozzarella và rau húng quế. Cà chua và húng quế có sẵn trong vườn nhà anh ta, còn pho mát mozzarella thì tươi ngon. Cô ấy nói rằng họ không thể ngừng chuyện trò - rằng anh ta thông minh, đẹp trai, nhạy cảm.

“Vậy sau ngày hôm đó cậu có gặp lại anh ta không?”

“Ồ, có chứ. Cuối tuần bọn mình đi chơi suốt... Rach ơi, cứ như là bọn mình cho qua tất cả những thứ vớ vẩn khác vậy. Khó giải thích lắm... Bọn mình là một cặp rồi, vậy thôi. Anh ấy là người tuyệt vời nhất.”

“Khi nào thì mình được gặp anh ta?”

“Cuối tuần này anh ấy sẽ đến đây. Lúc đó cậu có thể gặp anh ấy được rồi.”

“Không thể chờ nổi đến lúc đó.”

Tôi mừng cho cô ấy, nhưng cũng hơi ghen tị một chút. Chắc là Julian còn chưa đính hôn. Les gọi điện, phá ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi. Tôi không nghe máy, cảm thấy mình không thể đối diện với hắn được. Hillary dường như cũng không thể rời khỏi chiếc ghế để về văn phòng kiểm tra tin nhắn. Công ty này và tất cả những kẻ ăn không ngồi rồi khác đợi được mà. Chúng tôi còn đang phải nói chuyện về tình yêu.

Sau khi Hillary đi rồi, tôi trở lại với nỗi ám ảnh về Dex, chờ đợi một e-mail hay cú điện thoại. Cuối cùng điện thoại cũng reo, tôi giật bản mình.

Nhưng đó lại là Darcy hỏi xem tôi có rảnh để cùng đi ăn trưa không.

Tôi nói là có. Tôi ghét cái ý nghĩ phải gặp cô ấy, nhưng tôi cần biết xem có chuyện gì đang xảy ra. Có thể Dex đã nói gì đó với cô ấy thì sao.

Chúng tôi gặp nhau ở Naples, một nhà hàng ở khu sảnh của tòa nhà Metlife. Có một hàng dài người xếp hàng, vậy nên tôi nêu ý kiến là chúng tôi băng qua phố đến quán đồ ăn nước ngoài. Cô ấy bảo không, rằng đang thèm ăn pizza chết đi được. Tôi nói được thôi, chúng ta sẽ đợi đến khi có bàn. Tôi chăm chú quan sát nét mặt cô ấy xem có dấu hiệu nào của lời chia tay không. Không có gì mới, cho dù tóc cô ấy trông bắt nắng nhiều hơn. Cô ấy buộc đuôi gà thấp, gọn gàng. Đôi khuyên ngọc bích đu đưa dưới tai.

“Trên mặt mình dính cái gì à?” Darcy hỏi, quệt hai má.

“Mình chỉ ngăm đôi khuyên tai của cậu thôi mà. Đẹp quá. Mới mua à?”

“Không. Dex tặng mình từ lâu rồi.”

“Lúc nào? Sinh nhật cậu à?”

“Không... Mình chẳng nhớ chính xác. Chỉ là một món quà tặng ngẫu nhiên thôi.”

Tôi cảm thấy cơn ghen trào dâng, nhưng tự nhủ rằng kể từ hồi đó đến giờ đã có nhiều thay đổi rồi.

Darcy hỏi cuối tuần của tôi thế nào.

“Tốt,” tôi đáp. Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi là lòng tôi lại xốn xang. “Cậu biết rồi đấy. Nhiều việc lắm... Còn cậu?”

“Hết ý. Lẽ ra cậu nên đi. Những bữa tiệc thật tuyệt vời. Ban nhạc ở Talkhouse rất hay. Ôi trời, ở đó vui cực kỳ. Cậu và Dex chọn nhầm cuối tuần để làm việc rồi.”

Cậu và Dex. Cậu và Dex. Cậu và Dex.

“Dex chỉ toàn làm việc thôi à?” tôi hỏi, chỉ để thêm vào cho có.

Cô ấy đảo tròn mắt. “Ừ, có gì khác đâu chứ? Mình sắp cưới phải một tên nghiện công việc.”

“Anh ấy không thể bỏ bê được mà.”

Hay là không thể ép buộc tình cảm.

“Rồi, rồi, rồi,” cô ấy nói. “Nhưng mình lấy tất cả ra cá với cậu là đến một nửa trong số công việc cắm đầu vào làm đó là do anh ấy tự nguyện ôm lấy. Mình dám thề là anh ấy thích lắm. Điều đó làm cho anh ấy cảm thấy là người quan trọng.” Giọng cô ấy hơi có chút ác ý. Có lẽ đó là phần mở đầu cho câu chuyện về trận cãi nhau to giữa họ cũng nên.

“Cậu nghĩ thế à?”

“Mình *biết* ấy chứ,” cô ấy đáp khi người ta dẫn chúng tôi ra ngoài ở một bàn ngoài trời. “Và chắc cậu cũng biết Hillary đã gặp một anh chàng rồi, đúng không?”

“Ừ. Cô ấy đã kể. Cậu gặp anh ta chưa?”

“Gặp qua thôi.”

“Cậu nghĩ sao?”

“Anh ta không xí trai. Không phải típ người mình thích - quá nghệ sĩ. Nhưng cũng khá là đáng yêu. Điều kỳ diệu không bao giờ hết đâu.”

“Cậu nói thế là ý gì?” tôi hỏi, thừa biết ý cô ấy muốn nói Hillary gặp được một anh chàng đáng yêu là chuyện không thể nào có được.

“Cứ nhìn cô ta xem. Cô ta không quan tâm đến diện mạo của mình gì hết. Đến một nửa thời gian cô ta thậm chí còn chẳng cư xử cho ra dáng con gái nữa kìa.”

“Mình nghĩ cô ấy xinh đấy chứ.”

Darcy nhìn tôi một cái ra hiệu “Đầu óc tỉnh táo lại đi.”

Tôi nghĩ đến chiếc quần nhàu nhĩ và móng chân tróc sơn của Hillary. “Đâu phải chỉ vì cô ấy không phải típ con gái điệu đà mà cô ấy không hấp dẫn.”

“Cô ta ngoài ba mươi. Cần phải bắt đầu mà trang điểm đi. Mấy cái chuyện nét đẹp tự nhiên đó hết thời từ những năm bảy mươi rồi.”

“Ừm, rõ ràng là Julian không đồng ý như vậy.”

“Ừ, để rồi xem chuyện đó kéo dài được bao lâu,” cô ấy nói, nhúng chiếc bánh mì vào đĩa dầu.

Ờ, để rồi xem cậu với Dex kéo dài hơn được bao lâu. Tôi nghĩ đến hai viên xúc xắc đỏ an tọa trong hộp bánh Altoid, và ngay lập tức trong tôi tràn ngập nỗi ân hận. Tôi không muốn cô ấy bị tổn thương. Ước gì có một cách nào đó để tôi và Dex được ở bên nhau mà Darcy không phải đau lòng. Tại sao một cái kết có hậu lại khó đến thế? Tôi lại tập trung vào chuyện của Hillary và Julian. “Mình nghĩ cô ấy thực sự thích anh ta,” tôi nói.

“Ừ,” cô ấy nói, đảo mắt. “Cậu *biết* là bạn trai cũ của cô ta có người mới rồi, đúng không?”

“Ừ. Tất nhiên là biết. Cô ấy chẳng còn quan tâm gì đến Corey nữa hết. Và cô ấy đã đá anh ta, nhớ không?”

“Có. Nhưng sau đó anh ta bắt đầu hẹn hò một đứa con gái hai mươi ba tuổi hấp dẫn nóng bỏng và vênh vác đi khắp quán Talkhouse ngay trước mặt cô ta... chính lúc đó cô ta đột nhiên chắc như đinh đóng cột rằng Julian là anh chàng dành cho cô ta. Đó là trùng hợp ấy à? Mình không nghĩ vậy đâu.”

Tôi nói rằng tôi nghĩ cô ấy quá đáng rồi đấy. “Đừng có phá hoại chuyện của Hillary nữa.”

“Được. Tốt thôi. Sao cũng được. Chủ đề tiếp theo,” Darcy nói, chấm khăn ăn lên khóe miệng. “Lần cuối cùng cậu nói chuyện với Marcus là khi nào?”

“Đâu đó tuần trước.”

Cô ấy rướn người tới nói rằng cuối tuần vừa rồi có vài lần anh ta nhắc tới tôi.

“Hay quá,” tôi nói, mắt vẫn dán vào tờ thực đơn. Tôi có cảm giác như Marcus là chuyện xưa lắm rồi.

Cô ấy nhăn mặt. “Sao cậu hờ hững với anh ta thế? Cậu không nghĩ là anh ta cũng dễ thương à?”

“Có. Anh ta dễ thương,” tôi đáp.

Người phục vụ đến bàn hỏi chúng tôi gọi món gì. Darcy gọi suất pizza cho một người. Tôi nói với anh ta là mình sẽ ăn salad Caesar.

Darcy phản đối. “Cậu không muốn ăn thêm gì ngoài salad à?”

Tôi dám nói là cô ấy đang bực bội vì tôi ăn salad còn cô ấy gọi pizza. Cô ấy thích được làm người ăn uống kén chọn hơn cơ. Thế nên tôi nhượng bộ và nói, “Salad Caesar bổ dưỡng lắm, với lại thực ra thì rất nhiều chất béo.”

“Cậu sẽ phải ăn mấy miếng pizza của mình. Mình không ăn hết cả cái được.” Cô ấy đang nói chuyện với tôi nhưng mục đích là anh bồi bàn. Anh ta mỉm cười với cô. Nét mặt cô tỏ ra thân thiện cởi mở. Tôi bắt gặp cô giấu bàn tay trái xuống dưới bàn để anh ta khỏi nhìn thấy chiếc nhẫn.

Khi anh ta quay đi, cô ấy nói, “À, anh làm ơn nhắc họ đừng nướng cháy mặt dưới bánh nhé? Nhiều khi họ toàn nướng cháy thôi. Và tôi muốn cái pizza đó... nói thế nào nhỉ... vừa tái à?” Cô ấy gạt đuôi tóc về phía trước vắt qua một bên vai.

Anh ta cười và nháy mắt. “Được thôi.”

“Anh ta quá trẻ so với cậu,” tôi nói, mặc kệ anh ta vẫn còn đang trong tầm nghe.

“Gì cơ?” cô ấy nói ra vẻ ngây thơ. “Ôi, thôi xin cậu. Mình có tán tỉnh gì đâu.”

Trước khi cô ấy kịp tung ra đề tài khác, tôi phải xem giữa họ có rắc rối nội bộ nào sắp nổ ra không. Tôi lợi dụng khía cạnh liên quan đến đám cưới. “Vậy cậu định những CD đó sẽ có bài nào?”

“CD ấy à?” Cô ấy có vẻ bối rối. “À, phải rồi, là thứ đó. Mình chưa nghĩ thêm gì cả. Cuối tuần rồi mình bỏ qua chuyện lên kế hoạch cho đám cưới. Với lại, mình nghĩ những CD đó có lẽ là rắc rối quá. Chắc là mình sẽ làm túi hạt dẻ hay bạc hà thôi. Bọn họ làm được những hộp bánh Altoid bằng kim loại hình trái tim rất xinh. Có lẽ bọn mình sẽ chọn thứ đó. Cậu biết Dexter thích bánh Altoid đến thế nào rồi đấy.”

“Ừmmm... Mình không biết điều đó.”

“Ừ,” cô ấy nói. “Loại có vị quế ấy.”

Tối đó, mãi đến khuya Dexter mới gọi điện, và tôi để lỡ mất vì còn đang xem xét lại tài liệu ở trong phòng họp. Lời nhắn của anh cũng đơn giản thôi: “Chào em, Rach. Xin lỗi vì ngày hôm nay anh chưa gọi điện... Suốt cả ngày hôm nay chạy như đếm tiền để chuẩn bị sẵn sàng cho sự kiện vào ngày thứ Năm. Cuối tuần rồi thực sự thì lẽ ra anh nên làm trước vài việc

trong số đó... Nói vậy không phải anh sẽ làm khác đi đâu nhé. Được ở bên em thì như thế cũng đáng. Anh nhớ em. Anh sẽ nói chuyện với em sớm.”

Tin nhắn của anh khiến tôi cảm thấy trống rỗng. *Là như thế sao?* Một bài tường thuật lịch làm việc của anh? Lại còn dùng kiểu nói đáng ghét của dân ngân hàng: “chạy như đấm tiền”. Điều tiếp theo tôi biết là anh sắp nói với tôi rằng anh đang “kẹt trong két” - lại một câu nói của dân ngân hàng thay cho cụm từ “anh bận lắm”. Quan trọng hơn là anh chẳng nhắc gì đến Darcy, đến chuyện khi nào tôi lại được gặp anh, chẳng nói về chuyện gì hết. Chỉ bảo nhớ tôi. Tôi có cảm giác như anh đang rời xa dần, mọi cố gắng để có được hạnh phúc của tôi đang tiêu tan. Tôi bắt đầu thấy hoảng sợ, nhưng rồi tự nhủ là phải kiên nhẫn. Dex sẽ làm điều đúng đắn thôi. Rồi cuối cùng anh sẽ ở bên tôi.

Rốt cuộc tôi cũng gặp Dex vào tối thứ Năm. Anh đến chỗ tôi khi đã muộn, kiệt sức vì công việc. Chúng tôi nói chuyện vài phút thì anh lăn ra ngủ, đầu gác lên đùi tôi trong khi tôi đang xem tập phim *Sopranos* chiếu lại. Tony lại lừa dối Carmella một lần nữa. Tôi thương cho cô ấy vô cùng, mĩa mai thay, vì cô là vợ chứ không phải người đàn bà thứ hai kia. Tôi nghĩ đến Darcy, so sánh tình cảm chúng tôi dành cho Dex. Cô ấy không yêu Dex như tôi yêu. Không thể bằng được. Đó sẽ là điều cuối cùng tôi nghĩ ra để hợp lý hóa chuyện này.

Lúc quá nửa đêm, tôi huých anh nhẹ nhàng, nói rằng có lẽ anh nên về nhà đi thôi. Anh miễn cưỡng đồng ý và lại nói rằng anh rất tiếc vì lịch làm việc điên rồ này. Tôi nói là tôi hiểu, tôi biết chuyện đó là thế nào mà. Anh hôn tôi, ôm tôi thật lâu. Rồi sau đó anh lại về với Darcy. Khi anh ra đến cửa, tôi hỏi cuối tuần này anh định làm gì. Tôi cố gắng ra vẻ bình thường, nhưng trong trái tim thì tôi đang cố gắng kiếm tìm chút hy vọng, mong rằng anh sẽ dành cho tôi vài tiếng đồng hồ.

“Bố anh và vợ ông sẽ đến thăm. Anh chưa nói với em à?”

“Chưa. Anh chưa nói. Nhưng cũng hay. Mọi người định làm gì?”

“Em biết mà - những việc thông thường. Ăn tối. Có thể đến rạp hát.”

Tôi hình dung ra cảnh bốn người họ đi chơi. Đáng buồn là tôi không được gặp bố anh, điều đó lại càng củng cố thêm rằng: tôi không được ở bên Dex. Tôi là người đàn bà thứ hai. Tôi nghĩ đến tất cả những người đàn bà thứ hai khác, những người ngẫu nhiên có các buổi tối thứ Năm nhưng không bao giờ được có mặt trong những kỳ nghỉ, hay những dịp đặc biệt của gia đình, hay là những bữa tối bàn công việc quan trọng. Những việc thực sự to tát chẳng có phần cho họ. Rồi tôi lại thầm nghĩ rằng Dex thậm chí còn chưa từng nói với tôi một lời đảm bảo nào cả, dù là giả dối hay chân thật, những câu mà trên phim người đàn bà thứ hai luôn luôn được nghe. Không có gì ngoài mấy câu “Anh yêu em” và hai viên xúc xắc màu đỏ.

Tối thứ Bảy, Hillary thuyết phục tôi đi chơi cùng cô ấy và Julian. Tôi thấy tội lỗi vì chen vào bữa tối của họ nhưng vẫn đồng ý, không muốn ở một mình với những ý nghĩ về Dex. Tôi đang bị ám ảnh bởi cảnh tượng cuối tuần gia đình sum họp ấm áp, Dex mỉm cười trong suốt cuộc chuyện trò về đám cưới, vờ như đang theo đúng kế hoạch chuẩn bị cho ngày cưới. Có lẽ *đúng* là anh ấy đang làm theo kế hoạch thật. Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra, và sau cuối tuần được ở bên nhau vừa rồi thì việc phải chờ đợi và bản khoản trở nên khó chịu hơn rất nhiều.

Vậy là tôi cuộc bộ đến Gramercy gặp Hillary và Julian ở I Trulli, một nhà hàng Ý. Chúng tôi ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ hình tròn ở khu vườn xinh đẹp phía sau nhà hàng, chung quanh là những bức tường đá nâu đỏ, bầu trời phía trên kia là một dải màu xanh đậm. Sân sau thấp nển, và những chiếc bóng đèn nhỏ xíu màu trắng quăn quanh các cành cây. Khung cảnh không thể lãng mạn hơn. Trừ một thực tế rằng tôi là con kỳ đà cản mũi.

Sau mười lăm phút gặp mặt, tôi biết là mình mến Julian rồi. Anh ta không hề cư xử thiếu tự nhiên mà nói năng từ tốn, lựa chọn từ ngữ cẩn thận - anh ta nói “thích hơn” thay vì “mê hơn”, “dễ mến” thay cho “hay ho”, và “khởi đầu” thay cho “bắt đầu”. Đó là những cách dùng từ thay thế đơn giản, không phải cái kiểu màu mè như trong từ điển đồng nghĩa, thế nên tôi biết anh ta không hề khoe mẽ. (Tôi từng có lần đi chơi với một gã trong một buổi tối toàn nói những từ “thanh sạch”, “y phục” với lại “đa ngôn”. Tôi đã

phải từ chối lời mời đến buổi hẹn thứ hai vì sợ rằng hẳn ta có thể đeo cà vạt đến chỗ hẹn cũng nên.) Và mặc dù Julian không đẹp trai theo kiểu truyền thống, tôi lại thích vẻ bề ngoài của anh ta. Mái tóc xoăn hơi dài, làn da rám nắng và đôi mắt nâu sẫm khiến tôi liên tưởng đến một anh chàng ngư dân người Bồ Đào Nha.

Tôi quan sát Julian cười trước điều Hillary vừa nói, ngả người về phía cô ấy. Chẳng ai dám nói là họ mới chỉ gặp nhau được có một tuần. Những cử chỉ qua lại giữa họ thật nhẹ nhàng, tự nhiên, và cô ấy chẳng có những hành động mà phụ nữ hay làm khi mối quan hệ mới bước vào giai đoạn ban đầu. Hai lần cô ấy hỏi Julian là rằng cô ấy có dính rau không, cô ấy ăn đến miếng mì ống cuối cùng rồi nhất định bảo là phải gọi món tráng miệng.

Bên những lát bánh pho mát, Hillary và tôi kể cho Julian chuyện chúng tôi ghét nghề của bọn tôi đến thế nào. Anh ta hỏi sao chúng tôi không bỏ việc đi. Bọn tôi bảo không dễ đến thế đâu, chế độ đãi ngộ tốt, trả được nợ nần, vân vân và vân vân. Và lại, chúng tôi còn biết làm gì khác nữa nào? Anh ta nhìn tôi và nói: đúng, các cô sẽ làm gì khác? Tôi liếc nhìn Hillary, muốn cô ấy trả lời trước.

“Hillary muốn mở một cửa hàng đồ cổ,” anh ta nói, vuốt ve cổ tay cô ấy. “Đúng không em?”

Hillary mỉm cười với anh ta. Bọn họ đã chuẩn bị đủ vốn liếng cho giấc mơ của cô ấy rồi. Tôi dám cá là cô ấy mở cửa hàng ở gần khu trung tâm Montauk.

“VẬY còn cô, Rachel?” Julian hỏi lại, đôi mắt sẫm màu nhìn chăm chú.

Đó là câu hỏi phổ biến trong những cuộc phỏng vấn ở các công ty luật, cùng với đó là “Vì sao cô quyết định vào học ở trường luật?”, lúc đó bạn sẽ đáp một câu dễ nghe là tôi theo đuổi sự công bằng, trong khi cái điều bạn thực sự đang nghĩ lại là: *Vì tôi là một đứa toàn điểm A thích theo đuổi những thứ cao siêu, chẳng biết phải làm gì khác; lẽ ra tôi đã định vào trường y rồi, nhưng máu me lại khiến tôi phát nôn.*

Tôi nói với anh ta là tôi cũng không biết nữa, sự thật đó khiến tôi ngượng ngùng.

“Có lẽ nếu bỏ việc rồi thì cô sẽ nghĩ ra nhanh hơn,” Julian nói bằng giọng bình tĩnh. “Nghèo, đói - những thứ đó giúp cô suy nghĩ sáng suốt hơn.”

Điện thoại di động của tôi reo. Tiếng chuông nghe chói tai. Tôi nói xin lỗi, bảo rằng mình tưởng đã tắt đi trước khi ăn tối rồi. Có lẽ đó là Dex gọi. Có lẽ anh ấy lên vào phòng tắm để gọi cho tôi chẳng.

“Ai đấy?” Hillary hỏi. Tôi biết cô ấy cũng đang thắc mắc có phải Dex gọi không.

“Mình không dám chắc.”

“Cậu nghe xem,” cô ấy nói. “Bọn mình không thấy phiền đâu, phải không?”

Julian nhún vai. “Không hề.”

Tôi không thể từ chối được. Tôi rút điện thoại trong ví ra và nghe tin nhắn. Chỉ là Marcus thôi. Anh ta nói anh ta biết là muộn rồi nhưng hỏi tôi đang làm gì.

“Là Marcus,” tôi nói, không giấu nổi vẻ thất vọng.

Hillary nhắc cho Julian nhớ Marcus là ai - anh chàng ở cùng nhà với bọn em ấy. Anh ta gật đầu, bảo rằng tất nhiên là nhớ chứ.

“Sao cậu không gọi cho anh ta? Mời anh ta đến đây,” cô ấy nói. “Ta sẽ gọi một chai rượu vang nữa.”

Cô ấy thật tốt bụng khi đề nghị như vậy, nhưng tôi biết cô ấy đã sẵn sàng kết thúc phần chơi chung trong buổi tối này rồi. Và tôi không muốn nhận thêm lòng tốt nào nữa. Tôi nói là thôi, tôi hơi mệt, buổi tối nay thật tuyệt vời, nhưng thực sự đến lúc tôi phải về rồi. Julian ra hiệu bằng mắt với cô phục vụ và gọi thanh toán bằng cách lấy tay nguệch ngoạc trong không trung.

Khi chúng tôi rời nhà hàng, Hillary hỏi tôi có đi taxi không. Tôi bảo không, có lẽ tôi sẽ đi bộ.

“Qua bốn mươi mấy toà nhà ấy à?”

“Tối nay đẹp trời mà.”

Chúng tôi tạm biệt nhau đoạn giao giữa phố 27 và phố Lex. Julian hôn má tôi. Anh ta cao ngang tôi, thấp hơn Hillary năm phân. Tôi lấy làm ngạc nhiên là Darcy lại quên mất chi tiết đó. Tôi nói với Julian là rất vui được gặp anh ta. Anh ta cũng đáp lại như vậy, nói là mong được gặp tôi ở Montauk. Tôi ôm Hillary, hôn hờ tươi cười để cô ấy biết là tôi hoàn toàn ủng hộ anh chàng người yêu mới của cô ấy. Lúc quay người để đi về, tôi nhận ra rằng mặc dù thực sự mừng cho Hillary, nhưng mối quan hệ mới mẻ của cô ấy khiến tôi cảm thấy còn trống trải hơn, cô đơn hơn.

Bốn người thân mật đầm ấm kia chắc bây giờ đang từ rạp hát về, chuẩn bị đi ăn một bữa tối thật ngon, sải bước qua những con phố, cười đùa, hát hò những giai điệu dễ nhớ nhất sau khi xem buổi biểu diễn. Trong tôi tràn ngập cảm giác ấm ức. Nếu bây giờ mang theo hai viên xúc xắc bên mình thì tôi sẽ ném luôn xuống cống.

Tôi tiếp tục hướng về phố 3, xem đồng hồ. Mới hơn mười giờ một chút và đột nhiên tôi chẳng muốn về nhà. Tôi băn khoăn có nên gọi lại cho Marcus không, sợ rằng như thế là thiếu công bằng, tôi sẽ chỉ lợi dụng anh ta để quên đi Dex mà thôi. Nhưng tôi đang hết sức khổ sở và tức giận nên quyết định quay số điện thoại của Marcus.

Anh ta nghe máy ngay sau hồi chuông đầu tiên.

“Anh đang làm gì vậy?” tôi hỏi.

“Chào em! Nhận được tin nhắn của anh rồi chứ?”

“Rồi, em nhận rồi. Lúc đó em đang ăn tối. Em đang ở gần khu nhà anh đấy. Có muốn đi uống với em một ly không?”

“Có chứ. Em đang ở đâu?”

Tôi bảo là chỗ phố 27 cắt phố 3.

“Ngay chỗ bar Rodeo đúng không?”

Tôi ngẩng lên. Anh ta xác định đúng rồi. “Vâng, phía bên kia đường.”

“Ừm, em đến đó đi, gọi cho anh một cốc bia Pete’s Summer Brew nhé? Anh sẽ đến ngay.”

Giọng anh ta hớn hờ vui tươi, khiến tôi mỉm cười. Tôi nói là sẽ đợi anh ta ở quầy ba cùng với cốc bia Pete’s.

Bar Rodeo cũng mộc mạc như những quán khác ở Manhattan. Những chiếc đĩa cổ gắn quanh quán bar, những chiếc đầu bò rừng to lớn treo lơ lửng trên trần, vỏ lạc vương vãi khắp sàn...

“Chào người đẹp,” tôi nghe thấy giọng Marcus từ phía sau lưng. “Chỗ này có ai ngồi chưa?”

Tôi bật cười và bảo rằng chưa, mời anh ngồi. “Bia của anh đây.”

“Vẫn còn lạnh,” anh ta nói rồi làm một hơi dài. “Cảm ơn em.”

“Không có gì.”

“Em đã đi đâu thế?”

“I Trulli.”

Anh ta gật đầu, nói là có biết chỗ đó. “Hay. Em hẹn hò đấy à?” anh ta hỏi, giả bộ ghen tuông. Anh ta dứ dứ nắm đấm như thể sắp choảng tên nào dám xâm nhập vào lãnh địa của mình.

Tôi cười. “Không. Em đi cùng Hillary và Julian, bạn trai mới của cô ấy. Cuối tuần rồi anh đã gặp anh ta, đúng không?”

“À phải. Cái gã Hillary nhạt được ở bãi biển.”

Tôi lại cười. “Đại loại là vậy.”

“Đúng thế mà. Thật đấy. Bạo dạn thật.”

“Hillary có rất nhiều điểm giống con trai hơn là con gái,” tôi nói, nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ dám tiếp cận một người lạ trên bãi biển như

thế.

“Ừ,” anh ta nói. “Như thế hay lắm, thật đấy. Anh vẫn đang chờ đến lúc em trở nên bạo dạn với anh đây.”

Tôi cười. “Ồ, thật à?”

“Ừ, thật.” Anh ta nói, nhìn thẳng vào tôi.

“Vậy đấy,” tôi nói.

“Vậy đấy,” anh ta xịch cánh tay về phía tôi.

“Em nhợt nhạt lắm,” tôi nói, so sánh màu da của cả hai với nhau.

“Anh thích da nhạt màu,” anh ta nói. “Thế mới nữ tính.”

“Thế thì để em nói thẳng nhé,” tôi đáp, “anh thích phụ nữ hung hăng trông có vẻ nữ tính à?”

Anh ta búng tay đánh tách một cái rồi chỉ vào tôi. “Chính xác. Em có làm được không?”

Tôi bật cười và hợp một ngụm bia, tự hỏi tối nay liệu Marcus có hôn mình không. Nếu có, chắc tôi sẽ hôn lại. Thậm chí có khi còn thích nữa. “*Nếu bạn không thể đến với người mình yêu...*”

Chúng tôi uống hết hai cốc bia. Tôi nói là mình chán nghe nhạc đồng quê rồi, và hỏi Marcus là anh ta muốn đi khỏi đây chưa. Anh ta nói có, hỏi tôi có muốn đến một quán bar nữa không? Tôi đã bao giờ tới bar Aubette chưa? Nó chỉ cách đây vài tòa nhà thôi.

“Rồi. Cùng một tòa nhà với nhà hàng I Trulli, đúng không?”

“Đúng. Anh mới chỉ đến đó vào tối ngày thường nên không biết liệu có gì hay không. Nhưng họ có món rượu martini táo ngon chết người, cực hợp với em đấy. Có muốn đi không?”

Tôi cười. Làm sao anh ta biết cái gì cực hợp với tôi được cơ chứ? Dex mới gọi là cực hợp với tôi cơ. “Có chứ. Chúng ta đi thôi.”

Chúng tôi chóng đến Aubette, đi qua gã bảo vệ người đầy cơ bắp mặc bộ đồ đen đứng ở lối vào. Chúng tôi vào bên trong. Nhìn đám đông đó cũng khó xác định - có những thành phần sống ở khu gầm cầu với vài kẻ học đòi theo kiểu châu Âu. Tôi theo Marcus đến quầy bán xì gà ở phía sau và ngồi xuống cạnh anh ta trên một chiếc sofa da đính cúc, chỗ dựa tay nhô cao. Ở đây ấm áp thật đấy, nhưng nếu có Dex thì sẽ còn ấm áp hơn. Tôi cố gạt bỏ anh ấy ra khỏi tâm trí.

“Em muốn uống gì?”

“Martini táo.” Tôi có thể nhận thấy rượu vang đỏ và bia đang bắt đầu bốc lên đầu. Một ly martini có lẽ không phải ý hay, nhưng tôi mặc kệ.

“Em sẽ không phải hối tiếc đâu. Anh quay lại ngay.”

Anh ta trở lại với ly martini táo cho tôi và một cốc scotch cho mình.

“Thế nào?” anh ta hỏi sau khi tôi hớp một ngụm.

“Ngon lắm.”

“Vị giống như kẹo Jolly Rancher, đúng không?”

Tôi uống thêm ngụm nữa. “Vâng. Đúng vậy. Anh muốn ném thử không?”

Anh ta hớp một ngụm ở cốc của tôi, sau đó liếm môi và nhìn tôi. Đó là một lời mời. Trong giây lát, khi đang nửa tỉnh nửa say, tôi thấy bối rối, không biết phải làm gì tiếp theo. Tôi nghĩ đến Dex. Anh ấy còn chưa hủy bỏ chuyện đính hôn. Có thể không bao giờ. Còn lúc này đây tôi có thể hôn Marcus. Tôi phải bảo vệ trái tim mình chứ. Và có điều gì đó nói với tôi rằng Marcus sẽ không phiền lòng khi bị lợi dụng theo kiểu này đâu. Tôi rướn người về phía anh ta, chủ động một nụ hôn.

“Ái chà.” Anh ta nhe răng cười. “Không hề thấy trước là điều đó sẽ đến.”

Tôi hôn anh ta lần nữa.

“Hay là điều này,” anh ta nói.

Tôi tự hỏi không biết anh ta có nói với Dex không. Phần nào trong tôi hy vọng là có. Tôi hôn anh ta lần thứ ba, thêm vào đó chút chạm lưỡi. Chúng tôi nói chuyện thêm nữa. Tôi cao hứng lên và hơi hơi bị anh ta hấp dẫn. Cánh tay anh ta thật đẹp, lông tay vừa đủ độ. Chúng tôi hôn nhau vài lần nữa, cảm giác cũng ổn, nhưng trong tôi chẳng có chút gì bị khuấy động cả. Và cứ mỗi lần môi chúng tôi chạm nhau là tôi lại nhớ Dexter thêm một chút.

Cuối cùng cả hai rời khỏi Aubette và đứng loạng choạng trên phố. Một chiếc taxi chạy dọc theo phố 27, tiến về phố Lex. Marcus không ngăn khi tôi gọi xe, không rủ tôi về nhà anh ta. Tôi nhẹ cả người, vì nếu thế tôi nghĩ có thể mình sẽ đồng ý. Đó sẽ là một sai lầm. Chỉ có thể là do rượu martini táo thoí thúc - vì nó cộng với nỗi uất ức đang dâng lên trong ngực nên tôi mới thế này đây, sáu ngày sau cú gieo xúc xắc, đóng vai kỳ đà cản mũi trong một bữa tối lãng mạn rồi hôn anh chàng mình không yêu trong khu sảnh không có cửa sổ, mù mịt khói xì gà.

Mười sáu

Tôi hôn Marcus là để cho Dex có thêm thời gian. Về logic thì thật quá khó hiểu, nhưng tôi cảm thấy rằng hành vi phản bội nho nhỏ đó khiến Dex và tôi trở nên ngang bằng, ít ra tạm thời là như vậy. Anh ấy dính hôn; còn tôi thì hôn bạn anh ấy.

Hillary không chấp nhận lý lẽ đó. Cô ấy cúi gầm lên, bảo tôi chấm dứt đi. Đừng có lằng nhằng thêm nữa. Đủ lắm rồi.

“Chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi,” tôi nói. “Giờ mới có tháng Bảy. Mới đầu tháng Bảy.”

Cô ấy nhìn tôi nghi hoặc.

“Thôi mà, Hill,” tôi nói. “Kiên nhẫn là đức tính tốt... Những điều tốt đẹp sẽ đến với những ai biết chờ đợi... Thời gian sẽ chữa lành tất cả.”

“Ờ,” cô ấy đáp. “Thế còn câu ‘Không có lúc nào bằng lúc này’? Đã bao giờ nghe đến chưa?”

“Rồi mình sẽ sớm nói chuyện. Mình sẽ nói mà.”

“Được rồi. Vì cậu thực sự không thể lần lữa chuyện này lâu hơn được đâu. Cần phải ép anh ta nói xem anh ta định thế nào,” cô ấy nói. “Cách này hay cách khác, cậu phải tiếp tục sống cuộc sống của mình chứ. Cứ quanh quẩn chờ đợi thế này không tốt cho cậu đâu, Rach ạ. Thực sự mình đang lo cho cậu lắm đấy...”

“Mình biết. Mình sẽ nói,” tôi bảo với cô ấy. “Cậu nên nhớ là từ sau kỳ nghỉ cuối tuần bọn mình ở với nhau, mình mới chỉ gặp anh ấy có đúng một lần. Anh ấy ngủ gật trên sofa nhà mình.”

“Ừm,” cô ấy nói, ra vẻ hiểu chuyện.

“Ừm *cái gì?*”

“Ừm, chẳng phải như thế cũng nói lên được điều gì đó sao?”

Tôi biết cô ấy đang ám chỉ gì rồi. Đó là nếu tình yêu Dex dành cho tôi đủ lớn thì anh sẽ dành nhiều thời gian ở bên tôi hơn nữa. Rằng từ sau ngày mồng bốn tháng Bảy, tôi đã để tình hình xuống dốc.

“Không, thực ra nó *chẳng* nói lên cái gì,” tôi nói để bênh vực mình. “Cả hai bọn mình đều bận bù đầu. Les thì đang cẩu diên. Cậu biết rồi đấy. Thực sự bọn mình chẳng có thời gian mà gặp nhau.”

“Được rồi,” cô ấy nói. “Nhưng mình sẽ cho anh ta thêm một tuần. Sau đó đừng có lý do lý trấu gì nữa.”

“Thêm hai tuần đi,” tôi mặc cả, rồi giải thích rằng chỉ có một kẻ hời hợt hết chỗ nói mới nghĩ hủy hôn là chuyện dễ như trở bàn tay. Rằng tình hình phức tạp hơn cô ấy tưởng rất nhiều. Rằng Dex không ngon ngọt lừa phỉnh tôi đâu. Rằng ít nhất thì anh ấy trân trọng tình bạn giữa chúng tôi, và cả tình bạn giữa tôi và Darcy nữa. Anh ấy là người đàng hoàng chính trực. Anh ấy đã nói yêu tôi. Và thực sự nghiêm túc khi nói ra điều đó. Tôi cố gắng hết sức để giải thích, đồng thời cũng cố thuyết phục chính bản thân mình nữa.

“Thôi được rồi,” cô ấy nói. “Hai tuần. Thời hạn tối đa.”

Tôi mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ rằng hai tuần sẽ giải quyết xong. Dù cách này hay cách khác.

Lúc này đây, tôi phải đối diện với một khó khăn nữa: Bữa tiệc tặng quà cưới kiêm tiệc độc thân của Darcy. Lịch đã lên từ lâu lắm rồi - tổ chức vào ngày thứ Bảy tuần thứ ba trong tháng Bảy - nhưng vì một vài lý do ai cũng biết, tôi chưa đứng ra tổ chức được. Đến chiều, Claire gọi điện để hỏi chi tiết. “Chúng ta đi Hamptons hay ở lại thành phố?”

“Mình cũng không biết. Cậu nghĩ sao?” tôi đang bị sao nhãng khi phát hiện ra cô thư ký đánh hai chữ ‘n’ ở từ “*đề nghị*” trong tờ bìa bản fax tôi quên đọc lại để soát lỗi. Nếu Les mà nhìn thấy thì hẳn sẽ nổi khùng lên cho xem.

“Còn tùy theo ý muốn của Darcy nữa,” Claire nói.

Đương nhiên. Lúc nào chả thế.

“Phải,” tôi đáp.

“*Thế nào? Cậu ấy muốn làm những gì?*” Claire hỏi bằng giọng ngụ ý: lẽ ra cậu phải biết chứ, cậu là phù dâu chính cơ mà.

Tôi thừa nhận là mình không dám chắc.

“*Vậy thì bàn bạc với cậu ấy để tìm hiểu xem,*” Claire nêu gợi ý với cái giọng như của chủ tịch hội nữ sinh vậy. Cô ấy bắt tôi chờ để quay lại nói chuyện với Darcy qua điện thoại.

Chúng tôi đưa ra cho Darcy lựa chọn: Manhattan hoặc là Hamptons. Claire vạch ra những ưu khuyết điểm của mỗi nơi rồi khẳng định chắc chắn với cô ấy rằng dù ở đâu đi nữa thì đó cũng sẽ là bữa tiệc độc thân tuyệt vời nhất.

Darcy nói cô không quan tâm. Cả hai lựa chọn đều hay. Cô ấy đang ủ ê. Có gì đó không ổn rồi. Có thể là ở nhà đang có chuyện rắc rối, một vết rạn nứt thấy rõ bắt đầu xuất hiện trong mối quan hệ giữa họ. Có thể Dex đã nói gì đó với cô ấy. Trong tôi trào dâng một niềm hy vọng, tiếp theo là cảm giác tội lỗi ghê gớm thậm chí còn lớn hơn. Sao tôi có thể dễ dàng hò reo cổ vũ trước nỗi buồn của bạn mình như thế?

“*Cậu không quan tâm ư?*” Claire hỏi. “*Đúng là chuyện chưa từng có.*”

“*Các cậu cứ quyết định đi. Mình thì thế nào cũng được.*”

“*Thế Dex định làm gì?*” Claire hỏi. Tất nhiên tôi cũng đang thắc mắc y như vậy.

“*Mình không dám chắc,*” Darcy nói. “*Anh ấy nói là định đi Hamptons chơi gôn.*”

“*Ừm, nếu anh ta làm thế thì bọn mình nên ở lại trong thành phố. Chắc cậu cũng không muốn có anh ta quanh quẩn trong buổi tối trọng đại, đúng không?*” Claire hỏi.

“Ừ,” Darcy đáp. “Có lẽ vậy.”

Chắc chắn là có điều gì bất ổn rồi. Cô ấy chẳng có chút hứng thú nào khi bàn về buổi tối tôn vinh chính mình. Bản năng an ủi cô ấy trong tôi trỗi dậy. “Claire và mình sẽ chuẩn bị xong xuôi rồi báo cho cậu địa điểm nhé,” tôi nói. “Cậu thấy thế có được không?”

“Ừ. Cũng được.” Giọng cô ấy đều đều.

“Mọi chuyện vẫn ổn cả đấy chứ?” Claire hỏi.

“Ừ. Mình chỉ hơi mệt thôi.”

“Được rồi. Bọn mình sẽ lo, Darce ạ. Đó sẽ là một bữa tiệc tuyệt vời,” tôi nói.

Cả ba chào tạm biệt rồi cúp máy. Claire gọi lại ngay cho tôi. “Cậu ấy làm sao thế nhỉ? Có vẻ buồn thì phải.”

“Mình không biết.”

“Cậu có nghĩ là cậu ấy giận bọn mình vì chưa chuẩn bị gì không? Bọn mình hơi vô tâm,” Claire nói, có vẻ lo lắng. Darcy giận thì đúng là đáng sợ.

“Không. Không thể như vậy. Cậu ấy biết là chúng ta đã thông báo với mọi người về ngày cụ thể cách đây hàng tuần rồi mà... Mọi người sẽ đến. Vấn đề chỉ còn chốt lại những gì định làm thôi. Mình sẽ nói chuyện với cậu ấy,” tôi nói.

Tôi cúp máy sau khi nói chuyện với Claire rồi gọi lại cho Darcy. Cô ấy trả lời, giọng không còn sức sống.

“Có chắc là cậu không sao không?” tôi hỏi, cảm thấy vô cùng mâu thuẫn trong lúc chờ đợi câu trả lời.

“Mình không sao. Chỉ mệt thôi... Có lẽ hơi chán chường.”

“Sao thế? Cuối tuần của cậu thế nào?” tôi ngần ngại hỏi.

“Cũng được.”

“Nói chuyện với bố của Dex vui chứ?”

“Ừ. Ông ấy tốt lắm,” cô ấy đáp.

“Cậu có mến mẹ kế của anh ấy không?”

“Bà ấy cũng được. Nhưng có thể trở nên rất đáng ghét.”

Thế thì mới hiểu được người khác cảm thấy thế nào.

“Bà ấy đã làm gì?”

“Ừm, ví dụ như lúc ở nhà hát bà ta cứ luôn mồm kêu lạnh. Cậu phải nghe thấy bà ta lái nhái suốt thời gian tạm dừng biểu diễn, thậm chí kể cả khi bác Thaler đưa cho bà ta áo khoác rồi. Dex với mình nói như kiểu... cô mặc cái váy hở hang thế kia thì lạnh là phải.”

Dex với mình nói như kiểu... Dạ dày tôi chùng xuống. Hy vọng tôi sẽ không phải nghe những từ đó cả đời.

“Nhưng nhìn chung thì cuối tuần ổn cả chứ?” tôi hỏi dò, áp điện thoại vào tai.

“Ừ. Ổn.”

“Thế sao cậu lại chán?”

“Ôi, chẳng biết nữa. Chắc chỉ là triệu chứng trước chu kỳ thôi. Mình sẽ không sao đâu.”

Nếu thông thường thì tôi sẽ cố lôi ra Darcy khỏi tâm trạng buồn chán, tìm cách khiến cô ấy vui lên, nhưng thay vào đó, tôi lại chỉ nói, “Ừm, mình cúp máy đây. Còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc nữa.”

Cô ấy khúc khích cười. “Ừ. Cậu làm đi. Tổ chức sao cho thật tuyệt nhé.”

“Ừ,” tôi đáp, biết rằng mình sẽ để Claire lo hết chuyện tổ chức. Cô ấy sẽ vui vẻ đảm nhận việc đó. Tôi biết cô ấy tin rằng đối với Darcy thì cô ấy quan trọng hơn tôi, rằng lẽ ra cô ấy mới là phù dâu chính, nhưng thực tế thì tôi lại quen Darcy lâu hơn. Chắc cô ấy có lý. Điểm chung lớn nhất giữa tôi và Darcy là những chuyện từ ngày xưa. Ngày xưa và Dex.

Từ đó cho đến hết tuần, thời gian trôi đi thật nhanh. Tôi không gặp Dex, nhưng chỉ vì anh đang đi công tác ở Dallas. Tôi cố gắng thuyết phục Hillary

rằng thời hạn cuối cùng dành cho anh ấy nên cộng thêm vào ba ngày vì anh ấy không thực sự làm được gì để giải quyết tình hình này trong khi đang ở Texas (dù Dex và tôi xoay sở được hơn bốn tiếng nói chuyện điện thoại). Cô ấy bảo tôi là nếu có thì thời gian đi xa sẽ cho anh ấy cơ hội xác định rõ ràng tình cảm của mình, rồi sẽ quyết định phải làm gì. Tôi nói với cô ấy tôi tin là anh ấy cũng đang làm như vậy.

Sáng thứ Sáu, một tiếng sau khi trở về New York, Dex gọi điện và bảo chúng tôi cùng đi ăn trưa trước khi anh ấy đi Hamptons. Chúng tôi thu xếp gặp nhau ở quán Pick A Bargel gần nhà tôi để tránh phải chịu cảnh đông đúc vào giờ ăn trưa ở khu Midtown. Tôi cảm thấy hồi hộp lo lắng khi đi tàu điện ngầm ra khỏi khu trung tâm thành phố. Hơn tuần nay tôi không gặp anh - kể từ sau khi tôi hôn Marcus. Tôi biết hôn Marcus không phải là một sự kiện gì nổi bật (rõ ràng Marcus cũng nghĩ thế, vì từ đó đến nay chúng tôi hầu như chẳng nói chuyện), nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó là lạ khi hôn Dex lúc gặp mặt. Không phải cảm giác tội lỗi, chỉ là ngại ngần thôi.

“Anh nhớ em *quá*,” Dex nói, lắc lắc đầu. “Anh cứ mong là em sẽ bay đến Dallas để làm anh ngạc nhiên cơ.”

Tôi bật cười vì thực sự tôi cũng từng nghĩ đến điều đó. “Em cũng nhớ anh,” tôi nói, cảm thấy thoải mái dần.

Chúng tôi đứng ở góc phố, nhe răng cười với nhau như hai đứa dở hơi trước khi vào quán bánh mì. Trong quán chật cứng người là người, điều đó cho chúng tôi cái cơ để va chạm nhau. Những ngón tay anh lướt qua tay tôi, chân chúng tôi sát cạnh nhau, tay anh đặt lên lưng tôi khi dẫn tôi tiến lên phía trước xếp hàng. Tôi thấy hãnh diện khi được ở gần Dex, đầu óc ngần ngợ chẳng gọi được món gì. Chúng tôi để cho ba người gọi trước rồi cả hai mới quyết định gọi sandwich với salad trứng mang đi. Chúng tôi trả tiền bánh và hai lon trà chanh đá Snapple, rồi vội vã đi bộ về căn hộ của tôi. Tôi tự nhủ không được để tình cảm lẫn lộn khi cuối cùng cả hai cũng được ở riêng bên nhau. Thực sự tôi cần phải nói đến Darcy trước lúc bữa tiệc độc

thân của cô ấy bắt đầu. Tôi phải làm trong khi món salad trứng bày ra trước mặt. Tất nhiên, trừ phi anh nói trước.

Đi đến gần tòa nhà mình ở, tôi gặp ngay Claire đang tiến lại gần, cách chúng tôi nửa tòa nhà. Tôi nghe thấy Dex rửa thầm, cùng lúc nhìn thấy vẻ khó hiểu trên mặt Claire. Không còn thời gian bàn bạc với Dex để bịa ra một câu chuyện. Cô ấy sai năm bước là đến chỗ chúng tôi. Cả hai tiêu rồi.

“Chào Claire!” Dex nói một cách mạnh mẽ.

“Hai người đang làm gì ở đây thế?” Cô ấy chuyển cái túi xách Prada màu vàng nâu từ vai này sang vai kia, mỉm cười bối rối.

Tôi cười lo lắng. “*Cậu* đang làm gì ở đây thì có?” tôi hỏi. Nỗ lực yếu ớt để kéo dài thêm được vài giây. Tôi đang phải chịu đựng cảm giác hết sức căng thẳng, một tai họa khủng khiếp. Tôi không nên làm luật sư, ít nhất không phải loại luật sư xuất hiện ở phòng xử án. Tôi hợp với mấy cái hộp tài liệu to tướng trong phòng họp có điều hòa hơn.

“Hôm nay mình về sớm để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho bữa tiệc ngày mai. Mình vừa đến cửa hàng Kate’s Paperie mua giấy gói quà và thiệp cho Darcy.” Cô ấy liếc hai cái túi giấy màu nâu của bọn tôi. Tôi cầm trà Snapple; Dex cầm sandwich. “Hai người định ăn trưa đấy à?”

“Không,” Dex nói. Anh ấy hoàn toàn giữ được bình tĩnh. “À ừ, chúng tôi vừa mới mua đồ ăn trưa. Nhưng tôi đang định ra ô tô - chuẩn bị đi Hamptons.”

“Ồ,” cô ấy nói, nhưng vẫn chưa thấy thỏa mãn. May thay, cô ấy toàn nhìn Dex. Tôi tin anh ấy hơn tin chính bản thân mình.

“Tôi cần đưa Rachel một thứ, nhờ cô ấy đưa hộ cho Darcy,” Dex nói.

Cô ấy nghiêng đầu sang bên. “Thứ gì vậy?”

Tôi không nghĩ là cô ấy nghi ngờ; chỉ đơn giản cô ấy không cho rằng chuyện chúng tôi đang làm chẳng liên quan đến mình. Cô ấy nghĩ mình là cánh tay cốt cán của Darcy, được phép biết tất cả những gì có liên quan đến cô bạn mình. Mà Dex và tôi thì chắc chắn là có liên quan đến Darcy rồi.

“Một lời nhản,” Dex nói. “Một điều nho nhỏ tôi muốn nói với Darcy trước cái đêm cô ấy quậy tung bùng.”

“À.” Claire mỉm cười, rõ ràng không thắc mắc sao Dex lại không để luôn cái lời nhản đó trong căn hộ của bọn họ, sao lại chỉ định tôi là người đưa tin làm gì. “Ừm, *đúng là* sẽ quậy tung bùng thật. Chắc chắn đấy.”

“Tôi chỉ dám tưởng tượng thôi...” Dex nói.

“VẬY, Rachel này, chiều nay cậu có nghỉ không?”

Tôi lắp bắp nói rằng không, có, tôi không chắc, có thể.

“Ôi, cứ để đấy. Đi với mình, làm vài việc lật vật vào phút chót để chuẩn bị cho bữa tiệc. Mình đang trên đường đến cửa hàng Lingerie trên phố Lex để mua thêm vài thứ,” cô ấy nói. Chúng tôi đã chọn bữa tiệc tối ngày mai là tiệc độc thân kết hợp với tiệc tặng đồ ngủ. “Cậu đi cùng được không?”

“Thôi được. Mình cần chạy lên nhà thay quần áo và gọi một cú điện thoại. Mười lăm phút nữa mình gặp cậu nhé?”

“Tuyệt!” Claire nói.

Tôi chờ cho cô ấy đi trước, hy vọng có được chút ít thời gian riêng tư với Dex, nhưng cô ấy cứ đứng mọc rề trên vỉa hè. Mấy giây sau, Dex đành bỏ cuộc và chào tạm biệt hai chúng tôi. Tôi cẩn thận không nhìn khi anh đi.

“Được rồi,” tôi nói với Claire. “Chờ mình một lúc nhé.”

Tôi quay về nhà trong nỗi hoảng sợ, tự nhủ rằng chúng tôi không sao, chắc chắn Claire không nghi ngờ có sự phản bội ghê gớm ở đây. Tôi vừa mới đóng cửa thì Dex gọi. Tôi nhấc máy, hai tay run lẩy bẩy.

“Này,” Dex nói. “Em có tin nổi không?”

“Ôi trời ơi,” tôi đáp. “Em có cảm giác như sắp ngất đến nơi. Anh đang ở đâu đấy?”

“Ở góc phố. Trong xe ô tô... Em nghĩ là ta ổn cả chứ?”

“Hy vọng là vậy,” tôi nói, cảm thấy mạch bắt đầu chậm dần, trở về mức bình thường. “Anh giỏi thật... Làm sao anh nghĩ ra được lý do đó nhanh

thế?”

“Anh chẳng biết. Cô ta tin, đúng không?”

“Có vẻ thế... nhưng còn lời nhắn thì ta làm thế nào?”

“Giờ anh đang viết đây... Chết tiệt, anh chẳng nghĩ ra cái gì cả. Thật ngớ ngẩn... Anh lên nhà em được chứ?”

Tôi nói với anh rằng đó không phải ý hay đâu, tôi còn phải gặp Claire nữa.

Anh thở dài. “Anh muốn có chút thời gian ở bên em. Em không từ chối được à?”

Tôi cảm thấy người mình trở nên yếu ớt. “Anh không nghĩ là nếu em cố tình tránh cô ấy thì như thế có vẻ đáng nghi lắm sao?”

“Đi mà. Chỉ vài phút thôi?”

“Được rồi,” tôi nói. “Anh lên đi. Nhưng chỉ đưa em lời nhắn thôi đấy. Sau đó em thực sự phải gặp cô ấy.”

Mấy phút sau, anh đến trước cửa nhà tôi, đưa cho tôi bánh sandwich và tờ giấy nhắn gấp lại. Tôi đặt cả hai xuống bàn uống cà phê, cạnh hai lon Snapple. Chúng tôi ngồi trên sofa.

“Sao trong cái thành phố này cứ toàn xảy ra những chuyện như vậy cơ chứ?” tôi hỏi.

“Anh hiểu,” anh nói, nắm tay tôi. Anh cố hôn tôi, nhưng tôi còn run quá, không đáp lại được. Tôi không thể bình tĩnh nổi. Cứ như thể Claire vẫn còn đang ở bên cạnh chúng tôi vậy.

“Thực sự em phải đi,” tôi nói, tức điên vì cô ta phá hỏng mất cơ hội để chúng tôi nói chuyện quan trọng, nhưng cũng lại cảm thấy nhẹ nhõm chút ít.

Anh cứ tiếp tục hôn trong lúc cởi áo khoác của tôi, vuốt ve vai tôi.

“Dex!”

“Gì?”

“Em *phải* đi.”

“Một phút nữa thôi mà.”

“Không được. *Ngay bây giờ.*”

Nhưng khi những ngón tay anh ấy vượt khắp chỗ xương đòn của tôi, tôi không nghĩ đến Claire nữa. Lát sau, chúng tôi ân ái với nhau.

Ngay sau đó, di động của tôi réo vang. Tôi giật bản mình. “Ôi chết tiệt. Chắc Claire đấy. Em *thực sự* phải đi đây,” tôi nói rồi ngồi dậy.

“Nhưng anh muốn nói về chuyện cuối tuần này,” anh nói.

“Cuối tuần này thì sao?” tôi hỏi, tránh ánh nhìn của anh trong lúc cài áo.

“Ừm, chỉ là... Thực sự anh xin lỗi về bữa tiệc độc thân này, và tất cả...”

Tôi ngắt lời anh. “Em biết, Dex ạ.”

“Sẽ phải làm gì đó sớm thôi. Chỉ là anh chẳng có một phút nào rồi. Anh không có cơ hội... nhưng anh muốn em biết rằng *tất cả* thời gian, ý anh là, tất cả thời gian ấy, anh đều nghĩ đến chuyện này - và cả em nữa...” Nét mặt anh ấy chân thành, khổ sở. Anh chờ tôi lên tiếng.

Phần mở đầu của tôi đấy. Những câu những chữ tôi đã có trong đầu rồi; chúng đang ở ngay đầu lưỡi tôi, nhưng tôi không nói gì hết, lấy lý do rằng bây giờ không phải là lúc để bộc lộ. Chúng tôi chẳng có đủ thời gian để thực sự nói chuyện với nhau. Tôi tự trấn an mình rằng không phải tôi hèn nhát, chỉ là đang kiên nhẫn thôi. Tôi muốn đợi đến đúng thời điểm để có thể bàn bạc về chuyện làm đau lòng người bạn thân nhất của tôi. Vậy là tôi để cho anh và cho mình một lối thoát. “Em biết, Dex ạ,” tôi nhắc lại. “Tuần sau ta nói chuyện, được chứ?”

Anh buồn bã gật đầu và ôm tôi thật chặt.

Sau khi anh đi, tôi gọi cho Claire và nói với cô ấy rằng tôi vướng một cuộc điện thoại công việc, nhưng sẽ xuống ngay. Tôi mặc quần áo, uống lon Snapple rồi bỏ sandwich salad trứng vào tủ lạnh. Bước ra cửa thì tôi trông

thấy mẫu giấy gấp lại. Không thể cầm lòng được, tôi quay lại, mở nó ra và đọc:

DARCY,

ANH CHỈ MUỐN GỬI CHO EM THỨ GÌ ĐÓ NHỎ NHỎ TRƯỚC BUỔI TỐI TRỌNG ĐẠI CỦA EM. HY VỌNG EM SẼ THẬT VUI BÊN CẠNH CÁC BẠN.

YÊU EM, DEXTER.

Sao anh ấy lại phải thêm vào cái từ “yêu em”? Tôi cố gắng an ủi bản thân bằng cách nghĩ rằng anh ấy không làm tình với Darcy, và tuần sau chúng tôi sẽ nói chuyện, vẫn còn trong thời hạn Hillary đặt ra. Sau đó tôi vội vã xuống gặp Claire, giúp cô ấy chuẩn bị cho buổi tối trọng đại của Darcy.

Với người khác thì toàn bộ chuyện này đúng là hoàn toàn mất kiểm soát rồi. Nhưng không phải với những người như tôi.

Bữa tiệc độc thân kiêm tặng đồ ngủ này từ đầu đến cuối thật khổ sở, vì những lý do ai cũng biết, mà cũng còn vì tôi chẳng có điểm gì chung với những người bạn trong nghề PR của Darcy, tất cả bọn họ đều là những kẻ vật chất, nông cạn hời hợt, những kẻ xấu tính có cái tôi to đùng. Claire chính là người đứng hạng nhất trong số đó, thật đáng sợ. Tôi tự nhủ là mỉm cười đi, đừng có nói gì hết. Chỉ một buổi tối thôi mà.

Trước tiên chúng tôi gặp nhau ở nhà Claire để tặng đồ ngủ cho Darcy, một thứ siêu hấp dẫn với ren đen và lụa đỏ mà đúng là tôi không thể cạnh tranh nổi. Nếu Darcy mà quyết định mặc bất cứ thứ gì trong những đồ này trước lễ cưới - nhất là đôi tất lưới La Perla có dây đeo - thì tôi chết luôn. Trừ phi cô ấy mặc thứ tôi tặng trước tiên, một chiếc váy ngủ dài màu trắng ngà, cổ cao, một thứ mà Caroline Ingalls có thể đã mặc trong bộ phim *Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên*. Trông nó ngọt ngào, kín đáo, trái ngược với những món quà gợi tình, thiếu vải khác, chúng như muốn hét lên: “Cho em lên ghế và vắt kem ra nào.” Darcy giả vờ tỏ ra thích món quà tôi tặng, trong lúc đó tôi bắt gặp cái nhìn ra hiệu biết-quá-rồi-mà giữa Claire và Jocelyn,

một đứa trông giống Uma Thurman. Trong một giây phút hoang tưởng, tôi tin rằng Claire nghi ngờ sự thật đằng sau cuộc gặp gỡ tình cờ ngày hôm qua và đã nói với Jocelyn điều đó rồi. Nhưng rồi tôi chỉ nghĩ cái nhìn đó có nghĩa thế này: *Rachel, đứa bạn lỗi mốt của Darcy lại thế nữa kìa. Sao cô ta có thể làm phù dâu chính được trong khi thậm chí còn chẳng biết tặng một cái váy ngủ cho phù hợp?*

Sau màn trao quà của buổi tối, chúng tôi đi taxi đến Churrascaria Plataforma, một nhà hàng thịt quay theo kiểu Brazil món-gì-cũng-ăn-được ở khu Theater District, ở đó phục vụ mang đến cho bạn những suất thịt xiên nhiều vô kể. Thật buồn cười khi chọn nhà hàng này lại là một nhóm phụ nữ gầy nhom, một nửa trong số đó ăn chay và sống chủ yếu nhờ vào ăn cần tây và hút thuốc lá. Đoàn chúng tôi tự hào kéo nhau vào nhà hàng, thu hút rất nhiều cái nhìn của cánh đàn ông trong nhà hàng. Sau một lượt cocktail đắt xót ruột (tiền ghi vào thẻ tín dụng của tôi), chúng tôi ngồi ở một chiếc bàn dài ngay chính giữa nhà hàng, ở đó những cô nàng PR tiếp tục khuấy động cả căn phòng, vờ như không để ý thấy khắp nơi người ta đang chú ý.

Tôi quan sát một chiếc bàn gần đó toàn những phụ nữ mặc trang phục đứng đắn của Ann Taylor đang nhìn nhóm chúng tôi với một vẻ lạ lùng của ghen tị xen lẫn coi thường. Tôi dám cá là trước khi buổi tối nay chấm dứt, những phụ nữ mặc đồ Ann Taylor đó sẽ phàn nàn với người phục vụ của bọn họ rằng bàn chúng tôi ồn ào quá. Người phục vụ bọn tôi sẽ nói một câu thật ngọt là chúng tôi hãy nhỏ tiếng xuống chỉ một chút xíu thôi. Sau đó bàn tôi sẽ cáu lên và bảo rằng mấy bà Ann Taylor đó là một lũ thâm bại béo ú. *Mình ngồi nhầm bàn mất rồi*, tôi thầm nghĩ vậy khi Claire và tôi, hai người hai bên, đi cạnh Darcy như cô ấy yêu cầu. Cô ấy vẫn đang đội tấm khăn voan nhỏ làm từ ruy băng và nơ gói quà, sung sướng được làm cô gái nổi bật nhất, nóng bỏng nhất trong một bàn toàn những phụ nữ xinh đẹp tuyệt vời. Trừ tôi, thế đấy. Tôi giả vờ chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện hời hợt quanh mình trong lúc hớp một ngụm rượu sangria, cười và cười.

Ăn tối xong, chúng tôi lên đường tới Float, câu lạc bộ khiêu vũ ở Midtown, nơi có những sợi dây thừng bằng nhung và những tay gác cửa tự

cho mình là quan trọng. Tất nhiên chúng tôi là những khách VIP - công này của Claire - và có quyền chen lên trước một hàng dài những kẻ vô danh tiểu tốt (câu nói của Darcy đấy). Buổi tối nay diễn ra theo đúng kiểu kịch bản nhàm chán, dớ dẩn của một bữa tiệc độc thân điển hình của những cô nàng tuổi đôi mươi. Điều đó chắc là cũng được thôi, trừ một thực tế là đa phần bọn tôi đã chẳng còn đôi mươi nữa rồi. Chúng tôi quá già để có những màn gào rú, những ly rượu, nhảy nhót điên cuồng với bất cứ anh chàng nào đủ tự tin (hay là đủ khả năng tự hại chính mình) khi dám tham gia vào nhóm chín phụ nữ bọn tôi. Và Darcy thì quá già đối với cái danh sách những việc điên rồ mà Claire đã chuẩn bị trước: kiếm một anh chàng tóc đỏ nào đó mua cho cô nàng một ly cocktail sex-on-the-beach, nhảy với một ông trên năm mươi (thử tưởng tượng xem có loại nào như thế mà vẫn hay lui tới câu lạc bộ khiêu vũ không), hôn một anh chàng có hình xăm hoặc bấm khuyên trên người.

Vụ này đúng là quá mức, nhàm chán, nhưng Darcy thì lại nổi bật. Cô ấy trên sàn nhảy, đang tỏa sáng, mồ hôi khiến cho tóc hơi cong lại. Chiếc bụng phẳng rạm nắng khoe ra giữa chiếc quần jean cạp trễ và áo dây. Đôi má ửng hồng lấm tấm mồ hôi. Ai ai cũng muốn nói chuyện với cô dâu tương lai. Những cô gái độc thân thì tiếc nuối hỏi cô ấy váy cưới trông ra sao, và có hơn một anh chàng nói với cô ấy rằng cô ấy nên nghĩ lại việc lấy chồng đi, hay ít nhất là chơi bời lần cuối cùng với một anh. Tôi nhảy ở phía ngoài so với mọi người trong nhóm, chờ đợi đến lúc chuẩn.

Cuối cùng tối đó cũng chấm dứt, tôi mệt nhoài, tinh táo và nghèo đi mất 500 đô la. Lúc chúng tôi kéo nhau ra khỏi câu lạc bộ, Darcy quay sang tôi nói rằng cô ấy muốn ngủ lại ở nhà tôi, chỉ có hai chúng tôi thôi, giống như ngày xưa. Cô ấy quá thích thú trước ý nghĩ đó nên tôi không nỡ từ chối. Tôi mỉm cười. Cô ấy thì thào vào tai tôi là muốn thoát khỏi Claire, rằng nếu Claire đi cùng thì mọi chuyện lại khác hoàn toàn. Điều đó khiến tôi nhớ lại hồi cấp ba Darcy quyết định ra sao về việc cô muốn ai đi cùng và cho ai ra rìa. Annalise và tôi ít khi có quyền nêu ý kiến, thường bọn tôi không thể hiểu nổi vì sao có người lại bị loại.

Chúng tôi vẫy một chiếc taxi, Darcy nói lời cảm ơn Claire, bảo rằng tối nay đúng là vui nổi trời, huých tôi một cái và nói to với tôi, “Sao chúng ta không đi chung taxi về nhỉ? Mình sẽ cho cậu xuống trước.”

Tôi nói được thôi, và chúng tôi hướng về căn hộ của tôi.

Tối nay là ca của José. Anh ta sung sướng khi được gặp Darcy, cô ấy lúc nào cũng đùa giỡn tán tỉnh với anh ta. “Cô em làm gì mất dạng lâu thế?” anh ta hỏi. “Em không đến thăm anh nữa rồi.”

“Chuẩn bị cho đám cưới,” cô ấy nói theo kiểu hấp dẫn bí hiểm. Cô ấy chỉ vào cái khăn voan giờ đã nhàu nhĩ đang cầm trên tay như một món quà tặng quý giá.

“Ái dà. Không phải thế chứ! Em sắp lấy chồng ư?”

Tôi nghiêng răng và ấn nút thang máy.

“Vâng,” cô ấy đáp, nghiêng đầu sang bên. “Sao, anh nghĩ em không nên lấy chồng à?”

José bật cười, khoe đủ cả hàm răng. “Phải đấy. Đừng lấy!” Thậm chí đến cả người gác cửa nhà tôi cũng muốn có cô ấy. “Em đá gã đó đi,” anh ta nói.

Rõ ràng anh ta không ghép những mảnh rời rạc trong trò chơi này lại với nhau rồi.

Darcy nắm tay anh ta, quay người một vòng. Cô ấy kết thúc động tác đó bằng một cú huých hông với José.

“Đi thôi, Darce,” tôi nói, đã vào sẵn thang máy rồi, lấy ngón cái bấm nút giữ cửa. “Mình mệt rồi.”

Cô ấy xoay lần cuối rồi bước vào thang máy cùng tôi.

Lúc thang máy đi lên, cô ấy vẫy vẫy và hôn gió với cái camera an ninh, để nhờ José đang quan sát thì còn trông thấy.

Khi vào nhà, ngay lập tức tôi vặn nhỏ âm lượng máy trả lời tự động xuống và tắt đi động, phòng trường hợp Dex gọi. Sau đó tôi thay đồ, mặc

quần soóc, áo phông và đưa quần áo cho Darcy.

“Mình mặc áo phông Trường Trung học Naperville của cậu được không? Để có cảm giác giống như ngày xưa.”

Tôi nói rằng cái áo ấy đang giặt, cô ấy đành phải mặc áo phông “1989 Indy 500” thôi. Cô ấy bảo cũng được, nó cũng sẽ khiến cô ấy nhớ nhà.

Tôi đánh răng, dùng chỉ nha khoa và rửa mặt trong khi cô ấy ngồi trên mép bồn tắm, kể cho tôi về bữa tiệc, ở đó vui đến thế nào. Chúng tôi đổi chỗ cho nhau. Darcy rửa mặt rồi hỏi cô ấy dùng bàn chải đánh răng của tôi được không. Tôi đồng ý dù nghĩ rằng dùng chung với người khác thì kinh lắm. Thậm chí chung với Dex đi chẳng nữa. Thôi được rồi, có thể Dex thì không, nhưng tất cả những người khác thì có. Trong khi miệng vẫn đầy kem, cô ấy nói rằng mình không say, hay thậm chí không hưng phấn cho lắm, điều đó thật lạ, vì chúng tôi uống rất nhiều rượu. Tôi nói với cô ấy rằng chắc đó là do chúng tôi ăn nhiều thịt quá.

Cô ấy nhổ kem vào bồn rửa. “Eo ôi. Đừng nhắc lại. Chắc tối nay mình phải lên đến hai cân mất.”

“Không đâu. Nghĩ mà xem, cậu đốt được bao nhiêu calo lúc nhảy nhót và toát mồ hôi.”

“Đúng quá!” Cô ấy súc miệng, làm nước bắn tung tóe khắp nơi trước khi ra khỏi phòng tắm.

“Cậu muốn đi ngủ chưa?” tôi hỏi, lấy khăn lau chỗ nước bắn ra đó.

Cô ấy quay lại nhìn tôi, chẳng có vẻ gì hối lỗi. “Chưa. Mình muốn thức để nói chuyện.”

“Thì ít nhất cứ vào giường rồi nói được không?”

“Nếu để đèn sáng. Không thì buồn ngủ nhanh lắm.”

“Được rồi,” tôi đáp.

Chúng tôi trèo lên giường. Darcy nằm gần cửa sổ, chỗ Dex hay nằm trên giường. May quá, sáng nay tôi đã kịp thay ga rồi.

Chúng tôi nằm đối diện, đầu gối cong lại chạm vào nhau.

“Ta nói gì trước nhỉ?” cô hỏi.

“Cậu chọn đi.”

Tôi chuẩn bị tinh thần cho đề tài đám cưới, nhưng thay vào đó cô ấy lại bắt đầu một bài dài về các cô gái ở bữa tiệc, ai mặc đồ gì, nói về kiểu tóc tém mới cắt của Tracy, về chuyện Jocelyn cố gắng chữa chứng cuồng ăn vô độ, chuyện Claire thì luôn miệng kể ra ông này bà nọ ra vẻ ta đây.

Chúng tôi nói chuyện Hillary không đến bữa tiệc. Dĩ nhiên Darcy tức lộn ruột. “Dù cô ta có đang yêu đi nữa thì lẽ ra cũng nên bỏ anh chàng Julian đấy trong một tối thôi.”

Tất nhiên, tôi không thể nói với cô ấy rằng lý do thực sự Hillary không thềm đến chẳng phải vì anh bạn trai mới.

Sau đó chúng tôi chuyển sang nói về Ethan. Cô ấy hỏi có phải cậu ấy là dân “gay” không. Lúc nào Darcy cũng nghi ngờ điều này, dẫn ra những lý lẽ chẳng thuyết phục: cậu ấy chơi đánh bóng bốn người với bọn con gái ở trường tiểu học, đến cấp ba thì cậu ấy chọn môn kinh tế gia đình thay vì môn mỹ thuật công nghiệp, cậu ấy có rất nhiều bạn là nữ, cậu ấy ăn mặc đẹp và từ sau chuyện với Brandi cậu ấy chưa hẹn hò với ai cả. Tôi bảo với Darcy là không, tôi gần như chắc chắn trăm phần trăm cậu ấy không phải là “gay”.

“Sao cậu biết?”

“Mình chỉ nghĩ là cậu ấy không phải như vậy thôi.”

“Mà nếu cậu ta có thể thật thì cũng có sao đâu,” Darcy nói.

“Mình biết, Darce ạ. Mình chỉ không nghĩ cậu ấy là ‘gay’.”

“Thế còn lưỡng giới thì sao?”

“Không.”

“Vậy cậu thực sự không nghĩ là có bao giờ cậu ta âu yếm với một tên con trai khác?”

“Đúng!” tôi đáp.

“Mình cũng thấy khó hình dung ra cảnh Ethan cầm ‘cái ấy’ của một gã khác.”

“Đủ rồi đấy,” tôi nói.

“Thôi được. Thế lần gần đây nhất nghĩ đến chuyện với Marcus, cậu thấy sao?”

“Anh ta ngày càng thích mình,” tôi đáp, nói như thế để cho chắc ăn - đề phòng nhờ cô ấy có chút xíu nghi ngờ tình cảm của tôi dành cho Dex.

“Thế à? Từ lúc nào?”

“Tối hôm thứ Bảy mình đã hôn anh ta,” tôi nói, rồi ngay lập tức thấy hối hận. Cô ấy sẽ kể với Dex cho xem.

“Thật không? Mình tưởng tối thứ Bảy cậu đi ăn cùng Hillary và Julian chứ?”

“Đúng là thế. Nhưng sau đó mình hẹn gặp Marcus... đi uống vài ly. Có gì to tát đâu, thật đấy.”

“Xong cậu có đến nhà anh ta không?”

“Không. Không có chuyện đó.”

“Thế cậu hôn anh ta ở đâu?”

“Bar Aubette.”

“Có thể thôi à? Chỉ hôn không?”

“Ừ. Cậu nghĩ gì chứ, bọn này ân ái ở Aubette chắc? Giời ạ.”

“Ừm, tin này đáng chú ý đây... Mình tưởng chuyện giữa hai cậu đang xuống dốc. Thế cậu có vẽ ra cảnh cậu kết hôn với anh ta không?”

Tôi cười. Đúng là tính Darcy từ xưa đến nay - nghe được một mẩu tin rồi cuống lên nghĩ ra đủ thứ điên rồ.

“Sao cậu lại cười? Anh ta không phải loại đáng chọn làm chồng à?”

“Mình không biết. Có lẽ thế... Giờ tắt đèn đi nhé? Mắt mình nhức quá.”

Cô đồng ý, nhưng đưa mắt nhìn tôi cảnh cáo: chưa đến giờ ngủ đâu đấy.

Tôi tắt chiếc đèn cạnh giường, và ngay khi chúng tôi chìm trong bóng tối, cô nhắc đến Dex và lời nhắn của anh. Khi tôi đưa mẫu giấy lúc bữa tiệc bắt đầu, cô khá hồ hững với nó, bây giờ thì lại gọi anh ấy là người chu đáo.

“Hừmmmm,” tôi nói.

Sau đó là một khoảng lặng dài. Rồi cô ấy lên tiếng, “Gần đây mọi chuyện giữa mình với anh ấy có vẻ lạ.”

Mạch trong người tôi đập nhanh hơn. “Thế sao?”

“Lâu lắm rồi bọn mình không ‘quan hệ’.”

“Bao lâu?” tôi hỏi, bắt chéo ngón tay cầu may dưới chân.

Cô ấy nói với tôi câu trả lời mà tôi muốn nghe. Từ trước ngày mồng bốn tháng Bảy.

“Thế à?” Lòng bàn tay tôi dầm dấp mồ hôi.

“Ừ. Có phải tín hiệu xấu không?”

“Mình không biết... Trước các cậu ‘quan hệ’ thường xuyên cỡ nào?” tôi hỏi, thật may là có bóng tối che giấu.

“Trước cái gì?”

Trước khi anh ấy nói yêu tôi. “Trước ngày mồng bốn.”

“Cũng tùy. Nhưng khi mọi chuyện tốt đẹp thì ngày nào cũng làm. Thịnh thoảng còn hai lần một ngày.”

Tôi cố dẹp bỏ những hình ảnh kinh khủng đó ra khỏi tâm trí, cố nghĩ ra điều gì khác để nói. “Có thể do áp lực của chuyện đám cưới chẳng?”

“Ừ...” cô ấy nói.

Mà cũng có thể đó là vì anh ấy đang ngoại tình với tôi. Cảm giác tội lỗi ào đến trong tôi, và càng tăng lên gấp cả chục lần khi cô ấy lại đổi đề tài,

bất ngờ hỏi, “Cậu có tin nổi chúng ta đã làm bạn với nhau lâu đến thế không?”

“Mình biết, đúng là lâu thật.”

“Thử nghĩ đến tất cả những đêm chúng ta ngủ lại nhà nhau xem. Cậu nghĩ chúng mình ngủ cùng nhau bao nhiêu lần rồi? Mình chẳng giỏi trong khoản ước chừng các thứ đâu. Cậu nghĩ có đến một ngàn không?”

“Chắc cũng gần đến,” tôi nói.

“Lâu lắm rồi chúng mình không ngủ như thế,” cô nói.

Mắt tôi đã quen dần với bóng tối nên bây giờ tôi có thể nhìn thấy cô ấy lờ mờ. Gương mặt mới rửa, mái tóc đuôi gà, trông Darcy giống như một cô nhóc vậy. Chúng tôi như đang nằm trên giường của cô ấy hồi cấp ba, thì thầm và cười khúc khích, với Annalise ngáy khe khẽ nằm bên cạnh giường, trong cái túi ngủ Garfield. Darcy luôn luôn để Annalise ngủ. Chắc là cô ấy mong Annalise ngủ trước. Tôi biết thỉnh thoảng tôi cũng mong thế.

“Cậu muốn chơi trò hai mươi câu hỏi không?” tôi hỏi. Đó là một trong những trò bọn tôi ưa thích khi lớn lên.

“Có. Có. Cậu chơi trước.”

“Được rồi. Mình chơi trước.”

“Vẫn theo luật cũ chứ?”

“Ừ.”

Luật chơi của chúng tôi đơn giản thôi: bạn phải chọn một người (điều này thành luật sau khi Annalise cố chọn người chơi là thú nuôi nhà hàng xóm), người đó chúng tôi đều phải biết rồi (không tính người nổi tiếng, dù đã chết hay còn đang sống), và phải hỏi câu hỏi có câu trả lời là “đúng” hoặc “sai”.

“Quen từ hồi trung học?” cô hỏi.

“Đúng.”

“Đàn ông?”

“Sai.”

“Cùng khối với bọn mình?”

“Sai.”

“Trên hay dưới mình một lớp?”

“Thế là hai câu rồi.”

“Không, đây là câu ghép chứ,” cô nói. “Nếu trả lời ‘đúng’ thì mình vẫn phải chia nhỏ ra, và hỏi câu khác. Còn nhớ không?”

“Thôi được, cậu có lý,” tôi nói, nhớ ra điều khác biệt nhỏ nhoi đó. “Câu trả lời là: sai.”

“Sinh viên à?”

“Sai. Năm câu rồi đấy. Còn mười lăm câu.”

Darcy nói cô ấy biết mình hỏi được năm câu, cô ấy vẫn đang đếm.
“Giáo viên dạy cả hai chúng ta?”

“Sai,” tôi nói, giấu sáu ngón tay dưới chăn. Trong trò này Darcy nổi tiếng là đũa hay ăn gian số câu hỏi.

“Giáo viên dạy cậu?”

“Sai.”

“Giáo viên dạy mình?”

“Sai.”

“Giáo viên trợ giúp học sinh?”

“Sai.”

“Tổ trưởng bộ môn?”

“Thế là mười câu. Sai.”

“Người ở đội ngũ khác?”

“Đúng.”

“Giám thị?”

“Sai.”

“Thằng chỉ điểm?”

“Sai.” Tôi mỉm cười, nghĩ đến cái lần tên chỉ điểm đó mách lẻo chuyện Darcy trốn học đến nhà hàng Subway ăn trưa với Blaine. Lúc dẫn dắt độ hai người bọn họ đến phòng giám thị, Darcy bảo với hắn là sau này hắn nên làm nghề đó thật đi. “Cậu bao nhiêu tuổi, ba mươi đúng không? Thôi chuyện cấp ba đi được chưa?” Câu nói đó khiến cho cô đoán sai thêm hai lần.

“Ồ! Chắc mình biết đó là ai rồi!” Cô bắt đầu cười khúc khích không ghìm được. “Bà ta nấu đồ ăn trưa đúng không?”

Tôi cười. “Ừ.”

“Đó là bà June!”

“Chính xác! Cậu đoán đúng rồi.”

June là biểu tượng thời cấp ba của bọn tôi. Bà ấy khoảng tám mươi tuổi, cao 1m50, da dẻ nhăn nheo kinh khủng khiếp vì nghiện thuốc lá nặng hàng bao nhiêu năm. Và điều khiến bà nổi tiếng nhất là có lần bà đánh rơi móng tay giả vào trong món lasagna của Tommy Baxter. Tommy trình trọng bước lại chỗ xếp hàng ăn trưa, trả lại móng tay cho bà June. “Cháu tin đó là của bà, đúng không bà June?” Bà June nhe răng cười, lau chỗ nước sốt và pho mát dính trên cái móng, dính vào chỗ cũ trên ngón tay. Tất cả mọi người hò reo, vỗ tay và đồng thanh nói, “Bà June muôn năm! Bà June muôn năm!” Ngoài chuyện dính móng tay lên chỗ cũ, tôi không hiểu bà ấy đã làm gì để được bọn học sinh chúng tôi kính trọng đến vậy. Tôi nghĩ là do có người trong nhóm học sinh nổi tiếng quyết định rằng giống như bà June thì thật là hay ho. Có thể người đó là Darcy cũng nên. Cô ấy có quyền lực như thế mà.

Darcy bật cười. “Bà June tốt bụng! Chẳng hiểu bà ấy đã chết chưa nữa.”

“Chưa đâu. Mình tin là bà ấy vẫn còn sống ở đấy, hỏi bọn trẻ con bằng cái giọng khàn khàn là chúng muốn ăn mì ống với sốt marinara hay nước thịt.”

Cuối cùng, khi cười xong, cô ấy nói, “Chà. Như thế này có cảm giác y như ngày xưa bọn mình ngủ cùng nhau.”

“Ừ. Đúng vậy,” tôi nói, trong tôi trào dâng một tình cảm yêu mến dành cho Darcy.

“Hồi nhỏ chúng ta vui thật, phải không?”

“Ừ.”

Darcy lại bắt đầu cười.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Cậu còn nhớ cái lần chúng mình ngủ lại nhà Annalise và thắt cổ mấy con búp bê Barbie của em gái cậu ấy không?”

Tôi cười sặc sụa, hình dung ra cảnh những con Barbie bị thắt cổ bằng sợi chỉ, kéo lê từ chỗ cửa ra vào. Đứa em gái nhỏ của Annalise khóc lóc âm ỉ mách với bố mẹ, bọn họ nhanh chóng gặp phụ huynh của hai nhà để cùng nhau đưa ra một hình phạt đích đáng. Bọn tôi không được chơi với nhau trong một tuần liền, đúng là một khoảng thời gian dài trong khi đang là mùa hè. “Bây giờ nghĩ lại mình thấy trò đó hơi bị kinh,” tôi nói.

“Mình biết! Cậu còn nhớ Annalise cứ luôn miệng nói rằng việc đó không phải do cậu ấy đầu tiên không?”

“Có. Cậu ấy chẳng bao giờ đầu tiên được cái gì cả,” tôi nói.

“Bọn mình luôn nghĩ ra những trò hay ho. Cậu ấy thì đúng là đứa toàn chạy theo.”

“Ừ,” tôi đáp.

Tôi im lặng, nghĩ về thời thơ ấu của bọn tôi. Tôi còn nhớ cái ngày bố mẹ cho bọn tôi xuống chỗ khu thương xá, trong tay là số tiền tiết kiệm ít ỏi của hai đứa học sinh lớp sáu, bọn tôi chạy ù đến chỗ cửa hàng Piercing Pagoda để mua vòng cổ “bạn thân nhất”, một hình trái tim khắc ba từ đó, chia làm hai phần ở chính giữa, mỗi nửa có một sợi dây chuyền mạ vàng. Darcy lấy nửa có chữ “Bạn thân” còn tôi lấy nửa có chữ “n nhất”. Tất nhiên là chúng

tôi rất lo, sợ Annalise buồn, thế nên chỉ dám bí mật đeo, giấu dưới áo cổ lọ, hoặc giấu trên giường lúc đi ngủ. Nhưng tôi còn nhớ cảm giác vui sướng khi nhét nửa trái tim vào trong áo, áp vào làn da. Tôi có người bạn thân nhất. Điều đó khiến tôi thấy an tâm, cảm giác mình thật giống với cô ấy, hai đứa là bạn của nhau.

Tôi vẫn còn giữ sợi dây chuyền đó trong hộp đựng đồ trang sức, lớp vàng mạ giờ đã chuyển thành màu xanh theo thời gian, nhưng giờ đây nó còn được bao phủ bởi một thứ không thể xóa bỏ được. Trong tôi đột ngột trào dâng một nỗi buồn vô hạn, buồn thay cho hai cô bé con. Buồn cho chuyện đang xảy ra giữa chúng lúc này đây. Cho cả những điều có lẽ chẳng bao giờ tìm lại được, dù chuyện với Dex có thể nào đi nữa.

“Cậu nói nữa đi,” Darcy dịu dàng nói. Không còn dấu hiệu của một cô dâu tương lai cứng đầu cứng cổ, chỉ biết đến mình, một người mà thời gian gần đây tôi cảm thấy không bằng lòng, thậm chí không thích. “Cậu đừng ngủ vội nhé. Bọn mình sẽ không bao giờ còn được ở với nhau thế này nữa đâu. Mình sẽ nhớ lắm.”

“Mình cũng vậy,” tôi nói, thật sự cảm thấy như vậy.

Tôi hỏi cô còn nhớ ngày bọn tôi mua vòng cổ “bạn thân nhất” không.

“Có chứ. Nhưng nhắc lại cho mình thật chi tiết đi,” cô nói theo kiểu quyến rũ người khác của mình.

Darcy rất thích nghe tôi kể lại thời thơ ấu của bọn tôi, lúc nào cũng khen tôi có trí nhớ tuyệt vời. Tôi kể cho cô nghe chuyện hai chiếc vòng, kể dài nhất có thể. Kể xong, tôi thì thầm, “Cậu ngủ chưa?”

Không có lời đáp.

Trong bóng tối, khi lắng nghe tiếng Darcy thở bên cạnh, tôi tự hỏi sao bọn tôi lại đến nông nỗi này. Sao chúng tôi có thể cùng yêu một người. Sao tôi có thể phá hoại lễ đính hôn của người bạn thân nhất. Vào giây cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi ước gì mình có thể quay lại quá khứ, sửa chữa tất cả mọi chuyện, cho hai cô bé con có thêm được một cơ hội nữa.

Mười bảy

Sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc bởi tiếng Darcy lục lọi tủ thuốc của tôi. Trong lúc lắng nghe cô ồn ào chạy khắp nơi, tôi cố gắng sắp xếp lại trật tự của giấc mơ đêm qua, đó là một loạt hình ảnh rời rạc của những con người quen thuộc - bố mẹ tôi, Darcy, Dex, Marcus, thậm chí cả Les nữa. Giấc mơ như thế nào thì tôi không rõ, nhưng tôi nhớ là có rất nhiều đoạn bỏ chạy và lẩn trốn. Đã rất nhiều lần tôi suýt hôn Dex, nhưng chẳng bao giờ làm được. Thậm chí đến cả trong mơ tôi cũng không hài lòng. Darcy từ phòng tắm đi ra với vẻ mặt vui sướng.

“Mình không bị nhức đầu chóng mặt tí nào,” cô thông báo. “Cho dù để đề phòng mình đã uống mấy viên Advil. Cậu hết thuốc đấy rồi. Hy vọng cậu không cần dùng đến.”

“Mình không sao,” tôi nói.

“Sau bữa tiệc độc thân mà thế này cũng không tệ! Hôm nay cậu muốn làm gì? Chúng mình ở cùng nhau nhé? Chẳng cần làm gì cả. Giống như ngày xưa ấy.”

“Được thôi,” tôi nói, có phần ngần ngại.

“Tuyệt vời!” Cô ấy đi ra bếp, bắt đầu lục lọi. “Cậu có ngũ cốc không?”

“Không, nhà mình hết rồi. Cậu muốn ra quán EJ ăn không?”

Cô bảo không, muốn ăn ngũ cốc với đường ở đây, ngay trong căn hộ của tôi cơ, cô muốn có cảm giác giống như ngày xưa, không phải đi ăn bữa nửa buổi theo kiểu New York. Cô mở tủ lạnh, nhìn quanh quất. “Trời, cái gì nhà cậu cũng hết. Mình sẽ chạy ra ngoài mua ít cà phê và vài món ăn tạm vậy.”

“Chúng ta có nên uống cà phê không?” tôi hỏi.

“Sao lại không chứ?”

“Vì mình tưởng ta sẽ thật giống ngày xưa. Hồi cấp ba chúng ta đâu có uống cà phê.”

Cô ấy nghĩ ngợi trong một giây, không nhận ra ý châm chọc của tôi.
“Chuyện uống cà phê sẽ là ngoại lệ.”

“Cậu có muốn mình đi cùng không?” tôi đề nghị.

“Thôi. Không cần đâu. Mình sẽ về ngay.”

Cô ấy vừa đi, tôi bèn kiểm tra hộp thư thoại. Dex để lại cho tôi hai lời nhắn - một tối qua, một sáng nay. Lời nhắn đầu tiên anh nói rất nhớ tôi. Cái thứ hai anh hỏi tối nay anh ghé qua chỗ tôi được không. Tôi gọi lại cho anh, lấy làm ngạc nhiên là mình cảm thấy may mắn biết bao khi máy anh ở chế độ thư thoại. Tôi để lại lời nhắn, bảo rằng Darcy đang ở đây và cô ấy định ở lại chơi lâu, vậy nên kế hoạch tối nay không thực sự ổn. Nói xong tôi ngồi trên sofa, nghĩ về chuyện tối hôm qua, về tình bạn giữa tôi với Darcy. Liệu tôi có thể sống thanh thản được không nếu như tôi giành lấy điều mình muốn, để cô ấy bị tổn thương? Cuộc sống sẽ thế nào khi không có cô ấy? Tôi còn đang nghĩ ngợi về tất cả những điều đó thì Darcy về. Cánh tay cô ấy treo những chiếc túi ni lông căng phồng. Tôi đón lấy hai cốc cà phê từ tay Darcy, trong khi cô khéo léo bỏ các loại túi xuống sàn nhà, chỉ cho tôi những vết hằn đỏ mà những cái túi để lại trên hai cánh tay. Tôi cứ xuýt xoa thương mãi cho đến khi cô lại mỉm cười.

“Mình mua được nhiều thứ ngon cực! Ngũ cốc Froot Loops này! Bia rễ cây này! Nước nam việt quất pha với nước táo này! Và cả kem trộn với bánh sô cô la của cửa hàng Ben and Jerry nữa!”

“Ăn kem vào buổi sáng ư?”

“Không. Để lại ăn sau.”

“Cậu không lo chuyện tặng cân vào ngày cưới à?”

Cô phẩy tay về phía tôi. “Kệ nó. Mình chẳng lo.”

“Sao lại không?” tôi hỏi, biết rằng bây giờ cô ấy ăn rồi lát nữa sẽ hỏi tôi sao lại để cô ấy làm vậy cho mà xem.

“Vì không quan tâm, thế thôi! Đừng phá mình!... Nào. Ăn ngũ cốc Froot Loops thôi!”

Cô ấy loay hoay trong bếp, tìm bát, thìa, khăn ăn. Cô mang hết ra bàn uống cà phê. Darcy đang trong tâm trạng vui tươi hơn hở, tràn đầy sinh lực.

“Bọn mình ăn ở đây này được không?” tôi hỏi, chỉ vào cái bàn tròn nhỏ.

“Không. Mình muốn phải giống hệt như ở nhà mình sau khi ngủ cùng nhau. Chúng ta lúc nào cũng vừa xem ti vi vừa ăn mà. Nhớ không?” Cô với lấy cái điều khiển ở chỗ ti vi, bật qua các kênh cho đến khi tìm thấy kênh MTV. Sau đó cô đổ ngũ cốc vào bát tô, cẩn thận để chắc chắn rằng phần của hai đứa đều bằng nhau. Tôi không có lòng dạ nào để ăn ngũ cốc Froot Loops, nhưng rõ là trong chuyện này tôi chẳng còn lựa chọn nào nữa rồi. Cho dù có cảm thấy chút xúc động khi cô ấy muốn trở lại hồi thơ ấu, nhưng tôi cũng khó chịu với cái kiểu thích ra lệnh cho người khác của cô ấy. *Đối xử không ra gì*, Ethan đã nói như thế. Có thể đó là một câu nói chính xác. Và tôi là thế này đây, một người sẵn sàng tham gia, để cho cô ấy chèn ép mình.

“Khi nào đủ rồi thì bảo mình,” cô nói, đổ sữa nguyên kem vào bát ngũ cốc của tôi. Tôi ghét sữa nguyên kem lắm.

“Đủ rồi,” tôi nói, gần như ngay lập tức.

Cô ngừng đổ và nhìn tôi. “Sao? Hầu như còn chưa ướt ngũ cốc mà.”

“Mình biết,” tôi nói để xoa dịu cô, “nhưng hồi cấp ba mình thích ăn như thế.”

“Có lý,” cô nói, đổ sữa vào bát của mình. Cô ấy đổ đầy đến tận miệng bát.

Tôi ăn vài miếng trong khi cô lấy thìa khuấy bát ngũ cốc, chờ cho đến lúc sữa chuyển thành màu hồng.

Ti vi đang phát bài “Thank You” của Dido. Dĩ nhiên nó khiến tôi nghĩ đến Dex.

“Bài hát này,” cô nói, vẫn tiếp tục khuấy. “Cậu biết cái đoạn cô ta hát là cuối cùng cô ta cũng về đến nhà, người ướt sũng và rồi ‘anh đưa cho em chiếc khăn bông’ không?”

“Có.”

“Câu đó nhắc mình nhớ ngay đến cậu.”

“Mình á?” tôi nhìn cô. “Mình tưởng đây là bài hát về tình yêu cơ mà.”

Cô đảo mắt. “Phải! Mình biết chứ. Đừng có lo.” Cô ấy ăn một miếng rồi tiếp tục nói trong khi miệng còn đầy thức ăn. “Mình không phải dân lesbian đâu. Mình chỉ muốn nói là lúc nào cậu cũng ở bên mình. Cậu biết đấy, khi mình gặp khó khăn ấy mà.”

“Cậu tốt quá,” tôi mỉm cười, xua đi cảm giác tội lỗi, hớp một ngụm cà phê.

Chúng tôi nghe nốt bài hát đó trong lúc Darcy nhai ngũ cốc lạo xạo. Khi ăn xong mấy miếng cuối cùng, cô đưa bát lên miệng, húp chỗ sữa màu hồng nhạt.

“Mình húp nghe có to quá không?” cô hỏi, ngược nhìn tôi.

Tôi lắc đầu. “Không sao đâu.”

“Lúc nào mình ăn ngũ cốc là Dex lại bảo mình là đồ Húp Xi Xụp.”

Trong tôi nhói lên một cái, giống như bất cứ khi nào tôi biết được những điều riêng tư trong mối quan hệ giữa bọn họ - mỗi quan hệ mà tôi hay vờ như không có thật. Rồi sau đó tôi cảm thấy nhói đau hơn nữa khi nhận ra Dex chẳng gọi tôi bằng cái tên yêu nào cả. Chắc tôi nhạt nhẽo quá nên chẳng đáng có tên. Ở Darcy không có một chút nào nhạt nhẽo. Chẳng trách rồi bỏ cô ấy lại khó đến thế. Ngay cả khi tính tình khó chịu đi nữa, cô ấy vẫn khiến người ta bị hấp dẫn, phải để ý.

Jennifer Lopez xuất hiện trên màn hình ti vi, khoe thân hình đầy đặn bốc lửa. Chúng tôi nhìn mà thèm trong khi cô ta quay vòng tròn trên nền cảnh sắc vùng thôn dã. “Mông cô ta to đến thế cơ à?” Darcy hỏi.

“E là vậy đấy,” tôi đáp, dù thực ra thì tôi rất thích khi nói với Darcy như vậy. Thậm chí cô còn lôi những người nổi tiếng ra để so sánh với mình nữa kia, còn tôi thì chẳng có chút nào ghen tị với Jennifer Lopez vì cô ta có cặp mông tuyệt vời.

Darcy tặc lưỡi một tiếng. “Cậu không thấy thế là hơi béo à?” cô hỏi.

“Không. Đẹp lắm,” tôi nói, biết rằng hai bên mông Darcy thì mới bằng một bên của Jennifer.

“Ừm, mình nghĩ như vậy hơi béo...”

Tôi nhún vai.

“Dex mê cô ta. Anh ấy nghĩ cô ta nóng bỏng hết chỗ nói.”

Thêm một thông tin mới về Dex. *Ding! Ding! Ding!* Điều này có ý nghĩa cân bằng như thế nào nhỉ? Người tôi đầy đặn hơn Darcy, nhưng da cô ấy sẫm màu hơn. Tôi quyết định bỏ qua mẫu tin này vì cũng chẳng có ích cho lắm. Ý tôi muốn nói là, hầu hết đàn ông đều thích J-Lo, cho dù tính cách họ thế nào đi nữa. Cũng giống như phụ nữ chúng tôi thích Brad Pitt. Có thể bạn không thích đàn ông tóc vàng đẹp trai, nhưng này, đó là Brad cơ mà. Bạn sẽ không đá anh ta xuống đất vì tội dám ăn bánh quy trên giường đâu nhé.

“Nhưng đừng lo, mình tin là ngoài đời thật cô ta chẳng xinh đến thế đâu,” Darcy nói, cho rằng phụ nữ ai cũng giống mình, cần được an ủi bất cứ khi nào họ tình cờ gặp ai đó xinh đẹp hơn.

“Ừ,” tôi nói.

“Ý mình muốn nói là, những nghệ sĩ trang điểm thực sự có thể tạo nên điều thần kỳ,” cô nói ra vẻ hiểu biết, cứ như thể đã làm việc đó nhiều năm rồi vậy. Cô kéo chiếc chăn vắt trên lưng ghế sofa xuống, cuốn quanh người. “Mình thích ở đây.”

Dex cũng vậy.

“Cậu lạnh à?” tôi hỏi.

“Không. Mình chỉ muốn cảm thấy ấm lòng thôi.”

Chúng tôi xem các video ca nhạc cho đến lúc tôi gần như quên được Dex. Mà quên được người mình yêu thì khó lắm. Thế rồi, bất thành linh, trong lúc đang xem video của Janet Jackson, Darcy hỏi một câu tôi chưa bao giờ dám nghĩ tới:

“Mình có nên cưới Dexter không?”

Tôi chết sững. “Sao cậu lại hỏi thế?”

“Mình cũng không biết nữa.”

“Phải có lý do gì chứ,” tôi nói, cố gắng ra vẻ bình tĩnh.

“Cậu có nghĩ là mình nên yêu người nào đó tính tình thoải mái hơn không? Như mình ấy.”

“Tính Dex thoải mái mà.”

“Không đúng! Anh ấy là kiểu người khó tính.”

“Cậu nghĩ thế à?” tôi hỏi. Có thể anh ấy như vậy. Chắc tôi không nhìn nhận về con người anh ấy theo cách đó.

“Chắc chắn.”

Tôi tắt tiếng ti vi và nhìn cô như muốn nói: kể tiếp đi, mình sẵn sàng lắng nghe thật chăm chú đây. Tôi nghĩ đến cảnh đội “chiếc mũ biết lắng nghe” lên đầu như hồi còn tiểu học, thắt sợi quai mũ tưởng tượng dưới cằm như bọn con trai vẫn hay làm. Tôi nuốt nước bọt, ngừng lại rồi nói, “Cậu hỏi câu đó làm mình thấy lo. Cậu đang nghĩ gì thế?”

Tôi thấy tim mình đập thình thịch trong khi chờ đợi câu trả lời.

“Mình cũng không rõ... Đôi khi mối quan hệ giữa bọn mình có vẻ trở nên hơi mệt mỏi. Nhàm chán. Đó là tín hiệu xấu à?” cô nhìn tôi buồn bã.

Cơ hội của tôi là đây. Tôi đã có được phần mở đầu rồi. Tôi cân nhắc xem phải nói gì, tôi có thể thuyết phục cô dễ dàng như thế nào. Nhưng không hiểu sao tôi không thể làm được. Tôi cũng đang làm một chuyện khó nói ra, nhưng ít nhất thì tôi sẽ thật công bằng. Tôi đang có mâu thuẫn, giống như kiểu nói ở công ty tôi. Tôi không thể lo vụ của cô ấy được.

“Thực sự mình không biết, Darce ạ. Chỉ cậu và Dexter mới có thể biết được hai người có đúng là để dành cho nhau hay không. Nhưng cậu nên suy nghĩ vấn đề thật kỹ - hôn nhân là một việc rất trọng đại. Có lẽ cậu nên hoãn lại chẳng,” tôi nói.

“Hoãn đám cưới ấy à?”

“Có lẽ nên thế.”

Môi dưới của Darcy dẫu ra, lông mày nhíu lại. Tôi tin chắc rằng sắp có nước mắt đến nơi rồi thì cô hướng mắt về phía ti vi. Nét mặt ấy tươi tỉnh lên. “Ôi! Mình thích video này lắm! Cậu bật tiếng đi! Bật đi!”

Tôi bật tiếng ti vi, cho to hơn. Darcy nhún nhảy, lắc đầu và lắc thân, hát một bài tôi chưa nghe bao giờ của một ban nhạc nam. Cô thuộc từng từ một. Tôi quan sát cô, ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột này. Tôi chờ đợi cô lại nhắc đến Dex, nhưng không, cô không nói.

Tôi để lỡ mất cơ hội thuyết phục cô ấy hủy đám cưới, rằng Dex hoàn toàn không hợp với cô ấy. Sao tôi không lôi kéo cô ấy theo hướng đó, nuôi mầm bất hoà giữa bọn họ? Tôi chẳng bao giờ làm được việc gì cả. Nhưng tôi không cho rằng Darcy thực sự cần đến lời khuyên của tôi. Cô chỉ cần tôi nói rằng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, rằng cô nên cưới Dexter. Và nếu tôi không nói ra những điều cô muốn nghe thì cô sẽ tìm một video ca nhạc để làm mình vui lên vậy.

“Bài hát đó đúng là không chê vào đâu được,” Darcy nói, gạt chần qua một bên. Cô ngồi dậy, đi khắp nhà tôi. Cô xem xét giá sách của tôi, chỗ tôi mới cất hộp bánh Altoid và hai viên xúc xắc.

“Cậu đang làm gì thế?”

“Tìm cuốn kỷ yếu hồi cấp ba của cậu. Nó đâu rồi?”

“Hàng dưới cùng.”

Cô ngồi thụp xuống, lấy ngón tay dò qua các gáy sách, dừng lại ở cuốn Husky Howler. “Ồ phải. Nó đây rồi.” Cô đứng dậy và trông thấy hộp bánh, thật ngu ngốc khi đặt nó nằm ngang tầm mắt. “Mình ăn một cái được không?”

“Hết rồi,” tôi nói, nhưng cô đã đặt cuốn kỷ yếu dưới chân giường tôi. Cánh tay dài xinh đẹp với tới chỗ chiếc hộp. Cô mở nắp ra. “Cậu bỏ xúc xắc vào đây làm gì?”

“Ừm, mình cũng không biết,” tôi lắp bắp, nhớ lại Darcy từng nói tôi đừng bao giờ tham gia vào một cuộc thi tính giờ. Cô từng lên mặt, nói rằng nếu mà được chọn lên chương trình *The Family Freud* (mà chúng tôi cũng chẳng phải người một nhà) thì cô ấy sẽ phải nghĩ kỹ trước khi chọn tôi cùng đội chơi. Và chắc chắn là tôi không thể nào kiếm thêm được điểm thưởng ở vòng thi cuối đâu.

“Cậu không biết?” cô hỏi.

“Chắc cũng không có lý do gì đâu.”

Cô ấy nhìn tôi giống kiểu một người nhìn một đứa tâm thần phân liệt miệng nói lắp bắp trên tàu điện ngầm vậy. “Cậu không biết tại sao mình lại bỏ xúc xắc vào hộp bánh Altoid ấy à? Thôi được. Mặc kệ đi, cô nàng kỳ quái.”

Cô ấy lấy hai viên xúc xắc ra khỏi hộp, xóc xóc như thể sắp gieo đến nơi.

“Đừng,” tôi nói to. “Để chúng lại chỗ cũ đi.”

Bảo cô ấy làm này làm nọ không phải ý hay. Cô ấy trẻ con lắm. Cô ấy sẽ hỏi tại sao không thể gieo xúc xắc. Cô ấy sẽ muốn làm chỉ vì tôi bảo đừng làm.

Biết ngay mà. “Chúng để làm gì? Mình không hiểu.”

“Không có gì đâu. Chỉ là xúc xắc may mắn của mình thôi.”

“Xúc xắc may mắn? Từ khi nào cậu lại có xúc xắc may mắn vậy?”

“Luôn luôn là như thế.”

“Ừm, sao cậu lại bỏ vào hộp Altoid? Cậu có thích bánh quế Altoid đâu.”

“Có, mình thích.”

Cô ấy nhún vai. “À.”

Tôi quan sát nét mặt cô. Cô không nghi ngờ, nhưng vẫn còn cảm xúc xắc của tôi. Tôi sẽ băng qua căn phòng, ngăn lại và giành lấy chúng trước khi cô ấy đổ. Nhưng cô chỉ nhìn ngấm chúng thêm một lúc rồi lại đặt vào trong hộp. Tôi không biết hai mặt sáu có còn ngửa lên như trước nữa không. Tôi sẽ kiểm tra lại sau. Chừng nào chúng còn không bị đổ lại thì tôi không sao rồi.

Cô ấy cầm cuốn kỷ yếu của tôi lên, đem lại chỗ sofa, lật giở đến những trang thể thao và tin nội bộ ở đằng sau. Như thế sẽ khiến cô mãi mê trong hàng tiếng. Cô sẽ tìm thấy cả ngàn thứ để mà nói: có nhớ cái này, cái kia không? Darcy chẳng bao giờ chán xem kỷ yếu cấp ba, nói chuyện quá khứ và đoán mò về chuyện này chuyện kia, ai không đến họp lớp là vì (A) người đó bây giờ trở thành một kẻ thâm hiểm, hoặc là (B) điều ngược lại xảy ra, người đó cực kỳ thành đạt đến nỗi không có thời gian trở về Indiana vào dịp cuối tuần (Darcy nói tôi thuộc loại đó, bởi vì dĩ nhiên là cuối tuần tôi phải làm việc và bỏ lỡ buổi họp lớp). Hoặc là cô sẽ chơi một trong những trò ưa thích khi mở sách đến một trang nào đó, nhắm mắt lại, lấy ngón tay trở dò dẫm khắp trang đó cho đến khi tôi nói dừng lại đi, và bất cứ tên con trai nào gần với ngón tay cô ấy nhất sẽ là người tôi phải lên giường cùng. Đó là những trò đặc trưng của Darcy, và mười hai năm trước, khi cuốn kỷ yếu năm cuối cấp lần đầu tiên xuất hiện, những trò chơi đó của Darcy đúng là vui nổi trời.

“Ôi trời. Nhìn tóc cô ta xem! Cậu đã bao giờ trông thấy cái mái nào xí tẹt thế chưa?” Darcy há hốc miệng khi dò xét bức ảnh của Laura Lindell.

“Trông cô ta thật tức cười. Chắc tóc mái phải dài đến ba mươi phân ấy chứ!”

Tôi gạt đầu đồng tình và chờ đợi con mồi tiếp theo của cô: Richard Meek. Chỉ có điều cô lại thích cậu ta hơn so với hồi học lớp mười hai. “Không tệ. Trông cậu ta cũng có vẻ đáng yêu đấy chứ, đúng không?”

“Một chút. Cậu ta có nụ cười đẹp. Nhưng có nhớ cậu ta phun nước bọt tung tóe lên người cậu lúc nói chuyện không?”

“Ờ. Đúng lắm.”

Darcy lật giở các trang cho đến khi bắt đầu thấy chán, ném cuốn kỷ yếu qua một bên, quay lại với cái điều khiển ti vi. Cô ấy tìm thấy phim *When Harry Met Sally* và ré lên. “Vừa mới bắt đầu chiếu! Hay tuyệt!”

Cả hai chúng tôi ngả người trên sofa, nằm ngược nhau, thường thức bộ phim mà cả hai đã cùng nhau xem không biết bao nhiêu lần. Darcy liên tục nói to, trích dẫn những phần cô ấy biết. Tôi không nhắc nhở cô ấy lấy một lần. Bởi vì cho dù cô ấy bảo vừa xem phim vừa nói chuyện sẽ khiến Dex bực mình, nhưng với tôi thì không. Kể cả khi cô ấy nói hơi nhầm một chút, khiến cho tôi không thể hiểu Meg Ryan thực sự đang nói gì trên phim. Darcy là thế mà. Cô ấy toàn làm vậy thôi.

Và giống như một bộ phim yêu thích từ ngày xưa, đôi khi với một người bạn, tính tình không thay đổi lại chính là điều bạn thích nhất ở cô ấy.

Mười tám

Tối hôm sau, tôi vừa đi làm về đến nhà thì Darcy gọi điện. Cô hết hoảng. Còn trong tôi lại xuất hiện một cảm giác lạnh lùng bình thản. Có thể nào là chuyện đó? Dex đã nói với cô ấy về chuyện hủy đám cưới chưa?

“Có chuyện gì vậy, Darcy?” Giọng tôi cứng rắn, thiếu tự nhiên, trái tim tôi đang chất chứa mâu thuẫn - tình yêu dành cho Dex và tình bạn với Darcy. Tôi chuẩn bị tinh thần để lắng nghe điều tồi tệ nhất, cho dù tôi không dám chắc điều tồi tệ nhất ấy là gì - để mất người bạn thân nhất hay là để mất tình yêu của đời mình? Tôi cũng không biết nữa.

Darcy nói gì đó tôi chẳng hiểu, về chiếc nhẫn của cô ấy thì phải.

“Chuyện gì vậy Darce? Nói từ từ thôi... Cái nhẫn của cậu làm sao?”

“Mất rồi!” cô ấy nức nở.

Có lẽ không thể nào xảy ra chuyện trái tim bạn chùng xuống chỉ vì bạn cảm thấy như trút được một gánh nặng ngàn cân, thế nhưng điều đó lại xảy đến khi tôi nhận ra cuộc nói chuyện này chỉ là về một thứ đồ trang sức bị mất. “Cậu để mất ở đâu? Nó được mua bảo hiểm rồi, đúng không?”

Tôi đang hỏi những câu mà một người bạn chu đáo sẽ hỏi. Tôi đang giúp đỡ cô ấy. Nhưng tôi nói như thể những điều đó tôi đã học thuộc lòng rồi vậy. Nếu bình tĩnh hơn một chút thì cô ấy có thể sẽ nhận ra tôi chẳng mấy may quan tâm đến chuyện chiếc nhẫn của cô ấy để đâu mất. Tôi nói với Darcy rằng tính cô ấy vốn bừa bãi, chắc có lẽ chỉ để nhẫn ở đâu đó rồi quên mất thôi. “Nhớ cái lần cậu tưởng mất nhưng rồi lại tìm thấy nó ở trong một chiếc dép đi trong nhà không? Cậu toàn vứt đồ lung tung mà, Darce.”

“Không, lần này khác! Lần này mất thật! Mất rồi! Dex sẽ giết mình mất!” Giọng cô run rẩy.

Cũng có thể không, tôi thầm nghĩ. Cũng có thể điều này sẽ là phần mở đầu mà anh ấy luôn chờ đợi. Và rồi tôi thấy ghét chính mình vì lại nghĩ ra một điều như thế. “Cậu đã nói với anh ấy chưa?”

“Chưa. Chưa đâu. Anh ấy vẫn đang ở chỗ làm... Mình biết phải làm gì bây giờ?”

“Ừm, thế cậu để mất nó ở đâu?”

Cô ấy không đáp, chỉ khóc mãi.

Tôi hỏi lại lần nữa.

“Mình không biết.”

“Lần cuối cùng cậu nhìn thấy nó là ở đâu?” tôi hỏi. “Hôm nay đi làm cậu có đeo không? Lúc rửa tay cậu có tháo ra không?”

“Không, mình chẳng bao giờ tháo ra để rửa tay cả! Tên ngốc nào lại đi làm thế chứ?”

Tôi muốn bảo với cô ấy rằng đừng có quát tôi, rằng cô ấy chính là kẻ ngốc để mất nhẫn đính hôn chứ ai. Nhưng tôi cố tỏ ra thông cảm, nói với cô ấy rằng tôi tin là rồi sẽ tìm thấy thôi.

“Không, sẽ không thấy được đâu.” Thêm những tiếng nức nở to hơn.

“Sao cậu biết?”

“Chỉ vì mình biết, thế thôi.”

Tôi hết ý kiến, chẳng biết phải khuyên thế nào nữa.

“Mình đến nhà cậu được không? Thực sự mình phải nói chuyện với cậu,” cô nói.

“Ừ, đến ngay đi,” tôi nói, tự hỏi không hiểu ngoài cái nhẫn bị mất ra còn chuyện gì nghiêm trọng hơn không. “Cậu ăn gì chưa?”

“Chưa,” cô đáp. “Cậu gọi cho mình món hoành thánh được không?”

“Được.”

“Và trứng cuộn nữa.”

“Ừ. Bây giờ cậu đến đi.”

Tôi gọi đến tiệm Tang Tang, đặt hai suất hoành thánh, hai trứng cuộn, hai lon Sprite, một suất thịt bò và súp lơ xanh. Mười lăm phút sau, Darcy đến cửa nhà tôi. Cô ấy đầu tóc bù xù, mặc chiếc quần Levi's từ hồi cấp ba - vẫn vừa khít với người cô ấy - và áo ống màu trắng. Cô không trang điểm, mắt đỏ cả lên, tóc đuôi gà túm lên qua loa, nhưng làm thế nào mà trông cô vẫn xinh. Tôi bảo cô ấy ngồi xuống kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện.

“Mất rồi.” Cô ấy lắc đầu, giơ bàn tay bên trái không nhấc lên.

“Cậu nghĩ đã để mất nó ở đâu?” tôi bình tĩnh hỏi, nhớ lại mình đã trải qua bài tập này với Darcy cả trăm lần rồi. Lúc nào tôi cũng giúp cô ấy, thu xếp những rắc rối cho ổn thỏa, trung thành lê chân theo sau khi cô ấy đang trong cơn hoảng loạn.

“Mình không để mất nó. Có người đã lấy trộm.”

“Ai lấy trộm cơ?”

“Có người.”

“Sao cậu biết?”

“Vì mất rồi!”

Chúng tôi chẳng có tiến triển gì cả. Tôi thở dài và bảo Darcy một lần nữa là nói hết mọi chuyện cho tôi nghe.

Cô nhìn tôi, mắt chan chứa nước, môi khẽ run rẩy. “Rachel ơi...”

“Sao thế?”

“Cậu là người bạn tốt nhất của mình.” Cô lại bắt đầu khóc, dòng nước mắt yêu kiều chảy xuống đôi má, rơi trên đùi. Lúc nào khóc trông cô cũng xinh.

Tôi gật đầu. “Ừ.”

“Người bạn tốt nhất trên đời. Và có điều này mình phải nói với cậu.”

“Cậu có thể nói với mình tất cả mọi chuyện,” tôi nói, cảm thấy vô cùng lo lắng, đột nhiên tôi tin chắc rằng Dex đã làm gì đó chuẩn bị cho cuộc chia tay này rồi.

Cô ấy nhìn tôi, khóc thút thít. Dù Darcy có tự tin đến đâu, lúc mất tinh thần cô ấy có thể trở nên rất đáng thương, cần được người khác che chở. Bản năng trong tôi từ trước - và đến bây giờ vẫn vậy - là giúp đỡ cô ấy. “Kể cho mình đi, Darce,” tôi dịu dàng nói.

“Rachel... mình... mình tháo nhẫn ra lúc ở nhà người khác.”

“Rồi.”

“Nhà một người đàn ông.”

Tôi có cảm giác như đang nhìn qua ống kính máy ảnh, cố gắng lấy nét. Có phải cô ấy đang nói cái điều tôi nghĩ là mình nghe thấy không nhỉ?

“Rachel,” Darcy nhắc lại, lần này là thì thầm. “Mình đã lừa dối Dexter.”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm, không giấu nổi vẻ mặt bị sốc.

Đúng, Darcy là người thích đùa cợt tán tỉnh. Đúng là cô ấy tính tình xốc nổi không yên. Đúng là cô ấy ích kỷ. Và đúng, cô ấy rất thích được đàn ông chú ý. Tất cả những điều đó gộp lại và mọi chuyện trở nên sáng sủa. Lẽ ra tôi chẳng cần phải ngạc nhiên khi biết cô ấy ngoại tình. Đến Dex không phải là người có tính cách như thế mà anh ấy còn làm vậy nữa là. Tôi vẫn đứng chết lặng. Chưa đầy hai tháng nữa cô ấy sẽ kết hôn. Cô ấy là cô dâu tương lai xinh đẹp với bộ váy cưới tuyệt vời, người mà khi còn nhỏ bạn vẫn thường mơ mình sẽ được như thế. Và cô ấy có Dexter. Trên đời này sao lại có người đi lừa dối Dexter được cơ chứ?

Những câu hỏi như “ai”, “ở đâu”, “khi nào”, “chuyện gì”, “tại sao”, “thế nào” xuất hiện trong đầu tôi. Giờ tôi đang trong tâm trạng của một phóng viên tờ báo trường, phỏng vấn để viết bài cho tờ *North Star*. “Với ai?”

Cô ấy sục sịt. Đầu cúi xuống. “Người cùng công ty.”

“Lúc nào?”

“Vài lần. Hôm nay.” Cô lấy nắm tay dụi mắt, nhìn nghiêng sang phía tôi.

Tôi không biết trên mặt mình đang biểu hiện như thế nào. Thậm chí tôi còn không dám chắc mình cảm thấy ra sao. Nhẹ nhõm? Giận dữ? Căm ghét? Hy vọng? Tôi chưa có thời gian để nghĩ đến điều đó sẽ ảnh hưởng thế nào đến Dex và tôi.

“Vậy là cậu để mắt nhìn như thế?”

Cô gật đầu. “Hôm nay, sau khi ra khỏi nhà, trên đường đến chỗ làm mình đã ghé qua đó.” Cô nuốt nước bọt rồi khẽ nấc lên. “Bọn mình ở với nhau, cậu biết đấy, làm những việc dớ dẩn...”

“Cậu có ngủ với anh ta không?”

Mái tóc đuôi gà nâng lên rồi hạ xuống.

“Mình tháo nhẫn ra là vì... vì mình cảm thấy có tội khi đeo nó mà lên giường với người khác.” Cô ấy hỉ mũi vào tờ khăn giấy đã ướt sũng.

“Cậu muốn lấy cái mới không?”

Cô ấy lại gật đầu. Tôi bước vài bước đến phòng tắm để lấy hộp giấy Kleenex.

“Đây,” tôi nói, đưa cho cô cái hộp.

Cô ấy rút một tờ rồi lại hỉ mũi thật to. “Vậy là mình tháo nhẫn ra, đặt lên bậu cửa sổ cạnh giường anh ta.” Cô chỉ vào cái giường trong hốc tường. “Căn phòng nhỏ của anh ta cũng hơi giống phòng cậu.”

Phòng nhỏ. Vậy là có lẽ anh ta không phải kẻ có chức có quyền, điều này khiến tôi ngạc nhiên. Tôi đã đoán Darcy sẽ chọn típ người quyền lực cơ. Một người đàn ông có tuổi. Tôi hình dung ra người đó là Richard Gere trong phim *Pretty Woman*. Tôi lại chuyển sang hình ảnh Matt Damon trong phim *Good Will Hunting*.

“VẬY là bọn mình đến với nhau.” Cô ấy phẩy tay. “Sau đó bọn mình mặc quần áo vào và đi bộ ra ga tàu điện ngầm. Đến chỗ làm.”

“Ừ, rồi...”

“Khi đến nơi, mình phát hiện ra là quên không đeo nhẫn vào. Thế là mình gọi cho anh ta, nói rằng mình phải quay lại lấy chiếc nhẫn. Anh ta nói không có vấn đề gì, nhưng anh ta có một cuộc họp vào lúc ba giờ và nó sẽ kéo dài vài tiếng đồng hồ. Chúng ta gặp nhau ở đó lúc bảy giờ nhé? Mình đồng ý... Vậy là bọn mình gặp nhau ở nhà anh ta lúc bảy giờ. Và khi vào nhà thì thấy mọi thứ đều rất gọn gàng sạch sẽ. Nhưng lúc bọn mình đi thì bữa bọn mình kinh khủng. Thế là anh ta nói: ‘Chết tiệt. Người dọn phòng đã vào đây.’ Bọn mình ra chỗ bậu cửa sổ thì chẳng thấy chiếc nhẫn đâu nữa!” Giờ ấy khóc nhiều hơn. “Mụ khốn kiếp đó đã lấy nó rồi.”

“Cậu có chắc không? Mình không tin là lại có người dám làm vậy...”

Cô nhìn tôi theo kiểu “Đừng có ngây thơ thế”. “Chiếc nhẫn mất rồi, Rachel ạ. Mất rồi. Mất rồi. Mất rồi!”

“Ừm, thế sao anh ta không gọi bà dọn phòng đến và bảo rằng anh ta biết bà ta đã lấy?”

“Bọn mình đã thử rồi. Bà ta nói tiếng Anh không sôi. Bà ta cứ luôn mồm bảo ‘chẳng thấy cái nhẫn nào cả’.” Darcy nhại lại giọng bà dọn phòng. “Thậm chí mình còn gọi điện cho bà ta. Mình bảo là sẽ hậu tạ thật nhiều, thật nhiều nếu bà ta tìm thấy nó. Mụ đó đâu có ngốc. Mụ biết viên kim cương hai cara trị giá những hai mươi triệu.”

“Thôi được rồi,” tôi nói. “Nhưng nhẫn đã mua bảo hiểm rồi, đúng không?”

“Ừ, phải. Nhưng mình phải nói với Dexter thế nào bây giờ hả giờ?”

“Mình không biết. Nói là bị rơi xuống khe bồn rửa ở công ty... Nói là cậu tháo ra lúc đi tập thể thao và có người cậy khóa tủ để đồ của cậu.”

Cô mỉm cười yếu ớt với tôi. “Mình thích lý do đi tập thể thao. Điều đó thuyết phục đấy chứ, đúng không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Mình chỉ không tin nổi là lại xảy ra chuyện thế này.”

Tôi cũng vậy. Tôi không tin nổi là Darcy lừa dối Dex để đến với một người xa lạ. Tôi không tin nổi là mình đang giúp Darcy che giấu chuyện ngoại tình. Có phải ai đính hôn rồi cũng đi ngoại tình không?

“Chuyện lừa dối này có từ lâu rồi à?” tôi hỏi.

“Cũng không hẳn. Chỉ vài lần thôi.”

“Vậy không phải là nghiêm túc?”

“Mình không biết. Không hẳn là vậy. Cũng chẳng biết nữa.” Cô lắc đầu rồi gục xuống hai bàn tay.

Tôi tự hỏi tâm trạng bất ổn gần đây của Darcy liệu có liên quan gì đến anh chàng kia không. “Cậu có yêu anh ta không?”

“Chúa ơi, không,” cô đáp. “Chỉ cho vui thôi. Chẳng có gì hết đâu.”

“Cậu có chắc chắn là nên kết hôn không?” tôi hỏi.

“Mình biết cậu sẽ nói như thế mà!” Darcy lại bắt đầu khóc. “Cậu làm ơn chỉ giúp mình thôi, đừng tỏ ra ta đây tử tế có được không?”

Tin tôi đi, tôi không hề ra vẻ ta đây tử tế.

“Xin lỗi, Darce. Không phải mình cố tỏ ra như vậy đâu... Mình chỉ đưa ra cho cậu một lối thoát nếu cậu cần thôi.”

“Mình không cần lối thoát. Mình muốn kết hôn. Chỉ là... mình không biết... chỉ là đôi khi mình thấy hoảng sợ khi nghĩ thế là *hết*. Rằng mình sẽ không bao giờ còn được đến với ai khác nữa. Vậy là có vụ lãng nhăng vớ vẩn này. Nó chẳng là gì đâu mà.”

“Được rồi,” tôi nói. “Tất cả những gì mình muốn nói là, nếu cậu cảm thấy không chắc chắn về chuyện cưới xin này... mình chỉ muốn cậu biết rằng mình luôn luôn ủng hộ dù cậu có quyết định thế nào...”

Cô ngắt lời tôi. “Chẳng có gì phải quyết định cả! Mình sẽ kết hôn. Mình yêu Dex.”

“Xin lỗi,” tôi nói. Và tôi xin lỗi *thật*. Tôi xin lỗi vì cũng yêu Dex.

“Không, *mình* mới phải xin lỗi, Rachel ạ,” cô nói, chạm vào đùi tôi. “Hôm nay thật là một ngày tệ hại kinh khủng.”

“Mình hiểu.”

“Ý mình là, cậu có hiểu thật không? Có tưởng tượng nổi cảm giác thế nào khi chỉ vài tuần nữa là đến lúc hẹn ước một lời thề vĩnh viễn không?”

Ôi, tội nghiệp cậu quá nhỉ. Cô ấy có biết bao nhiêu cô gái sẵn sàng liều mình để được thề hẹn điều đó với một người như Dexter không? Cô ấy đang nhìn vào một người trong số họ đấy.

“Vĩnh viễn dài lắm đấy,” tôi nói, có chút châm chọc.

“Cậu đang trích dẫn lời bài hát của Prince đấy à? Đừng có dẫn lời bài hát của Prince trong khi mình đang cần giúp đỡ thế này chứ!”

Tôi bảo với cô là không phải, dù chính xác là tôi đã làm thế thật.

“*Đúng là dài,*” cô nói. “Đôi khi mình cũng chẳng biết liệu mình có làm được hay không nữa. Ý mình là, chắc chắn mình muốn kết hôn, nhưng thỉnh thoảng mình không biết có chịu được đến bốn mươi năm nữa hay bao lâu mà không bao còn giờ cảm nhận được sự thích thú khi hôn ai đó mới mẻ. Cậu cứ xem Hillary đấy. Cô ấy đang bay trên chín tầng mây, đúng không?”

“Ừ.”

“Và chuyện với Dexter không còn được như trước. Không bao giờ. Tất cả mọi ngày đều y như nhau - anh ấy đi làm suốt, để mặc mình lo chuyện cưới xin. Còn chưa kết hôn mà niềm vui đều đã mất hết từ lâu rồi.”

“Darce,” tôi nói. “Mối quan hệ giữa các cậu đã thay đổi. Không còn là cảm giác say đắm, dục vọng và mới mẻ của những ngày đầu nữa rồi.”

Cô nhìn tôi như thể đang rất chăm chú lắng nghe và ghi nhớ. Tôi không tin nổi điều mình đang nói. Tôi đang thuyết phục cô rằng chuyện tình cảm của cô ấy rất tuyệt vời, rất đặc biệt. Chẳng hiểu sao tôi lại làm như vậy. Tôi cứ nói tiếp. “Cảm giác thích thú khi theo đuổi lúc nào cũng thú vị. Nhưng chuyện yêu đương thực sự, bền chặt thì không như vậy. Và những mê đắm buổi ban đầu, những câu thường thấy như ‘anh không thể rời em ra được’ ấy mà, rồi nó sẽ phai nhạt dần đi, ai cũng vậy thôi.”

Có lẽ trừ Dex và tôi, tôi thầm nghĩ. Tình cảm giữa Dex và tôi sẽ luôn luôn thật đặc biệt.

“Mình biết cậu có lý,” cô ấy nói. “Và mình thực sự yêu anh ấy.”

Tôi biết cô ấy tin vào cái điều vừa nói ra, nhưng tôi không dám chắc liệu cô ấy có yêu Dex thật không. Tôi không dám chắc cô ấy có thể thực sự yêu người nào đó, ngoại trừ bản thân cô ấy.

José gọi vào hệ thống liên lạc để nói với tôi rằng đồ ăn của tôi đã đến.

“Cảm ơn. Anh cho anh ta lên đi,” tôi nói vào loa.

Và khi tôi ra hành lang trả tiền cho người giao hàng thì điện thoại cố định reo. Tôi hoảng hốt. Nhờ đó là Dex thì sao? Tôi giúi tờ hóa đơn cho người đưa hàng rồi lao vào trong, ném túi đồ ăn lên bàn uống cà phê và nhắc máy ngay trước khi nó chuyển sang chế độ trả lời tự động. Biết ngay mà, đó là Dex.

“Chào em,” anh nói. “Anh rất xin lỗi vì hôm nay chưa gọi điện cho em. Đúng là một ngày ác mộng. Roger bắt anh...”

“Không sao đâu,” tôi nói, ngắt lời anh.

“Anh đến được không? Anh muốn gặp em.”

“Ừm, không được,” tôi nói.

“Không ư?”

“Không...”

“Thôi được... Sao thế?... Em có khách à?” anh thì thầm.

“Đúng vậy,” tôi nói, cố gắng nói năng bình thường cho cả hai bên đang lắng nghe mình. “Đúng là có khách.”

Tôi nhìn Darcy. Cô ấy thì thào, “Ai đấy?”

Tôi lờ đi.

“Được rồi... Vậy thì thôi... Không phải là Marcus đấy chứ?” Dex hỏi.

“Không... Darcy đang ở đây,” tôi nói.

“Ôi. Khi thật. May mà anh gọi điện trước,” anh thì thầm.

“Thế mai chúng ta nói chuyện nhé?”

“Ừ,” anh nói. “Nhất định rồi.”

“Tốt quá.”

“Ai gọi đấy?” Darcy hỏi khi tôi cúp máy.

“Là Ethan.”

“Thôi nào, Marcus đúng không?” cô hỏi. “Cậu có thể nói với mình cũng được.”

“Không, *đúng là* Ethan mà.”

“Chắc cậu ta gọi điện báo với cậu là cậu ta bị ‘gay’.”

“À, ừm,” tôi nói, mở hộp đựng đồ ăn.

Trong lúc ăn đồ Trung Quốc, tôi hỏi về Dex, anh ấy thế nào.

“Ý cậu là sao?”

“Anh ấy có nghi ngờ là đang có chuyện gì đó không?”

Cô ấy đảo mắt. “Không. Anh ấy nhiều việc lắm.”

Tôi để ý thấy là cô ấy không chỉnh lại cách tôi nói “đang có chuyện” thành “đã có chuyện”.

“Không ư?”

“Không. Anh ấy vẫn thế, là Dex như mọi khi.”

“Thật à?”

“Ừ, thật. Sao thế?” Cô mở lon Sprite, hớp một ngụm.

“Mình chỉ thắc mắc thôi,” tôi đáp. “Mình từng đọc được là khi có ai đó ngoại tình thì người yêu của họ luôn luôn biết, có linh cảm.”

Cô húp hoành thánh xì xụp bằng chiếc thìa nhựa rồi nhìn tôi băng quơ. “Mình chẳng tin,” cô nói.

“Ừ,” tôi đáp. “Có lẽ mình cũng không tin.”

Ăn tối xong, tôi giơ hai cái bánh may mắn ra. “Cậu muốn ăn cái nào?”

Cô chỉ vào bên tay trái tôi. “Cái này,” cô đáp. “Tốt nhất đó nên là một điều may mắn. Mình không thể nhận thêm vận rủi được nữa đâu.”

Tôi muốn nói với cô ấy rằng lựa chọn ngủ với anh bạn đồng nghiệp rồi bất cẩn để quên nhẫn đính hôn ở nhà anh ta chẳng có liên quan gì tới may mắn cả. Tôi xé lớp giấy ni lông bọc cái bánh cũ, mở nó ra và lặng lẽ đọc mảnh giấy của mình. *Bạn có rất nhiều điều cần phải trân trọng.*

“Nó viết gì vậy?” Darcy tò mò hỏi.

Tôi nói cho cô biết.

“Thế là tốt đấy.”

“Ừ, nhưng không phải may mắn. Đó là câu nói bình thường thôi. Mình rất ghét khi bọn họ cứ cho những câu nói đó là may mắn.”

“Thế thì cứ giả vờ như nó viết rằng: ‘Bạn sẽ có rất nhiều điều cần phải trân trọng,’ ” cô nói rồi mở mảnh giấy của mình ra. “Tờ của mình nên viết là: ‘Bạn sẽ nhận lại được chiếc nhẫn từ tay con mụ đáng ghét người Puerto Rico.’ ”

Cô im lặng đọc mảnh giấy may mắn rồi bật cười.

“Gì thế?”

“Nó viết là: ‘Bạn có rất nhiều điều cần phải trân trọng’... Thật vớ vẩn. Đúng là may mắn sản xuất hàng loạt!”

Đúng vậy, và sẽ chỉ một người trong chúng ta có được nhiều điều cần phải trân trọng mà thôi.

Darcy nói với tôi là cô phải đi, đi đón nhận sự trừng phạt. Cô lại khóc và với tay lấy chiếc ví. “Cậu nói với Dex hộ mình được không?”

“Chắc chắn là không. Mình không liên quan gì đâu đấy,” tôi nói, buồn cười vì trong câu nói đó có một ý thật ngớ ngẩn.

“Mà mình phải nói gì ấy nhỉ?”

“Nói là cậu để mất ở phòng tập.”

“Liệu còn thời gian để mua cái mới trước khi đến lễ cưới không?”

Tôi bảo là có, nhận ra rằng cô chưa từng thể hiện chút tình cảm thương tiếc với *cái nhẫn* mà Dex đã chọn cho mình.

“Rachel?”

“Hả?”

“Cậu có nghĩ mình là người rất xấu xa không? Xin đừng nghĩ như vậy. Trước đây mình chưa bao giờ lừa dối anh ấy. Mình sẽ không tái phạm nữa. Mình thực sự rất yêu Dex.”

“Được rồi,” tôi nói, tự hỏi chẳng biết cô ấy có tái phạm không.

“Cậu có nghĩ mình là đứa tệ hại lắm không?”

“Không đâu, Darcy,” tôi đáp. “Ai cũng có thể mắc sai lầm mà.”

“Mình biết điều đó là như thế. Một sai lầm *thực sự*. Mình hối hận lắm lắm.”

“Lúc đó cậu có dùng bao cao su chứ?” tôi hỏi cô.

Tôi hình dung ra cái sơ đồ trong lớp dạy môn sức khỏe, nó viết rằng với mỗi một người bạn lên giường cùng thì anh ta còn có biết bao nhiêu người khác mà bạn thậm chí còn chẳng biết: và cứ mỗi người anh ta lên giường cùng... đấy, cứ thế, cứ thế tiếp tục...

“Tất nhiên rồi!”

“Tốt.” Tôi gật đầu. “Cứ gọi cho mình nếu cậu cần.”

“Cảm ơn cậu,” cô nói. “Cảm ơn rất nhiều vì đã ở bên cạnh mình.”

“Không có gì đâu.”

“À, còn điều hiển nhiên này nữa... đừng kể với ai nhé. Bất kỳ ai. Kể cả Ethan, Hillary...”

Thế còn Dex thì sao? Tôi kể với Dex được không?

“Dĩ nhiên rồi. Mình sẽ không kể với ai hết.”

Cô ôm tôi, vỗ lưng tôi. “Cảm ơn cậu, Rachel. Mình chẳng biết phải làm gì nếu không có cậu.”

Khi Darcy đi rồi, tôi cân nhắc câu trả lời cho tình thế khó xử - nói hay không nói. Tôi xem xét vấn đề như thể xem xét câu hỏi trong bài thi, đặt tình cảm sang một bên.

Lúc đầu, câu trả lời dường như đã rõ: nói với Dexter. Tôi có ba lý do chính dẫn đến quyết định như vậy. Thứ nhất, tôi muốn anh ấy biết. Đó là điều tôi muốn anh ấy biết nhất. Nếu anh ấy vẫn còn chưa quyết định hủy bỏ đám cưới thì thông tin nhỏ này có thể sẽ khiến anh ấy thay đổi ý kiến về chuyện kết hôn với Darcy. Thứ hai, tôi yêu Dexter, như vậy có nghĩa là tôi nên quyết định làm sao để anh được hạnh phúc. Vì thế, tôi muốn anh biết được đầy đủ sự thật khi đưa ra quyết định trọng đại nhất trong cuộc đời. Thứ ba, xét về mặt đạo đức thì Dex cần biết điều đó; đạo đức buộc tôi phải nói sự thật cho Dexter về những gì Darcy đã làm. (Không nên xem xét điều này dưới góc độ là để trừng phạt, dù tất nhiên Darcy đáng chịu hình phạt nghiêm khắc.) Tôi tôn trọng và đánh giá cao hôn nhân truyền thống, do đó, điều tất yếu ở đây là việc Darcy bội tín chắc chắn không phải là dấu hiệu tốt của một cuộc hôn nhân dài lâu. Luận điểm thứ ba này không liên quan gì đến ý muốn cá nhân của tôi, vì dù không yêu Dex đi nữa thì tôi cũng sẽ đưa ra lý do như vậy.

Tuy nhiên, tính logic trong luận điểm thứ ba dường như lại cho thấy rằng Darcy cũng cần được biết Dex không chung thủy, và rằng tôi không

nên che đậy những việc làm của mình với Darcy (vì cô ấy là bạn tôi, cô ấy tin tưởng tôi, và vì lừa dối người khác là sai). Như thế, ai đó có thể phản biện rằng suy nghĩ Dex cần biết sự thật về Darcy là hoàn toàn đối lập với việc cố ý để cho Darcy không hề hay biết về những hành vi xấu xa của chính bản thân tôi. Tuy nhiên, lý lẽ này lại bỏ qua một điểm khác biệt cơ bản, là căn cứ để tôi đưa ra phân tích sau cùng: có sự khác biệt giữa việc nghĩ rằng một người cần biết/được biết và việc là người nói ra điều đó. Đúng là tôi nghĩ Dex cần biết việc Darcy đã làm và (có lẽ? có khả năng?) sẽ làm tiếp. Nhưng còn vai trò của tôi có phải là người nói ra không? Xin thưa rằng, không.

Hơn nữa, dù Dex không nên cưới Darcy thì lý do đặt ra cũng không phải là vì anh ấy hay cô ấy đã lừa dối. Và cũng không phải vì anh ấy yêu tôi và tôi yêu anh ấy. Tất cả những điều này đều là sự thật, nhưng chỉ là dấu hiệu cho thấy còn có một vấn đề khác lớn hơn, đó là mối quan hệ rạn nứt giữa họ. Darcy và Dex không phải là để dành cho nhau. Cái thực tế rằng cả hai người bọn họ đều ngoại tình, cho dù những động cơ dẫn đến hành vi đó là khác nhau (vì tình yêu trái ngược với cảm giác xen lẫn giữa nỗi sợ phải gắn bó và dục vọng), đó chỉ là một yếu tố cho thấy như vậy. Nhưng dù cả hai không ai ngoại tình đi nữa thì mối quan hệ đó vẫn không ổn. Và nếu Darcy và Dex không thể nhận ra được sự thật cốt lõi đó dựa vào những cử chỉ hành vi, dựa vào tình cảm giữa họ và những năm yêu nhau, vậy thì họ đang mắc sai lầm, và tôi không phải người có nhiệm vụ nói ra điều đó.

Có lẽ tôi cũng muốn thêm vào một lời ghi chú ở cuối trang, có thể là dưới phần tranh luận liên quan đến lý do đạo đức, chỗ tôi nêu ra hành vi phản bội của Darcy:

Đúng, tiết lộ bí mật của Darcy có thể là sai, nhưng sau khi suy xét về hành vi phản bội còn nghiêm trọng hơn nhiều của chính tôi thì tiết lộ bí mật đó dường như là chuyện nhỏ không đáng bàn đến. Tuy nhiên, ai đó có thể phản biện lại rằng nói ra bí mật đó thì sẽ càng tệ hơn. Bản thân việc ngủ với Dex chẳng liên quan gì đến Darcy, còn nói ra bí mật của Darcy thì lại

hoàn toàn có liên quan đến Darcy. Nhưng xét thấy quyết định cuối cùng là không nói thì luận điểm này trở thành vấn đề cần tranh luận.

Câu trả lời của tôi là vậy đấy. Tôi nghĩ lý do có thể hơi lỏng lẻo một chút, nhất là phần cuối, chỗ mà tôi thấy hơi khó viết, gần như nói luôn rằng: “Vậy đấy.” Tôi có thể trông thấy những dấu đỏ bên lề quyển vở làm bài thi. “Không rõ ràng!” và “Tại sao như vậy lại là họ phạm sai lầm? Chị trừng phạt họ vì những điều ngốc nghếch họ đã làm hay là vì họ không chung thủy với nhau? Giải thích đi!”

Nhưng bất chấp những lý lẽ vụng về và biết rằng Ethan với Hillary sẽ mắng tôi vì tính thụ động thường thấy, tôi sẽ không nói gì với Dex về chuyện này hết.

Mười chín

Ngày hôm sau, lúc đi làm về, tôi qua chỗ José lấy đồ giặt khô, kiểm tra hòm thư thì thấy tờ hóa đơn truyền hình cáp Time Warner, tạp chí *In Style* số mới ra, và một chiếc phong bì to màu trắng ngà ghi chữ viết tay trang trí tỉ mỉ, dán hai con tem hình trái tim. Tôi biết nó là cái gì trước cả khi lật mặt kia và thấy địa chỉ chuyển đi từ Indianapolis.

Tôi tự nhủ là dù có gửi thiệp mời đi rồi thì đám cưới vẫn có thể bị hủy. Thiệp mời chỉ là một thứ nữa cản trở điều đó mà thôi. Đúng là nó khiến cho mọi chuyện trở nên khó giải quyết hơn, nhưng nó chỉ là một nghi thức, chẳng quan trọng. Thế mà tôi vẫn thấy chóng mặt, buồn nôn khi mở chiếc phong bì ra và trông thấy một cái phong bì nữa nằm bên trong. Trên đó ghi tên tôi và một từ đáng xấu hổ “gia đình.” Tôi ném tấm thiệp hồi đáp và cái phong bì sang một bên, có tờ giấy bạc mỏng rơi xuống sàn nhà, bay vào gầm sofa. Tôi chẳng còn hơi sức đâu mà nhặt lên. Thay vào đó, tôi ngồi xuống, hít một hơi dài, lấy hết can đảm để đọc nét chữ viết trên đó, giống như là dòng chữ có thể sẽ khiến cho mọi chuyện trở nên tốt đẹp hay là tệ hại hơn vậy:

*NIỀM VUI CỦA CHÚNG TÔI SẼ TRỌN VẸN HƠN KHI CÓ SỰ HIỆN
DIỆN CỦA CHÁU TẠI LỄ THÀNH HÔN CỦA CON GÁI CHÚNG TÔI*

DARCY JANE

VÀ

DEXTER THALER

Tôi chớp mắt để ngăn những giọt lệ và chậm rãi thở ra, cho qua phần cuối của thiệp mời:

*MỜI CHÁU CÙNG DỰ NGHỊ LỄ, CÙNG CHÚNG KIẾN LỜI THỀ
NGUYỆN CỦA ĐÔI LỬA VÀ CÙNG CHÚNG TÔI DỰ TIỆC MỪNG Ở
KHÁCH SẠN CARLYLE SAU BUỔI LỄ. NẾU CHÁU KHÔNG THỂ THAM
DỰ, CHÚNG TÔI RẤT MONG NHẬN ĐƯỢC LỜI CẦU CHÚC CỦA
CHÁU TỪ NƠI XA.*

ÔNG BÀ HUGO RHONE

XIN HỒI ĐÁP

Đúng vậy, những câu chữ có thể thực sự khiến cho mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Tôi đặt tấm thiệp mời lên bàn uống cà phê rồi nhìn nó chăm chăm. Tôi hình dung ra cảnh cô Rhone đi gửi những tấm phong bì ở bưu điện trên phố Jefferson, những cái móng tay dài màu đỏ của cô ấy vỗ nhẹ lên xấp thư với kiểu tự mãn của một bà mẹ. Tôi nghe thấy cô ấy nói bằng giọng mũi, “Niềm vui của chúng tôi sẽ trọn vẹn hơn” và “Chúng tôi rất mong nhận được lời chúc phúc của cháu từ nơi xa.”

Tôi sẽ cho cô ấy một lời cầu chúc - cầu cho cái đám cưới này sẽ không bao giờ diễn ra. Chúc cho sau đây sẽ có một lá thư gửi đến căn hộ của tôi:

ÔNG BÀ HUGO RHONE XIN THÔNG BÁO

*LỄ THÀNH HÔN CỦA CON GÁI DARCY VỚI DEXTER THALER SẼ
KHÔNG ĐƯỢC TỔ CHỨC*

Giờ thì đó mới là những gì tôi thích. Ngắn gọn, dễ nghe, đi thẳng vào vấn đề. “Sẽ không được tổ chức.” Gia đình Rhone sẽ buộc phải bỏ cái kiểu cách khoa trương lòe loẹt thường thấy đi. Chắc họ sẽ chẳng nói thế này, “Chúng tôi rất tiếc phải báo với cháu rằng chú rể lại đi yêu người khác mất rồi” hay là “Chúng tôi rất buồn khi phải thông báo rằng Dexter đã làm tan vỡ trái tim cô con gái yêu của chúng tôi.” Không đâu, lá thư này sẽ hoàn toàn nghiêm chỉnh - giấy rẻ tiền, phong chữ vuông chẵn chặn và đánh bằng máy vi tính. Cô Rhone sẽ chẳng muốn chi tiền mua đồ văn phòng phẩm Crane và thuê viết tay sau khi đã tiêu phí quá nhiều rồi. Tôi thấy cô ấy ở bưu điện, không còn vẻ đắc thắng nữa, nói với ông bưu tá là không, lần này

cô ấy không cần tem hình trái tim nữa. Hai trăm con tem hình lá cờ là được rồi.

Tôi đang nằm trên giường thì Dex gọi điện hỏi anh qua chỗ em được không.

Ngày hôm nay nhận được thiệp mời dự lễ cưới của anh ấy mà tôi vẫn đồng ý, bảo anh đến ngay đi. Tôi thật xấu hổ khi quá yếu đuối như vậy, nhưng rồi tôi lại nghĩ đến tất cả những người trên thế giới này vì tình yêu đã làm nhiều việc còn thắm hơn cả tôi. Và lý do cuối cùng đó là: tôi yêu Dex. Cho dù anh là người cuối cùng trên đời tôi nên trao tặng tình cảm này, nhưng tôi thực sự rất yêu Dex. Và tôi chưa chịu từ bỏ anh ấy đâu.

Trong lúc chờ đợi anh ấy đến, tôi cân nhắc xem có nên cất thiệp mời ở chỗ khác hay cứ để chình ình trên bàn cà phê, ngay trong tầm mắt. Tôi quyết định kẹp nó trong quyển *In Style*. Vài phút sau, tôi ra mở cửa trong bộ váy ngủ cốt tông màu trắng.

“Em đang nằm trên giường à?” Dex hỏi.

“Ừm, vâng.”

“Thế thì để anh đưa em quay lại đó.”

Chúng tôi vào giường. Anh kéo chăn đắp cho cả hai.

“Cảm giác về em thích thật,” anh nói, vuốt ve bên sườn tôi và luồn tay xuống dưới váy ngủ của tôi. Tôi đưa tay ngăn lại, nhưng sau đó lại thôi. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, rồi anh chậm rãi hôn tôi. Cho dù cảm thấy thất vọng về Dex ghê gớm, tôi không thể nào ngăn lại cảm xúc trào dâng. Tôi gần như không cử động trong khi anh làm tình với tôi. Anh nói suốt, thường thì không như vậy. Tôi không biết chính xác anh nói gì, nhưng có nghe thấy từ “mãi mãi”. Tôi nghĩ chắc là anh muốn ở bên tôi mãi mãi. Anh ấy sẽ không cưới Darcy. Anh ấy không thể. Darcy đã lừa dối anh ấy. Họ không yêu nhau. Anh ấy yêu tôi cơ.

Dex âu yếm tôi trong khi nước mắt tôi chảy dài xuống gối.

“Tối nay em ít nói quá,” Dex bảo.

“Vâng,” tôi đáp, cố giữ cho giọng bình thường. Tôi không muốn anh ấy biết tôi đang khóc. Điều cuối cùng tôi muốn là được Dex thương hại. Tôi là đứa thụ động, yếu đuối, nhưng cũng có lòng tự trọng của mình chứ - dù không lớn.

“Nói chuyện với anh đi,” anh nói. “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tôi suýt nữa đã hỏi anh về chuyện thiệp mời, về những dự định của anh, về chúng tôi, nhưng thay vào đó tôi lại nói một cách thờ ơ, “Không có gì cụ thể cả... Em chỉ thắc mắc là cuối tuần này anh có định đi Hamptons không thôi.”

“Đại loại anh cũng hứa với Marcus là sẽ đi. Cậu ta lại muốn chơi gôn.”

“À.”

“Chắc em sẽ không định đi đúng không?”

“Em nghĩ ý kiến đó không ổn.”

“Đi mà?”

“Không đâu.”

Anh hôn phía sau đầu tôi. “Đi mà. Đi mà em.”

Chỉ cần mấy từ “đi mà” nhỏ bé đấy là xong.

“Thôi được rồi,” tôi thì thầm. “Em sẽ đi.”

Tôi chìm vào giấc ngủ mà thấy ghét chính bản thân mình.

Ngày hôm sau, Hillary lao vào phòng tôi. “Đoán xem mình nhận được cái gì trong hòm thư.” Giọng cô ấy như kết tội, không hề có chút cảm thông.

Tôi hoàn toàn không nghĩ đến một sự thật là Hillary cũng sẽ nhận được thiệp mời. Tôi chưa chuẩn bị câu trả lời để nói với cô ấy. “Mình biết,” tôi đáp.

“Vậy là cậu có câu trả lời rồi.”

“Anh ấy vẫn có thể hủy mà,” tôi nói.

“Rachel!”

“Vẫn còn thời gian. Cậu cho anh ấy hai tuần, đúng không? Vẫn còn vài ngày nữa.”

Hillary nhướn mày và bật ra tiếng ho đầy coi thường. “Gần đây cậu có gặp anh ta không?”

Tôi định mở miệng nói dối, nhưng rồi chẳng còn hơi sức đâu nữa. “Gặp tối qua.”

Cô ấy trở mắt nhìn tôi, tỏ vẻ không tin. “Thế cậu có nói với anh ta là cậu nhận được thiệp mời không?”

“Không.”

“Rachel!”

“Mình biết,” tôi đáp, cảm thấy thật xấu hổ.

“Làm ơn nói với mình là cậu không phải một trong những phụ nữ đó đi.”

Tôi biết loại phụ nữ cô ấy đang nói đến là loại nào rồi. Đó là kiểu phụ nữ cứ tiếp tục mối quan hệ với một người đàn ông đã có gia đình trong nhiều năm, hy vọng - thậm chí còn tin - rằng một ngày nào đó anh ta sẽ tỉnh táo nhận ra và bỏ vợ. Thời điểm ấy sắp đến rồi - nếu người phụ nữ đó cứ tiếp tục chờ đợi thì cuối cùng cô ta sẽ không phải ân hận đâu. Nhưng thời gian trôi đi, và những năm tháng đó chỉ để người đàn ông bịa ra những lý do mới. Bọn trẻ còn đang đi học, vợ ốm, đám cưới vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, sắp có cháu. Lúc nào cũng có việc gì đó, một lý do để giữ nguyên tình trạng hiện tại. Nhưng sau đó chẳng còn lý do nào nữa, và cuối cùng cô ta đành phải chấp nhận một thực tế là sẽ không có chuyện bỏ vợ, cô ta sẽ mãi mãi chỉ là người xếp thứ hai mà thôi. Cô ta quyết định rằng thà ở vị trí thứ hai còn hơn là chẳng có gì. Cô ta chịu đầu hàng số phận. Giờ đây tôi cảm thấy cảm thông hơn với những người phụ nữ đó, dù tôi không tin rằng mình cũng đã gia nhập vào hàng ngũ của họ.

“Nói vậy là không công bằng,” tôi đáp.

Cô ấy nhìn tôi như muốn nói “Ô, thật thế à?”

“Dexter chưa kết hôn.”

“Cậu đúng. Anh ta chưa kết hôn. Nhưng đã đính hôn. Như thế có lẽ còn tệ hơn. Anh ta có thể thay đổi tình hình đó, chỉ cần làm *như thế này này*.”
Cô ấy búng tay một cái. “Nhưng anh ta có làm cái quái gì đâu.”

“Nghe này Hillary, chúng ta đang nói đến một chuyện đã lên lịch chắc chắn rồi... Mình chỉ có thể là một trong những phụ nữ đó thêm một tháng nữa thôi.”

“Một tháng? Cậu định để cho đến phút chót rồi mới quyết định hay sao?”

Tôi quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Rachel, sao cậu còn chờ đợi làm gì?”

“Mình muốn anh ấy tự quyết định. Mình không muốn liên quan gì...”

“Sao lại không?”

Tôi nhún vai. Nếu mà biết về sự bội tín của Darcy thì cô ấy sẽ làm ầm lên cho xem.

Cô ấy thở dài. “Cậu muốn nghe lời khuyên của mình không?”

Tôi không muốn, nhưng vẫn gật đầu.

“Cậu đá anh ta đi. Ngay bây giờ. Hãy làm gì đó trong khi vẫn còn được lựa chọn. Chuyện này càng để lâu thì cậu sẽ càng cảm thấy tồi tệ hơn khi đứng trước nhà thờ, nhìn họ trao nhau lời thề với một nụ hôn mà Darcy sẽ kéo dài hơn cảm giác thật sự về nó... Rồi nhìn họ cắt bánh, đút cho nhau ăn, cô ta làm dây kem lên mặt Dex. Nhìn họ nhảy đến tối... và rồi...”

“Mình biết. Mình biết mà.”

Hillary chưa chịu thôi. “Và rồi nhìn họ kéo nhau lên đường đi Hawaii khi đêm xuống!”

Tôi nhăn mặt và nói với cô ấy là tôi biết cả rồi.

“Mình chỉ không hiểu sao cậu không chịu làm gì đó, ép anh ta chẳng hạn. Làm gì cũng được.”

Tôi nhắc lại tôi không muốn là người khiến họ chia tay, tôi muốn Dexter phải tự quyết định.

“Anh ta sẽ tự quyết định chứ còn sao nữa. Cậu có chịu ép anh ta đâu nào. Chỉ cần cố gắng để đạt được thứ cậu muốn thôi mà. Sao cậu không quyết đoán hơn trong một chuyện quan trọng, lớn lao như thế này?”

Tôi không có gì để giải thích với cô ấy cả. Ít nhất không có lời giải thích nào cô ấy thấy là có thể chấp nhận được. Điện thoại của tôi reo, phá vỡ khoảng lặng khó chịu giữa hai chúng tôi.

Tôi liếc màn hình điện thoại. “Les đấy. Mình nên nghe thì hơn,” tôi nói, cảm thấy nhẹ người vì cuộc hỏi cung này đã xong. Đúng là một ngày đáng buồn, tôi lại thấy may mắn khi Les gọi điện cơ đấy.

Lúc chiều muộn, tôi nghỉ một lát trong khi nghiên cứu tài liệu, xoay ghế hướng về phía cửa sổ. Tôi nhìn xuống đại lộ Park, quan sát người người qua lại, làm những việc hằng ngày của họ. Bao nhiêu người trong số họ cảm thấy tuyệt vọng, hứng khởi, hay chỉ đơn giản là trong lòng như đã chết? Tôi tự hỏi không biết có ai trong số đó sắp sửa đánh mất điều gì đó lớn lao vô cùng. Hay có ai đã để mất rồi. Tôi nhắm mắt lại, hình dung cảnh đám cưới mà Hillary đã vẽ ra. Rồi sau đó tôi tự thêm vào hình ảnh tuần trăng mật - Darcy mặc đồ ngủ mới, điệu bộ vô cùng quyến rũ trên giường. Tôi thấy rõ tất cả điều đó.

Và đột nhiên, hoàn toàn bất ngờ, tôi hiểu ra lý do vì sao mình không muốn ép Dex. Vì sao tôi không nói gì hôm mừng bốn tháng Bảy, không nói gì kể từ hồi đó, và cả tối qua cũng không nói gì hết. Tất cả chỉ còn lại một lời giải thích duy nhất, đó là do những kỳ vọng của tôi. Sâu thẳm trong trái tim, tôi không thực sự tin rằng Dex sẽ hủy bỏ đám cưới để đến với tôi, dù tôi có nói hay có làm gì đi nữa. Tôi tin rằng đám cưới rồi tuần trăng mật của Dex và Darcy sẽ đến trong khi tôi bị gạt ra ngoài, hoàn toàn đơn độc. Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau, có thể hình dung ra lần cuối cùng tôi còn được

ở bên Dex, nếu như không phải điều đó đã xảy ra rồi. Đúng là thỉnh thoảng tôi có nghĩ đến một kết cục khác, trong đó Dex và tôi được ở bên nhau, nhưng những hình ảnh đó luôn luôn xuất hiện trong một khoảng thời gian rất ngắn, không bao giờ át được câu hỏi “nếu như” tôi đặt ra. Nói một cách ngắn gọn thì là tôi không có niềm tin thực sự vào hạnh phúc của chính mình. Và rồi lại còn Darcy nữa. Cô ấy là kiểu phụ nữ tin rằng mọi thứ sẽ tự đến với mình, và kết quả là, đúng như thế thật. Luôn luôn là như vậy. Cô ấy thắng vì cô ấy trông đợi điều đó. Còn tôi không mong đợi có được thứ mình muốn, vậy là tôi thua. Thậm chí tôi còn *không hề* cố gắng để đạt được nó.

Giờ là chiều ngày thứ Bảy, chúng tôi đang ở Hamptons. Sáng nay tôi đi tàu hỏa đến, và giờ đây cả nhóm chúng tôi lại tụ tập ở sân sau. Cả nhóm bên nhau đúng là những gì cần có để tạo ra một tai họa. Julian và Hillary đang chơi cầu lông. Họ hỏi có ai muốn thi đấu theo cặp với họ không. Dex nói đồng ý, bảo sẽ chơi. Hillary nhìn anh ấy trừng trừng. “Anh muốn ai cùng cặp với mình hả Dexter?”

Cho đến lúc này, Dexter không hề biết rằng tôi đã kể cho Hillary nghe tất cả mọi chuyện giữa tôi và anh ấy. Có hai lý do khiến tôi giấu anh ấy: tôi không muốn anh cảm thấy mất tự nhiên khi ở gần Hillary, và không muốn anh ấy có lý do để cũng đi nói với một người bạn khác.

Nhưng Hillary thốt ra câu nói cạnh khóe đó theo cái giọng khiến bạn không thể không hiểu ý nếu như biết rõ tình hình. Mà Julian thì rõ ràng là biết, vì anh ta đưa mắt nhìn cô ấy cảnh cáo. Trong cuộc thi đấu cặp đôi giữa họ, anh ta sẽ là người đứng sau thủ thế.

Cô ấy không chịu dừng ở đó. “Sao hả Dex, sẽ là ai?” Một tay chống nạnh, cô ấy trở vọt cầu lông về phía Dex.

Dex nhìn chòng chọc đáp lại Hillary. Quai hàm đánh lại. Anh ấy đang nổi cáu.

“Nếu có hai người đều muốn cùng cặp với anh thì sẽ thế nào?” Giọng Hillary đầy bóng gió.

Darcy có vẻ không hề biết đang có căng thẳng. Cả Marcus và Claire cũng vậy. Có lẽ mọi người đều đã quen với cái giọng như đối chất mà thỉnh thoảng Hillary vẫn nói. Có lẽ họ nghĩ đó là do máu luật sư trong người cô ấy mà ra.

Dex quay lại nhìn chúng tôi. “Các cậu có ai muốn chơi không?”

Marcus xua tay gạt đi. “Thôi ạ. Cảm ơn, cho tôi xin kiếu. Đó là trò chơi con gái.”

Darcy cười khúc khích. “Đúng đấy, Dex. Anh là đàn ông yếu điệu như con gái.”

Claire từ chối, bảo là ghét thể thao.

“Cầu lông còn chẳng phải là một môn thể thao,” Marcus nói, mở lon bia Budweiser. “Giống như gọi cái trò cờ ca rô là thể thao ấy.”

“Xem ra phải chọn giữa Darcy và Rachel rồi. Đúng không?” Hillary nói. “Cậu muốn tham gia không, Rach?”

Tôi cứng người ngồi nguyên chỗ cũ ở chiếc bàn dã ngoại, hai bên là Darcy và Claire.

“Thôi, cảm ơn cậu,” tôi nói khẽ.

“Có muốn em cùng cặp với anh không, anh yêu?” Darcy hỏi. Cô nhìn sang Dex phía bên kia sân trong khi lấy tay che để ánh nắng khỏi chiếu vào mắt.

“Có chứ,” anh nói. “Em sang đây đi.”

Hillary khịt mũi khinh khỉnh khi Darcy đứng dậy rời khỏi bàn với lời báo trước là cô ấy chơi cầu lông dở tệ lắm.

Dex nhìn xuống bãi cỏ, chờ Darcy lấy chiếc vợt thứ tư và tiến lại gần anh ở vùng cỏ bao quanh là dép xỏ ngón và giày thể thao.

“Chúng ta tính tới mười điểm,” Hillary nói, tung quả cầu lên cho lần giao cầu đầu tiên.

“Sao cô lại được giao cầu trước?” Dex hỏi.

“Thì đây,” cô ấy nói, ném quả cầu qua lưới. “Rất sẵn lòng.”

Dex bắt lấy quả cầu rồi trừng mắt nhìn cô ấy.

Trận đấu rất căng thẳng, ít nhất là mỗi lần Hillary và Dex đánh. Quả cầu là vũ khí và bọn họ lấy hết sức đánh thật mạnh, nhằm thẳng vào đối phương. Marcus chêm vào bằng giọng bình luận của Howard Cosell. “Và ở khu Đông Hampton này không khí đang rất căng thẳng trong khi cả hai đội đều cố gắng giành được danh hiệu quán quân.” Claire hò reo cổ vũ cho cả hai phe. Tôi thì chẳng nói gì cả.

Điểm số đang là 9-8. Hillary và Julian dẫn trước. Julian giao cầu thấp tay. Darcy ré lên một tiếng rồi nhắm mắt đánh bừa, ăn may thế nào lại trúng quả cầu. Cô ấy đánh qua lưới, sang bên Hillary. Hillary chuẩn bị tư thế đáp trả và đánh một cú như trái phá chẳng khác nào Venus Williams_. Quả cầu bay vút trong không trung, sát mép lưới, hướng về phía Darcy. Darcy rúm cả lại, chuẩn bị đập cầu thì Dex hét lên, “Ra ngoài! Ra ngoài rồi!” Mặt anh đỏ lựng, lấm tấm mồ hôi.

Quả cầu rơi ngay cạnh chiếc dép của Claire.

“Ra ngoài!” Dexter hét lên, lấy mu bàn tay quệt trán.

“Vớ vẩn. Vẫn trong đường biên!” Hillary gào đáp trả. “Đây là trận đấu cơ mà!”

Marcus tốt bụng nói rằng anh ta không nghĩ trò cầu lông đáng được gọi là trận đấu. Claire đứng dậy khỏi cái ghế đang ngồi, lon ton chạy lại chỗ quả cầu để xem nó có nằm thẳng hàng với chiếc dép không. Từ phía bên kia lưới, Hillary và Julian cùng đi đến chỗ Claire. Năm cặp mắt đang dòm xuống quả cầu. Julian nói rằng gọi như thế thì hơi quá. Hillary trừng mắt nhìn anh ta trước khi cùng Dex tiếp tục màn gào thét “trong” với lại “ngoài”, giống như hai kẻ thù trên sân chơi vậy.

Claire tuyên bố “chơi lại đi” bằng giọng nói kiểu “ta làm hòa thôi” dễ nghe nhất. Nhưng rõ ràng cô ấy không phải kiểu con gái mà hồi bé hay ra ngoài đi chơi rồi, bởi vì nói ra câu “chơi lại đi” là một trong những nguyên

nhân lớn nhất dẫn đến bất đồng. Hillary chứng tỏ ngay điều đó. “Vớ vẩn,” cô ấy nói. “Không có chơi lại gì hết. Đường biên đã ở nguyên chỗ đó cả ngày nay rồi.”

“Cả ngày ấy à? Chúng ta mới chơi được có hai mươi phút thôi,” Dex nói kháy.

“Tôi không nghĩ là quả cầu rơi trên đường biên đâu,” Darcy lên tiếng. Nhưng cũng chẳng phải cô ấy quan tâm gì. Dù trong đời thực cô ấy là người thích cạnh tranh nhưng khi chơi trò chơi và thể thao cô ấy lại chẳng bận tâm thắng thua. Trong trò chơi Mua Đất Bán Nhà, cô ấy mua bất động sản toàn dựa theo màu sắc; cô ấy nghĩ là những ngôi nhà nhỏ trông đáng yêu hơn nhiều so với những “quán trọ Red Roof to đùng xấu xí”.

“Được thôi, nếu anh muốn sống theo cái kiểu *gian dối* đó cả đời thì tùy,” Hillary nói với Dex, che giấu điều muốn ám chỉ thực sự bằng một nụ cười thân thiện, như thể đơn giản chỉ là nói đùa cho vui thôi. Đôi mắt cô ấy mở to, ngây thơ.

Tôi nghĩ chắc tôi sắp ngất.

“Thôi được, cô thắng,” Dex nói với Hillary như thể không thêm bận tâm. Anh để Hillary thắng trong cái trò chơi ngớ ngẩn đó của cô ấy.

Hillary không muốn mọi chuyện đi theo hướng đó. Trông cô ấy bối rối, không biết nên tranh cãi tiếp hay là ăn mừng chiến thắng. Tôi thấy sợ không biết cô ấy sẽ nói gì tiếp theo.

Dex ném vợt xuống bãi cỏ dưới gốc cây. “Tôi đi tắm,” anh nói, đi vào nhà.

“Anh ấy cáu đấy,” Darcy nói, liếc chúng tôi một cái thông báo trước cảnh tượng quá rõ ràng. Tất nhiên cô ấy đang nghĩ đó là do trò chơi. “Dex ghét bị thua lắm.”

“Ờ, đúng là đứa trẻ to xác,” Hillary nói với vẻ chán ghét.

Tôi để ý thấy rằng (và hài lòng? hy vọng? có cảm giác ưu thế hơn?) Darcy không bênh Dex. Nếu anh ấy là của tôi thì tôi sẽ nói gì đó. Tất nhiên,

nếu anh ấy thuộc về tôi thì ngay từ đầu Hillary đã chẳng tỏ ra thiếu tử tế đến thế.

Tôi cẩn thận liếc cô ấy như muốn nói: đủ rồi đấy.

Cô ấy nhún vai, ngồi phịch xuống bãi cỏ và gãi nốt muỗi đốt ở mắt cá chân cho đến lúc chảy cả máu. Cô ấy lấy một lá cỏ lau vết máu đi rồi lại ngẩng lên nhìn tôi.

“Sao?” cô ấy bướng bỉnh nói.

Tối đó, lúc ở bàn ăn Dex lặng lẽ đến nỗi gần như sắp nổi cáu lên đến nơi. Nhưng tôi không rõ anh tức Hillary hay tức tôi vì đã kể cho cô ấy. Dex lờ cả hai chúng tôi. Ngay lập tức Hillary cũng lờ Dex luôn, ngoại trừ một câu chọc ngoáy lúc tôi cố gắng chút ít nói chuyện với anh ấy.

“Anh định gọi món gì?” tôi hỏi khi anh nhìn khắp tờ thực đơn.

Anh không chịu ngẩng lên nhìn. “Anh chưa rõ.”

“Thật đúng là,” Hillary lẩm bẩm. “Sao không gọi cả hai suất đi?”

Julian siết vai cô ấy rồi nhìn tôi tỏ vẻ hối lỗi.

Dex quay ghế hướng về phía Marcus, cố gắng tránh cả nhìn lẫn nói chuyện với tôi và Hillary cho đến khi bữa tối kết thúc. Tôi thất vọng vì lo lắng. *Anh giận à? Anh giận à? Anh giận à?* Tôi thầm nghĩ trong lúc cố gắng nuốt món cá kiếm. *Xin đừng giận mà.* Tôi khao khát đến cùng cực, đến phát điên, muốn được nói chuyện với Dex và xóa đi bầu không khí căng thẳng giữa chúng tôi trong thời gian còn ở bên nhau. Tôi không muốn mọi chuyện kết thúc tồi tệ thế này.

Lát sau, lúc ở bar Talkhouse, cuối cùng Dex và tôi cũng được ở riêng. Lúc tôi đã chuẩn bị sẵn sàng câu xin lỗi thay cho Hillary thì anh quay sang tôi, đôi mắt xanh lá cây sáng lên. “Em kể với cô ta làm quái gì?” anh rít lên.

Tôi không giỏi trong khoản xung đột với người khác, sững sờ trước thái độ hung hăng của anh. Tôi ngờ ngác nhìn Dex, vờ như không hiểu. Tôi có

nên xin lỗi không? Có nên giải thích không? Tôi biết giữa chúng tôi có một lời thề ngầm là sẽ giữ bí mật, nhưng tôi phải kể với một người nào đó.

“Hillary. Em đã kể cho cô ta biết,” anh nói, gạt sợi tóc vướng trên trán. Tôi nhận thấy là lúc nổi giận trông anh thậm chí còn nóng bỏng hấp dẫn hơn nữa kia - quai hàm anh trở nên vuông vắn hơn thì phải.

Tôi gạt điều quan sát được đó qua một bên, trong tôi nhói lên một cảm giác. Sao anh dám nổi giận với tôi cơ chứ! Tôi chẳng làm gì anh hết! Sao tôi lại là người khao khát được tha thứ đến phát điên lên?

“Em có thể kể với bất cứ ai em muốn,” tôi nói, ngạc nhiên trước sự cứng rắn trong giọng nói của mình.

“Bảo cô ta đừng có xía vào chuyện này,” anh nói.

“Đừng có xía vào chuyện gì hả Dex? Mỗi quan hệ chết tiệt giữa chúng ta ư?”

Trông anh có vẻ sừng sốt. Rồi đau lòng. Tốt lắm.

“Không phải như thế,” anh nói. “Tình cảnh này đúng là chết tiệt, nhưng mỗi quan hệ giữa chúng ta thì không.”

“Anh đã *đính hôn*, Dexter ạ.” Nổi uất ức bùng lên thành cơn thịnh nộ trong tôi. “Không thể tách rời điều đó trong mỗi quan hệ giữa chúng ta.”

“Anh biết. Anh còn đang *đính hôn*... nhưng em thì lẳng nhăng với Marcus.”

“*Cái gì?*” tôi hỏi, đầy ngờ vực.

“Em đã *hôn* cậu ta ở Aubette.”

Tôi không tin nổi điều mình vừa nghe thấy - anh đã *đính hôn* mà còn đi bôi lông tìm vết ở một *nụ hôn* vớ vẩn chẳng đáng gì! Trong đầu tôi thoáng tự hỏi anh biết điều đó bao lâu rồi, và tại sao trước đó anh không hề nói gì cả. Tôi cố gắng dẹp bỏ cái bản năng khiến mình cảm thấy hối hận.

“Đúng, em đã *hôn* Marcus đấy. To tát gớm nhỉ.”

“To tát với anh.” Mặt anh gần mặt tôi đến nỗi tôi có thể ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở anh. “Anh ghét điều đó. Đừng làm thế nữa.”

“Đừng có bảo em phải làm gì,” tôi thì thầm đáp lại đầy tức tối. Những giọt nước mắt giận dữ khiến mắt tôi cay xè. “Em không bảo anh phải làm cái này cái kia... Biết sao không? Có lẽ em nên nói cho anh biết anh phải làm gì... Điều này thì thế nào: đi mà cưới Darcy đi. Em không quan tâm.”

Tôi đi khỏi chỗ Dex, gần như tin vào điều mình đã nói. Đây là giây phút đầu tiên trong suốt mùa hè tôi cảm thấy tự do. Có lẽ là giây phút tự do nhất trong cả cuộc đời tôi. Tôi là người nắm quyền. Tôi là người quyết định. Tìm thấy một chỗ trống ở sân sau, tôi đứng một mình trong đám đông chen chúc toàn người với người, tim đập thành thịch. Mấy phút sau, Dex tìm được tôi, tóm lấy khuỷu tay tôi.

“Em nói vậy nhưng không có ý đó... rằng em không quan tâm đâu.” Giờ đến lượt anh lo lắng. Tôi không bao giờ hết ngạc nhiên trước một quy luật quá đơn giản: người nào ít quan tâm hơn cả (hoặc là giả vờ như vậy) thì người đó sẽ nắm quyền. Thêm một lần nữa tôi lại chứng minh điều đó đúng. Tôi gạt tay Dex khỏi tay mình, chỉ lạnh lùng nhìn anh. Anh tiến gần tôi hơn, lại nắm lấy cánh tay tôi.

“Anh xin lỗi, Rachel,” anh thì thầm, cúi đầu xuống mặt tôi.

Tôi không được mềm yếu. Sẽ không mềm yếu. “Em chán cái cảm giác chúng ta mâu thuẫn với nhau rồi, Dex ạ. Cái vòng luẩn quẩn của hy vọng, tội lỗi, ảm ức, chẳng bao giờ chấm dứt. Em chán phải tự hỏi chuyện gì sẽ đến với hai chúng ta. Em mệt mỏi vì phải chờ đợi anh rồi.”

“Anh biết. Anh xin lỗi,” Dex nói. “Anh yêu em, Rachel.”

Tôi cảm thấy mình yếu dần. Bất chấp vẻ cứng rắn giả tạo, tôi đang vô cùng phấn chấn rạo rức vì được ở gần anh, vì những gì anh đã nói. Tôi nhìn vào mắt Dex. Tất cả bản năng và khao khát trong tôi đều nói rằng hãy làm hòa đi, nói với anh ấy là tôi cũng yêu anh ấy đi. Nhưng tôi cưỡng lại tất cả, giống như một người đang sắp chết đuối vùng vẫy giữa nơi biển động. Tôi biết mình phải nói gì. Tôi nghĩ đến lời khuyên của Hillary, cô ấy suốt ngày

bảo tôi phải nói gì đó đi. Nhưng tôi làm điều này không phải vì cô ấy. Mà đây là vì tôi. Tôi sắp xếp cho thành câu những từ ngữ đã vang lên trong đầu tôi suốt cả mùa hè.

“Em muốn được ở bên anh, Dex,” tôi điềm tỉnh nói. “Hủy bỏ đám cưới đi. Hãy ở bên em.”

Thế đấy. Sau hai tháng chờ đợi, cả đời thụ động, bây giờ mọi thứ đã xong. Tôi cảm thấy nhẹ cả người, cảm thấy mình tự do và thay đổi. Tôi là người phụ nữ mong muốn được hạnh phúc. Tôi *xứng đáng* có được điều đó. Chắc chắn anh sẽ làm cho tôi hạnh phúc.

Dex thở ra, sắp sửa trả lời đến nơi.

“Đừng,” tôi nói, lắc đầu. “Xin đừng nói chuyện với em, trừ phi anh bảo rằng đám cưới bị hủy bỏ. Từ giờ cho đến lúc đó, chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa.”

Mắt chúng tôi dán chặt vào nhau. Trong khoảng một phút, không ai chớp mắt. Và rồi, lần đầu tiên trong đời tôi đánh bại Dex trong cuộc thi ai nhìn được lâu hơn.

Hai mươi

Đã hai ngày kể từ khi tôi đưa ra tối hậu thư, còn một tháng nữa là đến lễ cưới. Tôi vẫn đang thấy tràn đầy sức sống với vị thế của mình, lòng tôi chứa chan một cảm giác phơi phới, lạc quan, còn mạnh mẽ hơn cả hy vọng. Tôi tin vào Dex, tin vào hai chúng tôi. Anh ấy sẽ hủy thôi. Chúng tôi sẽ sống hạnh phúc mãi mãi. Hoặc gần như mãi mãi.

Tất nhiên tôi thấy lo về Darcy. Thậm chí tôi còn sợ rằng cô ấy có thể sẽ làm điều gì điên rồ khi phải đối diện với lần đầu tiên bị từ chối. Tôi tưởng tượng cô ấy trông ốm yếu nằm trên giường bệnh, tay nối với ống truyền dịch, hai mắt thâm quầng, mái tóc xơ xác, làn da xám xịt. Trong tình cảnh đó, tôi đến bên cô ấy, mang cho cô ấy tạp chí và cam thảo đen, bảo rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, mọi chuyện xảy ra đều có lý do cả.

Nhưng cho dù những cảnh này có trở thành hiện thực đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ hối hận vì đã nói thật với Dex về điều tôi mong muốn. Tôi sẽ không bao giờ hối tiếc vì đã làm như vậy. Lần đầu tiên tôi không đặt lợi ích của Darcy lên trên chính bản thân mình.

Những ngày đó trôi đi, tôi đi làm, về nhà, rồi lại đi làm, chờ đợi giờ phút trọng đại đến. Tôi tin chắc rằng Dex có thể sẽ gọi bất cứ lúc nào để báo tin. Tin tốt lành. Lúc này đây tôi sẽ thật cứng rắn, không chịu để cho khao khát trong tôi thúc giục mà gọi điện cho anh trước. Nhưng sau khi một tuần trôi qua, tôi bắt đầu lo lắng, cảm thấy mình lại trở về với con người trước đây. Tôi nói với Hillary là tôi muốn gọi điện cho anh, biết rằng cô ấy sẽ khuyên tôi bỏ ý định đó. Tôi thấy mình giống như một người phụ nữ đang bỏ rượu, tự lôi mình đến buổi họp của Hội Những Người Cai Rượu trong nỗ lực cuối cùng để cưỡng lại cơn nghiện đang dâng lên.

“Không được,” cô ấy nói. “Đừng có làm. Đừng liên lạc.”

“Nhờ lúc đó anh ấy say và chẳng nhớ cuộc nói chuyện đó thì sao?” tôi hỏi cô ấy, cố bám lấy chút hy vọng nhỏ nhoi.

“Mặc kệ hănh.”

“Cậu có nghĩ là anh ấy nhớ không.”

“Hănh nhớ đấy.”

“Ừm. Ước gì mình chưa nói gì cả.”

“Tại sao? Để cậu có thêm vài đêm với hănh à?”

“Không phải thế,” tôi nói để bênh mình.

Cho dù đó chính là lý do đấy.

Sau vài hôm sống như tra tấn nữa qua đi, vì không thể ăn, làm việc và cũng không thể ngủ nổi, tôi quyết định đi tìm lối thoát. Tôi phải đến một nơi nào đó khác, rời xa Dex. Chỉ bằng cách rời khỏi thành phố thì tôi mới ngăn được mình gọi điện cho anh, rút lại tất cả những gì đã nói để được ở bên anh thêm một đêm nữa, thêm một phút nữa. Tôi nghĩ đến chuyện về Indiana, nhưng như thế vẫn chưa đủ xa. Với lại, về nhà chỉ khiến tôi nhớ đến Darcy và đám cưới mà thôi.

Tôi gọi điện cho Ethan hỏi tôi đến thăm cậu ấy có được không. Cậu ấy sướng rơn, bảo lúc nào tôi đến cũng được. Vậy là tôi gọi điện đến hãng hàng không United, đặt một vé máy bay đi London. Từ giờ đến lúc bay chỉ còn năm ngày nữa thôi, vậy nên tôi phải thanh toán toàn bộ tiền vé - mất tám trăm chín mươi đô la - nhưng hoàn toàn xứng đáng.

Sau khi đánh máy tờ thư thông báo sẽ đi nghỉ, tôi cầm đến văn phòng của Les. May quá, hănh không có trong đó.

“Hănh đi họp ở bên ngoài rồi. Ổn trời,” Cheryl, cô thư ký của hănh nói với tôi. Cô ấy là đồng minh của tôi, thường báo tôi biết khi nào Les đang trong tâm trạng cực kỳ khó chịu.

“Có vài thứ cho hăn xem,” tôi nói với cô ấy, bước vào hang ổ đáng sợ của hăn.

Tôi đặt bản phác thảo thư trả lời lên ghế, thư thông báo đi nghỉ để ở dưới. Thế rồi tôi đổi ý, đặt nó lên đầu đồng tài liệu. Hăn sẽ điên phải biết. Điều đó khiến tôi mỉm cười.

“Có gì mà cười tự mãn thế?” Cheryl hỏi lúc tôi đi ra.

“Thư thông báo đi nghỉ,” tôi đáp. “Báo tôi biết hăn rửa tôi nhiều đến cỡ nào nhé.”

Cô ấy nhưn mày nói, “À ừ,” vẫn tiếp tục tài liệu đang đánh máy dở. “Có người sắp gặp rắc rối đây.”

Tối đó, lúc quay về văn phòng, Les gọi điện cho tôi. “Ý tưởng to tát đó là thế nào vậy?”

“Anh bảo sao?” tôi hỏi, biết rằng tôi bình tĩnh thì sẽ càng khiến hăn cáu thêm.

“Cô có nói với tôi là sẽ đi nghỉ đâu!”

“Ô. Tưởng tôi bảo rồi chứ,” tôi nói dối.

“Bảo lúc nào?”

“Tôi không nhớ chính xác... Cách đây mấy tuần. Tôi sẽ đi dự đám cưới.” Hai câu nói dối.

“Giời ạ.” Hăn thở vào điện thoại, chờ tôi lên tiếng hủy bỏ chuyến đi. Ngày xưa khi tôi còn là đứa làm ở đây năm đầu tiên thì cái trò giả làm người bị động nôi cáu có lẽ sẽ có tác dụng đấy. Nhưng giờ thì tôi chẳng nói gì hết. Tôi chờ hăn lên tiếng.

“Đám cưới của người trong gia đình à?” cuối cùng hăn hỏi. Giới hạn hăn đưa ra là thế đấy. Đám cưới, đám ma của người trong gia đình. Chắc chỉ có gia đình ruột thịt thôi. Vậy là tôi bảo với hăn rằng đó là đám cưới em gái tôi. Ba câu nói dối.

“Xin lỗi nhé,” tôi nói như đang bõn. “Làm phù dâu chính mà.”

Tôi để cho hắn quát tháo vài giây rồi hắn dọa sẽ để cho người khác lo vụ này. Cứ làm như ai cũng muốn làm việc với hắn lắm không bằng. Cứ làm như tôi quan tâm khi hắn dọa sẽ để người khác thay thế vị trí của tôi không bằng. Sau đó hắn hài lòng thông báo rằng đi nghỉ có nghĩa là tôi sẽ phải ở tịt trong văn phòng làm việc cho đến tận thứ Sáu. Tôi trầm nghĩ, cũng chẳng sao.

Mấy phút sau, Darcy gọi điện. Cô ấy thông cảm với tôi y như Les vậy. “Sao cậu có thể thu xếp một chuyến đi chơi gần sát với đám cưới của mình được chứ?”

“Mình đã hứa với Ethan là hè này sẽ đến thăm cậu ấy. Mà bây giờ đã gần hết hè rồi.”

“Để đến mùa thu thì đã sao? Mình chắc rằng mùa thu London còn đẹp hơn ấy.”

“Mình cần phải đi một chuyến. Ngay bây giờ.”

“Tại sao lại là bây giờ?”

“Chỉ là mình cần phải rời khỏi nơi này.”

“Tại sao?... Chuyện đó có liên quan gì đến Marcus không?”

“Không.”

“Cậu đã gặp anh ta chưa?”

“Chưa.”

“Sao lại chưa?”

“Thôi được rồi. Chắc là có liên quan gì đó đến Marcus đấy...” tôi nói, chỉ muốn cô ấy ngậm miệng lại. “Mình nghĩ chuyện với anh ta sẽ chẳng đi đến đâu cả. Và có lẽ mình đang thấy hơi chán. Thế được chưa?”

“Ô,” cô ấy nói. “Mình rất tiếc là chuyện đó không đi đến đâu.”

Điều cuối cùng tôi muốn nhận được là sự cảm thông từ phía Darcy. Tôi nói rằng thực sự chuyện đó là do công việc thì đúng hơn. “Mình cần phải thoát khỏi Les một thời gian.”

“Nhưng ở đây mình cần cậu,” cô ấy rên rỉ. Rõ ràng mười giây cảm thông của cô ấy đã hết rồi.

“Claire sẽ đến.”

“Như thế không giống nhau. Cậu là phù dâu chính của mình cơ mà!”

“Darcy. Mình cần phải đi nghỉ. Được chưa?”

“Chắc sẽ phải thế thôi.” Tôi thấy được cả khuôn mặt đang hờn dỗi của cô ấy. “Đúng không?” Cô ấy nói thêm với một chút xiu hy vọng.

“Đúng vậy.”

Cô ấy thở dài rõ to rồi xoay cách khác. “Đợi đến lúc mình đi nghỉ tuần trăng mật ở Hawaii rồi cậu đi không được à?”

“Có thể,” tôi nói, hình dung ra Darcy trong bộ váy ngủ mới. “Nếu như thế giới của mình chỉ quay quanh mỗi cậu... nhưng mình xin lỗi. Không đâu.”

Chưa bao giờ tôi nói những điều như vậy với Darcy. Nhưng thời thế đã thay đổi.

“Thôi. Được rồi. Nhưng trưa mai gặp mình ở Bridal Party để chọn váy phù dâu cho cậu... Trừ phi cậu đã lên hoạch đi Venice hay gì đó rồi.”

“Cậu vui tính thật,” tôi nói, rồi cúp máy.

Vậy là giờ Dex sẽ biết tôi sắp đi London. Tôi tự hỏi biết được tin này anh ấy sẽ cảm thấy như thế nào. Có lẽ nó sẽ khiến anh ấy quyết định nhanh chóng hơn chẳng. Báo với tôi một tin gì đó tốt lành trước khi tôi bay đi xa.

Tôi cứ chờ đợi, mỗi giờ trôi qua cảm giác như bị tra tấn lại càng tăng lên. Anh không nhắn gì cả. Không gọi điện. Không e-mail. Tôi liên tục kiểm tra tin nhắn thoại, chờ đợi được thấy cái đèn đỏ nhấp nháy. Không có gì hết. Tôi bắt đầu quay số điện thoại của anh không biết bao nhiêu lần, viết một bức e-mail dài mà tôi không bao giờ gửi. Chẳng hiểu bằng cách nào tôi vẫn giữ được sự cứng rắn mạnh mẽ.

Thế rồi, vào buổi tối trước khi tôi bay, José gọi lên nhà tôi. “Dex đến gặp cô đây.”

Trong tôi tràn ngập biết bao cảm xúc. *Đám cưới bị hủy rồi ư?* Lần đầu tiên tôi thấy chiếc cốc của mình không chỉ đầy một nửa mà còn tràn cả ra ngoài. Niềm vui tạm thời bị lấn át khi những suy nghĩ của tôi hướng về Darcy - tình bạn của chúng tôi sẽ ra sao đây? Cô ấy có biết tôi có liên quan đến việc đó không? Tôi gạt đi ý nghĩ về Darcy, tập trung dành tình cảm cho Dex. Bây giờ anh ấy quan trọng hơn.

Nhưng khi tôi ra mở cửa, nét mặt anh hoàn toàn không ổn tí nào.

“Chúng ta nói chuyện được không?” anh hỏi.

“Được.” Giọng tôi thốt ra chỉ là tiếng thì thầm.

Tôi ngồi mà người cứng đờ như thể sắp được thông báo là có người rất gần gũi thân thiết với tôi vừa qua đời. Anh cũng giống như sĩ quan cảnh sát đến trước cửa nhà tôi, trên tay cầm mũ.

Anh ngồi xuống cạnh tôi, và bắt đầu nói. *Đây thực sự là một quyết định khó khăn... anh thật lòng rất yêu em... nhưng chỉ là anh không thể... anh đã suy nghĩ rất nhiều... cảm thấy có tội... không cố tình lừa dối em... tình bạn giữa chúng ta... khó khăn vô cùng... Anh quan tâm đến Darcy rất nhiều... không thể làm thế với cô ấy... nợ gia đình cô ấy điều đó... bảy năm... mùa hè này đã xảy ra quá nhiều chuyện... điều anh nói là sự thật... anh xin lỗi... anh xin lỗi... thực sự xin lỗi... sẽ mãi mãi, mãi mãi yêu em...*

Dex gục mặt vào hai bàn tay, và tôi nhớ lại hôm sinh nhật mình, tôi đã ngưỡng mộ đôi tay anh như thế nào trong khi chúng tôi đi taxi hướng về đại lộ 1. Ngay trước lúc anh hôn tôi. Giờ thì chúng tôi đang ở đây. Kết thúc thật rồi. Và tôi sẽ không bao giờ hôn anh thêm lần nào nữa.

“Em nói gì đi,” Dex nói. Đôi mắt anh trống rỗng vô cảm, hàng mi ướt đen óng. “Xin em hãy nói gì đi.”

Tôi nghe thấy tiếng mình bảo rằng em hiểu, và em sẽ không sao đâu. Tôi không khóc. Thay vào đó tôi tập trung thở. Hít vào, thở ra. Hít vào, thở

ra. Lại thêm một khoảng lặng. Chẳng còn gì nữa để mà nói.

“Giờ anh nên về đi,” tôi bảo với anh.

Khi Dex đứng dậy và đi ra cửa, tôi nghĩ đến chuyện gào thét, cầu xin. *Đừng đi! Xin anh! Em yêu anh! Hãy đổi ý đi! Cô ấy đã lừa dối anh mà!* Nhưng tôi lại chỉ nhìn anh ấy đi, không chút chần chừ hay quay lại nhìn tôi một lần cuối cùng.

Tôi cứ nhìn chăm chăm ra cửa một lúc lâu, lắng nghe sự im lặng. Tôi muốn khóc để cho một thứ gì đó lấp đầy khoảng không gian trống trải đáng sợ này, nhưng tôi không thể khóc được. Sự câm lặng lại càng trở nên rõ rệt hơn khi tôi nghĩ xem mình sẽ làm gì tiếp. Sắp xếp đồ đạc? Đi ngủ? Gọi điện cho Ethan hay Hillary? Trong một giây phút không tỉnh táo, tôi nảy ra những suy nghĩ mà đa phần mọi người sẽ không chịu thừa nhận họ đã nghĩ đến - nuốt một đồng thuốc Tylenol PM, chiêu bằng rượu vodka. Thực sự tôi có thể trừng phạt Dex, phá hỏng đám cưới của họ, chấm dứt nỗi đau của mình.

Đừng có điên. Đây chỉ là chút xíu tan vỡ nơi con tim thôi mà. Mà sẽ vượt qua được. Tôi nghĩ đến tất cả những trái tim đang tan vỡ ngay lúc này đây, ở Manhattan, ở khắp mọi nơi trên thế giới, đến tất cả những nỗi đau quá sức chịu đựng. Tôi cảm thấy bớt cô đơn khi nghĩ rằng những người khác cũng đang tan nát cõi lòng. Những người chồng bỏ vợ sau hai mươi năm chung sống. Những đứa trẻ gào khóc, “Bố ơi, đừng bỏ chúng con! Xin bố hãy ở lại!” Chắc hẳn những gì tôi đang cảm thấy lúc này không thể sánh được với nỗi đau đó. Chỉ là chuyện tình cảm ngắn ngủi trong một mùa hè thôi mà, tôi thầm nghĩ. Vốn dĩ không bao giờ cho rằng nó sẽ tồn tại quá tháng Tám.

Tôi đứng dậy, bước lại gần tủ sách, tìm thấy chiếc hộp Altoid. Tôi vẫn còn một hy vọng cuối cùng. Nếu tôi có được đôi sáu, biết đâu anh ấy sẽ đổi ý, quay về với tôi chẳng. Giống như đang niệm câu thần chú, tôi thổi vào hai viên xúc xắc giống như Dex đã làm. Sau đó tôi xóc chúng bằng tay phải, rồi cẩn thận, thật cẩn thận đổ xúc xắc. Y như lần đầu tiên chúng tôi đổ, một

viên dừng xoay trước viên kia. Mặt sáu! Tôi nín thở. Trong một giây phút, tôi thấy rất nhiều chấm, nghĩ rằng chắc mình lại được đôi sáu một lần nữa. Tôi quỳ xuống, nhìn chăm chăm vào viên xúc xắc thứ hai.

Chỉ là mặt năm thôi.

Tôi đổ được số mười một. Giống như có ai đó đang giễu cợt tôi và nói: *Suýt nữa thì được, nhưng lại không thành rồi.*

Hai mươi mốt

Trong lúc máy bay đang bay qua Đại Tây Dương, tôi quyết định sẽ không kể cho Ethan nghe tất cả những chi tiết thảm hại không hay ho gì. Khi hạ cánh trên đất Anh, tôi sẽ không dẫn vật, không nghĩ ngợi gì nữa hết. Đó sẽ là bước đầu tiên để tôi quên đi Dex và tiếp tục sống. Nhưng lúc này khi đang trên máy bay, tôi cho phép mình nghĩ đến anh ấy và hoàn cảnh của mình. Tôi đã đặt mình vào tình cảnh này ra sao để rồi thua thiệt. Chẳng đáng phải mạo hiểm vì một điều như thế. Làm một người nhìn cuộc sống theo kiểu chiếc cốc với một nửa sẽ tốt hơn. Lẽ ra tôi đã có thể sống vui vẻ hơn nhiều nếu không đưa chân bước trên con đường này, nếu tôi không phải chịu đựng cảm giác bị bỏ rơi, thất vọng, để cho Darcy có cơ hội đánh bại tôi thêm một lần nữa.

Tôi đang ngồi tựa trán vào cửa sổ máy bay thì một cô bé con ở đằng sau lấy chân đá vào ghế của tôi một, hai rồi ba lần. Tôi nghe thấy bà mẹ nói ngọt, “Kìa Ashley, đừng đá vào ghế của cô.” Ashley cứ tiếp tục đá. “Ashley! Như thế là vi phạm quy định. Không được đá ghế trên máy bay,” bà mẹ nhắc đi nhắc lại, cố gắng tỏ ra bình tĩnh như thể muốn cho mọi người chung quanh thấy rằng mình là một bà mẹ giỏi giang. Tôi nhắm mắt lại khi máy bay bay vào vùng trời đêm, và chỉ mở ra khi cô tiếp viên lại gần để đưa tai nghe.

“Thôi, cảm ơn chị,” tôi nói.

Giờ tôi chẳng muốn xem phim. Tôi còn mãi chuẩn bị tinh thần cho những đau đớn khổ sở sắp phải đương đầu trong mấy tiếng đồng hồ sắp tới.

Tôi đã bảo với Ethan là không cần đến sân bay Heathrow đón tôi - tôi sẽ tự bắt taxi đến nhà cậu ấy. Nhưng tôi lại đang mong cậu ấy đến. Dù sống ở

Manhattan nhưng tôi vẫn thấy sợ khi đến những thành phố lớn khác, nhất là ở nước ngoài. Trừ lần đến Rome với bố mẹ để kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày cưới của họ, còn thì tôi chưa từng rời khỏi nước Mỹ. Ngoài đi thăm thác Niagara ở biên giới với Canada, mà lần đó thì không tính. Thế nên tôi nhẹ cả người khi thấy Ethan đang đợi ngay bên ngoài khu hải quan, nhe răng cười, trông trẻ con và hạnh phúc hơn bao giờ hết. Cậu ấy đeo cặp kính gọng sừng mới, trông giống của Buddy Holly nhưng màu nâu. Cậu ấy chạy ào đến chỗ tôi, ôm chặt lấy cổ tôi. Cả hai cùng cười vang.

“Được gặp cậu thích thật! Nào. Đưa túi của cậu đây,” Ethan nói.

“Mình cũng vậy.” Tôi cười đáp lại. “Mình thích cặp kính của cậu.”

“Đeo vào trông mình có thông minh hơn không?” Cậu ấy đẩy gọng kính trên sống mũi và đứng tạo dáng một ông học giả, vân vê bộ ria tưởng tượng.

“Hơn nhiều ấy chứ.” Tôi khúc khích cười.

“Cậu đến mình vui lắm!”

“Còn mình thì vui vì được đến đây.”

Một mùa hè đầy những quyết định tồi tệ, nhưng cuối cùng thì cũng có một quyết định đúng đắn. Chỉ cần được nhìn thấy Ethan thôi là tôi cũng thấy lòng mình dịu lại.

“Đúng lúc cậu cần phải đến,” cậu ấy nói, khéo léo lôi chiếc túi xách có bánh xe của tôi đi qua đám đông. Chúng tôi ra đến ngoài, chỗ taxi xếp hàng đợi khách.

“Không thể tin nổi là mình đang ở Anh. Tuyệt quá đi mất.” Tôi hít một hơi đầu tiên trong bầu không khí của nước Anh. Thời tiết giống hệt với tôi tưởng tượng - xám xịt, mưa rả rích, hơi lạnh. “Đúng là cậu không nói đùa về thời tiết ở đây thật. Có cảm giác như bây giờ là tháng Mười một chứ không phải tháng Tám.”

“Mình đã bảo rồi mà... Tháng này thực ra cũng có vài ngày nóng đấy. Nhưng bây giờ lại như mọi khi rồi. Lúc nào cũng vậy cả. Nhưng cậu sẽ quen thôi. Chỉ cần ăn mặc sao cho hợp thời tiết là được.”

Mấy phút sau, chúng tôi yên vị ở ghế sau của một chiếc taxi đen, túi để dưới chân. Chiếc taxi này nghiêm chỉnh hơn, rộng hơn so với taxi vàng ở New York.

Ethan hỏi tôi cảm thấy thế nào, và trong một giây tôi tưởng cậu ấy đang hỏi về Dex, nhưng rồi tôi nhận ra đó là câu người ta hay hỏi sau chuyến bay.

“Ồ, mình ổn,” tôi nói. “Mình háo hức được đến đây lắm.”

“Có mệt không?”

“Hơi thôi.”

“Uống một cốc bia là hết ngay ấy mà,” cậu ấy nói. “Không cần ngủ. Trong một tuần bọn mình có nhiều việc phải làm lắm.”

Tôi cười. “Ví dụ?”

“Đi thăm quan. Chè chén. Ôn lại quá khứ. Những chuyện quan trọng, mất nhiều thời gian... Chúa ơi, được gặp cậu đúng là vui.”

Chúng tôi đến căn hộ ngầm dưới đất của Ethan ở Kensington, cậu ấy dẫn tôi đi xem qua phòng ngủ, phòng khách và bếp. Nội thất trong nhà cậu ấy bóng bẩy đẹp đẽ, hiện đại, trên tường treo những bức tranh trừu tượng và ảnh của những nhạc sĩ viết nhạc jazz. Đó là một căn hộ của dân độc thân, nhưng không có cảm giác như ở đây lúc nào cũng sẵn sàng cho chuyện phiêu lưu tình ái.

“Cậu có muốn đi tắm không?”

Tôi bảo cậu ấy là có, tôi cảm thấy người mình hơi bụi bặm. Cậu ấy đưa tôi chiếc khăn ở hành lang phía bên ngoài phòng tắm và bảo tôi nhanh lên nhé, cậu ấy muốn nói chuyện.

Sau khi tôi tắm và thay quần áo xong, Ethan hỏi, “Vậy chuyện với Dex thế nào rồi? Mình thấy là bọn họ vẫn còn chưa hủy hôn?”

Thật ngạc nhiên là có một lúc tôi ngừng nghĩ đến anh ấy. Tất cả mọi thứ đều lờ mờ gợi nhớ đến Dex. Tắm biển hiệu bia Newcastle. *Uống bia*

Newcastle cùng anh ấy vào hôm sinh nhật. Lái xe phía bên trái đường. Dex thuận tay trái. Mưa. Alanis Morissette đang hát: “Ngày cưới của anh trời như muốn đổ mưa.”

Nhưng câu hỏi về Dex của Ethan vẫn khiến ngực tôi nhói đau. Cổ họng nghẹn lại trong khi tôi cố gắng để không khóc.

“Ôi, Chúa ơi. Mình biết ngay mà,” Ethan nói. Cậu ấy vươn người, nắm lấy tay tôi, kéo tôi ngồi xuống chiếc sofa da màu đen.

“Biết gì cơ?” tôi nói, vẫn cố gắng ngăn những giọt lệ.

“Biết rằng cái vẻ bình thản, ‘tôi chẳng quan tâm’ đó của cậu chỉ là lớp vỏ cứng rắn bên ngoài thôi.” Cậu ấy vòng tay ôm lấy tôi. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cuối cùng tôi khóc và kể tất cả cho cậu ấy nghe, không thêm thắt hay thay đổi gì cả. Thậm chí cả chuyện viên xúc xắc. Lời thề lúc bay qua Đại Tây Dương là thế này đây. Nỗi đau trong tôi như đang róm máu mà không có gì để băng lại.

Khi tôi kể xong, Ethan nói, “Mình lấy làm mừng là đã hồi đáp, nói rằng không đi. Mình nghĩ chắc mình không chịu nổi cảnh đó.”

Tôi hỉ mũi, lau mặt. “Hillary cũng nói y như cậu. Cô ấy cũng không đến.”

“Cậu đừng nên đến làm gì, Rachel ạ. Tẩy chay đi. Cậu mà đến sẽ khổ lắm. Tha cho bản thân đi.”

“Mình phải đến.”

“Tại sao?”

“Mình biết nói gì với cậu ấy đây?”

“Cứ bảo là cậu phải phẫu thuật - có một bộ phận không cần thiết nào đó cần loại bỏ...”

“Ví dụ như bộ phận nào?”

“Như lá lách chẳng hạn. Người ta sống được mà không cần lá lách, đúng không?”

“Thế vì lý do gì mà phải cắt lá lách?”

“Mình chả biết. Bị sỏi chẳng hạn? Một vấn đề gì đó... tai nạn... bị bệnh. Ai quan tâm chứ? Cứ bịa ra điều gì đi. Mình sẽ nghiên cứu cho cậu - chúng ta sẽ nghĩ ra lý do gì đó hợp lý. Cậu đừng đi, thế thôi.”

“Mình phải đến,” tôi nói. Tôi lại trở về làm con người nguyên tắc.

Chúng tôi ngồi im lặng trong khoảng một phút, sau đó Ethan đứng dậy, tắt hai cái đèn, vớ lấy chiếc ví chỗ cái bàn nhỏ để ở hành lang. “Đi nào.”

“Bọn mình đi đâu?”

“Đến quán rượu gần đây. Để cậu no bụng và tươi tỉnh lên. Tin mình đi, sẽ có tác dụng đấy.”

“Bây giờ là mười một giờ trưa mà!” tôi cười trước vẻ hồ hởi của cậu ấy.

“Thì sao chứ? Cậu có ý nào hay hơn à?” Ethan khoanh tay trước bộ ngực lép. “Cậu muốn đi ngắm cảnh? Đồng hồ Big Ben sẽ khiến cậu vui lên?”

“Không,” tôi đáp. Big Ben sẽ chỉ khiến tôi nhớ đến những giây phút trôi đi, dẫn đến cái ngày khủng khiếp nhất trong đời tôi mà thôi.

“Vậy đi nào,” cậu ấy nói.

Tôi theo Ethan đến một quán rượu tên là Britannia. Nơi đây đúng y như những gì tôi hình dung về một quán rượu ở Anh - ấm mốc và chật kín những ông già đang hút thuốc và ngồi đọc báo. Tường và thảm màu đỏ đậm, treo trên tường là những bức tranh sơn dầu xấu xí, vẽ nào cáo, nào hươu và những phụ nữ từ thời Victoria. Trông nơi này như đang ở vào năm 1955 vậy. Một người đàn ông đội chiếc mũ lưỡi trai nhỏ, hút tẩu thuốc, trông ông ta thậm chí còn rất giống Winston Churchill.

“Cậu thích gì?” Ethan hỏi tôi.

Dex. Tôi thăm nghĩ, nhưng bảo với cậu ấy rằng tôi muốn một cốc bia. Tôi bắt đầu cho rằng đi chè chén đúng là một ý kiến hay.

“Loại nào? Guinness? Kronenbourg? Carling?”

“Loại nào cũng được,” tôi nói. “Trừ Newcastle.”

Ethan gọi hai cốc bia, bóng râm chỗ cậu ấy tối sẫm hơn chỗ tôi. Chúng tôi ngồi ở một cái bàn trong góc quán. Tôi đưa tay lần theo thớ gỗ trên chiếc bàn và hỏi cậu ấy mất bao lâu để quên đi chuyện với Brandi.

“Cũng không lâu,” cậu ấy đáp. “Khi biết được việc cô ta đã làm, mình nhận ra rằng cô ta không phải là người như mình đã nghĩ. Chẳng có gì để nhớ nhung cả. Cậu phải nghĩ theo cách đó. Anh ta không phải là người phù hợp dành cho cậu. Cứ để Darcy giữ lấy anh ta...”

“Sao lúc nào cậu ta cũng thẳng thế nhỉ?” tôi nói nghe như một đứa trẻ con năm tuổi vậy, nhưng điều đó giúp tôi thấy rằng nỗi khổ của tôi đơn giản là thế này: *Darcy đánh bại tôi. Một lần nữa.*

Ethan bật cười, khoe lúm đồng tiền. “Thẳng cái gì cơ?”

“Ừm, Dex là một này.” Cảm giác thương thân ủa lấy tôi khi tôi hình dung ra cảnh anh ấy ở bên Darcy. Giờ ở New York đang là buổi sáng. Có lẽ bọn họ đang nằm trên giường cùng với nhau cũng nên.

“Rồi. Còn gì nữa?”

“Tất cả mọi thứ.” Tôi cố hết sức uống cốc bia thật nhanh, cảm thấy nó trôi xuống, chạm vào cái dạ dày trống rỗng của mình.

“Ví dụ?”

Làm sao giải thích được với một anh chàng những điều tôi muốn nói nhỉ? Lý do nghe thật hời hợt: cô ấy xinh hơn, thanh mảnh hơn, quần áo cô ấy đẹp hơn. Nhưng đó là những điều ít quan trọng nhất. Cô ấy cũng hạnh phúc hơn tôi. Cô ấy có được những thứ mình muốn, cho dù mong muốn đó là gì đi nữa. Tôi cố gắng giải thích bằng những ví dụ thực tế. “Cậu ta có

công việc hết ý, kiếm được cả núi tiền, trong khi tất cả những gì phải làm lại là chuẩn bị những bữa tiệc và ăn mặc sao cho thật xinh.”

“Cái công việc vợ vẫn đó ấy à? Cho mình xin đi.”

“Còn tốt hơn việc của mình.”

“Tốt hơn việc được làm luật sư? Mình không nghĩ vậy.”

“Việc kia vui hơn.”

“Nhưng mà cậu sẽ ghét việc đó.”

“Điều đấy không quan trọng. Cậu ta yêu thích công việc đang làm.” Tôi biết mình không thành công trong việc chỉ ra Darcy luôn luôn là người chiến thắng như thế nào.

“Thế thì đi tìm công việc nào cậu yêu thích ấy. Tuy nhiên, đó lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Vấn đề đó chúng ta sẽ nói đến sau... Nhưng mà, thôi được rồi, cậu ta còn thắng những gì nữa nào?”

“Ừm... cậu ta được nhận vào trường Notre Dame,” tôi nói, biết rằng mình nói ra cái điều thật nực cười.

“Ôi, không phải đâu!”

“Có mà.”

“Không. Cậu ta chỉ *nói mồm* là được nhận vào Notre Dame thôi. Có ai lại đi chọn Đại học Indiana thay vì Notre Dame cơ chứ?”

“Đầy người. Sao lúc nào cậu cũng chê bai Đại học Indiana thế?”

“Thôi được rồi. Thế này nhé. Mình ghét Notre Dame hơn. Mình chỉ đang nói là nếu cậu nộp đơn vào hai trường đó và cả hai đều nhận cậu, giả sử như cậu muốn đi học ở cả hai nơi. Vậy thì cậu sẽ chọn Notre Dame. Trường đó tốt hơn mà, đúng không?”

Tôi gật đầu. “Chắc là thế.”

“Nhưng cậu ta không được nhận vào trường đó. Mà cũng chẳng có nổi... cậu ta bảo bao nhiêu ấy nhỉ... 1305,5 hay gì gì đó, điểm SAT ấy mà? Cậu

còn nhớ điều nhảm nhí đó không?”

“Có. Cậu ta nói dối về số điểm SAT.”

“Và cũng nói dối về chuyện Notre Dame nữa. *Tin mình đi...* Cậu đã bao giờ nhìn thấy lá thư chấp thuận đó chưa?”

“Chưa. Nhưng mà... biết đâu không phải thế.”

“Chúa ơi, cậu ngây ngơ quá đấy,” cậu ấy nói, cố tình nói sai thành “ngây ngơ”. “Mình tưởng chúng ta suy nghĩ giống nhau về chuyện đó chứ?”

“Chủ đề đó nhạy cảm mà. Nhớ không?”

“Ồ có. Mình nhớ. Lúc ấy cậu đã rất buồn,” cậu ấy nói. “Lẽ ra cậu nên ăn mừng vì thoát khỏi cái vùng Trung Tây mới phải. Tất nhiên, sau đó cậu chọn ngôi trường kinh tởm thứ nhì trong cả nước, và đến Duke học... Cậu biết mình nghĩ thế nào về Duke với lại Notre Dame rồi đúng không?”

Tôi mỉm cười và nói với Ethan rằng tôi không nhớ hết được những gì cậu ấy nghĩ. “Như thế nào ấy nhỉ?”

“Ừm, trừ cậu và một vài trường hợp ngoại lệ khác, còn lại thì hai cái trường đó toàn những kẻ đáng ghê tởm. Chắc chỉ những kẻ đáng ghê tởm mới vào đó, hoặc có thể hai trường đó thu hút toàn những kẻ như thế. Mà cũng có thể là cả hai lý do trên, chúng cùng cố lẫn nhau. Cậu không thấy khó chịu đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Cậu nói tiếp đi,” tôi bảo. Phần nào tôi cũng đồng ý với cậu ấy. Rất nhiều người ở Duke - trong đó có cả bạn trai của chính tôi - là những kẻ rất khó ưa.

“Được. Tại sao ở đó lại có tỉ lệ những thằng khốn nạn tính trên đầu người cao hơn các nơi khác? Hai trường đó có điểm chung gì?”

“Mình chịu.”

“Đơn giản thôi. Có chung ưu thế ở một môn thể thao chơi ở giải hạng nhất hái ra tiền. Ở Notre Dame là bóng bầu dục, còn Duke là bóng rổ. Cộng với tiếng tăm lừng lẫy trong học tập. Và kết quả là cho ra những thằng sinh

viên kiên cường tự mãn không thể ưa nổi. Cậu có kể tên được trường nào khác có tất cả những đặc điểm đó không?”

“Đại học Michigan,” tôi nói, nghĩ đến Luke Grimley học cùng trường cấp ba, cái đứa suốt ngày nói về đội bóng bầu dục trường Michigan nghe mà hết chịu nổi. Và hẳn vẫn còn nói về những cú ném bóng của Rumeal Robinson trong các trận chung kết giải vô địch do Hiệp hội Thể thao Đại học Quốc gia Hoa Kỳ tổ chức.

“A ha! Michigan! Được đấy. Nhưng đó không phải là trường tư đắt đỏ. May mà nó là trường công, khoản đó đã cứu thua cho Michigan, giúp cho bọn cựu sinh viên trường đó bớt kinh tởm hơn một tẹo.”

“Khoan đã! Thế còn trường của cậu thì sao? Stanford ấy. Trường đó có Tiger Woods. Những tay bơi lội xuất sắc. Debbie Thomas, cái người chơi trượt ván ấy, chẳng phải chị ta giành được huy chương bạc hay sao? Lại còn bao nhiêu vận động viên tennis nữa chứ. Cộng với học hành giỏi giang - mà còn là trường tư, đắt tiền. Thế sao bọn sinh viên Stanford các cậu thì lại không đáng ghét?”

“Đơn giản. Bọn mình không nổi trội ở môn bóng bầu dục và bóng rổ. Ừ, đúng, cũng có vài năm trường mình chơi tốt, nhưng không giỏi như Duke ở môn bóng rổ hay như Notre Dame với bóng bầu dục. Chẳng ai thích những môn thể thao chơi cho vui không thôi. Điều đó đã cứu trường mình.”

Tôi mỉm cười, gật đầu. Lý lẽ của cậu ấy cũng thú vị, nhưng tôi lấy làm ngạc nhiên hơn cả khi nhận ra rằng Darcy bị trường Notre Dame từ chối.

“Mình hút thuốc cậu không thấy phiền chứ?” Ethan hỏi khi lôi một bao thuốc từ túi quần sau. Cậu ấy lấy ra một điếu, xoay xoay giữa mấy ngón tay.

“Mình tưởng cậu bỏ thuốc rồi.”

“Hút một ít thôi mà.”

“Cậu nên cai đi.”

“Mình biết.”

“Thôi được. Quay lại với Darcy.”

“Phải.”

“Vậy có lẽ cậu ta không được nhận vào Notre Dame. Nhưng cậu ta lại có Dex.”

Ethan quẹt diêm, đưa lên gần miệng. “Ai quan tâm chứ? Cứ để Darcy giữ lấy anh ta. Anh ta là cái đồ nhu nhược. Nói thật nhé, cậu nên bỏ đi thì hơn.”

“Anh ấy không nhu nhược,” tôi nói, nhưng vẫn hy vọng Ethan thuyết phục mình tin điều ngược lại. Tôi muốn bám lấy cái khuyết điểm trầm trọng ấy, muốn tin rằng Dex chẳng phải là người như tôi từng nghĩ. Như thế sẽ đỡ đau khổ hơn nhiều so với việc tin rằng tôi không phải là người anh ấy muốn có.

“Thôi được rồi, có lẽ nói ‘nhu nhược’ thì hơi quá. Nhưng mà, Rach này, mình *tin chắc* anh ta muốn đến với cậu hơn đấy. Chỉ là anh ta không biết phải đá Darcy như thế nào thôi.”

“Cảm ơn đã động viên khích lệ mình. Nhưng mình thực sự nghĩ là anh ấy muốn ở bên Darcy hơn. Anh ấy đã chọn cậu ta chứ không chọn mình. Mọi người ai cũng chọn cậu ta hết mà.” Tôi uống cốc bia nhanh hơn nữa.

“Mọi người. Ngoài Dex nhu nhược ra thì còn ai nữa?”

“Thôi được rồi.” Tôi mỉm cười. “Cậu chứ ai.”

Cậu ấy nhìn tôi ngạc nhiên. “Làm gì có.”

Tôi khịt mũi một cái. “Ha.”

“Cô ta bảo cậu thế à?”

Sau từng ấy năm, tôi chưa bao giờ nhắc đến chuyện mình cảm thấy như thế nào về mối tình kéo dài hai tuần giữa bọn họ hồi tiểu học. “Cậu ta chẳng cần nói. Ai cũng biết rồi.”

“Cậu đang nói về chuyện gì đấy?”

“Cậu đang nói chuyện gì thì có?”

“Chuyện họp lớp à?” cậu ấy hỏi.

“Kỷ niệm mười năm ngày ra trường?” tôi hỏi, biết thừa rằng chẳng còn họp lớp nào khác vào đây nữa. Tôi còn nhớ cảm giác thất vọng khi Les nhất định nói rằng tôi phải làm việc. Đó là cái thời trước khi tôi biết nói dối. Hẳn đã chế nhạo tôi khi tôi bảo không thể đi làm được, tôi phải đến dự buổi họp kỷ niệm mười năm.

“Ừ. Cô ta không kể cho cậu nghe chuyện xảy ra à?” Cậu ấy hít một hơi thuốc dài, rồi quay đầu đi, phả khói ra xa chỗ tôi.

“Không. Có chuyện gì thế?” tôi hỏi, thầm nghĩ mình sẽ tan nát cõi lòng và chết luôn nếu Ethan ngủ với cậu ta. “Xin hãy nói với mình là cậu không lên giường với cậu ta đi.”

“Giời ạ, không đâu,” cậu ấy nói. “Nhưng cô ta đã cố làm điều đó.”

Khi uống hết chỗ bia còn lại của mình và uống ké cốc của Ethan mấy ngụm, tôi nghe cậu ấy kể nốt câu chuyện về buổi họp lớp. Chuyện Darcy đến gặp cậu ấy ở sân sau nhà Horace Carlisle sau khi tan tiệc ra sao. Rồi bảo cô ấy nghĩ là bọn họ nên ở với nhau một đêm. Như thế cũng có mất gì đâu?

“Cậu đang đùa mình chắc!”

“Không,” cậu ấy nói. “Mình đã nói rằng: Darce, không được. Cậu có bạn trai rồi. Làm cái trò quái quỷ gì thế?”

“Đó là lý do à?”

“Lý do mình không lên giường với cô ta?”

Tôi gật đầu.

“Không, đó không phải là lý do.”

“Vậy thì tại sao?” Trong một giây phút, tôi tự hỏi liệu cậu ấy có chịu thừa nhận chuyện “gay” không nhỉ. Biết đâu Darcy có lý.

“Thế cậu nghĩ tại sao? Đó là Darcy mà. Mình không nhìn nhận con người cô ta theo cách đó.”

“Cậu không nghĩ là cậu ta... xinh ư?”

“Nói thật nhé, không đâu. Mình không nghĩ vậy.”

“Sao lại không?”

“Còn cần phải có lý do nữa à?”

“Đúng vậy.”

“Thôi được rồi.” Cậu ấy thở ra, ngửa mặt lên nhìn trần nhà. “Bởi vì cô ta trang điểm quá dày. Bởi vì cô ta trông quá là... mình cũng không biết nữa... quá là khắc nghiệt.”

“Đường nét sắc sảo?” tôi nói hộ.

“Đúng đấy. Sắc sảo và... và lông mày thì tĩa tốt nhiều quá.”

Tôi hình dung ra hàng lông mày nhỏ xíu, cong vút của Darcy. “Lông mày quá tĩa tốt. Buồn cười thật.”

“Ừ. Rồi lại còn xương hông thì nhô hết cả ra. Cô ta gầy như que củi. Mình không thích thế. Nhưng đó không phải là lý do chính ở đây. Cái chính là... là vì người đó là Darcy.” Cậu ấy rùng mình rồi sau đó lấy lại cốc bia từ tay tôi. “Chờ đã. Để mình đi lấy thêm.” Cậu ấy dụi tắt điều thuốc rồi sải bước tới chỗ quầy bar, quay lại, cầm theo hai cốc bia nữa. “Của cậu đây.”

“Cảm ơn,” tôi nói rồi bắt đầu uống một hơi.

Cậu ấy cười. “Ôi trời! Không thể để thua cậu trong chuyện bia bọt này được.”

Tôi lấy mu bàn tay quẹt đám bọt bia trên môi rồi hỏi sao trước đây cậu ấy không kể cho tôi nghe về Darcy và chuyện hợp lớp.

“Ôi, cũng chẳng biết nữa. Vì chuyện đó có gì to tát đâu. Cô ta say mà.” Cậu ấy nhún vai. “Thậm chí có khi cô ta còn không biết chính bản thân mình đang làm gì nữa kia.”

“Ờ, phải lắm. Cậu ta luôn luôn biết mình đang làm gì chứ.”

“Có lẽ. Nhưng chuyện đó thực sự chẳng có gì đáng nói.”

Đó là lý do cậu ta nghĩ Ethan là “gay”. Dám từ chối Darcy - chắc chắn là vì thế. “Có lẽ sức hấp dẫn hồi lớp năm của cậu ta không gây được ấn tượng mạnh mẽ cho lắm đối với cậu.”

Ethan cười. “Ừ. Hồi đó thỉnh thoảng đúng là mình với cô ta có đi chơi.” Cậu ấy giơ tay làm dấu ngoặc kép trong không trung khi nói ra từ “đi chơi”.

“Thấy chưa. Cậu đã chọn cậu ta thay vì mình đấy thôi.”

Cậu ấy cười, khoe chiếc lúm đồng tiền. “Cậu đang nói chuyện khi gió gì thế?”

“Thì mẫu giấy đó. Cái tờ hãy-đánh-dấu-vào-ô-bạn-thích ấy.”

“Cái gì?”

Tôi thở dài. “Tờ giấy mà cậu ta đưa cho cậu. Cái tờ ‘Cậu thích đi chơi với mình hay với Rachel?’ đó mà.”

“Trên đó không viết như vậy. Nó chẳng nói gì đến cậu cả. Mà sao lại phải nhắc đến cậu?”

“Bởi vì mình thích cậu chứ sao!” Tôi hơi ngượng khi thừa nhận điều đó, thậm chí sau bao nhiêu năm như thế. “Cậu biết mà.”

Cậu ấy lắc đầu, tỏ vẻ chắc chắn. “Không. Mình không biết.”

“Chắc chắn cậu quên rồi.”

“Làm sao mình quên được chuyện như thế. Trí nhớ mình ‘khủng’ lắm. Trên tờ giấy đó *không* ghi tên cậu. Rõ chưa. Mình biết, vì hồi đó mình cũng thích cậu.” Đôi mắt Ethan nhìn tôi chăm chú sau cặp kính, rồi cậu ấy châm một điều thuốc nữa.

“Vớ vẩn.” Tôi cảm thấy mặt mình đỏ lên. Chỉ là Ethan thôi mà, tôi tự nhủ. Giờ bọn tôi đều là người lớn cả rồi.

“Được thôi.” Cậu ấy nhún vai, lật ngược vỏ hộp diêm. Giờ trông cậu ấy cũng có vẻ ngượng rồi. “Thế thì đừng tin mình.”

“Cậu nói thật?”

“Hoàn toàn. Mình nhớ hồi đó toàn giúp cậu trong trò đánh bóng bốn người để cậu được phong vua. Mình luôn đánh ô vua nếu cậu đứng ở ô hoàng hậu. Hãy nói là cậu không nhận ra ngay cả điều đó đi.”

“Mình không nhận ra thật,” tôi nói.

“Hóa ra, cậu lại ít để ý xung quanh hơn hẳn so với mình vẫn tưởng... Ừ đúng, hồi đó mình thích cậu. Mình thích cậu suốt cả hồi cấp hai, lên cấp ba nữa. Sau đó cậu lại đi hẹn hò với Beamer. Khiến mình tan nát cõi lòng.”

Đây đúng là một tin trọng đại, nhưng tôi vẫn không hiểu vấn đề tên mình không có trên tờ giấy. “Xin thề, mình tưởng Annalise đã trông thấy rồi.”

“Annalise dễ thương nhưng nhát cáy. Có lẽ Darcy đã bảo cậu ấy nói là đã trông thấy tên cậu viết trên tờ giấy đó. Hoặc là cô ta lừa để cậu ấy nghĩ như thế. Mà Annalise dạo này thế nào? Cậu ấy có con chưa?”

“Chưa. Nhưng cũng sắp rồi.”

“Cậu ấy có đi dự đám cưới không?”

“Có, nếu không lâm bồn,” tôi nói. “Ai cũng đi, trừ cậu.”

“Cả cậu nữa. Lâm trọng bệnh với cái lá lách.”

“Ừ. Đúng là thảm.” Tôi cười. “VẬY cậu chắc chắn là tên mình hoàn toàn không có trên tờ giấy đó?”

Tôi đang tập trung vào một chuyện từ hai mươi năm trước. Thật kỳ lạ, nhưng tôi lại gán cho điều đó bao nhiêu ý nghĩa.

“Chắc chắn,” cậu ấy nói. “Chắc-chắn.”

“Chết tiệt,” tôi nói. “Đúng là đứa khốn kiếp.”

Cậu ấy cười. “Hồi đó mình không hề biết mình lại là người được ngưỡng mộ cơ đấy. Tưởng chỉ có Doug Jackson thôi.”

“Cậu không phải là người được ngưỡng mộ đâu. Chỉ có Doug Jackson thôi,” tôi nói. “Điểm quan trọng là - mình chính là đứa duy nhất thích cậu.

Cô ta đã bắt chước mình.” Một lần nữa tôi lại thấy mình trẻ con ngốc nghếch như thế nào mỗi khi nói về tình cảm của mình đối với Darcy.

“Ừm, cậu cũng không bỏ lỡ gì nhiều đâu mà. Chuyện ngày xưa đi chơi chỉ cùng nhau ăn mấy cái bánh nướng ở quán Hostess thôi. Chẳng có gì thú vị cho lắm. Và mình vẫn giúp cậu trong trò đánh bóng bốn người.”

“Vậy lần sau mà chúng ta chơi trò đó thì chắc có lẽ Dex sẽ giúp mình,” tôi nói. “Như thế thật là...” tôi không thể nghĩ ra được từ chính xác để nói. Tôi bắt đầu thấy mình say rồi.

“Hay ho? Tuyệt vời? Hết ý?” Ethan nói hộ.

Tôi gật. “Tất cả những điều đó. Đúng thế đấy.”

“Cảm thấy khá hơn chưa?”

Cậu ấy đang cố hết sức để tôi vui. Nỗ lực của Ethan cộng với mấy cốc bia khiến tôi cảm thấy được hàn gắn lại phần nào - ít nhất là tạm thời. Tôi nghĩ đến chuyện mình đang ở cách xa Dex hàng ngàn dặm. Dexter - người đã có tên tôi trong danh sách lựa chọn khi anh ấy cần quyết định, thế mà lại đánh dấu vào cái ô vuông cạnh tên Darcy. “Rồi. Khá hơn một chút rồi. Thật đấy.”

“Ừm, vậy thì tóm tắt lại nào. Chúng ta đã xác định rõ ràng là mình chưa bao giờ chọn Darcy thay vì chọn cậu. Và cô ta không được nhận vào Notre Dame.”

“Nhưng cô ta có được Dex.”

“Quên anh ta đi. Anh ta chẳng đáng đâu,” Ethan nói, rồi ngẩng lên nhìn thực đơn viết trên tấm bảng đen đằng sau lưng chúng tôi. “Nào. Mua cho cậu ít cá và khoai tây chiên thôi.”

Chúng tôi ăn trưa - với cá, khoai tây chiên và đậu mềm, khiến tôi nhớ đến đồ ăn của em bé. Những thứ khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Chúng tôi uống thêm vài cốc bia nữa. Sau đó tôi nêu ý kiến cả hai cùng đi dạo, ngắm thứ gì đó đặc trưng của nước Anh. Thế là cậu ấy đưa tôi đến vườn

Kensington và chỉ cho tôi điện Kensington, nơi công nương Diana từng sống.

“Thấy chiếc cổng này không? Đó là nơi mọi người đến đặt hoa và thư khi bà ấy mất. Còn nhớ những bức ảnh không?”

“Ồ có chứ. Đó là nơi này à?”

Khi nghe tin Diana mất, tôi đang ngồi với Dex và Darcy. Chúng tôi đang ở bar Talkhouse, có anh chàng nào đó tiến lại chỗ bọn tôi ở quầy bar và nói: “Các cậu đã biết tin Diana qua đời trong một vụ đâm ô tô chưa?” Cho dù anh ta chỉ có thể đang nói đến một Diana duy nhất mà thôi, nhưng cả tôi và Darcy đều hỏi: Diana nào? Anh ta nói là công nương Diana. Rồi anh ta kể với bọn tôi là bà ấy chết trong vụ đâm xe, lúc đó ô tô phóng rất nhanh, bọn thợ săn ảnh đuổi theo xe bà ấy chạy dọc đường hầm ở Paris. Darcy ngay lập tức rơm rớm nước mắt. Lần đầu tiên đó không phải là kiểu nước mắt để người khác phải chú ý. Nước mắt đó là thật. Darcy thực sự đau lòng. Cả hai chúng tôi đều thế. Vài ngày sau, chúng tôi cùng xem lễ tang của bà ấy, dậy từ bốn giờ sáng để nghe tất cả tin tức, giống như mười sáu năm trước đó, khi chúng tôi chứng kiến đám cưới của bà với hoàng tử Charles.

Ethan và tôi chậm rãi đi dạo trong vườn Kensington trong cơn mưa phùn mà không có ô. Tôi chẳng ngại bị ướt, không quan tâm mái tóc mình sẽ bết lại. Chúng tôi đi qua cung điện, vòng quanh một chiếc ao tròn nhỏ. “Cái ao này tên là gì?”

“Ao Tròn,” Ethan nói. “Miêu tả chính xác nhỉ?”

Chúng tôi đi qua chỗ bục của dàn nhạc, rồi đến đài tưởng niệm Albert, một bức tượng bằng đồng rất lớn của hoàng tử Albert, ngự trên ngai. “Cậu thích chứ?”

“Đẹp quá,” tôi nói.

“Nữ hoàng Victoria đau buồn đã cho xây thứ này khi Albert qua đời vì bệnh thương hàn.”

“Khi nào?”

“1860 hay 1870 gì đấy... Hay nhi?”

“Ừ,” tôi đáp.

“Rõ ràng bà ấy và Albert cũng khá là gắn bó đấy chứ.”

Chắc hẳn Nữ hoàng Victoria phải buồn hơn tôi bây giờ. Tôi thoáng có ý nghĩ thà mất Dex vì bệnh tật còn hơn mất vào tay Darcy. Vậy có lẽ nếu tôi thà nhìn anh ấy chết thì như thế chẳng phải tình yêu thực sự... Thôi, tôi không muốn thấy anh ấy chết nữa.

Mưa bắt đầu nặng hạt hơn. Ngoài mấy người khách du lịch Nhật Bản đang chụp ảnh trên bậc đài tưởng niệm thì chúng tôi là hai người duy nhất.

“Cậu muốn về chưa?” Ethan chỉ theo hướng ngược lại. “Chúng ta đi thăm công viên Hyde và hồ Serpentine vào hôm khác cũng được.”

“Ừ, giờ ta về thôi,” tôi nói.

“Trong thời tiết này lá lách của cậu có trở chứng không?”

“Ethan! Mình phải đến đám cưới.”

“Cứ bỏ đi.”

“Mình là phù dâu chính.”

“Ô, *phải rồi*. Mình cứ quên điều đó suốt,” cậu ấy nói, lau kính vào ống tay áo.

Khi quay về căn hộ, Ethan khúc khích cười.

“Gì thế?”

“Darcy,” cậu ấy nói, lắc đầu.

“Cậu ta làm sao?”

“Mình chỉ đang nghĩ đến cái lần cô ta viết thư cho Michael Jordan và mời anh ta đến dự dạ hội trường mình.”

Tôi bật cười. “Cậu ta thực sự nghĩ anh ta sẽ đến cơ đấy! Còn nhớ cậu ta lo lắng ra sao về chuyện sẽ phải báo tin đó cho Blaine bằng cách nào không?”

“Và rồi Jordan trả lời thư. Hay đúng hơn là người làm công của anh ta viết. Chỗ đấy mình thấy phi lý. Mình chẳng bao giờ nghĩ là cô ta sẽ nhận được thư trả lời.” Cậu ấy cười. Dù Ethan có nói gì đi nữa, tôi biết cậu ấy cũng thích Darcy. Giống như tôi vậy.

“Ừ. Đúng là cậu ta nhận được thật. Cậu ta vẫn còn giữ lá thư mà.”

“Cậu thấy rồi à?”

“Ừ. Cậu không nhớ cậu ta đã dán nó lên tủ đồ à?”

“Nhưng,” cậu ấy nói, “cậu cũng chẳng bao giờ trông thấy lá thư của trường Notre Dame cơ mà.”

“Thôi được. *Thôi được rồi*. Có lẽ cậu đúng. Nhưng nếu cậu hiểu rõ thế thì mười hai năm trước cậu cũng có nói gì đâu?”

“Như mình đã bảo rồi đấy thôi, mình tưởng chúng ta suy nghĩ giống nhau. Chuyện đó cũng khá dễ hiểu mà... Cậu biết không, đối với một người phụ nữ thông minh thì cậu hơi kém đấy.”

“Cảm ơn.”

Cậu ấy ngả chiếc mũ vô hình. “Không có chi.”

Chúng tôi về căn hộ của Ethan, tôi không trụ nổi cơn mệt mỏi sau chuyến bay dài. Khi tôi tỉnh dậy, Ethan mời tôi một tách trà Earl Gray và một chiếc bánh xốp. Chúng tôi đi ăn trưa ở một quán rượu, đi bộ qua căn nhà cũ của Diana, rồi đánh một giấc ngủ trưa, tôi không mơ về Dex dù chỉ một lần, rồi lại uống trà và ăn bánh xốp với anh bạn tốt bụng của tôi. Chuyến đi này khởi đầu thật tốt đẹp. Đây là nếu như có thể có điều gì được gọi là tốt đẹp đối với một trái tim tan vỡ.

Hai mươi hai

Tối đó, chúng tôi gặp Martin và Phoebe, hai người bạn Ethan quen trong thời gian viết bài cho tờ *Time Out*. Tôi đã nghe kể nhiều về hai người đó: tôi biết được Martin là người cư xử rất đàng hoàng, cậu ấy học ở trường Oxford, xuất thân trong một gia đình cực kỳ giàu có, còn Phoebe sinh ra và lớn lên ở khu Đông London, từng một lần bị đuổi việc vì dám bảo với sếp là “biển đi chỗ khác”, từng ngủ với rất nhiều đàn ông.

Trông họ giống y hệt những gì tôi tưởng tượng. Martin ăn vận đẹp đẽ, hấp dẫn nhưng không phải theo kiểu gợi tình. Cậu ấy ngồi bắt chéo chân, rất hay gật đầu và nhíu mày, cứ khi nào người khác nói là cậu ấy lại “hừmmm” để cho thấy mình đang lắng nghe hết sức chăm chú. Phoebe thì có vóc dáng cao lớn khoẻ mạnh như đàn ông với mái tóc rối màu đỏ chót như cà chua chín. Tôi không rõ màu son da cam cô ấy dùng là tương phản hay phù hợp với màu tóc. Tôi cũng không biết mình nên nghĩ cô ấy rất xinh hay chỉ đơn giản là trông rất kỳ quái. Thân thể Phoebe không hề đẹp lý tưởng, nhưng cô ấy chẳng cố che giấu. Một vòng cơ trên chiếc bụng to trắng muốt lộ ra giữa áo sơ mi và quần jean. Ở Manhattan chẳng ai khoe bụng mình ra, trừ phi nó cứng chắc như đá. Có lần Ethan từng nói với tôi rằng, so với phụ nữ Mỹ, phụ nữ Anh ít bị ám ảnh bởi vẻ bề ngoài và ý nghĩ mình phải gầy. Phoebe là một bằng chứng rõ ràng, điều này thật mới mẻ. Suốt buổi tối cô ấy chỉ nói về một gã cô ấy đang muốn lên giường cùng, và một gã khác đã lên giường với cô ấy. Tất cả những gì cô ấy nói đều rất thoải mái, giống như khi bạn bảo với ai đó rằng công việc bạn bù đầu, hay là chán vì thời tiết cứ mưa suốt. Tôi thích tính nói thẳng nói thật của cô ấy, nhưng Martin thì toàn đảo tròn mắt và nói ra những câu nhận xét khô khan về chuyện cô ấy thật vô ý tứ.

Sau khi Phoebe nói một thôi một hồi về anh chàng tên Roger, cái người “đáng bị đổ dầu lửa lên hai viên bi của hắn”, cô ấy quay sang tôi và hỏi, “Sao, Rachel, cậu thấy đàn ông ở New York thế nào? Bọn họ có tệ hại khủng khiếp như đàn ông Anh không?”

“Thế à, cảm ơn nhé cô em,” Martin giả vờ nói nghiêm chỉnh.

Tôi mỉm cười với Martin rồi quay lại với Phoebe. “Cũng còn tùy... có nhiều loại người lắm,” tôi nói. Tôi chưa từng suy nghĩ điều đó theo kiểu chung chung là “đàn ông Mỹ”. Tôi chỉ biết có mỗi đàn ông ở New York mà thôi.

“Bây giờ cậu có đang cặp kè với anh chàng nào không?” cô ấy hỏi, rồi ngửa mặt, phả khói thuốc lên trần nhà.

“Ừm. Cũng không hẳn là vậy. Không đâu. Mình... chẳng có ai cả.”

Ethan và tôi liếc nhìn nhau. Phoebe biết ngay. “Sao thế? Ở đây có chuyện gì rồi. Mình biết mà.”

Martin thôi không còn khoanh tay nữa, xua làn khói thuốc trước mặt và chờ đợi. Phoebe lấy tay làm một cử chỉ như muốn nói: thôi mà, kể hết ra đi.

“Không có gì đâu,” tôi nói. “Chẳng đáng bàn đến làm gì, thật đấy.”

“Kể cho họ nghe đi,” Ethan bảo.

Vậy là tôi không còn sự lựa chọn nào khác, bởi lẽ Ethan vừa tuyên bố rằng: thực sự là có chuyện.

Tôi không muốn mọi người khó chịu khi phải nghe một loạt những câu “không có gì đâu”, “kể đi”, “không có thật mà”, “*thôi nào, kể đi chứ*”, và Phoebe có vẻ không phải kiểu người thích nghe một tràng những câu thoái thác. Cô ấy giống với Hillary - Hillary rất thích nói câu: “Không nói thì cậu nhắc đến điều đó để làm gì?” Chỉ có điều, trong trường hợp này thì Ethan là người khơi mào ra. Dù thế nào thì tôi cũng không thoát được nữa rồi, vậy là đành nói, “Mùa hè này mình đã hẹn hò với một anh chàng, anh ta sắp cưới, chỉ khoảng chưa đầy hai tuần nữa thôi. Mình đã tưởng anh ta sẽ hủy đám cưới. Nhưng không. Vậy là giờ mình thế này đây. Lại đơn độc thêm một lần

nữa.” Tôi kể câu chuyện của mình mà không chút cảm xúc, điều này khiến tôi cảm thấy tự hào. Tôi đang có tiến triển tốt đây.

Phoebe nói, “Thường thì người ta toàn để đến lúc kết hôn rồi mới đi ngoại tình. Tên này có lợi thế ngay từ trước khi cưới nhỉ?... Vợ tương lai của anh ta thế nào? Cậu có biết cô ta không?”

“Có. Cũng có thể nói như vậy.”

“Một mục đàn bà khốn kiếp, đúng không?” Phoebe hỏi để an ủi tôi.

Martin e hèm và xua khói thuốc của Phoebe đi. “Có thể Rachel không muốn nói chuyện này. Chúng ta đã nghĩ đến điều đó chưa?”

“Chưa, *ta chưa nghĩ*,” Phoebe đáp rồi nói với tôi, “Cậu có phiền nếu nói về chuyện này không?”

“Không. Không phiền đâu,” tôi nói. Đó là sự thật.

“Vậy, đưa con gái anh ta sắp cưới đó - sao cậu lại quen cô ta?”

“Ừm...” tôi nói. “Bọn mình biết nhau từ lâu.”

Ethan nói thẳng luôn. “Tóm lại thì Rachel là phù dâu chính.” Cậu ấy vỗ nhẹ vào lưng tôi rồi đặt tay lên vai tôi như kiểu để chúc mừng. Rõ ràng cậu ấy thích thú khi nói cho các bạn nghe chi tiết đắt giá trong cuộc nói chuyện phiếm xuyên lục địa này.

Phoebe không lấy gì làm sốc trước điều này. Tôi tin chắc cô ấy từng chứng kiến chuyện còn tệ hơn ấy chứ. “Đúng là rắc rối,” cô ấy nói, tỏ vẻ thông cảm.

“Nhưng giờ thì chuyện đó qua rồi,” tôi nói. “Mình đã nói hết tình cảm trong lòng. Mình bảo anh ấy hủy đám cưới đi. Và anh ấy chọn cô ta. Chuyện là thế đấy.” Tôi cố gắng che giấu một thực tế rằng mình là người bị bỏ rơi; tôi nghĩ mình đang làm điều đó rất tốt.

“Cậu ấy vượt qua chuyện đó một cách thật thần kỳ,” Ethan nói.

“Đúng vậy. Trông cậu chẳng có vẻ gì là khổ sở,” Phoebe nói. “Nhìn cậu có ai nghĩ được là chuyện như thế lại xảy ra cơ chứ.”

“Chẳng lẽ cậu ấy nên ngồi khóc cạnh cốc bia Carling chắc?” Martin hỏi Phoebe.

“Là mình thì sẽ thế. Còn nhớ Oscar không?”

Ethan rên lên, còn Martin thì nhăn mặt. Rõ ràng bọn họ còn nhớ Oscar rồi.

Sau đó Ethan nói với hai người bạn rằng cậu ấy nghĩ tôi không nên đi dự đám cưới. Phoebe muốn biết thêm về cô dâu, thế là Ethan kể tóm tắt về Darcy, trong đó có một vài chi tiết liên quan đến tình bạn của chúng tôi. Thậm chí cậu ấy còn nói qua về chuyện Notre Dame nữa. Khi ai đó hỏi trực tiếp thì tôi mới trả lời, còn không tôi chỉ ngồi nghe ba người bọn họ nói về chuyện buồn của mình cứ như thể tôi không có mặt ở đó vậy. Thật là thú vị khi nghe Martin và Phoebe nhắc đến tên của Dex với Darcy và phân tích tính cách hai người đó bằng giọng Anh. Những người họ chưa từng gặp mặt và có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp. Bằng cách nào đó, việc này giúp tôi nhìn nhận mọi chuyện một cách sáng suốt nhất. Gần như là vậy.

“Cậu đừng đến với anh ta làm gì,” Phoebe nói.

“Mình cũng bảo cậu ấy y như thế,” Ethan nói.

Martin thì bảo rằng biết đâu anh ta vẫn sẽ hủy đám cưới.

“Không đâu,” tôi nói. “Vào buổi tối trước khi mình đi, anh ấy đến chỗ mình và nói với mình rất chắc chắn. Anh ấy sẽ kết hôn.”

“Ít nhất thì anh ta cũng nói thẳng thắn với cậu,” Martin nói.

“Ít nhất là như vậy,” tôi đáp, thầm nghĩ rằng điều đó cũng tốt. Nếu không tôi sẽ tràn ngập hy vọng trong suốt chuyến đi này. Ở một giới hạn nào đó thì tôi phải cảm ơn Dex vì đã trực tiếp nói thẳng với tôi.

Đột nhiên Phoebe nảy ra một ý tưởng hoang đường. James, bạn cô ấy vừa mới chia tay người yêu, và anh ta thích phụ nữ Mỹ lắm. Sao không sắp xếp cuộc hẹn để xem chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

“Cậu ấy sống ở New York cơ mà,” Martin nói. “Còn nhớ không đấy?”

“Thế thì sao chứ? Đó chỉ là một vấn đề nhỏ cần thu xếp. Cậu ấy có thể chuyển đến. Hoặc là James chuyển đi. Ít nhất thì cả hai đều được vui vẻ. Có khi còn có chuyện chần gối rất ổn nữa.”

“Không phải ai cũng nghĩ chuyện chần gối là một liệu pháp đâu,” Martin nói.

Phoebe nhướn một bên lông mày. Tôi ước mình cũng làm được như thế. Có nhiều lúc cử chỉ đó lại rất phù hợp. “Ô, thế à? Vậy thì có lẽ cậu nên để chuyện đó xảy ra xem thế nào, Marty ạ.” Cô ấy quay lại với tôi, chờ nghe ý kiến của tôi trong chuyện này.

“Một lần chần gối vui vẻ cũng đâu có sao,” tôi nói để tìm sự ủng hộ của Phoebe.

Cô ấy đưa tay lùa khắp mái tóc rối, trông tự mãn lắm. “Nói trúng phóc ý mình.”

“Cậu đang làm gì thế?” Ethan hỏi khi Phoebe lấy điện thoại di động trong ví ra.

“Gọi cho James,” cô ấy nói.

“Chết tiệt, Pheeb! Bỏ điện thoại xuống,” Martin nói. “Lịch sự một tí đi.”

“Không sao đâu,” tôi nói, cố gắng xua đi tính cả thẹn của mình. “Cậu gọi cho anh ta cũng được.”

Phoebe cười rõ tươi. “Ờ. Cả hai ông đừng dây vào chuyện này làm gì.”

Vậy là tối hôm sau, nhờ công của Phoebe, tôi đang ngồi ăn đồ Thái trong một buổi hẹn chưa biết mặt với James Hathaway. James là ký giả tự do, ba mươi tuổi. Anh ta trông cũng khá ổn, cho dù trái ngược với vẻ ngoài của Dexter. Anh ta không cao, mắt xanh nước biển, tóc sáng màu, thậm chí lông mày còn nhạt màu hơn. Ở anh ta có cái gì đó khiến tôi nhớ đến Hugh Grant. Lúc đầu tôi nghĩ đó chỉ là do giọng Anh, nhưng sau đó tôi để ý thấy rằng giống như Hugh, James cũng hay đùa cợt. Và cũng như Hugh, tôi dám

cá là anh ta đã qua đêm với rất nhiều phụ nữ. Có lẽ tôi cũng nên để cho James thêm tên mình vào Danh sách của anh ta.

Tôi gật đầu và cười khi nghe điều James vừa nói, một câu nhận xét châm biếm về một đôi ngòi cạnh chúng tôi. Anh ta vui tính đấy. Đột nhiên, tôi chợt nhận thấy rằng có lẽ Dex không được vui tính cho lắm. Tất nhiên tôi luôn nghĩ là nếu muốn cười thật to thì xem bộ phim hài *Seinfeld* chiếu lại còn hơn, đâu cần phải đi chơi với một anh chàng hay pha trò, nhưng tôi nghĩ lại tình hình của mình lúc này. Có lẽ *đúng là* tôi đang cần một anh chàng vui tính. Có lẽ Dex không có được tính cách đặc biệt này. Tôi cố gắng bám lấy suy nghĩ đó, hình dung ra anh ấy là một người không biết đùa, thậm chí còn nhầm chán. Việc đó không thực sự có hiệu quả gì. Thật khó khi đánh lừa bản thân theo kiểu đó. Anh ấy là người hoàn hảo đối với tôi. Ngoại trừ một phần nhỏ đáng ghét là anh ấy sẽ cưới Darcy.

Tôi nhận ra mình không để ý đến James đang nói gì, hình như là về Madonna thì phải. “Cô có thích cô ta không?” anh ta hỏi tôi.

“Không thích lắm,” tôi nói. “Cô ta cũng được.”

“Thường thì nói về Madonna sẽ là những câu rõ ràng hơn. Người ta hoặc là thích hoặc là ghét cô ta... Cô đã bao giờ chơi trò đó chưa? Yêu hay ghét ấy mà?”

“Chưa. Chơi thế nào?”

James dạy tôi luật chơi. Anh ta nói rằng bạn nêu ra một đề tài, một người, hoặc là bất cứ thứ gì cũng được, rồi hai người sẽ phải quyết định xem họ ghét hay là thích điều đó. Ý kiến kiểu trung lập là không hợp lệ. Nếu trung lập thì sao? tôi hỏi. Tôi không thích *hay* là ghét Madonna.

“Cô phải chọn một trong hai điều đó. Vậy cô chọn đi,” anh ta nói. “Thích hay là ghét cô ta?”

Tôi ngần ngừ rồi đáp, “Thôi được, thế thì tôi ghét cô ta.”

“Tốt. Tôi cũng thế.”

“Anh thực sự ghét cô ta à?” tôi hỏi.

“Ừm, đúng vậy. Cô ta đâu có tài năng gì. Giờ cô chọn cái khác.”

“Ừm... tôi không nghĩ ra được gì cả. Anh nói đi.”

“Được thôi. Giường nước.”

“Thứ đó rẻ tiền lắm. Tôi ghét giường nước,” tôi nói. Điều đó thì tôi không thích thật.

“Tôi cũng thế. Đến lượt cô.”

“Được... Bill Clinton.”

“Tôi thích ông ta,” James nói.

“Tôi cũng thế.”

Chúng tôi tiếp tục chơi trò đó cho đến khi uống hết rượu.

Hóa ra, cả hai chúng tôi đều ghét (hay ít ra thì phần ghét lớn hơn phần thích) những người nuôi cá vàng làm cảnh, ghét đồ bơi Speedo, và Ross trong phim *Friends*. Cả hai đều thích (hay phần thích lớn hơn phần ghét) món Chicken McNuggets, thích cấy ngực (tôi nói dối đấy, chỉ để cho mình có vẻ hay ho, nhưng tôi ngạc nhiên là anh ta lại không nói dối là không thích - có khi anh ta sợ tôi đi cấy ngực thật cũng nên), và thích xem đánh gôn trên ti vi. Chúng tôi yêu ghét khác nhau về đề tài nhạc rap (tôi thích; còn thứ đó lại khiến anh ta nhức đầu), Tom Cruise (anh ta thích; tôi thì vẫn còn ghét vì tên đó đã đá Nicole), gia đình hoàng gia (tôi thích; anh ta nói mình là người ủng hộ chế độ cộng hòa, chẳng hiểu điều đó nghĩa là gì), và Las Vegas (anh ta thích; tôi thì lại liên tưởng điều đó với những chuyện vớ vẩn, chuyện gieo xúc xắc, và Dex).

Tôi nghĩ thầm là mình thích (rất thích) trò chơi này. Chính kiến rõ ràng. Đâu ra đấy. Tất cả hoặc không gì cả. Tôi nghĩ đến Dex, lật đi lật lại quyết định đến hai lần - ghét, yêu, ghét, yêu. Tôi nhớ mẹ tôi có lần nói với tôi rằng trái ngược với yêu không phải là ghét, mà là thờ ơ lãnh đạm. Mẹ biết điều đó có nghĩa là gì. Mục tiêu của tôi là làm sao để thờ ơ lãnh đạm được với Dex.

Khi James và tôi ăn tối xong, cả hai quyết định không ăn món tráng miệng mà về nhà anh ta. Căn hộ của anh ta cũng đẹp - rộng hơn của Ethan - trồng rất nhiều cây cối, nhiều đồ đạc có đệm nhồi ấm cúng. Tôi đoán mới đây có một người phụ nữ đã chuyển đi. Cho đến lúc này, một nửa giá sách còn trống. Toàn bộ phần bên trái. Trừ phi bọn họ giữ sách ở hai bên riêng biệt, mà điều đó thì chắc không phải, còn không thì là anh ta đã dồn hết chỗ sách của mình sang một bên. Có lẽ anh ta muốn biết chính xác cuộc sống của mình sẽ mất đi bao nhiêu khi không còn cô gái kia nữa.

“Tên cô ấy là gì? Bạn gái cũ của anh ấy mà?” tôi thận trọng hỏi. Có lẽ tôi không nên nhắc đến cô ta, nhưng tôi tin chắc anh ta nghĩ là Phoebe đã kể cho tôi nghe rồi. Và tôi tin là cô ấy cũng kể nhiều về tôi với anh ta.

“Katherine. Kate.”

“Anh cảm thấy thế nào?”

“Hơi buồn một chút. Nhẹ nhàng thoải mái hơn. Đôi lúc cực kỳ phờ phạc sung sướng. Chuyện qua lâu rồi.”

Tôi gật đầu như thể hiểu lắm, cho dù chuyện của tôi cũng chẳng khác gì. Có lẽ Dex và tôi đã cứu cho nhau không phải chịu đựng bao nhiêu năm cố gắng và đau khổ nếu cuối cùng chúng tôi cũng sẽ chỉ chia tay như James và Kate mà thôi.

“Còn cô?” anh ta hỏi.

“Phoebe kể với anh rồi chứ?”

Tôi biết anh ta đang nghĩ xem có nên nói dối không, rồi anh ta đáp, “Cũng ít nhiều... ừ, có kể... Cô bây giờ thế nào?”

“Tôi không sao,” tôi nói. “Chuyện cũng chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn. Không giống với chuyện chia tay của anh.”

Nhưng tôi không tin điều mình nói ra. Tôi nhớ lại ngày mùng bốn tháng Bảy và cảm thấy một nỗi buồn đau vô hạn, khiến tôi bất ngờ vì nó lại mãnh liệt đến như thế. Tôi hoảng hốt, nghĩ rằng mình sắp khóc. Nếu James mà hỏi thêm câu nào về Dex thì tôi sẽ khóc thật. May thay, có vẻ James không

hay nói đến những chuyện nghiêm túc. Anh ta hỏi tôi có muốn uống gì không. “Trà? Cà phê? Rượu? Bia?”

“Tôi uống bia,” tôi đáp.

Khi anh ta vào bếp, tôi hít thở thật sâu, cố hết sức gạt Dex ra khỏi tâm trí. Tôi đứng lên, đi ngắm nghía căn phòng. Chỉ có một bức ảnh duy nhất. Bức ảnh chụp James với một người phụ nữ có tuổi trông quyến rũ, có vẻ là mẹ anh ta. Tôi tự hỏi bao nhiêu bức ảnh của Kate và James bị tháo xuống khi họ chia tay. Tôi tự hỏi anh ta có vứt chúng đi không hay là giữ lại. Điều đó có thể nói cho bạn biết nhiều điều về tính cách của một người. Ước gì tôi có được mấy bức ảnh của Dex. Tôi không có ảnh nào hai chúng tôi chụp chung, chỉ có mấy cái ảnh ấy chụp với Darcy thôi. Tôi tin rằng sau đám cưới thì mình sẽ còn nhận nhiều ảnh nữa. Darcy sẽ ép tôi đứng vào chụp mấy tấm, thậm chí có khi còn đưa cho tôi một tấm lồng trong khung để làm kỷ niệm về đám cưới. Làm sao tôi có thể chịu nổi điều đó đây?

James quay lại, cầm theo hai chiếc khăn ăn bằng vải lanh, hai cốc bia và một chiếc bát tô thủy tinh nhỏ đựng các loại đậu phộng. Tất cả đặt ngay ngắn trên một cái khay thiếc hình vuông. Kate đã huấn luyện anh ta thành thạo việc này.

“Cảm ơn,” tôi nói và hớp một ngụm bia.

Chúng tôi ngồi sát cạnh nhau trên sofa, nói về công việc của tôi và nghề ký giả của James. Cuộc chuyện trò không thực sự thoải mái, nhưng cũng không quá tệ. Có lẽ đó là vì chúng tôi sẽ không đi đến đâu. Sẽ không có buổi hẹn thứ hai, vậy nên cũng chẳng có áp lực nào cả. Không có gì để trông đợi. Chúng tôi sẽ không bao giờ phải đối diện với cảm giác lúng túng ngại ngùng sau khi đã nói hết những gì cần biết về nhau, không phải lo lắng những lúc im lặng trong cuộc nói chuyện ở buổi hẹn thứ hai, cái lúc cả hai người phải quyết định lên tiếng phá tan sự im lặng hay là thôi, bỏ cuộc luôn. Dĩ nhiên Dex và tôi không phải lo về chuyện đó. Lại là một điểm tuyệt vời nữa ở Dex. Chúng tôi đã làm bạn của nhau từ trước rồi. *Đừng nghĩ đến Dex. Hãy nghĩ về hiện tại, lúc này đây đang ở cạnh James!*

James ngả người sang và hôn tôi. Anh ta thêm vào hơi nhiều lần chạm lưỡi - xoắn xuýt điên cuồng theo vòng tròn - và hơi thở anh ta thoảng mùi thuốc lá, điều này thật lạ vì tối nay anh ta đâu có hút thuốc. Có lẽ lúc ở trong bếp anh ta đã hút. Nhưng tôi cũng vẫn hôn lại, giả vờ như hào hứng lắm. Thậm chí có một lúc tôi còn rên khe khẽ. Chẳng hiểu tại sao.

Tôi sẽ còn phải chịu đựng bao nhiêu cảnh hôn một ai đó lần đầu tiên nữa đây? Cho dù Darcy nói rằng cô ấy sẽ nhớ đặc điểm này của cuộc sống độc thân, nhưng tôi thì chẳng thích thú gì. Chỉ trừ nụ hôn thực sự đầu tiên với Dex, đó là nụ hôn thần diệu. Tôi tự hỏi không biết James có đang nghĩ đến Kate như tôi đang nghĩ về Dex hay không. Sau một lúc khá lâu, tay James từ từ đưa lên trên áo tôi. Tôi không phản đối. Cái vuốt ve của anh ta không hoàn toàn khiến tôi khó chịu, và tôi nghĩ, sao lại không? Cứ để anh ta được nếm trải thế nào là ngực Mỹ.

Sau nửa tiếng đồng hồ vuốt ve sờ soạng từ khe khẽ đến mạnh bạo, James bảo tôi ở lại qua đêm, nói rằng anh ta không muốn lên giường cùng tôi - thực ra thì có, anh ta nói như thế, nhưng sẽ không cố ép. Và tôi suýt nữa đã sắp nói đồng ý, nhưng rồi lại nhớ ra là James không có lọ dung dịch nước muối. Tôi không thể đeo cả kính áp tròng đi ngủ được, và kính thường thì tôi lại để ở nhà rồi. Vậy đấy. Có vẻ thật buồn cười là thị lực 20/20 của James lại ngăn tôi khỏi việc sắp đi lãng nhãng bữa bãi.

Chúng tôi hôn thêm một lúc lâu hơn nữa, lắng nghe CD Barenaked Ladies của James, những bài hát trong đó khiến tôi nhớ lại hồi tốt nghiệp trường luật, hẹn hò với Nate, rồi bị Nate bỏ. Tôi lắng nghe lời bài hát và nhớ lại cảm giác buồn bã lúc ấy.

Những bài hát và mùi hương sẽ khiến bạn nhớ lại những chuyện trước đây hơn bất cứ thứ gì khác. Thật đáng ngạc nhiên khi chỉ vài nốt nhạc trong một bài hát hay mùi hương thoảng qua trong căn phòng lại có thể gợi cho ta nhớ đến biết bao điều. Một bài hát mà lúc đó ta thậm chí còn không chú ý lắng nghe, một mùi hương ở nơi thậm chí ta cũng không biết là nơi nào. Tôi tự hỏi rồi sau này điều gì sẽ khiến mình nhớ về Dex và vài tháng ngắn ngủi

chúng tôi bên nhau. Có lẽ đó là giọng hát của Dido. Có lẽ đó là mùi hương của dầu gội Aveda mà tôi đã dùng trong suốt mùa hè này.

Đến một ngày nào đó, được ở bên Dex sẽ chỉ còn là một ký ức xa xôi. Điều đó cũng khiến tôi buồn. Nó giống như khi có ai đó qua đời, những ngày đầu đau khổ dường như là khoảng thời gian khó khăn nhất. Nhưng một phần nào đó còn buồn hơn khi thời gian trôi đi và ta nghĩ đến những người đã khuất ấy đã để lỡ mất bao nhiêu điều trong cuộc sống của ta và thế giới này.

Khi James cùng tôi đi bộ về căn hộ của Ethan, anh ta quay sang tôi nói, “Ngày mai cô có muốn cùng tôi đi thăm lâu đài Leeds không? Cả Ethan nữa?”

“Lâu đài Leeds là gì?” tôi hỏi, rồi nhận ra là có lẽ câu đó giống như hỏi tòa nhà Empire State là gì vậy.

“Đó là một tòa lâu đài, từng là pháo đài của người Norman và là dinh thự của sáu vị nữ hoàng thời Trung cổ. Đẹp lắm. Gần đó còn có một nhà hát ngoài trời nữa. Ở đây hơi đông khách du lịch một chút, nhưng cô cũng là khách du lịch mà, đúng không?”

Tôi bắt đầu để ý thấy là người Anh hay dùng kiểu câu hỏi đuôi, thêm vào cuối mỗi câu nói để tìm kiếm sự đồng tình từ phía người khác.

Tôi đáp lại anh ta. “Đúng, tôi là khách du lịch thật.”

Rồi tôi nói rằng đi thăm lâu đài Leeds nghe thật thú vị. Vì đúng là việc đó có vẻ thú vị thật. Và cũng vì mỗi việc tôi làm, mỗi người tôi gặp, tất cả sẽ tạo ra một khoảng cách nhất định giữa Dex và tôi. Thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, nhất là khi bạn làm được thật nhiều việc trong suốt khoảng thời gian đó.

“Cô thử hỏi Ethan xem ý anh ta thế nào rồi gọi điện cho tôi nhé.” Anh ta viết số điện thoại ở mặt sau một cái vỏ kẹo cao su tôi tìm được trong ví. “Tôi sẽ chờ.”

Tôi nói cảm ơn anh ta vì một buổi tối tuyệt vời. Anh ta lại hôn tôi, bàn tay đặt sau gáy tôi.

“Hôn ai đó mới gặp ngay sau khi mối quan hệ lâu dài đổ vỡ. Cô thích hay ghét?”

Tôi bật cười. “Tôi thích.”

James cười nửa miệng. “Tôi cũng vậy.”

Tôi mở cửa căn hộ của Ethan, băn khoăn tự hỏi có phải James cũng đang nói dối.

Sáng hôm sau, Ethan loạng choạng, mắt mũi lờ đờ bước vào bếp, trong khi tôi đang lấy cho mình cốc nước cam không có lẫn tép.

“Thế nào? Cậu yêu James không?”

“Yêu điên cuồng luôn.”

Cậu ấy gãi gãi đầu. “Thật chứ?”

“Không. Nhưng tối qua cũng vui.”

Tôi nhận ra mình thậm chí còn chẳng nhớ nổi chính xác trông James như thế nào. Thay vào đó, tôi tưởng tượng ra hình ảnh một anh chàng học cùng lớp môn Thuế thu nhập liên bang hồi ở trường luật. “Hôm nay anh ta muốn gặp bọn mình. Cùng đến thăm cung điện hay lâu đài gì đó.”

“Hừmmm. Cung điện hay lâu đài ở Anh. Cụ thể quá nhỉ.”

“Hình như Leeds hay gì đó thì phải?”

Ethan gật. “Ừ. Lâu đài Leeds đẹp đấy. Cậu muốn đi thăm nơi đó à?”

“Mình cũng không biết. Sao lại không nhỉ?” tôi nói.

Có vẻ như thật phí thời gian và công sức nếu nói chuyện với James nhiều hơn, nhưng dù sao tôi cũng vẫn gọi cho anh ta, và chúng tôi hẹn nhau đi thăm lâu đài Leeds, cả Phoebe và Martin cũng cùng đi. Rõ ràng bạn bè của Ethan tự đặt ra lịch làm việc cho riêng họ, bởi vì chẳng ai suy nghĩ lâu la gì về chuyện nghỉ làm vào một ngày thứ Tư. Tôi nghĩ cuộc sống của

mình ở New York mới khác biệt làm sao, ở đó Les toàn áp đặt tôi, thậm chí cả vào cuối tuần cũng thế.

Ngày hôm đó thời tiết ấm áp, nếu xét theo tiêu chuẩn ở London thì gần như là nóng. Chúng tôi đi thăm thú tòa lâu đài và xung quanh đấy, cùng ăn bữa trưa trên bãi cỏ. Có một lúc Phoebe hỏi tôi đủ to để ai cũng nghe thấy, là tôi đã bắt đầu mê mẩn James chưa. Tôi nhìn James, anh ta đảo tròn mắt về phía Phoebe. Sau đó tôi mỉm cười và đáp lại cũng to như thế, nói rằng anh ta khá là dễ thương, phải chi anh ta sống ở New York. Tôi thầm nghĩ, khen anh ta một câu cũng có mất gì đâu? Nếu anh ta thực sự thích tôi thì nghe câu đó anh ta sẽ thấy vui. Còn nếu không, anh ta cũng cảm thấy an toàn vì khoảng cách xa xôi giữa chúng tôi.

“Sao cậu không chuyển đến London sống?” cô ấy hỏi. “Ethan kể là cậu ghét cay ghét đắng công việc ở đó. Sao không chuyển về đây rồi tìm việc khác? Thay đổi nơi ở cũng hay đấy chứ, đúng không?”

Tôi cười và nói với cô ấy rằng tôi không thể làm thế được. Nhưng khi chúng tôi ngồi bên cạnh một hồ nước yên bình thế này, cùng ngắm nghía tòa lâu đài đẹp như trong truyện cổ tích ở vùng ngoại ô nước Anh, tôi chợt có ý nghĩ, thực ra tôi có thể đấy. Có lẽ cái việc cần làm sau khi bạn đổ xúc xắc - và bị thua - chỉ đơn giản là nhặt chúng lên rồi đổ lại một lần nữa. Tôi tưởng tượng ra cảnh mình đưa tờ đơn thôi việc cho Les. Chắc lúc đó sẽ sung sướng mãn nguyện phải biết. Và tôi sẽ không phải chịu đựng việc suốt ngày nhìn thấy Dex và Darcy nữa. Tôi tự hỏi không biết một nhà trị liệu giỏi sẽ nói gì về việc chuyển nơi ở này - đó là tôi đang chạy trốn hay bắt đầu một cuộc sống mới?

Vào đêm cuối cùng ở London, Ethan cùng tôi quay lại quán rượu yêu thích của cậu ấy, nơi tôi cũng bắt đầu có cảm giác thân thuộc. Tôi hỏi Ethan nghĩ gì về ý tưởng tôi đến sống ở London. Trong vòng mười lăm phút, Ethan ra sức thuyết phục tôi đến sống ở khu gần nhà mình. Cậu ấy biết có một căn hộ, một công việc, và vài anh chàng khác nếu James còn chưa thuộc loại lý tưởng, tất cả bọn họ đều có hàm răng trắng bóc, đều tắm tấp

(vì tôi từng chê người Anh lười chăm sóc răng miệng). Cậu ấy bảo tôi làm đi. Làm luôn đi. Cậu ấy nói nghe sao mà đơn giản. *Đúng là đơn giản thật.* Ý tưởng đó không còn có vẻ mới nảy ra nữa rồi. Nó đang lớn dần lên và bắt đầu hé ra một chiếc nụ bé xíu.

Ethan nói tiếp. “Cậu nên rời xa Darcy thì hơn. Cái tình bạn tồi tệ đó ấy à... Không tốt đâu. Và nó sẽ chỉ càng xấu đi lúc cậu phải gặp lại họ sau lễ cưới mà thôi.”

“Mình biết,” tôi nói, nhúng miếng khoai tây chiên vào món đậu nành.

“Mà kể cả cậu có ở lại New York đi nữa thì mình vẫn nghĩ *cần phải* thôi dần bạn bè kiểu đó đi. Thậm chí đó còn chẳng phải là tình bạn thật sự nếu cô ta chỉ muốn đánh bại cậu.”

“Không đến mức ác độc như cậu nói đâu,” tôi đáp, tự hỏi sao mình lại đi bênh cô ấy nhỉ.

“Cậu nói đúng. Không chỉ để cậu thua thôi. Mình nghĩ cô ta khâm phục cậu đến nỗi muốn đánh bại cậu để được cậu nể phục... Rồi cậu sẽ thấy, cô ta không cố công cố sức để làm Annalise mất mặt. Chỉ có cậu thôi. Nhưng thỉnh thoảng mình nghĩ cậu bị lôi kéo vào chuyện này, và cậu cư xử dần dần giống như đây là đang cạnh tranh hơn là tình bạn thật sự.” Cậu ấy nhìn tôi đầy thấu hiểu, cái nhìn giống như của một người cha vậy.

“Cậu nghĩ mình thích Dex cũng vì một lý do như vậy - vì cạnh tranh với Darcy. Có đúng không?”

Cậu ấy hăng giọng và chấm khăn ăn lên môi, rồi lại đặt xuống đùi. “Sao? Có thể nào như thế không?” cậu ấy hỏi.

Tôi lắc đầu. “Không hề. Cậu không thể tự lừa dối, thuyết phục bản thân tin vào thứ tình cảm như mình đang có - từng có - được đâu,” tôi nói.

“Được rồi. Chỉ là một giả thuyết thôi mà.”

“Hoàn toàn không. Tình cảm đó là thật.”

Nhưng đêm đó, khi chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường của Ethan (cậu ấy nhất định đòi ngủ trên sofa cả tuần), tôi lại băn khoăn về giả thuyết cậu ấy nêu ra. Liệu có thể nào cảm giác vui sướng khi tôi hôn Dex chủ yếu là do sự kích thích nảy sinh khi làm một người xấu, khi phá bỏ những luật lệ, khi có được thứ gì đó thuộc về Darcy? Có lẽ chuyện tôi ngoại tình với Dex là sự nổi loạn chống đối lại chính những lựa chọn an toàn mình đặt ra, chống lại Darcy và những năm dài cảm thấy mình là kẻ kém cỏi. Tôi thấy rất khó chịu với ý nghĩ đó, bởi lẽ bạn có bao giờ thích thú khi nghĩ rằng mình là nô lệ của những thôi thúc từ trong tiềm thức kiểu như thế đâu. Nhưng đồng thời, ý nghĩ đó lại khiến tôi được an ủi. Nếu tôi thích Dex vì những lý do đó, vậy là tôi không yêu anh ấy rồi. Và như thế tôi sẽ tiếp tục cuộc sống của mình được dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng hôm sau, khi cùng Ethan đi tàu điện ngầm đến ga Paddington, một lần nữa tôi biết rằng mình thực sự rất yêu Dex, có lẽ sẽ còn yêu rất lâu nữa. Tôi mua vé tàu tốc hành đến sân bay Heathrow. Người nhân viên nói với chúng tôi rằng chuyến tàu tiếp theo sẽ khởi hành trong vòng ba phút nữa, vậy là chúng tôi đến sân ga theo hướng dẫn để chờ tàu. “Cậu biết bản thân mình đang làm gì đấy chứ?” cậu ấy hỏi như muốn che chở bảo vệ cho tôi.

Trong giây phút, tôi tưởng cậu ấy đang hỏi về cuộc đời mình, rồi nhận ra rằng chỉ là Ethan hỏi về việc chuẩn bị cho chuyến đi. “Ừ. Chuyến tàu này đi thẳng đến sân bay Heathrow, đúng không?”

“Ừ. Chỉ cần xuống ở ga số 3 thôi. Dễ ấy mà.”

Tôi ôm Ethan và cảm ơn cậu vì tất cả mọi điều. Tôi nói rằng mình đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời. “Mình không muốn về.”

“Thế thì chuyển đến đây đi... Thực sự mình nghĩ là cậu nên chuyển. Cậu có còn gì để mất nữa đâu.”

Cậu ấy nói đúng; tôi chẳng còn gì để mất nữa. Tôi chẳng rời xa cái gì cả. Đúng là một ý nghĩ đáng buồn. “Mình sẽ suy nghĩ,” tôi nói, rồi thầm

hứa với chính mình là khi về đến nhà sẽ nghĩ thật nhiều về điều đó, còn hơn là lại mù quáng lao vào những việc hằng ngày trước đây hay làm.

Chúng tôi ôm nhau lần cuối, rồi sau đó tôi lên tàu, nhìn Ethan vẫy vẫy qua ô cửa kính màu. Tôi cũng vẫy cậu ấy, thầm nghĩ thật chẳng có gì bằng những người bạn cũ.

Tôi đến ga số 3, làm thủ tục giấy tờ, kiểm tra an ninh, rồi đợi lên máy bay. Chuyến bay có cảm giác như kéo dài vô tận, cố lắm nhưng tôi vẫn không tài nào ngủ nổi. Cho dù tuần qua đã khiến tôi tạm sao nhãng đi, nhưng tôi vẫn chẳng cảm thấy khá hơn nhiều lắm so với lúc bay đến Anh. Thậm chí khung cảnh thành phố New York nhìn từ trên máy bay mà vốn dĩ luôn luôn khiến tôi cảm thấy háo hức trông đợi thì giờ cũng không giúp gì được cho tôi cả. Dex đang ở giữa những tòa nhà kia. Tôi thích cái cảm giác khi Đại Tây Dương ngăn cách hai chúng tôi hơn.

Khi máy bay hạ cánh, tôi đi qua hết khu kiểm tra hộ chiếu, lấy hành lý và làm thủ tục hải quan, rồi bước ra thấy một hàng dài taxi. Bên ngoài nóng kinh khủng, và khi vào trong xe, tôi phát hiện ra rằng ở ghế sau điều hòa nhiệt độ hầu như chẳng chạy.

“Anh làm ơn vặn điều hòa dưới này mát hơn được không?” tôi hỏi tài xế, anh ta đang hút thuốc, hành vi tồi tệ đó có thể kiếm cho anh ta cái vé phạt 150 đô la như chơi.

Anh ta lờ tôi đi, lái xe nghiêng hai bên đến phát bực. Cứ mười giây anh ta lại lạng từ làn đường bên này sang bên kia.

Tôi lại hỏi anh ta vặn điều hòa lên được không. Chẳng có động tĩnh gì cả. Có lẽ anh ta không nghe thấy tôi nói vì radio bật to. Hoặc cũng có thể anh ta không hiểu tiếng Anh. Tôi liếc nhìn tờ ghi Quyền Lợi Của Khách Hàng. Tôi có quyền được phục vụ: bởi một tài xế lịch sự, biết nói tiếng Anh, hiểu và tuân thủ luật giao thông... được sử dụng điều hòa nhiệt độ theo yêu cầu... trên xe không bật radio (yên lặng)... được hưởng bầu không khí trong lành không khói thuốc lá hoặc mùi hương... ngăn để hành lý sạch sẽ.

Biết đâu cái ngăn để hành lý sạch sẽ.

Thấy chưa? Chỉ cần trông đợi ít thôi là được mà.

Chỗ ghế sau càng lúc càng nóng, vậy là tôi kéo cửa sổ xe xuống và phải chịu đựng những cơn gió bụi bặm bắn thổi khiến tóc tôi quất vào mặt. Cuối cùng cũng về đến nhà rồi. Tôi trả cho tên lái taxi không-lấy-gì-làm-tử-tế tiền vé đồng hạng từ sân bay JFK, cộng thêm phí cầu đường và tiền bo (cho dù trên tờ ghi đó cũng nói rằng tôi có thể từ chối bo nếu quyền lợi của mình không được đảm bảo). Tôi lôi chiếc túi có bánh xe ra khỏi ghế sau.

Bây giờ là năm rưỡi. Giờ này ngày thứ Bảy là Darcy và Dex sẽ thành vợ chồng. Tôi sẽ giúp Darcy mặc váy cưới, bọc cuống hoa rum trong chiếc khăn tay bằng ren của mình, đó là thứ cô ấy đã mượn. Tôi sẽ trấn an cô ấy cả ngàn lần rằng chưa bao giờ cô ấy xinh đẹp đến như thế, rằng mọi thứ đều đâu vào đấy cả. Tôi bước dọc theo hàng ghế, tiến về phía Dexter mà không nhìn anh ấy. Ừ thì, cố gắng không nhìn, nhưng có lẽ bắt gặp cái liếc nhanh của anh ấy, cái liếc ấy chất chứa cảm giác tội lỗi xen lẫn với nuối tiếc. Tôi sẽ phải chịu đựng ba mươi giây đau khổ khi nhìn Darcy xinh đẹp bước tới chỗ bàn thờ Chúa, tôi cầm chiếc nhẫn cưới bạch kim của Dexter trong bàn tay dầm mồ hôi. Sáu ngày nữa thôi, rồi điều khủng khiếp nhất sẽ qua đi.

“Chào cô Rachel!” José lên tiếng khi tôi đóng cửa xe taxi. Sau đó anh ta nói với ai đó đang đợi trong khu sảnh, “Cô ấy về rồi!”

Tôi cứng người, chờ đợi sẽ thấy Darcy với tập tài liệu chuẩn bị cho đám cưới, sẵn sàng nói sa sả vào mặt tôi những yêu cầu của cô ấy. Nhưng đang ngồi trên chiếc ghế bành bằng da đơn độc trong sảnh để đợi tôi lại không phải là Darcy.

Hai mươi ba

Đó là Dex. Anh đứng dậy khi thấy tôi nhìn chăm chăm. Anh mặc quần jean và áo phông xám có chữ “Hoyas”. Trông da anh sạm nắng hơn so với lúc tôi đi. Tôi cảm thấy cay đắng trước vẻ mặt ửng hồng và nét bình thản trên gương mặt anh.

“Chào em,” anh nói, bước một bước về phía tôi.

“Chào anh.” Tôi đứng nguyên, cảm thấy tư thế của mình trở nên thật hoàn hảo. “Sao anh biết khi nào em về?”

“Ethan nói cho anh về chuyến bay của em. Anh tìm thấy số điện thoại của cậu ta trong sổ địa chỉ của Darcy.”

“À... Anh muốn gì? Anh đến đây làm gì?” tôi hỏi. Tôi không cố ý tỏ ra cay nghiệt, nhưng tôi biết mình đang như vậy.

“Cho anh lên nhà. Anh cần nói chuyện với em,” anh nói khẽ, nhưng khẩn thiết. José vẫn đang tươi cười, hoàn toàn chẳng biết gì cả.

Tôi nhún vai, ấn nút thang máy. Lúc đi lên thật lặng lẽ và như dài đến vô tận. Tôi nhìn anh khi anh đợi cho tôi ra trước. Xem nét mặt thì tôi biết anh đến để lại nói xin lỗi đây mà. Anh ấy không chịu được khi phải làm người xấu. Tôi sẽ không để cho anh ấy được thỏa mãn đâu. Và tôi cũng sẽ không để cho anh ấy coi thường mình. Nếu anh ấy lại bắt đầu nói với tôi anh cảm thấy có lỗi như thế nào thì tôi sẽ ngắt lời luôn. Thậm chí có khi còn kể cho anh ấy nghe về James nữa. Tôi sẽ nói rằng mình chẳng sao cả, rằng tôi sẽ đi dự đám cưới, nhưng sau đó sẽ hạn chế liên lạc với anh ấy đến mức tối thiểu, và mong anh ấy cũng sẽ làm như vậy. *Đừng phạm sai lầm nào nữa, tôi sẽ nói như vậy, tình bạn giữa chúng ta đã chấm dứt rồi.*

Tôi xoay chìa khóa trong ổ, rồi mở cửa. Bước vào căn phòng của tôi chẳng khác gì mở cửa một cái lò nóng hầm hập, dù tôi nhớ là đã kéo hết rèm xuống rồi. Cây cối trong nhà đều héo rũ cả. Lẽ ra tôi nên nhờ Hillary đến tưới nước cho chúng. Tôi bật điều hòa lên rồi nhận thấy máy không chạy. Cứ khi nào thời tiết trên 35 độ là lại có chuyện cố tình cắt giảm điện năng toàn thành phố. Tôi thấy nhớ London, ở đó thậm chí còn chẳng cần phải mua điều hòa nhiệt độ.

“Điện yếu rồi,” Dex nói.

“Em biết,” tôi đáp.

Tôi đi lướt qua anh, ngồi xuống sofa, khoanh tay lại, cố gắng bắt chước Phoebe nhưn một bên lông mày. Nhưng lại thành cả hai bên.

Dex không xin phép gì, ngồi xuống cạnh tôi. Anh cố nắm lấy tay tôi nhưng tôi giật ra.

“Anh đến đây làm gì hả Dex?”

“Anh hủy rồi.”

“Gì cơ?” tôi hỏi. Chắc chắn là tôi đã nghe nhầm.

“Đám cưới bị hủy rồi. Anh... anh sẽ không kết hôn.”

Tôi chết sững, nhớ lại lần đầu tiên mình nghe nói người ta tự véo vào người mình khi họ nghĩ họ đang nằm mơ. Lúc đó mới bốn tuổi, tôi hiểu câu đó theo đúng nghĩa đen và véo vào cánh tay mình thật mạnh, như thể nghĩ rằng có khi mình vẫn còn đang hai tuổi, nửa phần đời còn lại chỉ là do mình nằm mơ thấy thôi. Tôi còn nhớ đã cảm thấy nhẹ cả người khi thấy da mình đau điếng.

Dex tiếp tục nói, giọng khe khẽ, đều đều. Trong lúc nói, anh nhìn chăm chăm vào hai nắm tay đặt trên đùi, chỉ nhìn tôi giữa những lần ngắt câu. “Trong suốt thời gian em đi, anh như phát điên. Anh nhớ em vô cùng. Anh nhớ gương mặt em, nhớ mùi hương của em, thậm chí nhớ cả căn hộ của em nữa. Trong đầu anh tái hiện lại mọi chuyện. Tất cả những lúc chúng ta ở bên nhau, tất cả những gì chúng ta đã nói. Rồi trường luật. Hôm sinh nhật

em. Ngày mồng bốn tháng Bảy. Tất cả mọi thứ. Anh không thể hình dung nổi sẽ không bao giờ còn được ở bên em nữa. Đơn giản chỉ có vậy thôi.”

“Thế còn Darcy?” tôi hỏi.

“Anh quan tâm đến cô ấy. Anh muốn cô ấy được hạnh phúc. Anh đã nghĩ cưới Darcy là việc đúng đắn. Bọn anh đã yêu nhau bảy năm, phần lớn thời gian cả hai cũng khá vui vẻ. Anh không muốn làm cô ấy đau lòng.”

Em cũng không muốn làm cô ấy đau lòng, tôi thầm nghĩ.

Anh nói tiếp. “Nhưng đó là trước khi có em. Anh không thể cưới cô ấy khi lại có tình cảm với em như thế này. Anh không thể. Anh yêu em. Và đây mới chỉ là khởi đầu thôi... Nếu như em vẫn còn yêu anh.”

Có biết bao điều tôi muốn nói, nhưng không hiểu sao tôi không thể cất lời.

“Em nói gì đi.”

Tôi cố gắng thốt ra một câu hỏi. “Anh đã nói với cô ấy về hai chúng ta à?”

“Không phải về hai chúng ta. Anh bảo rằng anh không yêu cô ấy, và thật không công bằng nếu kết hôn với cô ấy.”

“Cô ấy đã nói gì?” Tôi hỏi. Tôi cần biết tất cả mọi chi tiết trước khi tôi tin chuyện đó là thật.

“Cô ấy hỏi có phải anh có người khác không. Anh bảo không... chỉ là chuyện giữa hai chúng ta không ổn.”

“Cô ấy thế nào rồi?”

“Buồn. Nhưng chủ yếu là về chuyện cái đám cưới đó dần và mọi người sẽ nghĩ gì. Anh thề đó là điều khiến cô ấy buồn bực nhất.”

“Bây giờ Darcy ở đâu?” tôi hỏi. “Cô ấy chưa gửi cho em lời nhắn nào cả.”

“Chắc đến nhà Claire, anh nghĩ vậy.”

“Em tin chắc cô ấy nghĩ rằng anh sẽ thay đổi quyết định.”

Tôi cũng đang nghĩ như thế. Anh ấy sẽ thay đổi quyết định, và khi điều đó xảy ra, chuyện này sẽ còn tàn nhẫn hơn rất nhiều.

“Không,” anh nói. “Cô ấy hiểu là anh nói nghiêm túc. Anh đã gọi điện cho bố mẹ anh và nói với họ rồi. Tối nay, cả anh và cô ấy sẽ gọi điện cho bố mẹ cô ấy. Cô ấy bảo là muốn anh nói với họ... sau đó cả hai sẽ gọi cho tất cả những người khác.” Giọng nói của anh có gì đó như nghẹn lại, trong một giây tôi tưởng anh sẽ khóc.

Tôi nói xin lỗi. Tôi chẳng còn biết phải nói gì khác. Tôi không thể chấp nhận tin này một cách nhanh chóng. Tôi muốn hôn anh, muốn cảm ơn anh, muốn mỉm cười. Nhưng tôi không thể. Điều đó có vẻ không ổn.

Anh gạt đầu, lùa bàn tay qua mái tóc rồi lại đặt lên đùi. “Việc này thật khó, nhưng anh thấy mình trút được gánh nặng ngàn cân. Làm như vậy là đúng.”

Anh nhìn tôi, và tôi đáp lại cái nhìn thật lâu đó trước khi hôn anh. Và khi cánh tay anh ôm lấy mình, tôi thầm nghĩ: *Đây là sự thật*. Rồi tôi từ từ thả lỏng trong vòng tay Dex, lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian tưởng như dài vô tận, tôi cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mình đủ đầy. Trước đây tôi luôn thấy thiếu cái cảm giác bình yên từ trong sâu thẳm, kể cả khi chúng tôi ở bên nhau trong suốt cuối tuần nghỉ lễ mừng bốn tháng Bảy. Giờ đây chúng tôi có thời gian. Tất cả thời gian. Thậm chí có khi là mãi mãi.

Tôi tự hỏi sẽ thế nào khi không còn Darcy. Liệu chuyện ân ái có cảm giác gì khác không? Tôi sắp sửa có câu trả lời rồi, bởi lẽ Dex đang cởi cúc áo cho tôi. Tim tôi đập thành thịch khi cả hai tiến lại giường, cởi đồ cho nhau.

“Anh nhớ em, Rachel,” anh nói. Tôi có thể cảm thấy trái tim anh đang đập, áp vào tim mình.

Thế rồi José cắt ngang, rung chuông một, hai, rồi ba lần. Tôi đi ra để nghe, nghĩ rằng đó chỉ là bưu kiện hoặc đồ giặt khô, hay là có điều gì anh ta

quên nói với tôi. Tôi sẽ bảo anh ta là dù có chuyện gì đi nữa thì cũng cứ để sau đã. Nhưng không phải bư kiện. Đó là Darcy. Và cô ấy nghe thấy giọng tôi nói qua hệ thống loa.

“Bảo cô ấy là tôi xuống ngay đây!” tôi nói.

“Cô ấy đang trên đường lên rồi!” José gần như hát khi báo tin đó. Rõ ràng anh ta không hề biết rằng Darcy đến có nghĩa là tôi và vị khách đầu tiên kia sắp có rắc rối to. Nhưng mà, cũng có thể anh ta biết. Có thể người giữ cửa, cho dù có giả vờ như là bạn của bạn đi chăng nữa, anh ta cũng âm thầm thích thú xem chuyện gay cấn xảy ra với bất cứ người thuê nhà nào.

Dex bình tĩnh mặc quần đùi vào. Anh nhanh nhẹn đi đến chỗ tủ quần áo của tôi, mở cửa ra, mang theo quần jean và áo phông. Cái tủ lại phân ra thành từng ngăn từ trên xuống dưới. Không xong rồi.

“Anh vào tủ khác đi. Cái kia kìa!” tôi chỉ, hết sức hoảng hốt, đôi mắt như dại đi.

Anh đi vòng qua góc, mở cái tủ kia. Trong đó còn chỗ. Dex khom lưng núp cạnh giỏ đồ của tôi, cầm theo cả quần áo của anh. Tôi đóng tủ lại đúng lúc nghe thấy cô ấy gõ cửa.

“Mình ra đây!” tôi nói to.

Tôi mặc vội bộ đồ lót và ra mở cửa. “Xin lỗi cậu. Mình đang thay quần áo.”

“Ôi trời. Ơn trời, cậu đã về,” cô nói.

Tôi hỏi cô có chuyện gì trước khi nhận thấy vẻ mặt và giọng nói của cô vẫn bình thường. Mắt cô không đỏ, không dính mascara, không có vẻ gì buồn chán cả. Darcy bước vào, còn tôi lắp bắp nói rằng tôi vừa mới về và muốn thay bộ đồ nào đó thoải mái hơn. Tôi mặc quần soóc và áo phông vào.

Cô vẫn không nói gì.

“VẬY là chỉ còn sáu ngày nữa thôi. Chắc hẳn cậu đang nóng lòng lắm?” tôi lo lắng cười. “Giờ mình về rồi đây. Muốn nhờ gì cũng được. Mình sẽ giúp cậu chuẩn bị những việc cuối cùng cho đám cưới.”

“Sẽ chẳng có đám cưới nào cả.” Cô ấy sụt sịt.

“Gì cơ?” Tôi há hốc miệng, mắt mở to, tiến lại gần cô ấy. Đúng lúc sắp sửa bày tỏ lòng cảm thông sâu sắc thì tôi chợt nhớ rằng đúng ra thì tôi không biết ai là người đã hủy đám cưới. Vậy là tôi hỏi cô ấy.

“Do cả hai.”

“Cả hai ư?” tôi hỏi, giọng tôi vang lên to hơn.

Tôi dẫn Darcy đến giường và ngồi xuống. Cái tủ đó kê cạnh giường. Tôi muốn Dex nghe thấy hết. *Do cả hai?* Dex nói là anh ấy đã hủy cơ mà. Nếu cả hai cùng muốn hủy, hoặc là cô ấy nói ra trước, vậy thì có lẽ điều đó cũng chẳng có ý nghĩa cho lắm như lúc đầu tôi tưởng. Tất nhiên là tôi vẫn sẽ thấy hạnh phúc. Nhưng tôi muốn lựa chọn đó là do Dex quyết định. Tôi muốn lý do họ hủy là vì mình.

“Ừm. Đúng ra mà nói thì Dexter là người hủy. Sáng nay anh ấy nói với mình là anh ấy không thể tiếp tục. Nói rằng có lẽ anh ấy không yêu mình.” Cô đảo tròn mắt và mỉm cười mĩa mai. Ước gì Dex có thể trông thấy nét mặt cô. Cô ấy chẳng tin Dex không yêu mình hơn tin rằng tôi có thể đang giấu anh Dex bán khóa thân trong tủ là mấy.

“Cậu đùa đấy à? Chuyện này thật điên rồ. Cậu cảm thấy thế nào?”

Darcy cúi nhìn xuống dưới chân. *Giờ* thì cô ấy sẽ khóc cho mà xem. Và tôi sẽ an ủi, nói với cô rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Sau đó tôi sẽ bảo rằng cả hai nên đi dạo một lát. Hít thở không khí trong lành, cho dù ngoài kia thời tiết nồm đến khó chịu. Có lẽ tôi sẽ rủ cô đi ăn tối. Món ăn do cô chọn. Bánh hamburger và khoai tây chiên chẳng hạn, bây giờ làm gì còn cái váy nào nữa để mà giữ dáng.

Thế nhưng Darcy không khóc. Cô ấy hít một hơi thật sâu. “Rachel... có điều này mình phải nói với cậu.” Giọng cô nghe thật bình tĩnh. Cô không cư

xử giống kiểu của những người “vừa bị người ta bỏ rơi”. Đang có chuyện gì thì phải. Trong giây phút tôi tưởng Darcy sắp nói rằng cô biết hết rồi, cô hiểu, tình yêu thực sự chiến thắng tất cả, và cô ấy thấy rằng Dex và tôi nên đến với nhau.

“Gì vậy?” tôi hỏi, cảm thấy bối rối.

“Đối với mình, nói ra chuyện này cho cậu biết thật sự rất khó. Thậm chí còn khó hơn cả khi mình báo tin được nhận vào Notre Dame nữa kia,” cô ấy nói tiếp.

Đây là lần đầu tiên cô ấy nhắc đến trường Notre Dame kể từ khi học đại học - điều này thật điên rồ, cứ xem gần đây tôi biết được những gì thì rõ. Cuộc nói chuyện này thật vô nghĩa lý. Có lẽ cô ấy sắp sửa thú nhận rằng cô ấy cũng không được nhận vào trường đó. Rằng cô ấy đã đua tranh với tôi trong suốt bao nhiêu năm qua. Và rằng cuối cùng cô ấy cũng chịu thừa nhận thất bại.

“Cậu còn nhớ lúc mình nói chuyện đánh mất nhẫn không?”

“Ừ?”

“Mình để mất ở nhà một người bạn làm cùng?”

Giờ thì tôi thực sự không hiểu gì. Chắc chắn Dex còn thấy khó hiểu hơn. Tôi lấy làm mừng vì chưa từng nói với anh thật sự Darcy đã để mất nhẫn như thế nào. Dù không biết điều đó nhưng anh vẫn hủy bỏ đám cưới.

“Mình lên giường với anh chàng đó và để mất nhẫn ấy mà?”

Chuyện này giống như tập phim *Three's Company*, trong đó Jack và Chrissy đang nói chuyện, còn Janet thì nấp ở đâu đó nghe thấy hết, tập phim đầy những hiểu lầm và những câu nói hàm ý khác nhau. Tôi còn nhớ cảnh quay sát gương mặt Janet, cô ấy bị sốc và rất phẫn nộ. Nhưng trong căn phòng của tôi thì chẳng có gì khó hiểu cả. Chỉ có một ý nghĩa duy nhất, và Dex không hề nghe nhầm: cô ấy lên giường với người khác. *Sao em không nói với anh điều đó? anh sẽ hỏi tôi, có lẽ còn nói như kết tội tôi nữa. Nếu vậy mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều, anh ấy sẽ nói như thế.* Tôi sẽ

bảo anh rằng tôi nghĩ anh thay đổi ý kiến vì lý do đó thì không ổn. Có lẽ như thế sẽ khiến tôi có vẻ đàng hoàng hơn chẳng, và điều đó càng cho thấy Darcy hoàn toàn không hợp với Dex.

“Ừm, thực ra thì không hẳn là mình đã lên giường với một người ở cùng công ty,” cô ấy nói chậm rãi, rõ ràng từng từ một.

“Không phải cậu làm mất nhẫn à?”

Có phải cô ấy sắp thú nhận tội lừa đảo để lấy tiền bảo hiểm?

“Người mình đã ở cùng đó không phải làm cùng công ty. Mà là người khác.”

“Là ai?”

“Đó là Marcus,” cô nói.

“Marcus ư?” tôi sửng sốt.

“Marcus của cậu. Đúng vậy đấy.”

Tất nhiên rồi. Marcus của tôi. Anh Marcus tôi đã phải bay qua Đại Tây Dương để quên đi ấy mà.

“Cậu có ghét mình không?” cô hỏi, hết sức buồn bã. “Xin cậu hãy nói gì đó đi.”

“Vào cái hôm để mất nhẫn, cậu đã ở với Marcus? Cậu để mất nó trong căn hộ của anh ta?” tôi nói để cho chính mình và cả Dexter hiểu rõ.

Cô ấy gật đầu. Thế rồi trong một giây thoáng qua, khi cô liếc sang tôi - đôi mắt cô sáng lên, hai khóe miệng khẽ nhếch lên một chút xíu. Cô ấy đang vui mừng. Đây là khoảnh khắc cô ấy gây sốc. Gây sốc và chơi nổi. Lại một lần nữa cô ấy thắng.

Tôi cho Darcy thấy những gì cô ấy muốn. Giả vờ như mình thất bại. Lại là một kẻ thua cuộc tốt bụng.

“Vậy là cậu đã ngủ với anh ta?” tôi giữ giọng mình sao cho không có vẻ như người bị tổn thương đang kết tội.

“Đúng.”

“Nhiều hơn một lần?”

“Đúng,” cô ấy thì thầm khẽ đến mức tôi biết Dex không nghe thấy câu trả lời đó đâu.

Thế là tôi hỏi to, rõ ràng, “Thật ư?”

“Đúng vậy,” cô ấy nói.

Tôi giả vờ nghi ngờ về điều đó. Mà thực ra đúng là tôi đang nghi thật. Nhưng ở một mức độ khác mà Darcy không biết. “Vậy là,” tôi nói. “Thế đấy.”

Tôi không hỏi thêm gì, nhưng cô ấy vẫn nói. “Chuyện bắt đầu từ hồi cuối tuần nghỉ lễ mừng bốn tháng Bảy. Bọn mình từ bar Talkhouse về, say khướt. Rồi chuyện này dẫn đến chuyện kia.”

“Mừng bốn tháng Bảy?” tôi hỏi.

Chuyện này càng lúc càng tốt hơn.

“Đúng vậy, nhưng anh ấy cảm thấy thật tồi tệ. Bọn mình đã thề là sẽ không bao giờ để xảy ra lần nữa. Nhưng mà thực sự bọn mình thích nhau. Rất sâu sắc... Bọn mình không thể xa nhau được. Cả hai bắt đầu gặp nhau đi ăn trưa, rồi thỉnh thoảng sau giờ làm. Lần nào bọn mình cũng cảm thấy thật xấu xa đối với Dex, và với cậu. Nhưng rồi chuyện cứ thế lặp lại mãi... Cậu có ghét mình không?”

Tôi đang rối trí đây. Tôi không biết phải đóng kịch như thế nào. Ethan sẽ khuyên gì nhỉ? Giả vờ nổi giận đùng đùng ư? *Có, tôi ghét cậu. Cậu rút đi. Rút đi!* Đó là một cách. Hay là câu nhẹ nhàng, buồn bã: *Sao mình có thể ghét cậu được?* Cậu là bạn thân nhất của mình cơ mà. Hoặc cũng có thể là: *Mình không biết phải nghĩ gì nữa. Mình cần có thời gian.*

Trong khi tôi cân nhắc câu trả lời, cô ấy bảo có một điều nữa cần nói với tôi. Một điều trọng đại.

“Còn nữa ư?”

“Đúng vậy. Còn nữa.” Giọng cô rất khẽ, nhưng nét mặt đã để lộ tất cả. Nhất định cô ấy đang thích thú trước điều này.

Tôi nhìn chăm chăm xuống dưới chân. “Nói đi.”

“Mình bị muộn mất mấy ngày. Mà cậu biết rồi đấy, chu kỳ của mình luôn luôn chính xác hai mươi tám ngày.” Cô ấy âu yếm vuốt ve bụng. Nó vẫn phẳng lì.

Dạ dày tôi chao đi. “Cậu có thai rồi à?”

“Mình nghĩ vậy. Ừ đúng.”

Tôi sợ phải hỏi ai là bố đứa bé. Nếu là Dex thì tất cả những gì tôi có sẽ mất hết.

“Mình kiểm tra rồi... dương tính.”

“Dương tính nghĩa là cậu có thai?”

“Đúng. Hai vạch hồng. Đúng, mình đã có thai.”

Tôi nín thở, cầu nguyện, thỏa thuận với Chúa. Tôi sẽ không bao giờ đòi hỏi thứ gì nữa, chỉ cần... “Ai là bố đứa bé?” Câu hỏi đó vang vọng khắp căn phòng, vờn quanh chúng tôi, luồn qua cánh cửa tủ.

“Marcus.”

Tôi thở hắt ra, cảm thấy nhẹ cả người. “Cậu chắc không?”

“Có. Hoàn toàn chắc. Dex và mình không ân ái trước khi mình bị lặn cuối. Cách đây lâu lắm rồi.”

“Anh ta có biết không?”

“Ai? Marcus ấy à?”

“Đúng. Marcus có biết không?”

“Có. Nhưng Dex thì chưa. Chưa biết.”

Giờ thì anh ấy biết rồi đấy.

“Mình muốn nói chuyện với cậu trước tiên.”

Tôi gạt đầu, vẫn đang cố hiểu. “Vậy cậu định sẽ làm gì?”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu có giữ lại không?”

“Có. Mình muốn sinh nó.” Cô ấy vuốt cái bụng theo vòng tròn. “Mình muốn cưới Marcus và sinh đứa con của anh ấy. Mình biết điều đó nghe thật điên rồ, nhưng mình lại thấy làm thế là đúng.”

“Có chắc Marcus muốn kết hôn không?”

“Chắc.”

“Cậu có nghĩ là Dex nghi ngờ không?” tôi hỏi khẽ. Vì lý do nào đó, tôi không muốn anh nghe thấy câu hỏi này.

“Không. Nhưng nói thật, mình nghĩ anh ấy cảm thấy gần đây mình trở nên lạnh nhạt. Có lẽ vì thế anh ấy mới hủy. Cậu biết đấy, anh ấy nói không yêu mình... Vì anh ấy cảm thấy là mình quay lưng lại với anh ấy trước.”

“Mình hiểu.”

“Mình bị sốc khi thấy cậu lại bình tĩnh đến vậy. Cảm ơn đã không ghét mình.”

“Ừ... Mình không ghét cậu.”

“Hy vọng Dex cũng như thế. Ít nhất là khi Marcus nói. Dex sẽ ghét anh ấy một thời gian. Nhưng Dex là người biết suy nghĩ. Không ai cố tình làm việc này để khiến anh ấy bị tổn thương. Chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

Đúng lúc tôi đang nghĩ chuyện này diễn ra đúng y như tập phim *Three's Company* cùng với cái kết mọi chuyện sáng tỏ rõ ràng, thì tôi thấy Darcy đang nhìn chăm chăm vào thứ gì đó đằng sau tôi. Cứ xem nét mặt cô ấy thì tôi nghĩ đó là Dex từ chỗ trốn chui ra. Tôi quay lại, tin chắc sẽ được thấy anh. Nhưng không, cánh cửa tủ vẫn đóng kín. Tôi quay lại nhìn Darcy. Cô ấy vẫn nhìn chăm chăm chỗ đằng sau tôi, nét mặt lạnh lùng, sừng sốt.

Sau đó cô ấy hỏi, “Sao đồng hồ của Dexter lại ở trên tủ đầu giường của cậu?”

Tôi lại hướng theo ánh nhìn của cô ấy. Đúng rồi, đồng hồ của anh ấy chắc chắn là đang nằm trên chiếc tủ của tôi. Là đồng hồ của Dexter. Tủ của tôi. Không thể nào khác được. Ít nhất thì tôi cũng không thể nghĩ ra ai đó được.

Tôi nhún vai, lắp bắp nói rằng không biết. Nếu như trước đây tôi có chút nghi ngờ nào về khả năng phản ứng nhanh nhạy của mình thì giờ không còn nữa. Tôi lẩm bẩm nói, “À, không phải đồng hồ của anh ấy đâu. Mình cũng có một cái giống như thế... Mình mua ở bên Anh.” Giọng tôi run rẩy. Tôi đúng thật là đưa đầu óc kém cỏi bị tai họa giáng xuống đầu.

Darcy nhảy ra khỏi giường, chớp lấy chiếc đồng hồ để trên bàn, lật nó lại rồi đọc dòng chữ khắc trên đó. “ ‘Yêu anh. Darcy,’ ” cô ấy đọc. Sau đó Darcy nhìn tôi với vẻ căm ghét tột độ, vẻ mặt mà lẽ ra khi nghe tin cô ấy với Marcus tôi cũng phải biểu lộ như vậy.

“Cái quái quỷ gì thế này?” cô ấy hỏi. Một câu hỏi lạnh lùng, cứng rắn. Mắt cô ấy nheo lại. “Cái quái quỷ gì thế này!” cô lại hét lên, nhưng lần này không còn là một câu hỏi. Điều đó có nghĩa là tôi không cần phải trả lời.

Tôi đứng đó trong khi cô ấy xô tôi ra để vào phòng tắm. Tôi chạy theo, còn cô ấy kéo tấm rèm phòng tắm sang một bên đánh roạt. Chỉ có hai lọ kem nâu da Aveda, một con dao cạo bằng nhựa màu hồng, và một bánh xà phòng dùng đã mòn vẹt.

Tôi bắt đầu soạn ra một câu chuyện: Dex đến nhà tôi để kể cho tôi nghe chuyện họ chia tay. Anh ấy tháo đồng hồ ra, buồn bã đọc câu chữ khắc trên đó. Dex không thể ghìm nén nỗi buồn. Tôi an ủi anh ấy mấy câu, sau đó anh ấy bỏ đi dạo một mình trong công viên.

Nhưng đã quá muộn cho những lời giải thích. Cơ hội xin cô ấy ba mươi giây để phân trần đã không còn nữa. Những ngón tay dài gầy guộc của Darcy đang kẹp chặt lấy cái tay nắm cửa trên tủ quần áo của tôi rồi.

“Darcy, dừng,” tôi nói, rõ ràng điều đó cho thấy rằng vị hôn phu đã chia tay của cô ấy đang ở đằng sau cánh cửa số hai. Tôi đứng chặn ngang, lưng áp vào cửa tủ.

“Tránh ra!” cô ấy quát lên. “Tôi biết hắn đang ở trong đó!”

Tôi tránh đường, vì còn biết phải làm gì nữa đây? Cô ấy nói đúng. Tất cả chúng tôi đều biết anh ấy đang ở trong đó. Nhưng khi cô ấy mở cánh cửa, phần nào trong tôi thực sự nghĩ rằng Dex sẽ tìm cách thu mình lại để trốn vừa vào góc đằng sau tủ. Hoặc anh ấy đã đi rồi, phóng vù ra ngoài trong vòng bốn giây khi Darcy và tôi đang chen nhau đứng trong phòng tắm. Hoặc cũng có thể điều thần kỳ xảy ra, anh ấy tìm được một cánh cửa bí mật đằng sau tủ giống như trong phim *The Lion, the Witch, and the Wardrobe* cũng nên.

Nhưng không, anh ấy kia, đang ngồi khom lưng ở đúng chỗ lúc trước tôi nhìn thấy, trong tay là quần jean và áo phông, trên người mặc chiếc quần đùi kẻ màu xanh hải quân, đưa mắt nhìn chúng tôi chăm chăm. Anh ấy thôi không cúi người nữa mà đứng thẳng dậy.

“Đồ dối trá!” Darcy gào lên, chọc ngón tay trỏ vào ngực Dex.

Anh ấy mặc kệ, từ tốn mặc quần áo, xỏ một chân vào quần, rồi đến chân kia. Tiếng anh kéo khóa vang lên rõ mồn một trong căn phòng.

“Anh đã nói dối tôi!”

“Cô đùa tôi chắc,” Dex nói, tìm thấy lỗ xỏ tay áo phông. Giọng anh trầm trầm, bình thản. “Cô là đồ khốn, Darcy.”

Mặt Darcy chuyển sang đỏ, cô ấy phun phì phì trong khi quát lên, “Anh nói không có người thứ ba nào! Thế mà anh ở đây giở trò *chim chuột* với đứa bạn thân nhất của tôi!”

Tôi yếu ớt gọi tên cô ấy, nghe như tiếng kêu của một cái đĩa hát bị hỏng. “Darcy. Darcy. Darcy.”

Cô ấy mặc kệ tôi, chỉ nhìn chăm chăm vào Dex. Tôi chờ đợi anh lên tiếng bênh vực cho cả hai chúng tôi, thanh minh cho tình huống này, nói rằng không có chuyện chim chuột nào cả. Không có chuyện gì hết, cho đến ngày hôm nay khi anh đến đây tìm kiếm sự an ủi. Nhưng Dex lại bình thản

nói, “Chẳng phải chuột chù chê khi rằng hôi đấy sao, Darce? Cô và Marcus, hả? Có con cơ à? Chắc tôi chúc mừng là hợp lý rồi.”

Tôi chờ đợi cô nói gì đó về sự thủy chung, về tình yêu và tình bạn. Tôi chờ đợi cô buộc tội chúng tôi làm thế trước. Nhưng cô chỉ nhìn tôi rồi đến Dex, sau đó nói rằng cô ấy biết hết rồi, cô căm ghét cả hai chúng tôi, mãi mãi. Cô ấy đi ra cửa.

“À, Darcy này?” Dex nói.

“Gì?” Cô quát lên, nhưng trong đôi mắt cô ấy là cái nhìn yếu ớt, đầy trông đợi.

“Trả lại tôi cái đồng hồ được chứ?”

Cô ấy ném cái vật chứng về phía Dex. Rõ ràng hành động đó là để đánh anh ấy, làm anh ấy đau. Nhưng cô ấy nhắm mục tiêu không chính xác, cái đồng hồ đập vào tường rồi văng ra, trượt dài trên sàn gỗ, dừng lại dưới chân cô ấy, mặt có câu khắc ngửa lên trên. Cô ấy nhìn cái đồng hồ, sau đó nhìn tôi.

“Còn cô! Không bao giờ tôi muốn nhìn thấy mặt cô nữa! Đối với tôi, cô như đã chết rồi!”

Cô ấy đóng sầm cửa lại và đi mất.

Hai mươi bốn

Darcy chẳng mất thời gian lâu la, đi kể ngay sự việc theo cách nhìn của mình. Hiển nhiên là bắt đầu với José. Mấy phút sau khi Darcy đi, trên đường ra ngoài chúng tôi qua chỗ người giữ cửa khu nhà tôi. Lần đầu tiên anh ta không nhe răng cười. Không hoàn thành nhiệm vụ của người giữ cửa là anh ta có thể bị mất việc như chơi. Trông anh ta có vẻ lo lắng.

“Chào José,” Dex và tôi đồng thanh nói.

“Ôi trời, tôi thực sự xin lỗi vì đã để cô ấy lên nhà,” anh ta nói. “Tôi... ừm... không hề biết... hai người hiểu mà...”

“Không. Không sao đâu,” tôi nói. “Đừng lo gì cả, José.”

“Cô ta rút đầy tai anh hả?” Dex vui vẻ hỏi như thể đây chỉ là chuyện lộn xộn vớ vẩn chứ không phải là giờ phút thay đổi cuộc đời của ít nhất bốn con người.

José lại ngấm ngấm được phép cười rồi. “Ừmm... có thể nói như vậy. Hê hê. Nhưng đừng lo.” Anh ta cười. “Tôi không tin những gì cô ấy nói về hai người đâu... phần lớn thì không.”

Anh ta đập tay với Dex như thể họ là hai người bạn lâu năm, chắc họ cũng đang dần thành bạn rồi. Tôi tiễn Dex đến góc phố. Anh về nhà để thu nhặt đồ đạc chất vào va li được càng nhiều càng tốt - cả hai chúng tôi đều tin rằng Darcy là kiểu phụ nữ hay phá hoại, nhất định đang âm mưu cầm kéo xử lý hết tủ quần áo của anh ấy.

“Anh sẽ quay lại sớm nhất có thể,” anh nói.

Tôi gật đầu.

“Em có chắc anh ở cùng em vài ngày không sao chứ?”

Anh hỏi tôi câu đó đến lần thứ ba rồi.

“Tất nhiên. Anh muốn ở bao lâu cũng được,” tôi nói, thầm nghĩ bây giờ anh không chỉ muốn mà còn cần tôi nữa. Thật là một cảm giác dễ chịu khi biết Dex cần có mình.

Chúng tôi đứng đối diện nhau trên phố một lúc, sau đó Dex vẫy một chiếc taxi rồi cúi xuống hôn tôi. Không nghĩ ngợi gì, tôi quay mặt đi để anh hôn má. Nhưng rồi tôi nhớ ra rằng chúng tôi không cần phải giấu giếm nữa. Tôi quay lại, và môi chúng tôi chạm nhau ngay giữa ban ngày.

Tôi quay về căn hộ của mình, vẫn còn cảm thấy hơi sốc. Tôi cảm thấy như mình nên làm gì đó để ăn mừng. Ghi nhật ký chẳng hạn, đã hàng mấy tháng nay tôi không động đến nó (tôi không thể nào đủ can đảm viết về Dex, sợ nhờ có chuyện gì xảy ra với mình). Nhảy nhót khắp nhà. Hay là khóc. Thay vào đó, tôi tập trung vào những công việc thực tế hơn, những việc tôi làm khá giỏi. Tôi tắm tã, dờ đồ, tưới cây, mở hòm thư, lôi hai cái quạt trong tủ ra, cắm vào ổ điện ở gần giường, ăn vài cái bánh Fig Newton cũ.

Một tiếng sau, Dex quay lại với va li đồ đạc Hartmann màu nâu và hai túi thể thao Nike đen, tất cả chất bừa bãi nào quần áo, giày, giấy tờ, đồ vệ sinh cá nhân, thậm chí cả mấy bức ảnh lồng khung. “Nhiệm vụ giải cứu đã hoàn tất,” anh ấy nói. “Cô ta không có nhà.”

Tôi dòm mấy cái túi. “Sao anh tổng tất cả đồ vào trong này nhanh thế?”

“Việc đó chẳng dễ dàng gì,” anh nói, quệt mồ hôi trán. Chiếc áo phông xám ướt đẫm mồ hôi chỗ nách áo và trên ngực.

“Anh treo mấy bộ vest vào tủ trước ấy,” tôi nói, vẫn đang tập trung vào thực tế, không thể một lúc chấp nhận tất cả mọi chuyện, cho dù đồ đạc của Dex ở đây cũng đang giúp đầu óc tôi trấn tĩnh lại.

“Cảm ơn em.” Anh lôi ra mấy bộ vest sẫm màu và áo sơ mi trắng, rồi nhìn tôi. “Không cần phải lo lắng. Anh không chuyển đến sống hẳn ở đây đâu.”

“Em không lo,” tôi nói khi nhìn anh treo quần áo. Dù nói thật là trong tôi đột ngột dâng lên một cảm giác lo lắng. *Sau này sẽ thế nào? Giờ thì sao?* Tôi chưa từng tính đến chuyện này - tạm thời sống chung, tình bạn với Darcy chấm dứt, tình hình hiện tại thay đổi đột ngột và lạ lùng. “Chỉ là em không tin nổi thôi.”

Anh vòng tay ôm tôi. “Em không tin nổi điều gì?”

“Tất cả. Tất cả mọi điều. Chúng ta.”

Đúng lúc tôi nhắm mắt lại thì điện thoại reo. Tôi giật bản mình. “Chết tiệt. Anh có nghĩ đó là cô ấy không?” tôi gần như thấy sợ Darcy, sợ những gì cô ấy sẽ làm.

“Có lẽ không. Chắc chắn cô ta chạy đến với Marcus rồi.”

Tôi nhắc máy.

“Có thật thế không?” mẹ tôi hốt hoảng hỏi. “Cái điều mẹ nghe cô Rhone nói ấy? Hãy nói là không phải như vậy đi, Rachel. *Xin con hãy nói cho mẹ biết!*”

“Còn tùy thuộc vào việc mẹ đã nghe được điều gì.” Tôi lựa lời nói cẩn thận, sau đó thì thào với Dex rằng mẹ tôi gọi.

Anh nhăn mặt rồi bám chặt lấy tay ghế sofa như thể chuẩn bị đón nhận một thiên thạch sắp rơi trúng vào căn hộ của tôi vậy. Thiên thạch tôi còn thấy đỡ hơn là cuộc nói chuyện này.

“Cô ấy nói với mẹ là Dex đã hủy đám cưới, có đúng vậy không?”

“Đúng vậy.”

“Và con có gì đó *lãng nhãng* với Dex?... Mẹ nói với cô ấy rằng chắc chắn có gì đó nhầm lẫn, nhưng cô ấy tin chắc như vậy. Cô ấy đang rất khổ sở. Bố con và mẹ không biết phải nói thế nào cả.”

“Mẹ à, chuyện này phức tạp lắm,” tôi nói, đó là một lời thú nhận.

“*Ra-chel*. Sao con *có thể* làm vậy?” Mẹ tôi chưa bao giờ có vẻ thất vọng đến thế. Tất cả những gì tôi gắng sức làm, những thành tích tôi đạt được,

những năm tháng làm một đứa con gái ngoan ngoãn - tất cả đều trở thành công cốc. “Darcy là đứa bạn chơi với con lâu nhất trên đời! Sao con có thể làm thế?”

Tôi nói với mẹ là có lẽ mẹ nên nghe câu chuyện từ phía tôi trước khi buông lời phán xét. Tôi nghĩ chẳng cần đến trường luật bạn cũng hiểu khái niệm “trước khi chứng minh được một người có tội thì anh ta vẫn là người vô tội”.

Mẹ tôi bảo được thôi, nói đi. Tôi có thể hình dung ra cảnh mẹ lắc đầu, đi đi lại lại trong bếp, chờ đợi một lời giải thích, cho dù không lời giải thích nào là đủ cả.

Tôi đang rất tức giận, không thể nói gì với mẹ được. Sao mẹ có thể tin Darcy trước khi kịp nghe lời nào từ miệng tôi nói ra? “Con không có tâm trạng để nói chuyện đó với mẹ,” tôi nói. Rồi sau đó thêm vào, “Hoặc là với bố.” Vì tôi biết mẹ sẽ lôi bố ra làm vũ khí cuối cùng, giống như khi tôi còn nhỏ. “Chờ đến lúc bố con về rồi sẽ biết,” một lời đe dọa thường thấy với nhiều đứa trẻ con, nhưng ở gia đình tôi thì điều đó không mang ý nghĩa như thế. Đó là lời dọa sẽ phá hỏng cái tiếng con gái ngoan nhất trên đời của bố. Chỉ một cái nhìn nghiêm khắc của bố tôi còn tệ hơn bất kỳ sự trừng phạt nào, và mẹ tôi biết điều đó.

“Bố con đang ở trong gara, ông ấy rất buồn,” mẹ nói, nghe nửa bình tĩnh nửa chói tai. “Chắc bố cũng không thể nói được gì kể cả khi con muốn nói chuyện với ông ấy đi nữa. Con đã từng nghĩ đến Darcy hay cô chú Rhone dù một lần hay chưa?”

Khi con đang yêu ấy à? Không đâu! Kể cả nghĩ đến cái câu lạc bộ chơi bài bridge của mẹ lẫn giáo viên lớp ba của con cũng không!

“Mẹ, đây không phải là cuộc sống của mẹ. Hay của bố... Thôi, con cúp máy đây.”

Tôi chào mẹ rồi cúp máy trước khi mẹ lại nói tiếp. Cứ để cho mẹ hối hận khi biết rằng Darcy đang mang giọt máu của người khác. Cứ để mẹ tính toán, trừ đi ngày tháng rồi sẽ ra cái thai vào tháng Tám. Có lẽ lúc đó mẹ sẽ

gọi điện xin lỗi tôi rồi nói ra một trong những câu ưa thích của mẹ - *Đừng phê phán người khác khi mình cũng sai...*

Tôi cúp máy rồi cân nhắc có nên gọi điện cho Annalise, kể với cô ấy trước khi có người ton hót không. Nhưng tôi không muốn bà mẹ đang trông chờ đứa con chào đời lại phải chịu đựng thêm câu chuyện nặng nề này nữa.

“Chắc là tin tức lan sang miền Tây rồi nhỉ?” Dex hỏi tôi.

“Vâng. Cô Rhone đã gọi điện cho mẹ em.”

“Thật vớ vẩn,” anh nói. “Darcy mang thai đứa con của kẻ khác! Cô ta có nói điều đó với hàng xóm cũ không?”

“Rõ ràng là không rồi.”

“Em có nghĩ anh nên gọi cho bác Rhone không?”

“Thôi... Trước khi mọi chuyện vỡ lở thì mình cứ giữ kín đi.”

“Em nói phải,” anh nói, rồi thụi nắm đấm vào lòng bàn tay. “Darcy! Không tin được cô ta *khốn nạn* đến thế.”

“Em biết,” tôi nói.

Cả hai chúng tôi đều im lặng. Tôi cảm thấy bất an. Trong giây phút, tôi sợ rằng có thể giả thuyết của Ethan là đúng - rằng tôi chỉ muốn có được Dex để đánh bại Darcy mà thôi, giờ có anh rồi thì tôi lại không dám chắc mình phải làm gì nữa. Nhưng không, đằng sau cảm giác lo âu đó là tình yêu, không thể nào nhầm lẫn được. Chúng tôi chỉ cần chút thời gian để trở lại như bình thường. Điều này thật mỉa mai thay, vì đã bao giờ chuyện giữa chúng tôi được gọi là *bình thường* đâu.

“Chúng ta gọi bữa tối nhé?” Dex hỏi, phá tan sự im lặng.

“Em không đói lắm. Chắc có lẽ em đi ngủ thôi,” tôi nói, dù lúc đó mới chỉ tám giờ. “Em thấy hơi mệt sau chuyến bay. Với lại, nóng thế này thì cũng chẳng ăn nổi.”

Tôi nghĩ anh biết lý do thực sự vì sao tôi không muốn ăn. “Anh cũng không đói,” anh nói.

Tôi nhìn Dex mệt mỏi sắp xếp đồ đạc, tìm bộ cạo râu. Sau đó anh đi tắm trong lúc tôi đánh răng, khóa cửa nhà và trèo lên giường. Đầu óc tôi suy nghĩ lung lay, cố gắng gửi một thông điệp rõ ràng đến trái tim. Tôi rất ghét khi trong lòng đang lẫn lộn bao nhiêu cảm xúc mà lại không thể xác định rõ cảm xúc nào là nổi trội hơn cả. Tôi có thấy hạnh phúc không? Có buồn, có sợ không? Tôi chẳng biết nữa. Tôi nghĩ đến Ethan, cậu ấy sẽ ngạc nhiên đến thế nào. Dex nhu nhược hóa ra lại không đến nổi. Sau đó tôi lại nghĩ đến James. Phải chăng lúc tôi hôn anh ta thì Dex đang tìm cách để đến được với tôi? Tôi có nên cảm thấy tội lỗi không? Có nên nói với Dex không?

Rồi tôi nghĩ đến bốn người chúng tôi: Marcus phản bội Dex, tôi phản bội Darcy. Dex phản bội Darcy. Chỉ Darcy là có lỗi với hai người, với tôi và với Dex. Cô ấy là người duy nhất có tội phản bội nặng gấp đôi. Tôi hình dung ra cô gái bệnh mình trong ban bồi thẩm. Cô ấy đang đắc thắng chỉ ra chi tiết đó, nói với bà mặc vest Chanel, “Tôi đã bảo rồi mà.”

Tôi nhìn Dex lau người, mặc chiếc quần đùi màu trắng và bước lại phía tôi. Anh đứng cạnh giường. Tôi dịch người, nhường chỗ cho anh. Có lẽ chúng tôi sẽ đổi chỗ, đó là cách chúng tôi kỷ niệm sự thay đổi trong mối quan hệ, biết rằng giờ đây mối quan hệ đó đã hoàn toàn hợp pháp.

Dex tắt đèn, xích lại gần tôi dưới tấm chăn. Anh vòng tay ôm lấy tôi. Rồi anh hôn tai tôi hai lần. Nhưng không ai khơi gợi gì thêm nữa. Có lẽ anh cũng đang nghĩ đến chuyện trọng đại vừa xảy ra.

“Chúc anh ngủ ngon, Dex,” tôi nói.

“Ngủ ngon, Rachel.”

Tôi lắng nghe tiếng Dex thở một lúc lâu. Khi tin chắc rằng anh ngủ rồi, tôi khẽ gọi tên anh.

“Gì vậy?” anh đáp, vẫn còn tỉnh như sáo.

“Anh không sao chứ?” tôi hỏi.

“Ừ... Còn em?”

“Em cũng không sao,” tôi nói.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng Dex. Lúc đầu nghe như tiếng khóc vậy. Rồi tôi nhẹ cả người khi nhận ra đó là anh ấy đang cười.

“Gì thế?”

“Em đấy.” Anh nhại lại giọng tôi. “ ‘Mình mua cái đồng hồ ở bên Anh.’ ” Dex càng cười nhiều hơn.

Tôi khẽ mỉm cười. “Em chẳng nghĩ được gì cả!”

“Rõ là thế rồi.”

“Chính anh đã để nó trên tủ còn gì.”

“Anh biết... Khi thật. Lúc em cho cô ta vào nhà anh mới sực nhớ ra. Rồi anh lại nghĩ có lẽ cô ta không thấy đâu. Sau đó anh nghe cô ta hỏi... và chờ đợi em bịa ra điều gì đó dễ nghe. ‘Mình mua nó ở bên Anh’, lúc đó anh không nghĩ ra câu đấy. Anh ngồi trong bóng tối, lắc đầu và nghĩ: hết đường sống rồi em yêu ạ.”

“Có lẽ như thế lại là tốt nhất... Bây giờ mọi chuyện rõ ràng cả rồi. Không thì cuối cùng cô ấy cũng sẽ phát hiện ra thôi.”

Thế nhưng, tôi lại không thực sự nghĩ như vậy. Cuối cùng có lẽ còn tốt hơn là ngày hôm nay. Mà cũng có thể cô ấy chẳng bao giờ biết được mùa hè này đã xảy ra chuyện gì trong khi cô ấy với Dex vẫn còn là một cặp.

“Ừ. Một lời hứa hôn và hai tình bạn *tan vỡ*,” anh nói.

Tôi không biết trong hai điều ấy, điều gì khiến Dex buồn hơn. Hy vọng đó là tình bạn với Marcus. “Anh thực sự có ý nghĩ không bao giờ muốn làm bạn với Marcus nữa à?”

Anh ấy thở dài, kéo lại gối. “Chắc chắn bọn anh không thể lại đi uống bia với nhau trong một sớm một chiều được.”

“Chuyện đó anh có buồn không?”

“Buồn thì ích gì đâu?” anh nói. “Giờ thì sự đã rồi.”

Tôi muốn nói với Dex là tôi yêu anh ấy, nhưng rồi lại quyết định rằng để ngày mai nói cũng được. Hoặc cũng có thể là ngày kia.

Mười hai tiếng sau, tôi đang trên đường đến phòng làm việc của Hillary thì Les đã chờ sẵn ở hành lang. “Tốt. Cô đã về rồi. Tôi cần gặp cô.”

Đúng vậy, tôi có một kỳ nghỉ rất tuyệt vời. Cảm ơn đã hỏi han.

“Bây giờ ấy à?” tôi hỏi.

“Đúng, ngay bây giờ. Đến văn phòng tôi. Tức khắc.”

Tôi muốn nói cho hẳn hay, người bình thường chẳng ai nói cái từ “tức khắc” trừ khi đang đùa hoặc đang chơi trò xếp chữ Scrabble.

“Tôi đi lấy quyển sổ tay đã,” tôi nói. Đúng là cách hay để lôi tôi quay lại những việc cũ rích hằng ngày vẫn làm.

Vài giây sau, tôi ngồi trong cái văn phòng đầy mùi hành của hẳn, vội vã nghĩ lại yêu cầu của ba nhiệm vụ mới. Toàn những việc nghiên cứu vớ vẩn tốn thời gian, mệt óc của những người mới vào làm năm đầu tiên, hẳn vờ đặt ra những thời hạn cuối cùng gấp gáp. Đây là hình phạt dành cho tôi vì tội dám bỏ đi nghỉ. Hẳn hùng hổ nói thao thao những câu dài dòng lê thê, cứ khi nào tôi dám ngắt lời để hỏi một câu là hẳn lại lên giọng coi thường tôi. Trong lúc quan sát cái mũi thô một cục của hẳn, tôi nghĩ, mình chẳng cần công việc này. Nhớ lại lúc ở London tôi cảm thấy thật tự do khi thoát khỏi nơi đây. Tôi tưởng tượng ra cảnh mình bỏ việc, đi kiếm việc khác ở New York, hay thậm chí là chuyển đến London cùng với Dex. Tôi sẽ thôi việc khi đang làm dở dang. Cho tên Les phải khốn đốn. Lúc ra đến cửa, tôi sẽ nói với hẳn mình nghĩ gì về con người hẳn. Nói rằng hẳn nên tĩa tót lại cái đám lông mũi của hẳn đi thì hơn.

Sau một tiếng đồng hồ bị giam cầm (trong lúc nói chuyện với tôi hẳn còn nghe ba cuộc điện thoại dài lê thê nữa chứ), cuối cùng tôi cũng được tha. Tôi đến thẳng phòng Hillary. Nơi đây cứ như bãi chiến trường, trông còn tệ hơn so với mọi khi. Đâu đâu trên sàn cũng bừa bộn tài liệu. Cả hai cái ghế tiếp khách đều đầy những giấy, bàn thì chất đống cao ngất các tập hồ sơ, chuyên luận và báo cũ.

Cô ấy ngồi trên ghế, xoay người lại. “Ê! Ngồi đi. Kể cho mình nghe về chuyến du lịch của cậu!”

“Mình ngồi đâu đây?”

“Ôi. Cứ vớt bừa cái của nợ đó ở đâu cũng được... Nước Anh thế nào? Cậu thế nào?”

“Ừm. Để xem,” tôi nói, gạt giấy tờ trên một cái ghế. “Nước Anh rất tuyệt. Mình có vài tiến bộ trong chuyện quên đi Dex... Nhưng tối qua khi về đến nhà thì mình mới biết Dex đã hủy đám cưới.”

Cô ấy nhìn tôi có đôi chút ngạc nhiên. “Anh ta hủy rồi à? Có chắc không?”

Tôi kể hết cho cô ấy nghe. Hillary hết sức chăm chú, đến lúc tôi kể xong, trông cô ấy giống như một trong số những người ra mở cửa lại gặp ngay Ed McMahon với một tấm séc trị giá lớn và đoàn quay phim vậy. Cô ấy lấy hai tay bịt mắt, bật cười, lắc đầu và rồi đi vòng qua bàn làm việc, đến ôm lấy tôi. Tôi không lấy gì làm ngạc nhiên trước phản ứng đó của Hillary. Tôi không nghĩ cô ấy sẽ để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt - đó là tôi và Darcy không còn là bạn bè của nhau nữa, bố mẹ tôi đang rất buồn, và hành vi phản bội của tôi đã truyền đi khắp bang Indiana với tốc độ ánh sáng.

“Đúng là một tin tuyệt vời, hết sức tuyệt vời. Mình nợ Dex một câu xin lỗi. Khi thật. Mình thực sự đã nghĩ anh ta là tay chơi bời đáng bỏ đi cơ đấy.”

“Anh ấy không phải là người như vậy đâu.”

“Mình hiểu rồi... Mình mừng cho cậu lắm.”

Tôi cười. “Thế còn ở đây thì sao?”

“Ôi, cũng chẳng có gì nhiều. Toàn những chuyện vặt vãnh cũ rích... Mình và Julian lần đầu tiên cãi nhau to.”

“Chuyện gì? Vì sao vậy?”

Cô ấy nhún vai. “Bọn mình tranh cãi, rồi sau đó tình hình leo thang thành chiến tranh.”

“Về chuyện gì?”

“Chuyện dài lắm... nhưng cái chính là bọn mình đặt ra quy định phải hoàn toàn thẳng thắn với nhau. Không được có bí mật nào hết.”

“Bí mật trong quá khứ ấy à?”

“Ừ. Tất cả. Nhưng thế này, anh ấy đang nói chuyện với một đứa con gái ở một bữa tiệc, rồi giới thiệu mình với cô ta. Sau đó cả ba cùng chuyện trò về tất cả mọi thứ. Tối muộn ngày hôm đó, mình hỏi sao anh ấy lại quen cô ta... Anh ấy bảo là gặp cô ta vào mùa hè năm kia... và chỉ có thể thôi. Sau đó mình đùa, hỏi là: ‘Anh đã lên giường với cô ta chưa?’ Thế là anh ấy chỉ nhìn mình... Anh ấy đã làm chuyện đó đấy!”

Tôi không cần giấu nụ cười nửa miệng. “Cậu tức vì một cô người yêu cũ ư?”

“Không. Mình tức vì phải đi hỏi có đúng là anh ấy đã ngủ với cô ta không. Lẽ ra anh ấy phải tự thú trước chứ! Như thế kia là đi ngược lại với tinh thần của bản thỏa thuận giữa hai bọn mình. Vì vậy, tất nhiên là mình bắt đầu thấy lo có khi anh ấy chẳng thật thà như vẻ bề ngoài.”

Tôi lắc đầu. “Cậu hâm thật. Đúng là cứng đầu cứng cổ.”

“Anh ấy cũng thế... Bọn mình không nói chuyện với nhau gần hai mươi bốn tiếng rồi.”

“Hill! Thôi nào, cậu phải gọi cho anh ta đi!”

“Đừng mơ. Anh ấy chưa chịu thua đâu.”

Lời nói và cử chỉ của cô ấy thì mạnh mẽ, tự tin lắm, nhưng lần đầu tiên tôi thấy Hillary là một người dễ bị tổn thương. Có điều gì đó trong đôi mắt cô ấy cho thấy như vậy.

“Mình nghĩ cậu nên gọi,” tôi nói. “Thế này thật ngốc nghếch.”

“Có lẽ. Mình không biết - nhưng mà có khi bọn mình cũng chẳng phải là cặp đôi hoàn hảo như lúc đầu mình tưởng.”

“Chỉ vì một trận cãi nhau ư?”

Cô ấy nhún vai.

“Hillary, mình nghĩ cậu phản ứng thái quá rồi đấy. Nhấc điện thoại lên, gọi cho anh ta đi.”

“Đừng hòng,” cô ấy nói, nhưng cứ nhìn cái cách cô ấy liếc điện thoại thì tôi biết cô nàng đang mềm lòng rồi đây.

Tôi thầm nghĩ, khi đang yêu, có nhiều khi bạn phải dẹp đi niềm kiêu hãnh của chính mình, và cũng có khi bạn phải chiến đấu để giữ được nó. Đó là sự cân bằng. Nhưng khi mối quan hệ của bạn ổn thỏa, bạn sẽ tìm được sự cân bằng ấy. Tôi tin rằng Hillary và Julian sẽ làm được điều đó thôi.

Khi trở lại văn phòng, tôi quay số điện thoại của người duy nhất còn lại luôn ủng hộ tôi vô điều kiện. Tôi biết Ethan sẽ không bỏ qua chi tiết phức tạp trong tình cảnh của tôi, có lẽ bởi vì cậu ấy hiểu Darcy hơn so với Hillary. Ở một mức độ nào đó, cậu ấy hiểu Darcy còn hơn cả tôi nữa kia.

Khi tôi kể cho cậu ấy nghe, Ethan không hề ngắt lời tôi dù chỉ một lần. “VẬY CẬU CÓ NGHI NGỜ KHÔNG? LÚC DEX GỌI ĐIỆN HỎI VỀ CHUYẾN BAY CỦA MÌNH ẤY MÀ?” tôi hỏi cậu ấy sau khi kể xong.

“Mình hy vọng... Vì thế mình mới nói cho anh ta biết. Nhưng mình không hỏi gì cả. Mình chỉ bắt chéo ngón tay cầu may thôi.”

“Cậu hy vọng ư? Thật thế sao? Mình tưởng cậu không thích Dex.”

“Ấy, mình chỉ không thích anh ta vì tội làm cậu khổ sở suốt cả mùa hè. Giờ thì mình mến anh ta rồi. Thật ra là mình ngưỡng mộ anh ta. Anh ta không chọn lối thoát dễ dàng. Mình thực sự nể phục anh ta vì điều đó. Khối người cứ tiếp tục chuyện đính hôn rồi đến đám cưới. Dex đã làm một việc dũng cảm. Mình có lời khen anh ta đấy. Thực sự là như vậy.”

“Mình thì chỉ thấy mừng vì anh ấy là người chủ động hủy chứ không phải Darcy quyết định thay anh ấy, sau khi chuyện có thai vỡ lở. Nếu không thì mình sẽ băn khoăn mãi, cậu biết đấy, chẳng biết có phải mình chỉ là người xếp thứ hai không ấy mà.”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Cậu ấy khẽ hỏi, tôi biết cậu ấy đang hỏi về Darcy.

Tôi nói rằng tất nhiên là tôi hạnh phúc nhưng cũng rất buồn khi để mất Darcy, khi nhận ra rằng cô ấy sẽ không còn là một phần trong cuộc sống của tôi nữa. Dù nói thật, tôi nghĩ là mình còn chưa thực sự thấu hiểu hết được điều đó là như thế nào. “Đây đâu phải là một cái kết đẹp như truyện cổ tích.”

“Đúng. Không bao giờ là như thế.”

“Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Vừa mới phút trước mình còn nghĩ sẽ đi dự đám cưới vào thứ Bảy. Vậy mà phút sau, đám cưới đã không còn. Mình đến với Dex, Darcy với Marcus, và cô ấy sắp có con. Thật điên rồ.”

“Mình không thể tin nổi cô ta có thai... Chết tiệt! Đứa con gái đó thật là hết chỗ nói!” cậu ấy bảo, có chút buồn cười thích thú.

“Mình biết.”

“Chẳng bao giờ chịu để bị lép vế.”

“Mình biết... Chắc là mình sẽ nhớ đặc điểm đó của cô ấy.”

“Ừ. Có lẽ cô ta sẽ lại thăm cậu thì sao.”

“Có lẽ.”

Cậu ấy hắng giọng. “Dù mình chẳng tin mấy.”

“Mình cũng vậy.”

“Vậy là Marcus cặp với Darcy.” Cậu ấy huýt sáo. “Đúng là một bất ngờ.”

“Ừ. Cậu nói phải! Nhưng đến bây giờ thì thực sự mình có thể hiểu... Điều đó cũng hợp lý thôi. Lúc nào cô ấy cũng kêu ca phàn nàn về chuyện

Dex chỉ biết cắm đầu vào công việc. Còn Marcus thì ngược lại.”

“Cậu lại giống Dex hơn.”

“Ừ. Thật chẳng đúng với cái thuyết ‘những cực trái dấu thì hút nhau’.”

“Nghe có vẻ mọi thứ đều đầu vào đấy cả rồi. Chỉ trừ với James, thế đấy. Anh ta chẳng có gì cả.”

“Ừ, đúng,” tôi nói.

“Và tất nhiên là mình cũng hơi thất vọng một chút.”

“Sao thế?”

“Mình cứ tưởng cậu sẽ chuyển đến đây sống.”

“Ai biết được? Nhờ đâu mình vẫn sẽ chuyển thì sao.”

“Và bỏ lại Dex?”

“Anh ấy có thể đi cùng mình.”

“Cậu nghĩ anh ta sẽ làm thế à?”

“Cũng có thể.”

Có thể anh ấy yêu tôi đủ để cùng tôi đi đến bất cứ nơi đâu.

Tôi cúp máy và bắt đầu làm việc: giải quyết việc của Lexis, đọc lướt và đánh dấu hết vụ này đến vụ khác. Tôi liên tục kiểm tra e-mail, chờ đợi điện thoại reo. Lúc đầu tôi nghĩ là mình đang chờ đợi Dex, nhưng rồi nhắc điện thoại và gọi cho anh mà tôi vẫn có cảm giác trống rỗng, đau nhói. Lúc đó tôi mới nhận ra rằng mình đang đợi Darcy. Tôi nghĩ có thể cô ấy sẽ gọi điện bất cứ lúc nào. Quát tôi, mắng mỏ chửi rủa tôi cũng được, chỉ cần cô ấy chịu nói chuyện. Bằng cách nào đó liên lạc với tôi. Nhưng tôi làm việc suốt buổi trưa mà điện thoại vẫn không reo. Đến khoảng bốn giờ, cuối cùng cũng có người gọi cho tôi.

“Rachel à?” Claire quát to vào điện thoại.

Tôi đảo tròn mắt. “Chào Claire.”

“Đang có chuyện quái quỷ gì vậy?” cô ta hỏi, giả vờ như không biết chính xác là có chuyện gì. Tôi biết Darcy bắt Claire gọi cú điện thoại này. Thậm chí có khi cô ấy còn đang nghe tôi nói cũng nên. Đúng là tính cách của Darcy từ xưa đến nay, không lẫn vào đâu được. Tôi nhớ lại tất cả những lần cô ấy nói ngọt để Annalise và tôi đảm nhận nhiệm vụ gọi điện kiểu đó hồi cấp ba.

Nhưng tôi không mắc bẫy. Tôi nói với Claire rằng ba mươi phút nữa tôi phải đến tòa án, không có thời gian nói chuyện đó.

“Thôi được rồi...” Rõ ràng cô ta thất vọng trước vẻ thờ ơ lạnh nhạt của tôi. “Khi nào được thì gọi lại cho mình...”

Cứ đợi đấy, còn lâu.

“Mình thấy buồn thay cho cả hai cậu. Các cậu chơi với nhau lâu như thế...” Giọng cô ta đầy vẻ thông cảm giả tạo. Cô ta đang sung sướng tận hưởng vai trò mới của mình là bạn thân nhất của Darcy thì có. Tôi hình dung ra cảnh bọn họ đeo vòng cổ “bạn thân nhất”. Nếu có ai khiến chúng lại trở thành một như xưa thì đó là Darcy và Claire.

“À, ừm.” Tôi không nói gì hết. Claire sẽ là một tổn thất xứng đáng khi tình bạn của tôi với Darcy tan vỡ. Tôi chẳng cần phải giả vờ yêu mến cô ta nữa.

Giờ là tối thứ Tư. Đã ba ngày sau cuộc đối đầu giữa chúng tôi. Dex và tôi đang nằm co tròn trên giường thì điện thoại reo. Darcy đấy, tôi thầm nghĩ. Tôi vừa muốn vừa sợ cô ấy gọi điện, một cú điện thoại có thể sẽ không bao giờ đến.

Tôi lo lắng nghe máy. “Alô?”

“Chào Rachel.”

Đó là Annalise. Giọng cô ấy có vẻ mệt mỏi, trong một giây tôi tưởng đó là vì Darcy đã kể lể với cô ấy thiên truyện giữa chúng tôi. Tôi chuẩn bị tinh thần cho một bài lên lớp thiếu dứt khoát, rụt rè mang phong cách Annalise. Nhưng tôi lại nghe tiếng trẻ con khóc trong điện thoại.

“Là con gái,” Annalise nói. “Bọn mình có con gái!”

Darcy đã đúng, đó là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trước khi tôi thấy mình muốn bật khóc. Tin này khiến tôi bị xúc động mạnh. Người bạn của tôi được làm mẹ rồi. “Chúc mừng nhé! Cậu sinh lúc nào vậy?”

“Hai tiếng trước. Lúc tám giờ bốn mươi hai phút. Con bé nặng hơn hai cân tám.”

“Tên cô bé là gì?”

“Hannah Jane... Jane giống tên cậu và Darcy ấy mà.”

Tình bạn với Annalise và cái tên đệm Jane là hai thứ duy nhất mà tôi và Darcy còn có chung.

“Annalise, cậu làm mình cảm động quá,” tôi nói. “Cậu chưa từng nói sẽ đặt tên đệm là Jane.”

“Đó là một điều ngạc nhiên mà.”

“Hannah Jane. Cái tên rất đẹp.”

“Con bé cũng xinh lắm.”

“Trông có giống cậu không?”

“Mình chẳng biết. Mẹ mình bảo giống. Nhưng mình nghĩ nó có cái mũi và chân giống Greg.”

“Mình không thể chờ nổi đến lúc được gặp cô bé nữa rồi.”

“Khi nào cậu sẽ về nhà?”

“Sớm thôi. Mình hứa đấy.”

Trong một lúc, tôi tưởng Darcy thực sự đã kìm chế, không lôi Annalise vào câu chuyện đáng xấu hổ của bọn tôi. Nhưng rồi cô ấy lại nói: “Rachel, cậu và Darcy phải làm lành với nhau đi. Tối qua cậu ấy điện thoại cho mình. Mình định gọi cậu nhưng ngay sau đó thì lại vỡ ối.”

Hóa ra Darcy là người thúc cho cô ấy vỡ ối sinh con.

“Cho dù đã xảy ra chuyện gì - vẫn có thể hàn gắn lại mà, đúng không?” cô ấy hỏi.

Tôi muốn hỏi Annalise là cô ấy biết được những gì, Darcy đã nói gì. Nhưng chắc chắn tôi sẽ không nhắc đến Darcy đâu. Giờ không phải lúc bới câu chuyện dài hơi giữa chúng tôi ra để nói. “Ừ,” tôi đáp. “Cậu đừng lo... Chuyện này quan trọng hơn nhiều. Cậu đã có con rồi!”

“Mình đã có con!”

“Giờ cậu là mẹ của một ai đó rồi đấy!”

“Mình biết. Cảm giác thật tuyệt vời.”

“Cậu đã nói với Darcy chưa?”

“Chưa. Bây giờ mình sẽ gọi...”

Tôi thầm nghĩ, nếu Darcy mà phát hiện ra Annalise gọi cho tôi trước thì cô ấy sẽ còn điên tiết hơn. “Ừ, mình biết cậu còn phải gọi điện nhiều. Cho mình gửi lời chúc mừng Greg nhé. Cả bố mẹ cậu nữa... Mình mừng cho cậu lắm.”

“Cảm ơn cậu, Rachel.”

“Mình yêu cậu, Annalise.” Tôi cảm thấy nước mắt đang ứa ra.

“Mình cũng yêu cậu.”

Tôi cúp máy, trong lòng tràn ngập một cảm xúc mà tôi không thực sự hiểu lắm. Tôi biết đứa bé sớm muộn gì cũng chào đời. Vậy mà tôi vẫn hết sức bất ngờ trước sự thực vừa mới xảy ra. Annalise đã làm mẹ. Cô ấy có một đứa con gái. Đây chính là khoảnh khắc mà cô ấy, Darcy và tôi vẫn nhắc đến khi còn nhỏ. Giờ Darcy cũng sắp có con, và tôi thì sẽ chẳng bao giờ được cô ấy gọi điện khi đứa bé ra đời. Tôi sẽ nghe tin đó từ người khác. Lẽ ra mọi chuyện không phải như thế này. Đứa con của Annalise lại khiến cho mối rạn nứt giữa tôi và Darcy càng trở nên tồi tệ hơn. Chưa bao giờ một tin tốt lành lại mang đến cảm giác vui buồn lẫn lộn đến thế này.

“Annalise sinh con rồi phải không?” Dex hỏi khi tôi quay lại giường.

“Vâng. Một đứa con gái... Hannah Jane,” tôi nói, rồi bật khóc. Đây là lần đầu tiên tôi khóc thật trước mặt Dex. Khi khóc gương mặt bạn trở nên to hơn, xấu xí, ướt nhẹp, không thể thở được bằng mũi, bạn có cảm giác đầu mình nặng trĩu. Tôi biết nếu không ngừng khóc thì sáng mai dậy tôi sẽ bị đau nửa đầu, nhưng tôi không thể. Tôi quay đi khỏi Dex và nấc lên. Dex vòng tay ôm chặt lấy tôi, an ủi tôi, nhưng không hỏi nguyên nhân thực sự vì sao tôi khóc. Có lẽ vì anh cũng hiểu. Có lẽ vì anh biết giờ không phải là lúc thích hợp để hỏi. Cho dù vì lý do gì đi nữa, chưa bao giờ tôi yêu anh nhiều như lúc này. Tôi để anh hôn mình. Và tôi cũng hôn đáp lại. Chúng tôi ân ái với nhau lần đầu tiên kể từ sau khi xảy ra chuyện với Darcy.

Hai mươi lăm

Đến ngày hôm sau, cuối cùng thì Darcy cũng liên lạc với Dex. Anh gọi ngay cho tôi để báo tin mới.

Tim tôi thót cả lên. Trong tôi vẫn còn chưa nguôi nỗi sợ Darcy có thể sẽ giành lại Dex, bỏ cái thai, thay đổi ý kiến, khiến tất cả mọi chuyện rẽ sang hướng khác. “Kể hết cho em đi,” tôi nói.

Dex tóm tắt lại cuộc nói chuyện giữa họ, hay nói đúng hơn là những yêu cầu của Darcy: trong vòng bảy ngày (vào giờ hành chính) anh ấy phải đến lấy nốt đồ dùng, nếu không tất cả sẽ bị tổng vào thùng rác. Dex phải để lại căn hộ cho cô ấy. Không được lấy đồ đạc trong nhà, trừ cái bàn anh đã “bắt” cô ấy phải mua, cái bàn trang điểm anh “mang về khi bắt đầu cuộc sống chung ngu ngốc”, và “mấy cái đèn xấu xí” mà mẹ Dexter đã gửi. Anh phải trả lại tiền mua váy cưới cho bố mẹ cô ấy và những khoản tiền đặt cọc chuẩn bị cho đám cưới không được hoàn trả, bao gồm tất tần tật mọi thứ, phải đến hơn năm mươi ngàn đô la. Cô ấy sẽ lo chuyện trả lại quà cưới, giữ lại chiếc nhẫn kim cương anh ấy mới mua để thay cho cái bị mất chỉ mấy ngày trước khi họ chia tay.

Chờ cho anh kể xong, tôi nói, “Những điều kiện hơi vô lý, anh có thấy thế không?”

“Cũng có thể nói như vậy.”

“Chi phí cho đám cưới nên chia đôi cho cả hai bên mới phải,” tôi nói. “Cô ta mang thai đứa con của người khác cơ mà!”

“Em nói anh nghe xem.”

“Và đúng ra thì cái nhẫn phải là của anh,” tôi tiếp. “Luật ở New York là vậy. Hai người chưa kết hôn. Cô ta chỉ được giữ cái nhẫn khi hai người đã kết hôn rồi.”

“Anh không quan tâm,” anh nói. “Chẳng đáng phải cãi cọ vì chuyện đó.”

“Thế còn căn hộ? Nó vốn là của anh chứ.”

“Anh biết... nhưng giờ anh chẳng cần nữa. Cả đồ đạc cũng vậy,” anh ấy nói.

Tôi thấy mừng khi anh cảm thấy như vậy. Tôi không tưởng tượng nổi cái cảnh mình đến thăm anh trong căn hộ cũ Darcy từng ở.

“Thế anh định chuyển đi đâu?”

“Anh đến ở với em.”

“Thật không đấy?”

“Anh đùa thôi, Rach... Chúng ta hãy chờ thêm một thời gian nữa.”

Tôi cười. “À... vâng. Đúng vậy.”

Tôi hơi thất vọng một chút, nhưng chủ yếu là thấy nhẹ nhõm. Tôi có cảm giác mình sống cùng với Dex ngay lập tức cũng được, nhưng tôi muốn chuyện đó diễn ra tốt đẹp, và tôi thấy chẳng có lý do gì phải vội vàng cả.

“Sáng nay anh đã gọi điện đến mấy chỗ... anh tìm được căn hộ một phòng ngủ ở khu East End. Có lẽ anh sẽ chọn thôi.”

Chọn. Giống như anh đã chọn em.

“Làm cách nào Darcy tự trả hết được tiền thuê căn hộ kia?” tôi hỏi vì tò mò hơn là quan tâm, cho dù phần nào đó trong tôi cũng thấy lo lắng không biết cô ấy có ổn không, sẽ xoay xử ra sao, chuyện gì sẽ đến với cô ấy và đứa con. Từ lâu tôi đã lo lắng cho cô ấy, giờ tôi không thể đơn giản từ bỏ được thói quen đó.

“Có lẽ Marcus sẽ chuyển đến sống cùng cô ta,” Dex nói.

“Anh nghĩ thế à?”

“Thì bọn họ sắp có con mà.”

“Có lẽ thế. Nhưng anh có thực sự nghĩ là họ sẽ kết hôn không?” tôi hỏi.

“Anh không biết. Không quan tâm,” anh nói.

“Anh chưa có tin gì của Marcus à?”

“Ừ... còn em?”

“Cũng không.”

“Anh không nghĩ ta sẽ nhận được tin gì đâu.”

“Anh có định gọi điện cho anh ta không?”

“Có thể một ngày nào đó anh sẽ gọi. Nhưng giờ thì không.”

“Hừmmm,” tôi nói, thầm nghĩ cũng có thể một ngày nào đó mình sẽ gọi cho Darcy. Dù tôi biết sẽ còn rất lâu nữa. “Tất cả chỉ có vậy à? Cô ta có nhắc gì đến em không?”

“Không. Anh bất ngờ đấy. Cô ta mà thế là kiểm chế lắm lắm. Chắc đang học cách tự chủ.”

“Đúng là chuyện đùa. Darcy đâu phải kiểu người giỏi kiểm chế.”

“Nhưng nói về cô ta thế đủ rồi,” Dex bảo. “Lúc này chúng ta nên quên Darcy đi.”

“Em cũng sẽ quên nếu anh có thể,” tôi nói.

“Vậy tối nay em muốn làm gì?” Dex hỏi. “Chắc là anh có thể về sớm. Còn em thế nào?”

Giờ là năm giờ chiều, và tôi còn phải làm việc thêm ít nhất là bốn tiếng nữa, nhưng tôi nói với anh là tôi về lúc nào cũng được.

“Ta gặp nhau lúc tám giờ nhé?”

“Vâng. Gặp ở đâu?”

“Ở nhà em, cùng nấu bữa tối. Chúng ta chưa bao giờ làm việc này cả.”

“Được thôi, nhưng mà... em không biết nấu ăn,” tôi thú nhận.

“Có, em nấu được chứ.”

“Không, em không biết nấu thật.”

“Nấu ăn dễ mà,” anh nói. “Cứ nghĩ em có thể làm tốt là mọi chuyện sẽ đầu vào đấy thôi.”

Tôi mỉm cười. “Việc đó thì em có thể.”

Dù sao, đó cũng là việc thời gian gần đây tôi đã làm.

Một tiếng sau, tôi rời khỏi công ty về nhà, không quan tâm đến chuyện nhờ có gặp phải Les. Tôi đi thang máy xuống tiền sảnh, rồi hai lượt cầu thang cuốn ra nhà ga Trung tâm. Tôi dừng lại để chiêm ngưỡng khung cảnh đẹp tuyệt, nơi đây đã trở nên quá đỗi quen thuộc và gắn liền với công việc đến nỗi hàng ngày tôi đã bỏ quên mất vẻ đẹp của nó. Tôi ngắm nghía những chiếc cầu thang bằng đá hoa cương ở hai đầu phòng đợi, những khung cửa sổ hình vòm, những cây cột màu trắng rất đẹp và trần nhà màu ngọc lam cao vợi vợi vẽ hình những chòm sao. Tôi quan sát người người từ mọi phía đổ về những đoàn tàu hỏa hướng ra ngoại ô, những dây tàu điện ngầm chạy khắp New York, và vô số lối ra để đến những con đường đông đúc trong thành phố, phần lớn họ mặc đồ công sở. Tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ ở chính giữa nhà ga, chăm chú quan sát mặt đồng hồ với những con số, những cây kim. Sáu giờ đúng. Vẫn còn sớm.

Tôi chậm rãi tiến tới khu chợ ở nhà ga Trung tâm, một dãy hành lang bán thực phẩm gồm những quầy riêng lẻ bán những món ăn ngon đắt tiền, tọa lạc ở đầu phía Đông của phòng đợi. Tôi thường cùng với Hillary qua đây mua kẹo sô cô la mềm để thưởng thức kèm cà phê Starbucks. Nhưng tối nay tôi có một nhiệm vụ quan trọng hơn nhiều. Tôi đi từ quầy này sang quầy khác, mua những món thật ngon: pho mát cứng và pho mát mềm, bánh mì vừa ra lò, ô liu xanh của vùng Sicily, mùi tây của Ý, lá oregano tươi, hành Vidalia, tỏi, dầu ăn, gia vị, mì ống, những món rau quả màu đỏ, xanh và vàng, cả loại rượu nho trắng đắt tiền và hai cái bánh nướng hảo hạng của một nhà hàng nữa. Ra khỏi hành lang đó, tôi đến phố Lexington, đi qua một

hàng dài taxi và rất đông người đi làm bằng xe buýt ở khu Midtown. Tôi quyết định đi bộ về. Những chiếc túi đựng đồ ăn cũng nặng, nhưng tôi thấy chẳng vấn đề gì. Đâu phải tôi đang mang một cái cặp tài liệu đựng đầy sách liên quan đến luật và các vụ án; tôi đang mang bữa tối cho mình và Dex cơ mà.

Khi về đến nhà, tôi nói với José là khi Dex đến thì cứ để anh ấy lên. “Từ giờ anh không cần rung chuông báo khi anh ấy đến nữa.”

Anh ta nháy mắt rồi nhấn nút thang máy hộ tôi. “Ái dà. Vậy là nghiêm chỉnh đây! Chuyện này tốt lành đấy.”

“Chuyện tốt lành,” tôi lặp lại và mỉm cười.

Lát sau, tôi bỏ rau quả lên chiếc bàn dài trong bếp - chưa bao giờ nhà tôi lại có nhiều đồ ăn một lúc đến thế. Tôi cho chai rượu vào tủ lạnh, bật vài bản nhạc cổ điển rồi đi tìm cuốn sách dạy nấu ăn mà mẹ đã tặng tôi vào Giáng sinh phải bốn năm trước là ít, quyển sách mà trước đây tôi chưa từng dùng đến. Tôi lật qua những trang giấy bóng láng còn mới nguyên, tìm công thức làm món salad và mì ống với các nguyên liệu tôi đã mua. Thế rồi tôi tìm cái tạp dề - lại là một món quà nữa còn nguyên chưa dùng - và bắt đầu gọt vỏ, thái, rồi rán áp chảo. Tôi đọc hướng dẫn trong sách nhưng không nhất nhất làm theo y hệt. Tôi dùng mùi tây thay cho húng quế, bỏ đi nguyên liệu nụ bạch hoa khô. Bữa tối sẽ không được hoàn hảo, nhưng tôi cũng dần học được một điều rằng sự hoàn hảo đâu có quan trọng đến thế. Thực ra, đó là thứ có thể hủy hoại chính bản thân bạn nếu như bạn để nó lấn át.

Tôi thay quần áo, chọn một chiếc váy trắng thêu hoa màu hồng. Sau đó tôi dọn bàn ăn, bắt đầu đun nước cho món mì ống, thấp nển lên, rồi mở chai rượu nho, rót vào hai chiếc ly, hớp một ngụm. Tôi nhìn đồng hồ. Còn mười phút nữa. Mười phút để ngồi lại và nghĩ về cuộc sống mới của mình, nghĩ về cảm giác khi đường đường chính chính được là người yêu duy nhất của Dex. Tôi ngồi xuống sofa, nhắm mắt lại và hít thở thật sâu. Mùi thức ăn ngon lành và những nốt nhạc tuyệt vời lan tỏa khắp phòng. Trong tôi bỗng

ngập tràn một cảm giác bình yên, thư thái khi thấy mình không còn những cảm xúc tồi tệ nữa: tôi không đổ kỵ, không lo lắng, không sợ hãi, và không còn cô đơn.

Chỉ đến giây phút đó tôi mới hiểu rằng những gì mình đang cảm thấy lúc này đây có lẽ chính là hạnh phúc thực sự. Thậm chí còn là hạnh phúc vô bờ bến. Trải qua mấy ngày vừa rồi, khi bắt đầu cảm nhận thấy điều này nơi trái tim, tôi chợt nghĩ rằng chìa khóa của hạnh phúc không phụ thuộc vào việc có được một người đàn ông. Người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập có thể tự cảm thấy mình đủ đầy, trọn vẹn rồi. Những điều này có lẽ là sự thật. Và dù cho cuộc sống của tôi không có Dex thì tôi vẫn muốn tin mình có thể tìm được cảm giác hài lòng mãn nguyện. Nhưng thật sự là, khi có Dex, tôi thấy tâm hồn mình tự do hơn hồi còn độc thân. Ở bên Dex tôi cảm nhận được chính con người mình còn nhiều hơn cả khi không có anh. Có lẽ tình yêu thực sự là như vậy đấy.

Và tôi yêu Dex. Tôi yêu anh ngay từ những ngày đầu tiên ở trường luật, khi tôi đối gạt chính mình rằng anh không phải tí người dành cho tôi. Tôi yêu anh vì trí thông minh, vì sự nhạy cảm, và lòng can đảm. Tôi yêu anh bằng cả trái tim, cả tâm hồn, yêu vô điều kiện và không chút nghi ngại. Tôi yêu anh đủ để chấp nhận mạo hiểm. Tôi yêu anh đủ để hy sinh cả một tình bạn. Tôi yêu anh đủ để đón nhận hạnh phúc của chính mình, và lại lấy nó để làm cho anh hạnh phúc.

Có tiếng gõ cửa vang lên. Tôi đứng dậy để ra mở. Tôi đã sẵn sàng rồi.

Hai mươi sáu

Hôm nay là thứ Bảy, ngày lễ ra Darcy và Dex sẽ tổ chức đám cưới. Tôi đang ngồi cùng Dex ở quán 7B, quán bar nơi tất cả mọi chuyện bắt đầu vào đêm trước ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của tôi. Chúng tôi vẫn ngồi ở đúng chỗ cũ. Ý tưởng quay lại nơi này là do tôi nghĩ ra. Tôi vốn chỉ nói đùa thôi, nhưng thực sự trong tôi có một khao khát mạnh mẽ muốn trở lại, muốn nhớ lại những gì tôi đã cảm nhận trước khi mọi chuyện bắt đầu. Tôi muốn hỏi Dex tối nay anh có thấy nuối tiếc gì không, nhưng thay vào đó tôi lại kể cho anh nghe về Les - chuyện hấn đã mắng tôi sa sả ở hành lang vì không nêu trích dẫn trong bản nháp hồ sơ vụ án.

“Tên đó giống như một kẻ suốt ngày cáu kỉnh ấy nhỉ... Em làm việc với người khác không được à?”

“Không được. Em là nô lệ của riêng hấn. Hấn toàn quyền sử dụng thời gian của em, giờ thì những đồng nghiệp khác cũng chẳng dám sai em làm việc của họ vì chắc chắn Les sẽ lợi dụng chức quyền của hấn để khiến cho họ phải khốn đốn. Em không thoát khỏi hấn được.”

“Đã bao giờ em nghĩ đến việc chuyển sang công ty khác chưa?”

“Cũng thỉnh thoảng. Thực ra hôm nay em bắt đầu chuẩn bị lại bản lý lịch rồi. Có lẽ em bỏ hấn ngành luật, cho dù chẳng biết mình sẽ làm gì.”

“Em sẽ làm tốt được trong nhiều việc thôi,” Dex nói, gạt đầu tin tưởng.

Tôi thêm “biết thông cảm, động viên người khác” vào danh sách những điều tôi thích ở anh.

Tôi cân nhắc xem có nên nói với anh về ý định tạm thời đến sống ở London hay không, tự hỏi liệu anh có đi cùng mình. Nhưng tối nay không

thích hợp để nói về điều đó. Chúng tôi đã có đủ những chuyện thầm kín khó nói khác rồi. Chắc hẳn anh đang nghĩ đến Darcy, đang tự hỏi những câu Nếu như? Sao lại không chứ?

“Em ra máy phát nhạc bật vài bài đây,” tôi nói.

“Có muốn anh đi cùng không?”

“Thôi. Em sẽ quay lại ngay.”

“Thế thì chọn mấy bài hay hay vào nhé?”

Tôi nhìn anh như muốn nói “tin tưởng em một chút đi chứ”. Tôi tiến đến chỗ máy phát nhạc, đi qua hai người đứng lặng lẽ hút thuốc. Tôi bỏ vào khe một tờ năm đô la. Cái máy ba lần trả lại tờ tiền nhưng tôi vẫn kiên nhẫn chờ, tay vuốt hai bên đùi cho đến khi cuối cùng nó cũng nhận. Tôi xem một lượt danh sách các bài hát, cân nhắc mỗi bài thật cẩn thận. Tôi chọn những bài Dex thích nghe, và những bài khiến tôi nhớ về mùa hè đầu tiên chúng tôi được ở bên nhau. Và tất nhiên tôi bật “Thunder Road”. Tôi liếc về phía Dex, hình như anh đang đắm chìm trong suy nghĩ. Đột nhiên anh nhìn tôi và vẫy vẫy, trên mặt nở một nụ cười ngây ngô. Tôi quay lại chỗ cũ, ngồi xuống cạnh anh. Và khi anh vòng tay ôm lấy tôi, trong lòng tôi chợt trào dâng một tình cảm khiến hơi thở nghẹn lại.

“Chào em,” anh nói, kiểu nói đó cho tôi biết anh hoàn toàn hiểu rõ tôi đang cảm thấy thế nào.

“Chào anh,” tôi đáp, cũng bằng giọng như vậy.

Chúng tôi là một trong những cặp đôi mà trước đây tôi hay quan sát và thầm nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có được một tình cảm đặc biệt đến như thế. Tôi còn nhớ đã tự an ủi mình rằng trông thì có vẻ tốt đẹp, còn thực sự có lẽ không đến mức thế. Giờ tôi thấy mừng vì mình đã sai.

Tôi mỉm cười ngược lên nhìn Dex, mắt tôi dán chặt vào một vết nhỏ xíu trên lông mày bên trái của anh, một chỗ trống mà lẽ ra phải có ba hay bốn sợi lông mọc trên đó mới phải.

“Vết này là do đâu vậy anh?” tôi hỏi, đưa tay vuốt lông mày của Dex. Những đầu ngón tay tôi khẽ chạm vào vết đó.

“À, chỗ đó. Sẹo đấy. Hồi bé anh chơi khúc côn cầu và bị ngã. Trên đó lông chẳng mọc lại được nữa.”

Tôi tự hỏi sao trước đây tôi chưa từng thấy nhỉ, và rồi nhận ra rằng mình không hề biết anh từng chơi khúc côn cầu. Vẫn còn quá nhiều điều tôi chưa biết hết về Dex. Nhưng giờ chúng tôi còn có thời gian. Một khoảng thời gian dài vô tận trước mắt. Tôi chăm chú quan sát gương mặt anh để tìm thêm những phát hiện mới, cho đến lúc anh bật cười. Tôi cũng cười theo, thế rồi nụ cười của cả hai đều phai nhạt dần. Chúng tôi uống bia Newcastle trong sự im lặng dễ chịu.

Một lúc lâu sau, tôi nói, “Dex?”

“Oì?”

“Anh có nhớ cô ấy không?”

“Không,” anh nói chắc nịch. Hơi thở ấm áp của anh phả vào bên tai tôi. “Anh đang ở bên em mà. Không đâu.”

Tôi biết anh nói thật.

“Tối nay anh không cảm thấy buồn chút nào chứ?”

“Không hề.” Anh hôn lên một bên má đầu tôi. “Trong anh bây giờ nhiều cảm xúc lắm. Nhưng buồn thì không.”

“Tốt,” tôi nói. “Em mừng khi nghe điều đó.”

“Còn *em* cảm thấy thế nào? *Em* có nhớ cô ấy không?” Dex hỏi.

Tôi nghĩ về điều anh hỏi. Cảm giác hạnh phúc lớn hơn cả, nhưng một phần nhỏ nhoi trong tôi còn luyến tiếc, tôi nghĩ đến tất cả những gì mình đã có với Darcy. Cho đến tận bây giờ, cuộc sống của hai chúng tôi luôn hòa quyện với nhau - cô ấy cùng tôi trải qua biết bao nhiêu sự kiện. Cùng đánh trống trong lễ diễu hành kỷ niệm thị trấn hai trăm năm tuổi. Cùng thắt những sợi ruy băng màu vàng lên cái cây trong sân sau nhà tôi để cầu

nguyện trong khi có vụ bắt cóc con tin. Cùng xem tàu con thoi *Challenger* rơi từ trên trời xuống, xem bức tường Berlin sụp đổ ở Đức, Liên bang Xô Viết tan rã. Cùng đón nhận tin tức về cái chết của công nương Diana, về số phận của tổng thống John F. Kennedy. Cùng chia sẻ đau buồn sau sự kiện 11 tháng Chín. Tất cả những điều đó tôi đều chứng kiến cùng với Darcy. Và rồi còn có cả những sự kiện của riêng hai đứa nữa. Những kỷ niệm chỉ hai bọn tôi có với nhau. Những điều mà người khác không bao giờ có thể hiểu được.

Dex chăm chú nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời.

“Có,” cuối cùng tôi đáp, có đôi chút hồi lỗi. “Em nhớ cô ấy. Em không thể ngăn được cảm giác đó.”

Anh gật đầu như thể hiểu hết. Tôi tự hỏi tại sao tôi nhớ cô ấy, còn Dex thì không. Có lẽ là vì tôi quen cô ấy lâu hơn rất nhiều. Hoặc cũng có thể đó là bản chất của tình bạn, trái với tình yêu. Khi bạn yêu ai đó, bạn luôn nghĩ rằng chuyện này có thể sẽ chấm dứt. Hai người có thể rời xa nhau, tìm đến với một người khác, chỉ đơn giản là không còn yêu nữa. Nhưng tình bạn không phải là một mối quan hệ theo kiểu người này được thì người kia mất, và như thế bạn tin nó sẽ tồn tại mãi mãi, nhất là một tình bạn lâu năm. Bạn nghiêm nhiên tin vào sự vĩnh cửu của nó, có lẽ đó chính là điều vô cùng đáng quý ở tình bạn. Cho dù Dex có đổ được đôi sáu đi nữa, tôi cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện tình cảm giữa mình và Darcy sẽ chấm dứt.

Giờ tôi nghĩ về cô ấy, tự hỏi lúc này cô ấy đang cảm thấy thế nào? Có buồn bã như tôi không? Hay chỉ giận dữ thôi? Cô ấy đang ở với Marcus hay với Claire? Hay ở một mình, âu sầu lật giở từng trang của cuốn kỷ yếu hồi cấp ba, xem lại những tấm ảnh của Dex? Cô ấy có nhớ tôi như tôi nhớ cô ấy không? Liệu có bao giờ chúng tôi lại được làm bạn như trước, ngượng ngùng đồng ý gặp nhau cùng đi ăn trưa hay uống cà phê, từ từ từng bước xây đắp lại tình cảm? Có lẽ cô ấy và tôi sẽ phá lên cười lúc nhớ lại cái mùa hè điên rồ, khi một trong hai đứa vẫn còn ở tuổi đôi mươi. Nhưng tôi không mấy tin tưởng điều đó. Chuyện này không thể nào hàn gắn lại được, nhất là

khi Dex và tôi đến với nhau. Tình bạn giữa chúng tôi có lẽ đã mãi mãi chấm dứt rồi, và như thế chắc là tốt hơn cả. Có thể Ethan nói đúng, đã đến lúc thôi lấy Darcy ra làm cái thước đo cho chính cuộc đời của tôi.

Tôi đưa tay vuốt dọc theo chiếc cốc, ngạc nhiên khi thấy chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã có biết bao nhiêu chuyện thay đổi. Và tôi cũng thay đổi. Tôi từng là một người con luôn làm bố mẹ vừa lòng, một người bạn chu đáo. Tôi lựa chọn những giải pháp an toàn, thận trọng, và mong rằng mọi thứ sẽ đâu vào đấy. Thế rồi tôi yêu Dex và vẫn nghĩ đó chỉ là một chuyện xảy đến với mình. Tôi hy vọng anh sẽ thu xếp mọi thứ ổn thỏa, hoặc là số phận sẽ quyết định. Nhưng tôi học được một điều rằng hạnh phúc là do chính bạn tạo ra, chấp nhận mạo hiểm để có được điều mình muốn cũng có nghĩa là sẽ để mất một thứ khác. Và khi những điều bạn đem ra để mạo hiểm càng đáng giá thì mất mát có thể còn lớn hơn thế rất nhiều.

Dex và tôi chuyện trò rất lâu, gần như nhắc đến từng giây phút trong mùa hè của chúng tôi, khắc sâu tất cả mọi chuyện - cả vui lẫn buồn. Chúng tôi cười nhiều, chỉ có một lần duy nhất mắt tôi ươn ướt khi cả hai nhắc đến đoạn anh ấy nói với tôi là sẽ cưới Darcy. Tôi kể với anh mình đã đổ hai viên xúc xắc ra sao, sau khi anh rời khỏi nhà tôi. Anh nói xin lỗi. Tôi bảo anh không có lý do gì phải xin lỗi cả, lúc đó không, và chắc chắn bây giờ lại càng không.

Thế rồi, ngay trước lúc nửa đêm, bất ngờ tiếng kèn harmonica dịu dàng vang lên, lúc đầu chậm chậm rồi sau đó nhanh dần, cho đến khi Bruce cất tiếng hát: *Cánh cửa xe đóng lại, chiếc váy của Mary tung bay trong gió.*

Trên gương mặt Dex bùng nổ một nụ cười, đôi mắt anh sáng lấp lánh và xanh biếc. Anh kéo tôi sát vào rồi nói, “Anh thấy mừng vì lúc này đây chúng mình không ăn bánh cưới.”

“Em cũng vậy,” tôi thì thầm.

Dex ôm lấy tôi trong khi cả hai cùng nghe Bruce hát, những lời ca chất chứa bao ý nghĩa với chúng tôi:

*Giờ hai ta còn biết phải làm sao
Hãy hạ cửa xe, để làn gió làm tung bay mái tóc em
Màn đêm đang mở ra trước mắt
Làn đường kia sẽ đưa ta đến muôn nơi*

Tôi chợt nhận ra, tối nay là kết thúc và cũng là khởi đầu. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi đón nhận cả hai điều đó. Câu hát cuối trong bài “Thunder Road” vang khắp quầy bar: *Và tôi rời khỏi nơi đây để làm người chiến thắng.*

“Anh muốn đi chưa?” tôi hỏi Dex.

Anh gật đầu. “Có, anh muốn.”

Chúng tôi đứng dậy, đi qua quầy bar mù mịt khói thuốc, rời khỏi 7B trước khi bài hát tiếp theo vang lên. Buổi tối nay thời tiết thật đẹp, trời trong, một cơn gió lạnh lạnh thổi tới. Mùa thu sắp đến rồi. Tôi nắm lấy tay Dexter khi cả hai cùng cất bước dọc theo đại lộ B, đưa mắt tìm kiếm một chiếc taxi vàng chạy cùng chiều chúng tôi đang đi tới.